içindekiler

GİRİŞ

NEDEN EVRİM TEORİSİ?

Evrim teorisi ya da "Darwinizm" kavramlarını duyan insanların bir bölümü, bu kavramların sadece biyolojinin ilgi alanına girdiğini ve kendi yaşamları açısından bir önem taşımadığını sanabilirler. Oysa, evrim teorisi, biyolojik bir kavram olmanın ötesinde, dünya üzerinde yaygın bir kitleyi etkisi altına almış yanlış bir felsefenin altyapısını oluşturur.

Bu felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eden, insanı bir "madde yığını" olarak gören, insanın gelişmiş bir hayvan türü olarak ortaya çıktığını ve doğadaki tek geçerli kanunun "çatışma" olduğunu varsayan bir öğretidir. İsmi "materyalizm"dir ve her ne kadar bilim görün-

tüsü altında insanlara empoze edilse de, bilimsel bir dayanağı bulunmayan eski bir dogmadır. Eski Yunan'da doğan bu dogma, 18. yüzyılda bazı Avrupalı düşünürler tarafından yeniden tarihin tozlu raflarından çıkarılmıştır. 19. yüzyılda da Marx, Darwin, Freud gibi teorisyenler tarafından bilimlere uygulanmış, daha doğrusu çeşitli bilim dalları materyalist felsefeye uydurulabilmek için çarpıtılmıştır.

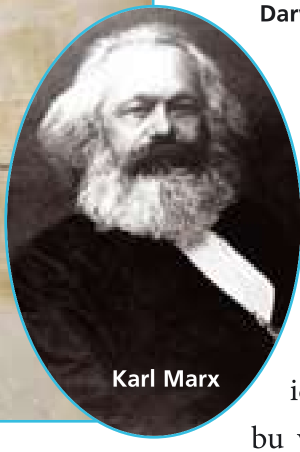
19. ve 20. yüzyıllar, materyalizmin kanlı bir "deney alanı" olmuştur: Bu felsefeden kaynak bulan (veya ona tepki görüntüsü altında onunla aynı temelleri paylaşan) ideolojiler ve dünya görüşleri, dünyaya acımasızlık, çatışma ve savaş getirmişlerdir. 20. yüzyılda yaklaşık 120 milyon insanın yaşamına mal olan komünizm, materyalist felsefenin siyasi uygulamasından başka bir şey değildir. Materyalizme reddiye iddiasıyla ortaya çıkan, ancak bu felsefenin çatışmacı temelini aynen benimseyen faşizm ise, iki büyük dünya savaşının, sayısız soykırım, katliam ve zulmün sorumlusudur.

Kısacası, son iki yüzyıldır insanlığa isabet eden belalarda, materyalist felsefenin büyük bir rolü vardır. İnsanlar arasındaki farklılıkların bir "çatışma" nedeni olduğunu varsayan her türlü düşüncede, bu felsefenin izlerini bulmak mümkündür.

Evrim teorisi bu noktada çok önemlidir. Çünkü insanları materyalist felsefeye sürükleyen, onlara bu dogmayı "bilimsel" gibi gösteren en önemli unsur, Darwin'in evrim teorisidir. Komünizmin kurucusu Karl Marx'ın ifadesiyle, Darwin'in teorisi materyalizmin "doğabilimleri açısından temeli"dir.[1]

Oysa bu temel çürüktür ve insanlık, materyalizme inanarak büyük bir aldanışa düşmektedir. Nitekim bu gerçek çağımızın bilimsel bulguları tarafından ortaya konmaktadır. Darwin'in evrim teorisi bilim tarafından reddedilmekte, bilimsel bulgular dünya üzerinde varlığımızın kökeninin "yaratılış" olduğunu göstermektedir: Evreni, canlıları ve insanları Allah yaratmıştır.

Karl Marx

Karl Marx, Darwin'in teorisinin materyalizme ve dolayısıyla komünist ideolojiye büyük bir sahte temel sağladığını açıkça belirtmişti. Marx, Darwin'e olan sempatisini, en büyük eseri sayılan Das Kapital'i Darwin'e ithaf ederek de göstermişti.

Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: "Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan."

Elinizdeki kitap bu gerçeği insanlara duyurmak için yazıldı. Yazıldığı günden bu yana da ilk önce Türkiye'de, ardından da dünyanın pek çok farklı ülkesinde milyonlarca insana ulaştı. Kitap, orijinal yazım dili olan Türkçe'nin ardından; İngilizce, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Rusça, Çince, Arapça, Boşnakça, Arnavutça, Urduca, Malayca ve Endonezyaca gibi dillere çevrilerek dünyanın pek çok ülkesindeki farklı kesimlerden okuyucular tarafından ilgiyle izlendi.

Evrim Aldatmacası, Darwinist düşünceyi savunan çevrelerde de yankı buldu. ABD'deki Bilim Eğitimi Ulusal Merkezi (National Center for Science Education) tarafından yayınlanan *Reports* dergisinin, 10 Kasım 1999 tarihli sayısının kapağında *Evrim Aldatmacası*'nın resmi duruyordu ve derginin yaklaşık 30 sayfası bu konuya ayrılmıştı. 22 Nisan 2000 tarihli New Scientist dergisi, "*Burning Darwin*" (*Darwin'i Yakmak*) başlıklı bir makalesinde, dünyada evrim teorisine karşı yürütülen entelektüel kampanyada yazar Harun Yahya'nın eserlerinin önemli bir yeri olduğunu vurguladı. *New Scientist*, şöyle yazıyordu:

> *Harun Yahya uluslararası bir kahraman. Kitapları İslam dünyasının her yanına yayılmış durumda.*

Bilim dünyasının lider dergisi *Science*'ın, 18 Mayıs 2001 tarihli **"Yaratılışçılık Asya ve Avrupa'nın Birleştiği Yerde Kök Salıyor"** (Creationism Takes Root Where Europe, Asia Meet) başlıklı bir makalesinde ise, "Harun Yahya'nın kitaplarının pek çok yerde ders kitaplarından bile daha etkili olduğu" ifade ediliyordu.

Belirtmek gerekir ki, evrim teorisini savunan bu ve benzeri bilimsel dergiler, *Evrim Aldatmacası* kitabını önemle konu edinmelerine rağmen, kitapta yer alan bilimsel delil ve argümanlara bir cevap getiremediler.

Getirmeleri de mümkün değildir, çünkü evrim teorisi bilimsel bir çöküş içindedir. *Evrim Aldatmacası* kitabının bu baskısı, daha da genişletilmiş ve güncellenmiş olarak, bu çöküşü ortaya koymaktadır. Kitabın bölümlerini okudukça, evrim teorisinin ileri sürüldüğü gibi bilimsel bir gerçek değil, bilime rağmen materyalizm uğruna yaşatılan bir dogma olduğunu göreceksiniz. Kitabın son iki bölümünde ise, materyalizmin daha da temel bir noktadan çürütülmesini okuyacak, tüm dünyaya bakışınızı değiştirecek büyük bir gerçekle yüzyüze geleceksiniz.

Umulur ki *Evrim Aldatmacası*, yaklaşık 160 yıldır insanlığı aldatan materyalist-Darwinist dogmanın çöküşüne katkıda bulunmaya devam edecektir. Ayrıca insanlara, nasıl var olduğumuz ve bizi yaratan Allah'a karşı hangi sorumlulukları taşıdığımız gibi bazı temel gerçekleri hatırlatmayı sürdürecektir.

***New Scientist* dergisinde Sayın Adnan Oktar'ın tanıtıldığı ifadeler:**

"Harun Yahya uluslararası bir kahraman. Kitapları İslam dünyasının her yanına yayılmış durumda."

ÖNSÖZ

ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK ÇIKMAZI: EVRİM ALDATMACASINA İNANMAK

Yeryüzünde yaşayan milyonlarca canlı türünün her birinin birbirinden mucizevi özellikleri, birbirine hiç benzemeyen davranış şekilleri, birbirinden kusursuz fiziksel yapıları vardır. Bu canlıların her biri benzersiz incelikler ve güzelliklerle yaratılmıştır. Bitkiler, hayvanlar ve en başta da insan, dış görünümlerinden gözle görülmeyen hücrelerine kadar büyük bir bilgi ve sanatla var edilmiştir. Bugün canlıların her detayını araştıran, bu detaylardaki mucizevi yönleri keşfeden, tüm bunların nasıl meydana geldiği sorusuna cevap arayan çok sayıda bilim dalı ve bu bilim dallarında görev yapan onbinlerce bilim adamı vardır.

Bu bilim adamlarının bir kısmı, inceledikleri yapılardaki mucizevi yönleri ve bunların meydana getirilmesindeki aklı keşfettikçe, bunlara hayranlık duymakta ve tüm bunların sonsuz bir akıl ve bilgi ile yaratıldığına tanık olmaktadırlar. Ancak bir kısmı da, şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu mucizevi özellikleri var edenin şuursuz tesadüfler olduğunu iddia etmektedir.

Söz konusu bilim adamları, evrim teorisine inananlardır. Bu kişilere göre canlıları meydana getiren proteinler, hücreler ve organlar, sadece tesadüflerin art arda sıralanmasıyla var olmuşlardır. Yıllarca eğitim görmüş, uzun araştırmalar yapmış, gözle görülmeyen tek bir hücredeki tek bir organelin mucizevi işlevleri üzerine kitaplar yazmış insanlar, hayret verici bir şekilde, bu olağanüstü yapıları kör tesadüflerin meydana getirdiğini savunabilmektedirler.

Söz konusu profesörlerin inandıkları tesadüfler zinciri o kadar akıl almazdır ki, içinde bulundukları durum, dışarıdan bakanları hayretler içinde bırakmaktadır. Bu profesörlere göre, önce birçok tesadüf meydana gelerek basit kimyasal maddelerin içinden - gerçekte tesadüfen oluşması "rastgele saçılan harflerin kusursuz bir şiir oluşturmaları" kadar imkansız olan[2] - bir protein oluşturmuşlardır. Bu iddia sahipleri, sonra başka tesadüflerin başka proteinleri meydana getirerek, yine tesadüfen bu proteinleri bir araya topladığını ve onları uygun şekilde organize ettiklerini öne sürerler. Onlara göre, sadece proteinler değil, DNA, RNA, enzimler, hormonlar, hücre organelleri gibi her biri son derece kompleks olan hücre içi yapılar da, güya hep tesadüfen ve yan yana oluşmuştur. Bu milyonlarca tesadüf sonucunda ise sözde ilk hücre meydana gelmiştir. İddiaya göre, kör tesadüflerin marifeti olan mucizeler burada son bulmamış, bu hücre tesadüflerin yardımı ile çoğalmaya başlamıştır. Söz konusu iddiaya göre bir başka tesadüf, hücreleri organize etmiştir ve bundan ilk canlıyı meydana getirmiştir. İşte evrim teorisyenleri, bilimsel hiçbir kanıt ile desteklenmeyen bu trajikomik hikayeyi, küçük düşme pahasına, canla başla savunmaktadırlar.

Bir canlıdaki tek bir gözün oluşması için dahi, meydana gelmesi imkansız milyonlarca olayın bir arada gerçekleşmesi gerekmektedir. Darwinistlere göre, işte burada da tesadüf denen kör süreç devreye girmiş; önce, yine sözde tesadüfen oluşan kafatasında en uygun yerlere en uygun büyüklükte iki delik açmış ve sonra buraya tesadüfen gelen hücreler, yine tesadüfen gözü inşa etmeye başlamışlardır. Görüldüğü gibi, Darwinistlere göre tesadüfler, sonuçta ne elde etmek istediklerini bilerek hareket etmekte olan müthiş yetenekli varlıklardır. Daha en baştan, "görmek, işitmek, nefes almak" ne demektir bilen, yeryüzünde hiçbir örneği olmadığı halde bunlardan haberdar olan "tesadüf", Darwinistlere göre büyük bir bilinç ve akıl göstererek, son derece ileri görüşlü davranarak, canlılığı adım adım inşa etmiştir.

İşte, insanların büyük saygı duyarak isimlerini andığı, fikirlerini benimsediği bu profesörler, bilim adamları, araştırmacılar, bu denli akıl dışı bir senaryoya körü körüne bağlanmışlardır. Halen de çocuksu bir inatla, bu masallarına inanmayanları dışlamakta, onları bilimsel olmamakla ve bağnazlıkla suçlamaktadırlar. Kuşkusuz bunun, Ortaçağ'da dünyanın düz olmadığını iddia edenleri yargılayarak cezalandıran, tutucu, yobaz ve cahil anlayıştan hiçbir farkı yoktur.

Darwinistler teorilerini "tesadüf" gibi çürük bir mantık üzerine kurgulamışlardır. Tesadüfleri şuurlu süreçler gibi gösterme yanılgısı Darwinistleri sürekli küçük düşürmektedir. Keza, tek bir proteinin dahi tesadüfen oluşması imkansızdır.

Üstelik bu insanlar içinde Allah'a iman ettiğini, Müslüman olduğunu söyleyenler de vardır. Bu insanlar "tüm canlılığı Allah yarattı" demeyi bilimsel bulmamakta, bunun yerine "milyonlarca mucizenin tesadüf denen şuursuz bir süreçle oluştuğunu" söylemenin bilimsellik olduğuna inanabilmektedirler.

Bu insanların karşısına taştan, tahtadan yontulmuş bir put konsa ve "bakın bu odayı ve içindekileri bu put meydana getirdi" dense, bunun son derece saçma olduğunu söyleyecek ve buna asla inanmayacaklardır. Ama buna rağmen "bakın bu dünyayı ve içindeki birbirinden harika milyonlarca canlıyı tesadüf denen şuursuz süreç büyük bir planlama yaparak, zaman içinde oluşturdu" şeklinde ifade edilen bir hurafeyi, "en büyük bilimsel açıklama" gibi halka duyurmaktadırlar.

Kısacası bu insanlar, tesadüfleri ilah olarak kabul etmekte, tesadüflerin tüm evrendeki hassas sistemleri ve canlıları yaratabilecek kadar akıllı, bilinçli ve güçlü olduğunu iddia etmektedirler. Onlara, tüm canlıları yaratanın, sonsuz akıl sahibi Allah olduğu açıklandığında, bu gerçeğin kabul edilemez olduğunu söyleyen evrimci profesörler, şuursuz, akılsız, güçsüz ve iradesiz milyarlarca tesadüfün yaratıcı gücü olduğunu kabul edebilmektedirler.

Eğitimli, zeki ve bilgili insanların, toplu olarak, tarihin en saçma, en akıl ve mantık dışı iddiasına böyle büyülenmişçesine inanıyor olmaları, gerçekte çok büyük bir mucizedir. Allah, bir mucize olarak nasıl hücre gibi olağanüstü bir organizasyona ve özelliklere sahip bir varlığı yaratıyorsa, bu insanları da yine bir başka mucize olarak, çok açık gerçekleri göremeyecek kadar kör ve kavrama yeteneğinden yoksun olarak yaratmaktadır. Evrimciler, Allah'ın bir mucizesi olarak, küçük çocukların dahi çok kolay görebildikleri gerçekleri, kendilerine defalarca anlatılmış olmasına rağmen anlayıp kavrayamamakta ya da kavradıkları halde büyüklenerek gerçeklerden yüz çevirmektedirler.

Bu kitabı okuduğunuzda bu mucizeye siz de tanık olacaksınız. Siz de göreceksiniz ki; Darwinizm, bilimsel deliller karşısında tamamen çökmüş bir teori olmasının yanı sıra, akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmayan, kendisini savunanları son derece küçük duruma düşüren büyük bir aldanıştır.

BÖLÜM 1

ÖNYARGIDAN KURTULMAK

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu her şeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik önyargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı önyargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki yapıların, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde hayranlık uyandıran bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca proteinin tesadüflerle oluşup, sonra hayranlık verici bir plan ve düzen içinde bir araya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi "evrimci" bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu "kendilerinin nasıl var olduğu?" sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir. Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde 1 ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde 99 olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. Birincisi, tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah'ın yarattığıdır. İkincisi ise, canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda ise, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek

bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. İlerleyen bölümlerimizde ele alacağımız bilimsel detaylar bu gerçeği net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali "0"dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali "yüzde yüz"dür. Yani, canlılık bir anda var edilmiştir. Diğer bir deyişle "yaratılmış"tır. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış, kendisinin "bilim adamı" olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu evrimci "bilim adamı"nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi, inadı ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: "İnanç" ... Ama **batıl bir inanç.** Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Körü Körüne Materyalizm

Sözünü ettiğimiz batıl inanç, maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefedir. Evrim teorisi, **materyalist felsefe**nin sözde "bilimsel dayanağı"dır ve bu felsefeyi ayakta tutmak için körü körüne savunulur. Bilim, evrimin iddialarını geçersiz kıldığında ise -ki içinde bulunduğumuz 21. yüzyılda varılan nokta budur- materyalizmi yaşatabilmek uğruna bilim çarpıtılmaya ve evrimi destekler hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'nin önde gelen evrimci biyologlarından birisinin yazdığı bazı satırlar, bu körü körüne inancın doğurduğu yargı bozukluğunun etkisini görmemiz için çok ideal bir örnek oluşturur. Söz konusu bilim adamı, canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalinin imkansız olduğunu şu sözlerle anlatmaktadır.

> *Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denilecek kadar azdır... Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız* ***doğaüstü güçler*** *görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekiyor.*[3]

Görüldüğü gibi söz konusu "bilim adamı", yaratılışı kabul etmektense "sıfır denecek kadar az" bir olasılığı "bilimsel" saymayı tercih edebilmektedir. Oysa bilimin kurallarına göre, az önce de bahsettiğimiz gibi, bir konu hakkında iki alternatif açıklama varsa ve bunların birinin gerçekleşme ihtimali "sıfır" ise, o halde doğru olan diğer ihtimaldir. Ancak, söz konusu **dogmatik materyalist yaklaşım, maddeye hakim olan madde-üstü bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyi baştan yasaklamıştır.** Bu yasak, yukarıda alıntı yaptığımız evrimci yazarı ve

Prof. Michael J. Behe

aynı materyalist dogmaya inanan pek çok bilim adamını ne yazık ki akla ve sağduyuya tamamen aykırı bir kabule götürmektedir.

Bu bilim adamlarına inanan ve güvenen bir kısım insanlar da, bu kişilerin kitaplarını, yazılarını okuyarak, onların gözlerini kör eden "materyalist büyü"nün etkisine girmekte, farkında olmadan aynı duyarsızlığa bürünmektedirler.

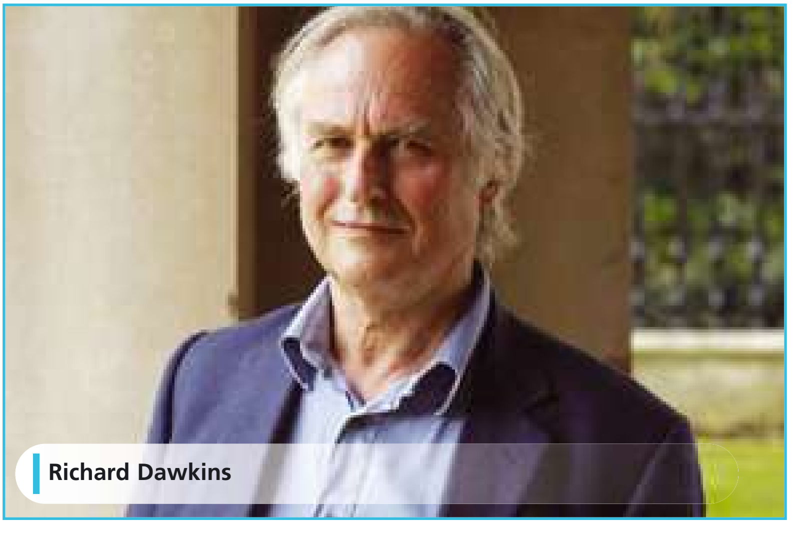
Bazı bilim adamlarının ateist olmalarının nedeni, işte bu bahsettiğimiz körü körüne materyalist bakış açısıdır. Bu büyünün etkisinden kendilerini kurtaran ve açık bir yargı ile düşünen bilim adamları ise, Yaratıcı'nın apaçık varlığını kabul etmekte hiç tereddüt etmezler. Bu bilim adamlarından biri olan Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, canlılardaki yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını şöyle anlatır:

Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. Onbinlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Düzen!" Bu sonuç

o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, ***utangaç bir sessizlik*** *hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor?*[4]

İşte dergilerde, televizyonlarda gördüğünüz, belki kitaplarını okuduğunuz ateist evrimci bilim adamlarının durumu budur. Bu insanların yaptıkları tüm bilimsel araştırmalar, kendilerine bir Yaratıcı'nın, Allah'ın varlığını göstermektedir. Ancak onlar aldıkları dogmatik materyalist eğitim ile o denli körleşmişlerdir ki, her şeye rağmen bu gerçeği reddetmeyi sürdürürler.

Allah'ın varlığının açık delillerini sürekli görmezden gelen bu kişiler tümüyle duyarsızlaşırlar. Hatta, Hıristiyanlara seslenirken; *"eğer bir heykelin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın... çok küçük bir olasılıktır, ama belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler"*[5] diyen ateist evrimci Richard Dawkins gibi, saçma olanı savunmanın bir erdem olduğunu sanmaya başlarlar.

Richard Dawkins

Kuran'da, insanlık tarihi boyunca inkarcıların sahip oldukları bu ortak psikoloji çok güzel tarif edilmektedir:

Gerçek şu ki Biz onlara melekler indirseydik, onlarla ölüler konuşsaydı ve her şeyi karşılarına toplasaydık -Allah'ın dilediği dışında- yine onlar inanmayacaklardı. Ancak onların çoğu cahillik ediyorlar. (En'am Suresi, 111)

Kuran'daki bu ifadelerden anlaşılacağı gibi evrimcilerin sahip oldukları dogmatik zihniyet, kendilerine özgü, orijinal bir düşünce değildir. Evrimci bilim adamları, çağdaş bir bilimsel düşünceyi değil, en ilkel putperest toplumlardan bu yana ısrarla devam eden bir cehaleti korumaktadırlar. Başka ayetlerde aynı psikoloji şöyle belirtilir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Kitlesel Evrim Telkini

Yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, kimi insanların gerçekleri görememelerinin önemli nedenlerinden biri, akıl yürütmelerine engel olan bir tür "büyü"dür. Evrim teorisinin dünyada yaygın kabul görmesinin altında da yine bu tür bir "büyü" yatar. Büyüden kastettiğimiz, telkin yoluyla elde edilen bir şartlanmadır. İnsanlar, tüm canlıların bir rastlantılar süreciyle ortaya çıktığını öne süren evrim teorisinin doğru olduğuna dair o denli yoğun bir telkin alırlar ki, buradaki çarpıklığı çoğu kişi fark etmez.

Söz konusu olumsuz telkin, akla olumsuz etki ederek, aklın yargı ve kavrayış yeteneğini bozar. Daimi telkin altında bulunan bir akıl gerçekleri olduğu gibi değil, telkin edildiği biçimde algılar. Bu, başka örneklerde de rastlanan bir durumdur. Örneğin, bir kimseye hipnoz uygulanıp, üzerinde yattığı yatağın bir araba olduğu telkini verilirse, o kimse hipnoz seansından sonra o yatağı gerçekten bir araba gibi algılar.

Bunu kendince çok makul ve mantıklı sanır. Çünkü gerçekten de ona öyle görmektedir ve haklı olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktur. Telkin mekanizmasının etki ve gücünü gösteren benzeri örnekler pek çok araştırma ve deneyle kanıtlanmıştır, bilimsel literatürde ve psikoloji kitaplarında yer almaktadır.

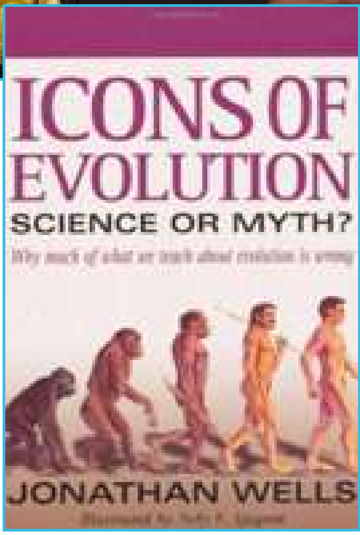
Evrim teorisi ve ona dayanan materyalist dünya görüşü de, toplumlara bu tür telkin yöntemleri ile kabul ettirilir. Medyada, akademik kaynaklarda, "bilimsel" platformlarda sürekli olarak evrim telkini ile karşılaşan insanlar, bu teoriyi kabul etmenin aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu fark edemez hale gelirler.

Aynı telkin, bilim adamlarını da etkisi altına alır. Bilimsel kariyerlerinde yükselen genç isimler, her geçen süre zarfında materyalist dünya görüşünü biraz daha benimserler. Pek çok evrimci bilim adamı, bu büyünün etkisinde kaldıkları için, 19. yüzyılın bütün bilimsel kanıtlar tarafından yalanlanan köhne evrimci tezlerine hala bilimsel bir çıkış yolu aramaya devam etmektedir.

Dahası, **bilim adamlarını evrimci ve materyalist olmaya zorlayan mekanizmalar da vardır.** Batılı ülkelerde bir bilim adamının yükselebilmesi, doçent, profesör gibi ünvanlara ulaşabilmesi, bilimsel dergilerde yazılarını yayınlatabilmesi için bazı standartlara uyması gerekir. Evrim teorisini kayıtsız şartsız kabul etmek, bir numaralı standarttır. Bu sistem, söz konusu bilim adamlarını bütün bilimsel kariyerlerini dogmatik bir inanç uğruna harcamaya kadar götürür. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution* (Evrimin İkonları) adlı kitabında bu zorlayıcı mekanizmalardan şöyle söz eder:

Dogmatik Darwinistler işe, kanıtlar hakkında dar bir yorum empoze ederek ve bunu bilim yapmanın tek yolu olarak göstererek başlarlar. Bunun ardından eleştiri getirenler bilimsel olmamakla damgalanır; yazdıkları makaleler, yönetim kurullarına dogmatik (evrimci)lerin hakim olduğu önde gelen bilim dergileri tarafından reddedilir, ken-

Jonathan Wells ve *Icons of Evolution* (Evrimin İkonları) adlı kitabı

dilerine gelen bilimsel projeleri "ön yorum" için dogmatik evrimcilere yollayan devlet kurumları ise (evrim teorisine) eleştiri getirenlere fon sağlamazlar; ve sonuçta evrimi eleştirenler bilimsel camiadan tamamen dışlanır. Bu süreç içinde, Darwinist bakış açısı aleyhinde deliller yok edilir, güçlüler karşısındaki şahitlerin susturulması gibi. Ya da deliller özelleşmiş teknik bilim dergilerinin içine gömülür, öyle ki bunları buradan ancak kararlı bir araştırmacı bulup çıkarabilir. Eleştiri getirenler susturulduktan ve karşı deliller gömüldükten sonra, artık dogmatik evrimciler teorileri hakkında bilimsel bir tartışma bulunmadığını ve aleyhinde de bir delil olmadığını ilan ederler.[6]

İşte sık sık duyabileceğiniz "evrim bilim dünyasında kabul görmeye devam ediyor" hikayesinin ardındaki gerçek budur. Evrim, bilimsel

bir değeri olduğu için değil, ideolojik bir zorunluluk olduğu için ayakta tutulmakta ve bu durumun farkında olan bilim adamlarının da sadece bir kısmı "kral çıplak" demeyi göze almaktadır.

Gazeteci Larry Witham, konuyla ilgili şu itirafı yapmıştır:

Düzinelerce, düzinelerce bilim adamı ile röportaj yaptım. Kendi aralarında iken veya güvendikleri bir gazeteci ile konuştuklarında, "bu indirgenemez komplekslikte" veya "moleküler biyoloji kriz içinde" gibi ifadelerde bulunuyorlar, ama bunu toplum içinde açıkça dile getiremiyorlar.[7]

Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde modern bilimin, evrimciler tarafından göz ardı edilen veya "teknik dergilerin içine gömülen" evrim aleyhindeki bulgularını inceleyecek ve yaratılışın açık delillerini gözler önüne sereceğiz. Okuyucu, evrim teorisinin, her aşamasında bilim tarafından yalanlanan ve yaratılış gerçeğini örtbas etmek için ayakta tutulan bir aldatmaca olduğuna bizzat şahit olacaktır. Okuyucudan beklenen ise, insanların yargı yeteneğini bozan, akıllarını kör eden o büyüden silkinip bu kitapta anlatılanları samimi olarak düşünmesidir.

İnsan kendisini bu büyüden kurtarır; açık, önyargısız ve özgür bir biçimde düşünürse, apaçık olan gerçeği görür. Modern bilimin de her yönden gözler önüne serdiği bu kaçınılmaz gerçek, canlıların bir tesadüfler zinciri sonucunda değil, üstün bir yaratılış sonucunda var olduklarıdır. İnsanoğlu sadece kendisinin nasıl var olduğunu, bir damla sudan nasıl oluştuğunu düşünse ya da herhangi bir canlının mükemmel özelliklerini incelese bile, bu yaratılış gerçeğini kolaylıkla görebilir.

Evrim teorisinin gerçek yüzünü gözler önüne seren tüm bu çalışmalar, meydanın "boş" olduğu düşüncesinin verdiği yersiz cesaretle, uzunca bir zamandır yazılı ve görsel basında evrimci bir propaganda sürdürenlere de gereken cevabı vermektedir.

BÖLÜM 2

EVRİM TEORİSİNİN KISA TARİHİ

Evrimci düşüncenin kökeni, yaratılış gerçeğini reddeden dogmatik bir inanç olarak antik çağlara dek uzanır. Eski Yunan'daki ateist felsefecilerin çoğu evrim fikrini savunmuştur. Felsefe tarihine bir göz attığımızda da, evrim düşüncesinin pek çok ateist felsefenin belkemiğini oluşturduğunu görürüz.

Modern bilimin doğması ve gelişmesinde ise, bu antik ateist felsefenin değil, Allah inancının teşvik edici rolü vardır. Modern bilime öncülük edenlerin çok büyük bölümü Allah'ın varlığına inanan insanlardır ve bilimsel çalışmalar yaparken de Allah'ın yarattığı evreni keşfetme,

O'nun kanunlarını, yaratışındaki detayları görme amacını taşımışlardır. **Leonardo da Vinci, Kopernik, Keppler, Galilei** gibi astronomlar, paleontolojinin babası sayılan **Cuvier**, botaniğin ve zoolojinin öncüsü olan **Linnaeus**, "yaşamış en büyük bilim adamı" olarak anılan **Isaac Newton** gibi isimler, Allah'ın varlığına, tüm evrenin ve canlıların O'nun yaratmasıyla var olduğuna inanarak bilim yapmışlardır.[8] 20. yüzyılın en büyük dehası sayılan Albert Einstein da yine Allah'a inanan bir bilim adamıdır ve şu sözlerin sahibidir: *"Derin bir imana sahip olmayan gerçek bir bilim adamı düşünemiyorum. Bu durum şöyle de ifade edilebilir:* ***Dinsiz bir bilime inanmak imkansızdır."***[9]

Modern fiziğin kurucularından ünlü Alman fizikçisi **Max Planck** ise şöyle demiştir: *"Hangi alanda olursa olsun bilimle ciddi şekilde ilgilenen herkes, bilim mabedinin kapısındaki şu yazıyı okuyacaktır: 'İman et.'* ***İman, bilim adamının vazgeçemeyeceği bir özelliktir."***[10]

Evrim teorisi ise, antik materyalist felsefelerin yeniden uyandırılmasıyla gündeme gelen ve 19. yüzyılda yaygınlaşan materyalist felsefenin ürünüdür. Materyalizm, başta da belirttiğimiz gibi, doğayı yalnızca maddi etkenlerle açıklamaya çalışır. Yaratılışı en baştan reddettiği için de, canlı ve cansız her varlığın, hiçbir yaratılış olmadan, rastlantılarla ortaya çıktığını ve düzen kazandığını öne sürer. Oysa insan aklı, bir düzen gördüğünde mutlaka bir düzenleyici iradenin varlığını kavrayacak şekilde işlemektedir. İnsan aklının bu en temel özelliğine aykırı olan materyalist felsefe, 19. yüzyılın ortasında "evrim teorisi"ni üretmiştir.

Darwin'in Hayal Gücü

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim teorisini ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Robert Darwin'dir.

Darwin hiçbir zaman gerçek bir biyoloji eğitimi almamıştı. Doğa ve canlılar konusunda sadece amatör bir ilgiye sahipti. Bu ilgisinin bir sonucu olarak, 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca

dünyanın farklı bölgelerini gezen H.M.S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilenmişti. Bu kuşların gagalarındaki farkların, çevreye uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü. Bu düşünceden hareketle canlılardaki bütün çeşitliliğin kökeninde "çevreye uyum" kavramının olduğunu varsaydı. Darwin bu düşüncesi ile, Allah'ın canlı türlerini ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkmış ve canlıların ortak bir atadan gelerek doğa şartları sonucunda birbirlerinden farklılaştıklarını öne sürmüştü.

Darwin'in gençlik hali ve Galapagos Adaları'na yolculuk yaptığı Beagle gemisinin temsili resmi

Darwin'in bu varsayımı hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin bilinen materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını zamanla iddialı bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar tek bir ilkel atadan geliyorlardı ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlardı ve böylece farklılaşmışlardı. Darwin, ortama en iyi şekilde uyum sağlayanların özelliklerini gelecek nesillere aktardığını, böylece bu yararlı değişimlerin zamanla birikerek bireyi, atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürdüğünü öne sürmüştü. (Bu "yararlı değişimler"in kökeninin ne olduğu ve nasıl gerçekleştikleri ise meçhuldü.) Darwin'e göre insan da, bu hayali mekanizmanın en gelişmiş ürünüydü.

Darwin hayal gücünde canlandırdığı bu mekanizmaya "**doğal seleksiyonla evrim**" adını verdi. Artık, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü. Bu fikirlerini 1859 yılında *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı.

Ancak Darwin, teorisinin pek çok açmazla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Bunları kitabının "**Teorinin Zorlukları**" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde itiraf ediyordu. Bu "zorlukların" başında, fosil kayıtları, canlılardaki tesadüfle açıklanması mümkün olmayan kompleks organlar (örneğin göz), canlıların içgüdüleri gibi konular geliyordu. Darwin bu zorlukların ileride yapılacak yeni keşiflerle çözüleceğini ummuş, bazılarına da çok yetersiz açıklamalar getirmişti. İngiliz fizikçi Henry S. Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin, çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.[11]

Darwin'in en büyük zorluğu ise, teorisinin sorunlarına çözüm getirmesini umduğu bilimin, gerçekte bu sorunları dev boyutlara taşıması olacaktı.

Darwin teorisini geliştirirken, kendisinden önceki pek çok evrimci biyologtan, özellikle de Fransız biyolog Lamarck'tan etkilenmişti.[12] **Lamarck**'a göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Örneğin Lamarck, zürafaların ceylan benzeri hayvanlardan türediklerini, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti. Darwin de canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu.

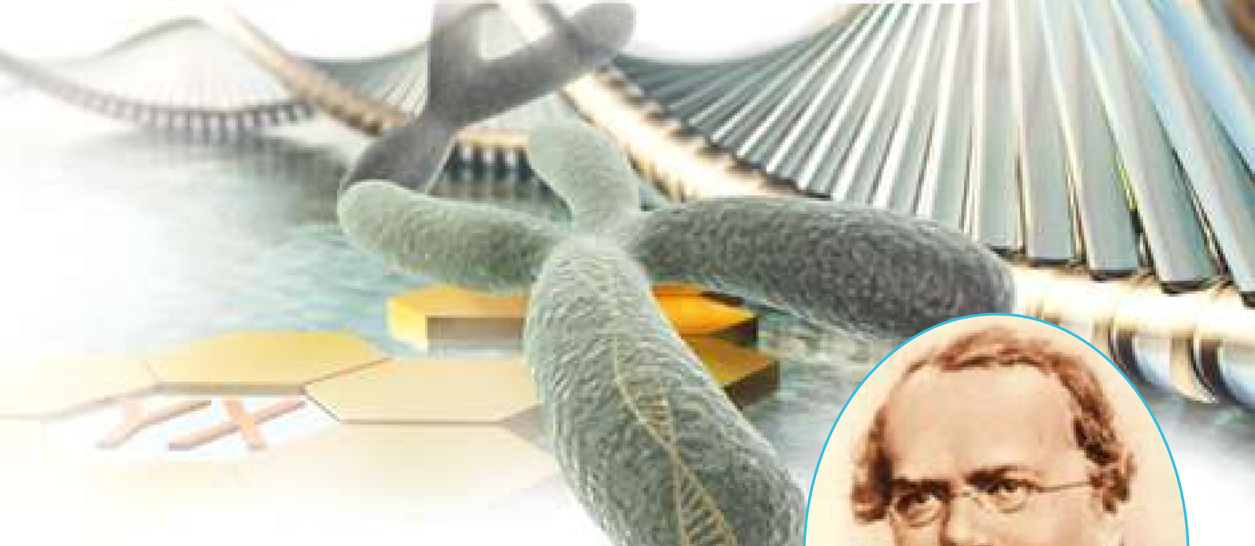

Oysa gerek Lamarck gerekse Darwin yanılıyorlardı. Çünkü o dönemde canlılık çok ilkel bir teknoloji ile, çok yetersiz bir düzeyde incelenebiliyordu. Genetik, moleküler biyoloji ve biyokimya gibi bilim dallarının henüz adları bile yoktu. Teorileri sadece hayal gücüne dayanıyordu.

Fransız doğa bilimci Lamarck, "kazanılmış özelliklerin aktarılması" iddiasını ortaya atarak Darwin'e zemin hazırladı. Oysa genetik kanunlarına göre kazanılan özelliklerin başka bir nesle aktarılması imkansızdı.

Mendel'in keşfettiği genetik kanunları, evrim teorisi açısından bir zorluktu. Evrimciler tarafından içi su dolu baloncuk olduğu sanılan hücrenin olağanüstü kompleks yapısını anlamaya doğru ilk adımlar atılmış oldu.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi **Gregor Mendel** 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında **genetik** biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu. Çünkü hem canlılığın Darwin'in sandığından çok daha kompleks olduğu, hem de Darwin'in öne sürdüğü evrim mekanizmalarının geçersizliği ortaya çıkmıştı.

Bütün bu gelişmelerin, Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma yerleştirmeye çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan çok ideolojik birtakım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

kısa bilgi

Darwin Zamanındaki İlkel Bilim ve Teknoloji

Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, biyokimya, biyomatematik gibi bilim dallarının henüz hiçbiri ortada yoktu. Sözünü ettiğimiz bilimler eğer Darwin'in bu tezinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecek ve böyle anlamsız bir iddiaya kalkışmayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve doğal şartların genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler üretmesi mümkün değildi.

Yine o dönemde bilim dünyası, hücrenin yapısı ve fonksiyonları hakkında son derece ilkel bir anlayışa sahipti. Eğer Darwin elektron mikroskobuna sahip olsaydı, hücredeki ve hücrenin organellerindeki akıl almaz kompleksliğe bizzat şahit olacaktı. Bu denli kompleks bir sistemin küçük rastlantısal değişimlerle meydana gelemeyeceğini kendi gözleriyle görecekti. Eğer biyomatematikten haberi olsaydı, değil hücrenin, tek bir protein molekülünün bile rastlantılarla oluşamayacağını anlayacaktı.

Hücrenin yapısının incelenmesi ancak elektron mikroskobunun keşfedilmesiyle mümkün olabildi. Darwin zamanında ise sağda görülen ilkel mikroskoplarla hücrenin ancak dış görüntüsüne ulaşılabilmişti.

Neo-Darwinizm'in Umutsuz Çabaları

Darwin'in teorisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmişti. Bunun üzerine Darwin'e sadakat göstermekte kararlı olan bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda bir araya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir "yama" yapmak oldu.

Bu kişiler, Darwin'in iddia ettiği ama açıklayamadığı ve Lamarck'a dayanarak çözmeye çalıştığı "**canlıları sözde geliştiren ve değiştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?**" sorusuna, "**rastgele mutasyonlar**" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "**Modern Sentetik Evrim Teorisi**" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "neo-Darwinizm" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "**neo-Darwinistler**" olarak anılmaya başlandı.

Bundan sonraki onyıllar, neo-Darwinizm'i ispatlamak için yapılan umutsuz girişimlere sahne oldu. **Mutasyonlar**ın, yani bir canlının genlerinde dış etkenler sonucunda meydana gelen kopma, yer değiştirme ve bozulmaların, her zaman için hasara yol açtığı biliniyordu. Ancak yine de **neo-Darwinistler binlerce deney yaparak "faydalı mutasyon" örneği oluşturmaya çalıştılar. Tüm bu çabalar hep fiyasko ile sonuçlandı.**

Neo-Darwinistler, öte yandan da, ilk canlı organizmaların, teorinin iddia ettiği gibi ilkel dünya koşullarında tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini ispatlamaya çalıştılar. Ancak aynı fiyasko bu alanda da yaşandı. Canlılığın tesadüfen ortaya çıkışını ispatlamayı hedefleyen

Genetik biliminin keşfinin ardından evrim teorisini canlı tutmak için ortaya atılan Neo-Darwinizm ve teorisyenleri: Ernst Mayr, Theodosius Dobzhansky, Julian Huxley

deneylerin hepsi başarısız oldu. Bilimsel bulgu ve deneyler, canlılığın yapıtaşı olan proteinlerden tek bir tanesinin bile tesadüflerle oluşamayacağını ortaya koydu. En küçük canlı birimi olan hücre ise -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 21. yüzyılın en ileri teknolojilerine sahip laboratuvarlarında bile sentezlenemedi.

Neo-Darwinist teori, bir yandan da **fosil kayıtları** tarafından hezimete uğradı. Yıllar süren arkeolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, neo-Darwinist teorinin öne sürdüğü gibi, canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken "ara geçiş formları"na dünyanın hiçbir yerinde rastlanamadı. Yürütülen karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ise, birbirlerinden evrimleştikleri varsayılan canlıların çok farklı anatomik özelliklere sahip olduklarını ve asla birbirlerinin atası ya da devamı olamayacaklarını gösterdi.

Ama neo-Darwinizm bilimsel bir teori değil, ideolojik bir dogma, hatta bir tür "batıl din"di. Öyle ki neo-Darwinist teorinin en önde gelen kurucularından biri olan Julian Huxley, 1958'de yayınladığı *Religion Without Revelation* (Vahiysiz Din) adlı kitabında bunu açıkça ifade etmişti. Huxley, evrimin neden bir din olduğunu bir başka yazısında da şöyle açıklıyordu:

Bir din, temelinde dünyanın geneline yönelik ve hepsini kapsayan bir bakış açısıdır. Dolayısıyla evrim, bir zamanlar Tanrı'ya inancın üstlendiği fonksiyonu yerine getirebilir, yani insanoğlunun inanç ve umutlarını koordine eden güçlü bir prensip olabilir.[13]

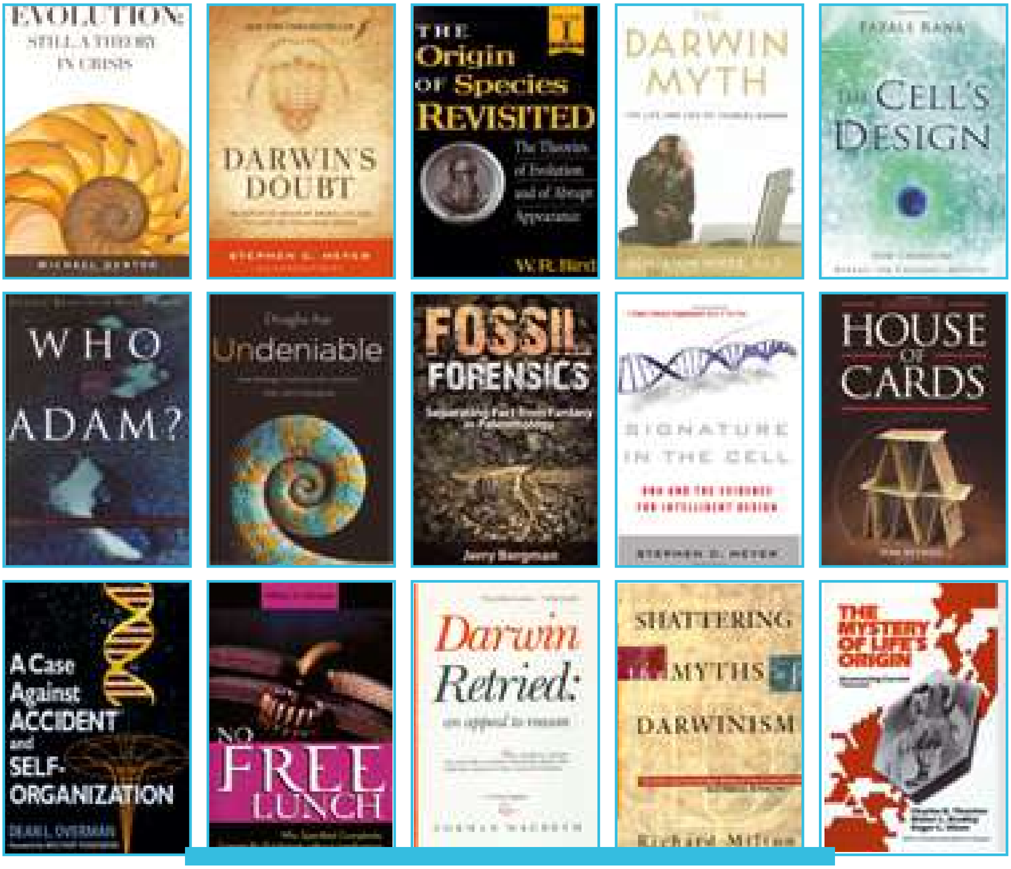
Benzer bir görüş, kendisini "kararlı bir evrimci" olarak tanımlayan Kanadalı düşünür Michael Ruse tarafından 1993 yılında düzenlenen bir konferansta şöyle açıklanmaktadır: *"Hiç kuşku yoktur ki geçmişte ve halen günümüzde de, bir çok evrimci evrimi, dinsiz bir dine özgü unsurlara sahip bir fikir olarak benimsemiştir... Bana öyle geliyor ki bilimsel bir teori olarak evrim, temeline inildiğinde, kendini bir anlamda natüralizmin hizmetine sunmuştur..."*[14]

İşte bu nedenle, evrim teorisinin savunucuları bütün aleyhte delillere rağmen teoriyi savunmaya hala devam etmektedirler. Onlara göre evrim, kendisinden asla vazgeçilemeyecek bir inançtır. Aralarındaki fikir ayrılıklarının tek nedeni, evrimin nasıl gerçekleştiği yönündeki farklı modellerdir. Bu farklı modellerin en önemli örneği ise, "sıçramalı evrim" olarak bilinen fantastik senaryodur.

Sıçramalı Evrim Senaryosu

Neo-Darwinist model bugün dünyada hala "evrim" dendiğinde ilk anlaşılan teoridir. Ancak son birkaç on yıl içinde, farklı bir zorlama model daha doğmuştur: "Kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) ya da bir diğer adıyla "sıçramalı evrim" hikayesi.

Bu model 1970'lerin başında, **Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould** adlı iki Amerikalı paleontolog tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Bu iki evrimci bilim adamı, neo-Darwinist teorinin iddialarının fosil kayıtları tarafından kesin biçimde yalanlandığının farkındaydılar. Fosiller, canlıların yeryüzünde kademeli evrimle ortaya çıkmadıklarını, aniden ve eksiksiz biçimde belirdiklerini ispatlıyorlardı.

Bugün başta ABD ve Avrupa ülkeleri olmak üzere dünyanın pek çok ülkesinde on binlerce bilim adamı evrim teorisini reddetmektedir. Evrimin çöküşünü ilan eden delilleri sürekli olarak sunmamız ve bu konudaki kararlılığımız bilim adamlarına cesaret vermiş, dünyanın çeşitli yerlerinde, teorinin geçersizliğini ortaya koyan çok sayıda bilimsel kitap yayınlanmıştır.

Eldredge ve Gould aranan fosillerin bir gün bulunacağı ümidinin yersiz olduğunun farkındaydılar. Bu durum karşısında, evrim dogmasından vazgeçmek yerine, akıl almaz bir iddia ortaya attılar: Sıçramalı evrim, yani evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiası.

Bu model aslında bir fantaziler modeliydi. Örneğin Eldredge ve Gould'a öncülük eden Avrupalı paleontolog O. H. Schindewolf, "sıçramalı evrim"e bir örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutas-

yon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[15] Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist iddianın içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar. Bu modelin tek hedefi, başta belirttiğimiz gibi, neo-Darwinist modelin açıklayamadığı fosil boşluklarını açıklamaktır. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, fosil boşluklarını **"kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını"** öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak tam anlamıyla akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe sözde evrimleşmesi için, türün genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "dev mutasyonlar" ise, genetik bilgide dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Evrimciler, kuşların evrimi masalına bir türlü sahte bir senaryo uyduramadıklarından, kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıkları iddiasını ortaya atacak kadar zavallı konuma düşmüşlerdir.

Kaldı ki, "sıçramalı evrim" modeli de, neo-Darwinist modeli de ilk aşamada çökerten, "ilk canlılığın nasıl oluştuğu" sorusudur. Evrimciler, **tek bir proteinin nasıl meydana geldiğini DAHİ** açıklayamamışlardır.

İlerleyen bölümlerde, sıçramalı evrim ve neo-Darwinizm iddialarının hayali mekanizmaları incelenecek, sonra da fosil kayıtları ele alınacaktır. Daha sonra ise hem neo-Darwinist modeli hem de "sıçramalı evrim" gibi diğer modelleri geçersiz kılan bir konuyu, "ilk canlılığın nasıl oluştuğu?" sorusu ele alınacaktır.

Baştan belirtmekte yarar olabilir: Her aşamada karşılaşacağımız gerçek, evrim senaryosunun gerçeklerle hiçbir ilgisi olmayan bir masal ve büyük bir aldatmaca olduğudur. 160 yıldır dünyayı aldatmak için kullanılan bu senaryonun savunulması ise, özellikle son bilimsel bulgular karşısında, imkansızdır.

Yeryüzündeki kusursuzluk ve muhteşem estetik, Yüce Rabbimiz'in eseridir.

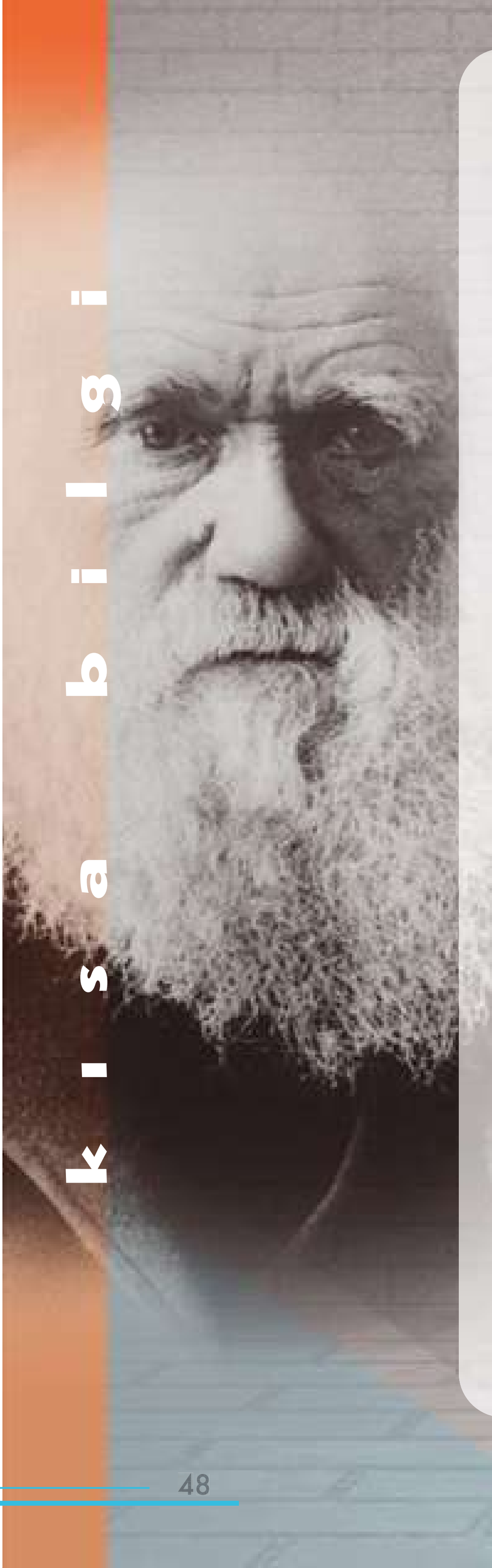

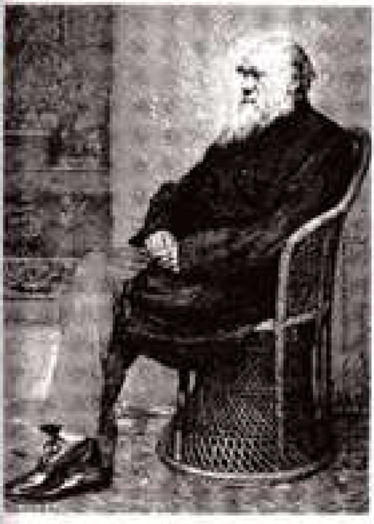
kısa bilgi

Darwin'in Irkçılığı ve Türk Düşmanlığı

Charles Darwin'in önemli fakat az bilinen bir özelliği, Avrupalı beyaz ırkları diğer insan ırklarına göre çok daha "ileri" sayan bir ırkçı olmasıdır. Darwin, insanların maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini öne sürerken, bazı ırkların çok daha fazla geliştiğini, bazılarının ise hala maymunsu özellikler taşıdığını iddia etmiştir. *Türlerin Kökeni*'nden (The Origin of Species) sonra yayınladığı *İnsanın Türeyişi* (The Descent of Man) adlı kitabında, "insan ırkları arası eşitsizliğin apaçıklığı" gibi yorumlar yapmıştır.[1] Darwin, söz konusu kitabında zenciler ve Avustralya yerlileri gibi ırkları gorillerle aynı statüye sokmuş, sonra da bunların sözde "medeni ırklar" tarafından zamanla yok edilecekleri hezeyanında bulunarak şöyle demiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[2]

Ch. Darwin

THE LIFE AND LETTERS OF CHARLES DARWIN

Including an Autobiographical Chapter

EDITED BY HIS SON
FRANCIS DARWIN

IN TWO VOLUMES
VOL. I

NEW YORK
D. APPLETON AND COMPANY

C. Darwin to W. Graham.

DEAR SIR,

I beg leave to remain,
Dear Sir,
Yours faithfully and obliged,
CHARLES DARWIN.

CHAPTER IX.

LIFE AT DOWN.

Darwin'in bu saçma fikirleri yalnızca teoride kalmamıştır. Darwinizm, ortaya atıldığı tarihten itibaren ırkçılığın en önemli sözde bilimsel dayanağı olmuştur. Canlıların bir yaşam mücadelesi içinde evrimleştiklerini varsayan Darwinizm toplumlara uygulanmış ve ortaya "Sosyal Darwinizm" olarak bilinen akım çıkmıştır.

Sosyal Darwinizm, insan ırklarının, evrimin çeşitli basamaklarında yer aldıklarını, Avrupalı ırkların "en ileri" ırklar olduğunu savunmuş, diğer pek çok ırkın ise hala "maymunsu" özellikler taşıdığını iddia etmiştir.

Darwin kendince "aşağı ırklar" olarak gördüğü milletlerin arasında, Yüce Türk Milleti'ni de saymıştır! (Necip Milletimizi tenzih ederiz) Evrim teorisinin kurucusu, W. Graham'a yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda, bu ırkçı düşüncesini şöyle ifade etmiştir:

Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu gösterebilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa Türkler tarafından istila edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya gelmişlerdi, şimdi ise bu çok saçma bir düşüncedir. Avrupalı ırklar olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde TÜRK BARBARLIĞINA karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, BU TÜR AŞAĞI IRKLARIN çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini (yok edileceğini) görüyorum.[3]

1. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, s. 54-56
2. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. baskı, New York: A L. Burt Co., 1874, s. 178
3. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Cilt 1. New York: D. Appleton and Company, 1888, s. 285-286

Görüldüğü gibi Charles Darwin, Büyük Önder Atatürk'ün *"Türk Milleti'nin karakteri yüksektir, Türk Milleti çalışkandır, Türk Milleti zekidir"* ve *"Türklük, benim en derin güven kaynağım, en engin övünç dayanağım oldu"* şeklindeki sözleriyle övdüğü necip Türk Milleti için yakışıksız ifadelerde bulunmaktadır. Öncelikle Milletimiz bu ithamlardan münezzehtir. Ayrıca bir millet, ırkına göre değil, ancak kültür ve ahlak derecesiyle yükselebilir, üstünlük elde edebilir. Büyük Türk Milleti ise çok köklü bir kültüre ve üstün bir ahlaka sahip olan, bu özellikleriyle tarihe yön vermiş şerefli bir millettir. Tarihteki sekiz büyük dünya devletinden üçünün sahibi olan Türk Milleti'nin kurduğu medeniyetler, Türk'ün yüksek kültür, akıl, ahlak ve inancıyla meydana getirdiği eserlerdir.

Darwin ise, "aşağı ırk" gibi saldırgan ifadelerle gerçekte o dönemdeki Avrupalı emperyalist devletlerin Türk düşmanlığını ortaya koymuştur. Türklerin hakimiyet ve gücünü elimine etmeye (yok etmeye) çabalayan bu güçler, aradıkları sahte fikri temeli Darwinizm'de bulmuşlardır. Bu güçler, Türk'ün Kurtuluş Savaşı'nda, bu çirkin düşüncelerini uygulamaya çalışmışlar ancak Türk Milleti'nin azmi, aklı, cesareti ve kararlılığı sayesinde büyük bir hüsrana uğramışlardır. Bir ırkçı ve Türk düşmanı olan Darwin'in bilim karşısında geçersiz olan teorisini bugün Türkiye'de savunanlar ise belki de farkında olmadan aynı ırkçı ve siyasi hedeflere hizmet etmektedirler.

BÖLÜM 3

EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, canlıların iki temel mekanizma sayesinde evrimleştiklerini öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Bilimsel bir izah edasıyla anlatılan bu sözde hikayeyi biraz incelediğimizde,

aslında ortada hiçbir evrim mekanizmasının olmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadırlar.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen ve "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. Ancak ilk kez Darwin bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*...

Oysa Darwin'den bu yana, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Bilinen bir evrimci olan İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> ***Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir.*** *Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.*[16]

Doğal seleksiyon, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdüreceklerini, uygun yapıda olmayanların ise yok olacaklarını öngörür. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Geyikler hep geyik olarak kalırlar.

Nitekim evrimcilerin "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" gibi göstermeye çalıştıkları nadir birkaç olaya baktığımızda, bunların basit birer göz boyama olduklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebekleri

Douglas Futuyma'nın 1986 yılında yayınladığı *Evrim Biyolojisi* isimli kitabı, doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, Endüstri Devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır. Sadece Futuyma'nın kitabında değil, evrim teorisi lehinde yazılmış hemen her biyoloji kitabında söz konusu Endüstri Devrimi kelebekleri hikayesini bulmak mümkündür.

Hikaye, İngiliz fizikçi ve biyolog Bernard Kettlewell tarafından 1950'li yıllarda gerçekleştirilen bir seri deneye dayanmaktadır ve özeti şudur: İngiltere'de Endüstri Devrimi'nin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli (melanic) güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuş-

İngiltere'deki Endüstri Devrimi kelebekleri örneği, doğal seleksiyonla evrimleşme hikayesinin en önemli delili olarak gösterilmiş, hatta bu konuda sahte fotoğraflara başvurulmuştur. Oysa ortada hiçbir şekilde evrimleşme yoktur; yeni bir kelebek türü ortaya çıkmamıştır.

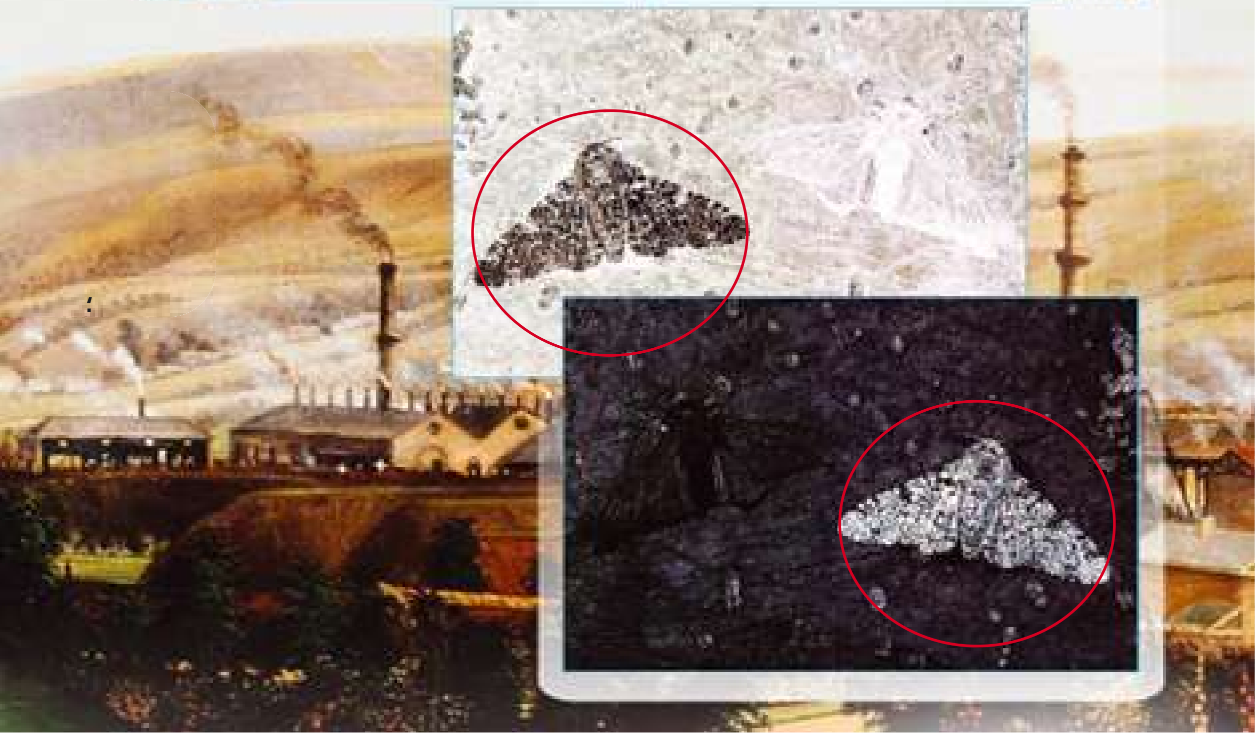
lar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar. Evrimciler ise, bu sürecin "teorilerinin büyük bir delili olduğu ve açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri" gibi bir göz boyamaya başvururlar.

Endüstri Devrimi öncesinde ağaçlar üzerinde dikkat çekmeyen açık renkli kelebekler

Endüstri Devrimi sonrasında açık renkli kelebekler dikkat çekici hale gelmiştir.

Oysa bu örneğin -doğruluğu varsayılsa bile- bu durum evrim teorisi lehinde bir delil değildir. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri Devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Devrimi kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" (kutsal kabul edilen sembol) haline gelmiş olan Endüstri Devrimi kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

- Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "**Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini**" bildirdiler.

■ Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.

■ İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: **Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti.** Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme ihtimali pek yoktu.[17]

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. Onyıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kelebekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bu evrimcilerden biri olan Jerry Coyne şöyle diyordu:

Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım çaresizlik duygusu oldu.[18]

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır; çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir. Bir canlıya herhangi bir organik yapı ekleyip, ondan bir yapı eksiltme, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir.

Doğal Seleksiyon Neden Kompleksliği Açıklayamıyor?

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, **hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez.** Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Sıçramalı evrimin en büyük savunucusu olan Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmiştir:

> *Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinci teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.*[19]

Doğal seleksiyon konusunda evrimcilerin kullandıkları yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmayı bilinç sahibi gibi göstermeye çalışmalarıdır. Oysa doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur. Bu mekanizma, canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon yoluyla kompleks yapıya sahip sistemler ve organlar asla açıklanamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın bir arada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, "**indirgenemez komplekslik**" olarak tanımlanan özelliğe sahiptirler. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise bilinç ve irade sahibi bir mekaniz-

Evrimcilerin doğal seleksiyon iddiası kısa süre içinde çöküşe uğramıştır. Hızlı koşan bir geyik, av olmaktan kurtulabilir; ama bu, onu bir başka canlıya kuşkusuz ki dönüştürmez.

ma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"** diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini en temelinden yıkmaktadır.[20]

Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir canlı türü içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar meydana getirilemez. Yani, doğal seleksiyon yoluyla canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.[21] Bu nedenle neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları koymak zorunda kalmıştır. Oysa mutasyonlar, sadece ve sadece "zararlı değişiklik ve ölüm sebebi"dirler.

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı herhangi bir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe dönüştürmez. Doğal seleksiyon, evrimciler için daima bir spekülasyon malzemesi olarak kullanılmıştır; hala da bu köhne iddiayı savunanlar vardır.

Tarihte hiçbir zaman bir dinozor kanatlanarak kuşa dönüşmemiştir. Bilimsel olarak imkansız bu teori, evrimcilerin hezeyanlarından biridir.

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücrelerinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder, yerlerini değiştirir ya da dizilime zarar verici nükleotid eklemeleri yapabilirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların maruz kaldığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar ve hastalar...

Bunun nedeni şudur: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki organizmaya ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutas-

yonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek ***rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı.*** *Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır.* ***Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.***[22]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Geçmişte, mutasyonların %99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir. **Mutlak zararlı olan mutasyonların ise mükemmel, uyumlu, simetrik, organları meydana getirebilmeleri imkansızdır.**

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle demiştir:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- ***pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların*** *sonucu olabilir?*[23]

O zamandan bu yana yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları da başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Evrimciler, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde

onyıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

> *Bu çok çarpıcı ama bir kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki* ***genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.***[24]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

> *Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktı. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin ürettikleri canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte* ***mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.***[25]

Herhangi bir mutasyon gerçekleştiğinde genetik bilgiyi oluşturan kodlar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınırlar. Bu, genetik materyalin tümüyle veya bölgesel olarak bozulmaya uğraması anlamına gelir. Mutasyonlar, organizmaları %99 oranında tahrip edicidir. Geri kalan %1'lik oran ise, mutasyonun zaman içinde ortaya çıkan zararlı etkilerini tanımlar. Yani mutasyonlar %100 oranında zararlı dış etkilerdir.

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da kanser gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Ulusal Bilimler Akademisi üyesi Lynn Margulis, mutasyonların net zararlı etkileri ile ilgili şu itirafı yapmıştır:

Yeni mutasyonlar yeni türler oluşturmaz; sakat yavrular oluşturur.[26]

Margulis, 2011 yılındaki bir röportajında ise mutasyonların organizmayı değiştirdiğine ve bu yolla yeni türler ortaya çıktığına dair hiçbir delil olmadığını şu sözlerle vurgulamıştır:

Neo-Darwinistler, mutasyonlar gerçekleştiğinde ve bir organizmayı değiştirdiğinde, yeni türlerin ortaya çıktığını söylerler. Bana da defalarca, rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığı öğretildi. Buna inandım; ta ki delil arayana dek...[27]

Lynn Margulis'in söylediği gibi rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığına dair tek bir delil yoktur.

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

Mutasyonlar her zaman zararlıdır: Mutasyonlar rastgele meydana geldikleri için hemen hemen her zaman canlıya zarar verirler. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Mutasyon sonucunda genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar. Çoğu zaman ölüme sebep olan hastalıklar meydana getirirler.

Down Sendromu, albinizm gibi hastalıklar, mutasyonların tahrip edici etkilerine birer örnektir.

1. Normal bir meyve sineği (drosophila) 2. Mutasyon sonucunda kanatları halter bölgesinden çıkmış bir meyve sineği 3. Radyasyondan kaynaklanan bir mutasyon sonucu bacakları kafasından çıkmış bir meyve sineği

Mutasyonun zararlı etkilerine bir örnek: Çernobil nükleer kazasından etkilenmiş olarak doğan bir çocuk

Mutasyonun korkunç etkilerinden biri resimde görülmektedir. Mutasyonlar, canlı bedenindeki mükemmel düzeni bozucu felaketlerdir.

Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir. Eğer bir mutasyon üreme hücresinde gerçekleşirse bunun mutlak etkisi zararlı olduğundan, sonraki nesillerin de hastalıklar ve sakatlıklarla doğması kuvvetle muhtemel olacaktır.

Görülebildiği gibi mutasyonlar, canlılara sadece zarar veren oldukça tehlikeli yapısal etkilerdir. Dolayısıyla bir canlının değişimine ve gelişimine fayda sağlamaları imkansızdır. Bu gerçek, evrimcilerin öne sürdükleri iki sözde "evrimleştirici mekanizmayı" tümüyle ortadan kaldırmış olmaktadır.

Açıkça görüldüğü gibi, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bu imkansız senaryonun zaten hiç yaşanmadığını görürüz.

Genetik Sürüklenme Evrim Değildir

Sıçramalı evrim teorisinin kurucuları ve onu izleyenler, iddialarını hiçbir şekilde doğal seleksiyon mekanizmasıyla açıklayamayacaklarının kısa sürede farkına vardılar. Bu nedenledir ki, iddialarını geçerli kılabilmek için doğal seleksiyonun bir başka türevi olan "genetik sürüklenme" ifadesini ortaya attılar. Bu şekilde iddialarının daha bilimsel görüneceğine inandılar. Oysa genetik sürüklenme, tıpkı doğal seleksiyon gibi, doğada var olan fakat hiçbir evrimleştirme gücü olmayan bir mekanizmadır.

Örneğin bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak evrimcilere göre, bu sürüngen türünün içinden bir şekilde az sayıdaki bir grup ayrılmıştır. Evrimciler, ayrılan bu sürüngenlerin, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kaldıklarını ve bu mutasyonlardan sözde avantaj sağlayanların, bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçildiğini iddia ederler. Buna göre gruba ait belli özelliklerin, diğerlerine göre sözde daha avantaj sağlayacak şekilde öne çıkacağını düşünürler.

Evrimciler, tüm bu aşamaların ardından grubun hızla evrimleştiği ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta bir kuşa dönüştüğünü öne sürerler. Tüm bu sürecin çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiğini ve dolayısıyla, geriye çok az fosil izi kaldığını iddia ederler.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir?" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Oysa gerçekte ortada herhangi bir evrimleşme yoktur.

Genetik sürüklenme senaryosunda evrimcilerin anlatmak istedikleri esas konu, faydalı mutasyon ile türlerin kendi popülasyonları içerisinde zamanla öne çıkarak yeni türler oluşturdukları iddiasıdır. Bu iddiaya başvurmalarının çeşitli sebepleri vardır: Mutasyonların evrimcilerin bekledikleri hayali genleri oluşturamaması ve hatta canlının genetik yapısını bozması; doğal seleksiyonun ise genetik yapıyı değiştirecek herhangi bir güce sahip olmaması evrimcilerin ciddi şekilde önünü tıkamıştır. Aslında iddiaları, öncekilerden farklı değildir. Burada başvurulan, evrimcilerin bilindik kelime oyunlarıdır.

Genetik sürüklenme konusunda gerçekte olan ise şudur: Genetik bilimi istatistik ve matematik ile incelendiğinde, popülasyonlardaki genlerin hareketi takip edilebilir. Örnek olarak, bir şehirdeki sokak köpekleri zamana yayılarak incelenirse bazı zamanlarda belirli özelliklerin belirli bölgelerde baskın çıktığı görülür. Uzun tüylü, kısa boylu veya siyah renkli köpeklerin sayılarının veya yaşadıkları bölgelerin değiştiği takip edilebilir. Buna neden olan etkiler köpeklerin göç etmeleriyle veya genetik sürüklenmeyle açıklanır.

Genetik sürüklenme, bir türün altındaki çeşitlerin sayılarının bir sonraki kuşakta değişmesidir. Teorik olarak mevcut köpek cinslerinin sayıları hesaplanarak, bir sonraki kuşakta hangi türden kaç tane köpek olacağı bulunabilir. Ancak önceden tahmin edilemeyecek çevresel faktörler bir cinsin sayısının artmasına veya başka bir cinsin tamamen ortadan kalkmasına neden olur. İşte bu yüzden bir zaman sonra şehrin içerisinde yaşayan köpek cinslerinin dağılımı değişir.

Bir şehirde sokakta yaşayan köpekler zamana yayılarak incelenirse bazı dönemlerde belirli özelliklerin belirli bölgelerde baskın çıktığı görülür. Uzun tüylü, kısa boylu veya siyah renkli köpeklerin sayılarının değiştiği takip edilebilir. Bu, genetik bir değişimin delili değildir. Köpekler her zaman köpek olarak kalırlar.

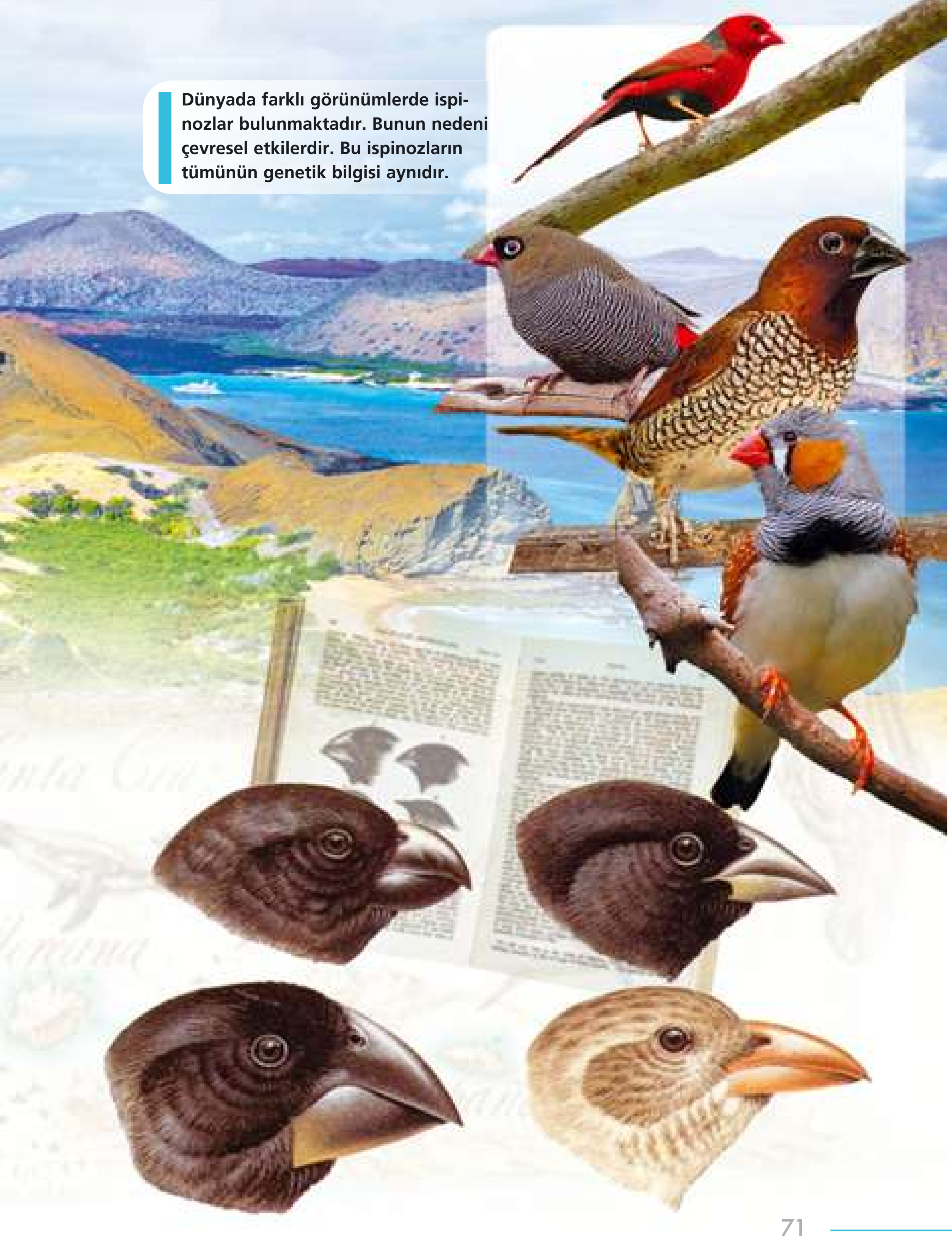
Darwin'in Galapagos Adaları'nda gördüğü ve teorisine delil sandığı farklı ispinoz gagaları, gerçekte bir genetik varyasyon örneğidir. (Üstte) Galapagos Adası'ndan bir görünüm

Canlıların göç etmeleri de aynı şekilde söz konusu canlı türünün göç ettiği bölgelerde sayısının artmasına neden olur. Bu, o bölgedeki genetik çeşitliliğin de artmasıyla sonuçlanır. Benzer şekilde çiftleşmeler de aynı etkiye yol açar. Aynı popülasyonun sürekli kendi içinde çiftleşmesi genetik çeşitliliği azaltır ve o bölgede benzer dış görünüşe sahip bireylerin artmasına neden olur.

Ancak bu bir evrimleşme değildir. Ortada yeni bir tür veya evrimleşerek değişime uğramış canlılar yoktur. Farklı bölgelere göç etmiş köpek türleri, herhangi bir canlıya dönüşmemiştir; yine köpektirler.

Evrimciler, bu yolla yeni tür oluştuğu safsatasını Galapagos ispinozları konusunda da gündeme getirirler. Genetik sürüklenme ve göç gibi etkiler sonucunda yeni ispinoz türleri ortaya çıkardığını savunurlar.[28] Ancak ilk defa ortaya çıktığı iddia edilen bu kuş türleri, aslında yalnızca aynı türün varyasyonlarıdır.

Dünyada farklı görünümlerde ispinozlar bulunmaktadır. Bunun nedeni çevresel etkilerdir. Bu ispinozların tümünün genetik bilgisi aynıdır.

Dünya üzerinde ilk defa kıvırcık saçlı ve koyu tenli bir kadınla mavi gözlü ve açık tenli bir erkek çocuk sahibi olsa, çocuk hem annesinin hem de babasının bazı özelliklerini alarak kıvırcık saçlı, esmer tenli ve mavi gözlü doğabilir. Bu durumda ortaya yeni bir tür çıkmış olmaz, sadece kıvırcık saçlı ve mavi gözlü yeni bir insan dünyaya gelmiş olur. Aynı ırkların çiftleşmesi veya göç ederek kendi farklı varyasyonlarıyla ilk defa karşılaşması asla bir türün değişerek başka bir tür haline gelmesine yol açmaz.

Çocuk, hem annesinin hem de babasının bazı özelliklerini alarak kıvırcık saçlı, esmer tenli ve mavi gözlü doğabilir. Bu durumda ortaya yeni bir tür çıkmış olmaz, sadece kıvırcık saçlı ve mavi gözlü yeni bir insan dünyaya gelmiş olur.

Bir türün içerisindeki varyasyonlar homozigot veya heterozigot olabilirler. Homozigot bir tür kendi içerisinde çiftleştiğinde aynı özelliklere sahip kuşakların oluşmasına neden olur. Bu terim "safkan" olarak da bilinir. Heterozigot varyasyonlar ise farklı homozigot varyasyonların bir araya gelmesiyle oluşurlar. Örnek olarak Alman kurtları sürekli birbirleriyle çiftleştirilerek Alman kurdunun özellikleri korunur. Ancak Alman kurdu ile farklı türdeki bir köpek çiftleştirilirse heterozigot yavrular doğar. Bu yavruların bir bölümü anneye bir bölümü de babaya benzer. Bu çaprazlama kaç defa tekrar edilirse edilsin asla yeni bir canlı veya tür ortaya çıkmaz, sadece yeni köpek yavruları doğar.

Kuşaktan kuşağa bazı varyasyonların baskın geldiği, bazılarının yok olduğu, bazılarının tekrar ortaya çıktığı gözlemlenebilir. Ancak bu durum genlerdeki bilginin değişmesi anlamına gelmez. Bazı genler baskın hale gelmiş, bazıları çekinik kalmıştır. Canlı, bazı özelliklerini göstermiyor olabilir; fakat bu özelliğin bilgisi hala DNA'sında bulunmaktadır. Dolayısıyla, varyasyonlar limitlere sahiptir ve tüm varyasyonlar ancak mevcut gen havuzu içinden ortaya çıkar. Hiçbir dış etken, canlının gen havuzuna yeni bir bilgi ekleme yeteneğine sahip değildir. Köpekler, ne kadar kendi türdeşlerinden izole halde kalırlarsa kalsınlar, yine köpek olarak kalacaklardır. Bu, her canlı için geçerlidir.

Makromutasyonlar Yanılgısı

Evrimciler, genetik sürüklenme hadisesini kendi teorilerine uydurmak için, farklı coğrafyalara göç ederek izole olan grupların, bulundukları yerlerde makromutasyonlara uğradıklarını ve bu şekilde başka türe dönüştüklerini iddia etmişlerdir. Oysa makromutasyon iddiası, büyük bir yanılgıdır.

Makromutasyon fikrini ilk ortaya atan Alman paleontolog Otto Schindewolf'tur. "Hopeful Monster" (Umulan canavar) olarak adlandırılan teori daha sonra Berkeley Üniversitesinden genetikçi Richard

Goldschmidt tarafından savunulmuştur. Ancak bu tuhaf senaryonun tutarsızlığının -birçok evrimci gibi- Goldschmidt de kısa zamanda farkına varmış ve bu durumu şöyle itiraf etmiştir:

> *Şimdiye kadar hiç kimsenin makromutasyonlar yolu ile yeni bir tür ya da cins üretemediği bir gerçektir. Seçilmiş mikromutasyonlar yoluyla dahi tek bir tür bile oluşturulamadığı da doğrudur. En iyi bilinen Drosofila (meyve sineği) gibi organizmalarda bile sayısız mutasyon bilinmektedir. Eğer herhangi bir organizma üzerinde bu binlerce mutasyonun bir kombinasyonunu yapabilseydik, yine de doğada bulunan herhangi bir türle benzerlik gösteren bir tür üretemezdik.*[29]

Ünlü genetikçi R. A. Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural da, makromutasyon varsayımını açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, *The Genetical Theory of Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Genetik Teorisi) adlı kitabında, *"bir mutasyonun, bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı"* olduğunu bildirir.[30] Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olma ihtimali de o kadar azalır.

Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

> *Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini*

açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in umulan canavarları gerçekten de geri dönmüştür. Ancak makromutasyonlar tarafından etkilenen popülasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popülasyonlar haline gelmektedir. ***Makromutasyonların, kompleksklik artışı sağlamasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur.*** *Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır:* ***Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.***[31]

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini açıkça gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının, etkisi net zararlı olan mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeye kalkmaları, açık bir tutarsızlıktır.

BÖLÜM 4

FOSİLLER EVRİMİ REDDEDİYOR

Evrim teorisi bütün canlıların birbirlerinden türediklerini iddia eder. İddiaya göre, oluşan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız ara türlerin oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Ara-Geçiş Formları Çıkmazı

Evrimcilerin iddialarına göre geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına

rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, evrimcilerin iddiasına göre bir sözde geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdırlar. Evrimciler geçmişte yaşamış olduğuna inandıkları bu hayali yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[32]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara form fosillerinin bir türlü bulunamadığının farkındadır. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu da görmüştür. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Sorunları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

*Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, **neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?** Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*[33]

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz oluşudur. Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmiştir.

Evrimciler Darwin'in bu sözlerine inanarak, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aradılar. Oysa, büyük bir hırsla aranan **ara geçiş formlarına asla rastlanamadı.** Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Evrimciler, teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, onu kendi elleriyle çökertmişlerdi.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Aşağıdaki şemada fosillerin yüz milyonlarca yıl içinde oluşma aşamaları gösterilmektedir.

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; ***kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar*** *görürüz.*[34]

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki şu yorumu yapar:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu ***kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır.*** *Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Bu beklenmedik durum, türlerin Allah tarafından yaratıldığını savunan yaratılışçı argümana destek sağlamıştır.*[35]

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve bir gün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Amerikalı paleontolog R. Wesson da, *Beyond Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Ötesinde) adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek" olduğunu şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, ***fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir****. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiç bir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise anidir.*[36]

"Yaşayan Fosiller" Evrimi Reddediyor

Fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının ispatıdır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gibi, canlılar sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda var olmuşlar ve soyları devam ettiği müddetçe en küçük bir değişiklik geçirmemişlerdir. Balıklar hep balık, böcekler hep böcek, sürüngenler hep sürüngen olarak var olmuştur. Türlerin aşama aşama oluştuğu iddiasının bilimsel hiçbir geçerliliği yoktur.

Çayır Çekirgesi

128 milyon yıllık, Kretase dönemine ait

Yusufçuk

150 milyon yıllık,
Jura dönemine ait

Deve Sineği

150 milyon yıllık, Jura dönemine ait

Tavşan

30 milyon yıllık, Oligosen dönemine ait

Çınar yaprağı

50 milyon yıllık, Eocene dönemine ait

Deniz Yıldızı

490 - 443 milyon yıllık, Ordovisyon dönemine ait

Deniz Kestanesi

354 - 325 milyon yıllık, Karbonifer dönemine ait

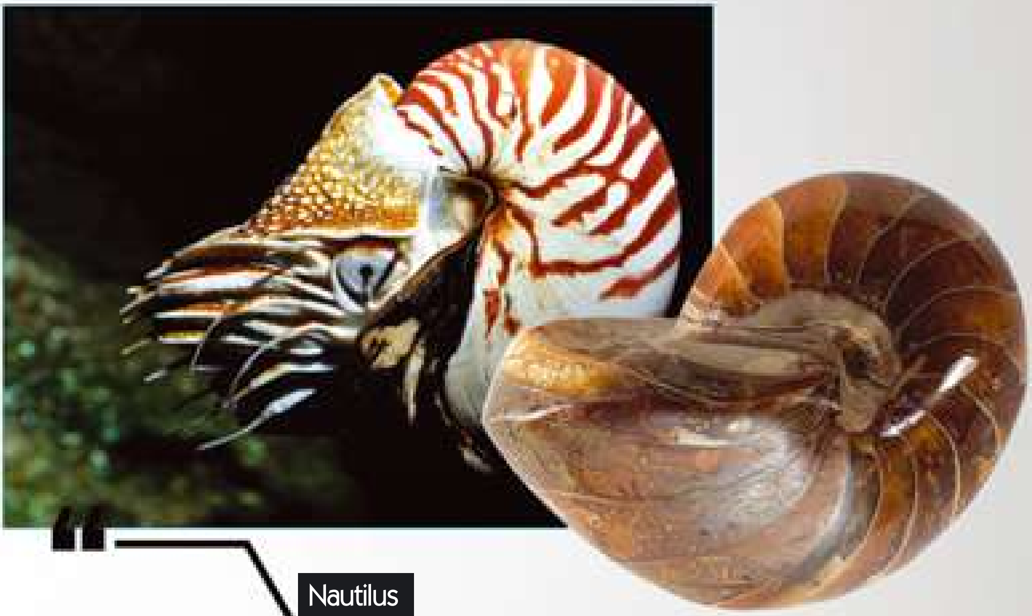
Kozalak

65 -23 milyon yıllık, Paleosen dönemine ait

Keman Vatozu

95 milyon yıllık, Kretase dönemine ait

Nautilus

113 - 97 milyon yıllık, Kretase dönemine ait

Kerevit

150 milyon yıllık, Jura dönemine ait

Canlılık Yeryüzünde Birdenbire ve Kompleks Formlarda Belirmiştir

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Kompleks canlıların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 520-490 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. Hatta bu katmanlarda omurgalı izlerine dahi rastlanmıştır. Nanjing Paleontoloji ve Jeoloji Enstitüsü profesörü Jun-Yuan Chen ve ekibince bu kazılarda ortaya çıkarılan *Haikouella* isimli kordalı; beyin, kalp ve damar sistemi, solungaçlar, notokord ve gelişmiş bir kas yapısına ve muhtemelen bir çift göze sahiptir.[37] Bu bulgu, evrimcilerin omurgalıların atasının Kambriyen döneminde yaşayan *Pikaia* isimli canlı olduğuna dair iddialarını temelden yıkmıştır.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay "Kambriyen Patlaması" olarak anılır. Kambriyen Patlaması, Darwin'in en büyük kabuslarından biri, günümüz evrimcilerinin de en büyük açmazlarındandır.

Bilim yazarı Fred Heeren, *Haikouella* bulgusunun, *Pikaia* ile ilgili evrimci beklentilerin tam zıddı sonuçlar ortaya koyduğunu şöyle anlatır:

Biyolog [Chen] Orta Kambriyen döneminden olan ve daha önceleri dünyanın en eski kordalısı konumuna yükseltilen Pikaia isimli canlının, ilkel bir atası olabilecek bir canlı görmeyi umuyordu. Ancak Chen, Pikaia'nın daha az kompleks bir ataya sahip olduğuna kanıt bulmadı, bunun yerine birçok omurgalı karakteristiği sergileyen ve 15 milyon yıl daha yaşlı olan bir kordalı buldu.[38]

İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Örneğin trilobitlerin çift mercekli petek göz yapısı bir yaratılış harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; **"Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti"** demektedir.[39]

Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monastersky, evrimcileri şaşırtan bu Kambriyen Patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

> *Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. ... Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devri'nde zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.*[40]

Kambriyen fosilleri, biyolojik kategorilerin fosil kayıtlarında belirme yönünün, Darwin'in iddia ettiği gibi "aşağıdan yukarıya" değil "yukarıdan-aşağıya" doğru bir seyir izlediğini göstermiştir. Öyle ki, Kambriyen'de birbirinden farklı 50'den fazla filum ortaya çıkmış olmasına rağmen, günümüzde korunan filum sayısı 35 civarındadır. Yani bugün mevcut olan tüm filumlar ve dahası, günümüzden 530 milyon yıl önce aniden ortaya çıkmıştır.

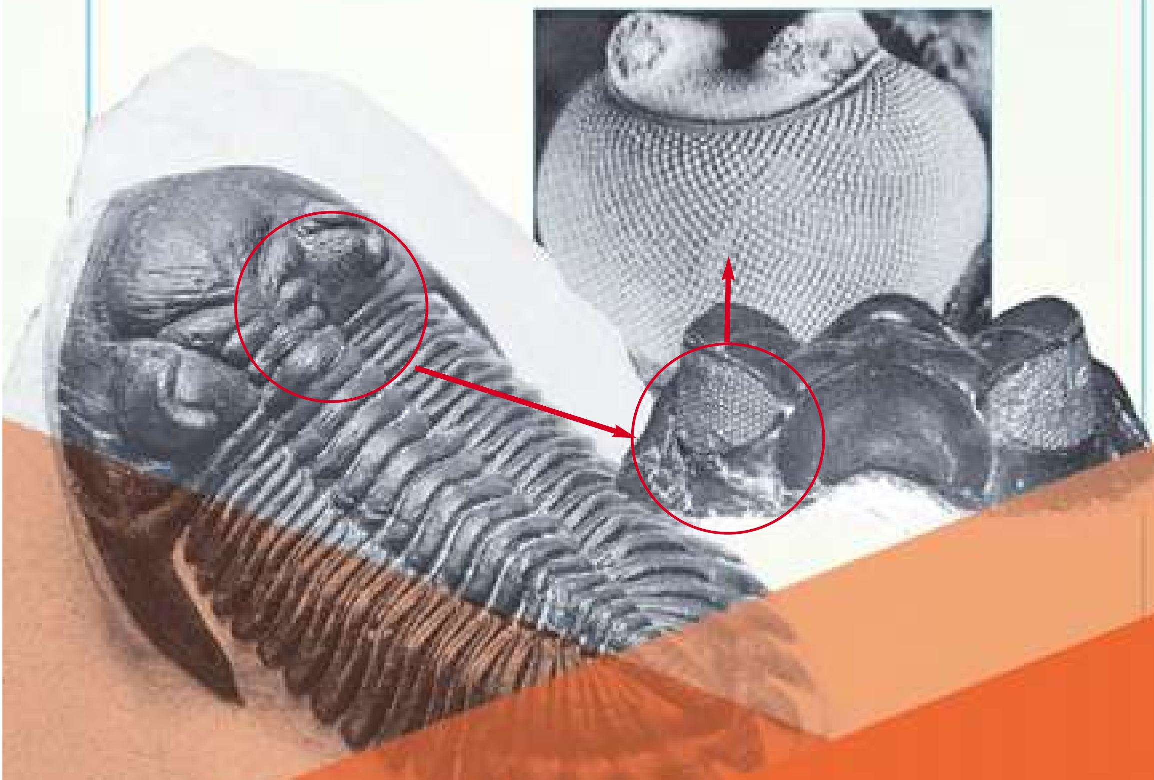
TRİLOBİT GÖZLERİ

Kambriyen Devri'nde bir anda ortaya çıkan trilobitler, son derece kompleks bir göz yapısına sahiptirler. Petek şeklindeki yüzlerce parçaya ve çift mercek sistemine sahip olan bu göz, jeoloji profesörü David Raup'un ifadesiyle "ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahiptir".

Bu göz, 530 milyon yıl önce, bir anda, kusursuz biçimde var olmuştur. Elbette böyle bir yapının bir anda ortaya çıkması evrimle açıklanamaz ve Yaratılışın varlığını ispatlar.

Dahası, trilobitlerdeki bu petek göz sistemi, bugüne kadar da hiç değişmeden gelmiştir; arı ya da yusufçuk gibi günümüzdeki bazı böcekler de aynı göz yapısına sahiptirler.[1] Bu durum, evrim teorisinin canlıların ilkelden karmaşığa doğru geliştiği yönündeki iddiasını da açıkça geçersiz kılmaktadır.

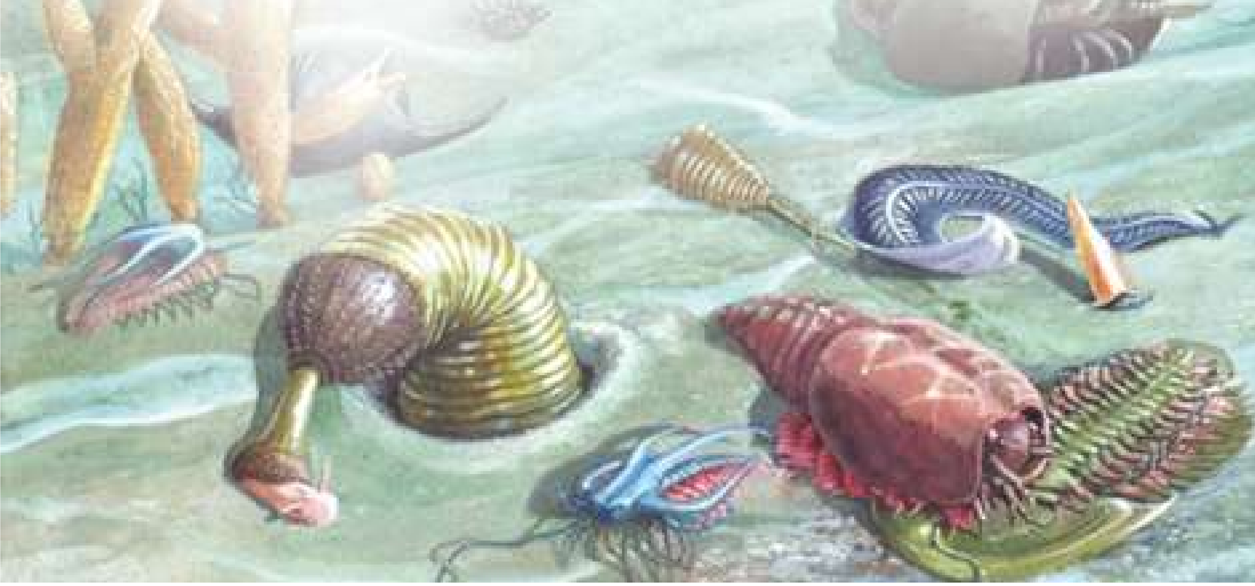
1- R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Physiology of Seeing,* Oxford University Press, 1995, s. 31.

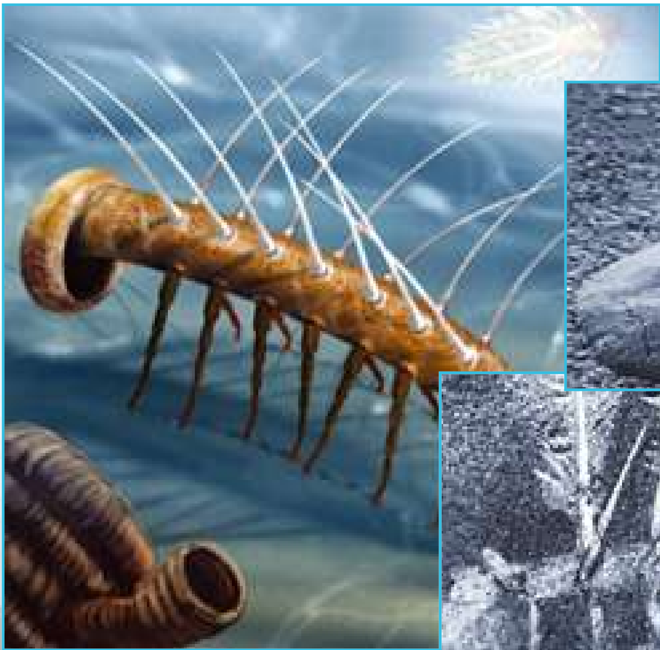

Kambriyen Patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen devirde aniden ortaya çıktığını göstermektedir. Science dergisinde yayınlanan bir makalede, **"yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu"** denmektedir. Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır:

> *Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur.*[41]

Harvard Üniversitesi'nden evrimci paleontolog Stephen Jay Gould ise, Kambriyen fosillerinin Darwin üzerinde bıraktığı etkiyi şu sözlerle tarif etmiştir:

İLGİNÇ DİKENLER:
Kambriyen Devri'nde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri, sol üstteki *Hallucigenia*'dır. Bu ve diğer pek çok Kambriyen canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Bu muhteşem yapılar, canlıların avcılardan korunması için özel bir tasarımdır ve 540 milyon yıl önce mükemmel şekilde bulunmaktadır. Bu kusursuz yaratılış örnekleri, evrimcileri çaresiz ve açıklamasız kılan en önemli konulardan biridir.

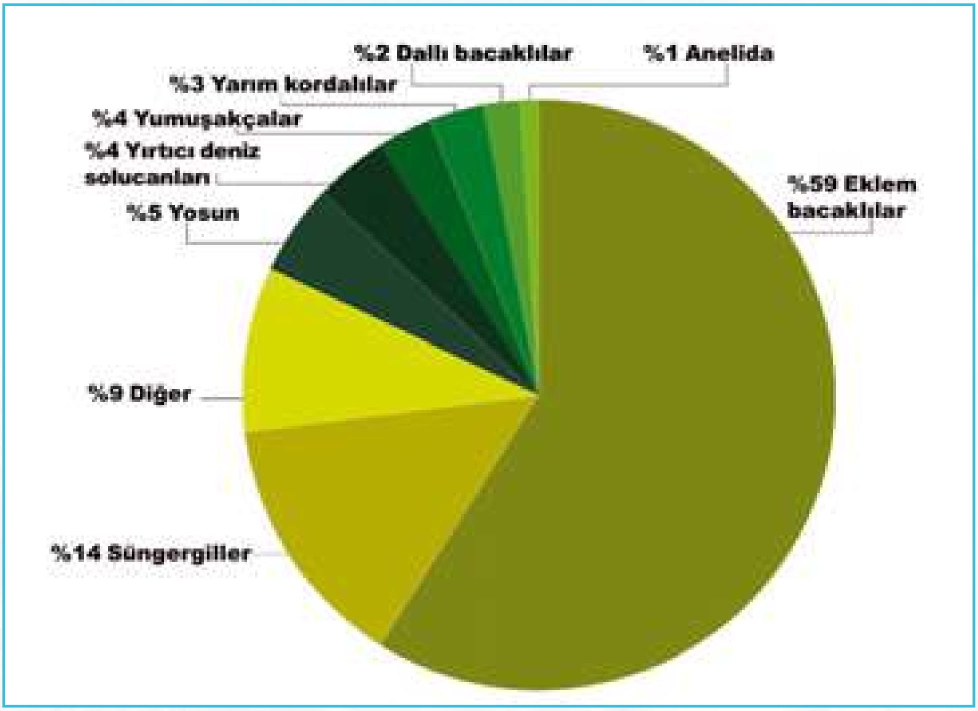
Kambriyen fosillerinin ortaya çıktığı Kanada'daki Burgess Shale vadisi

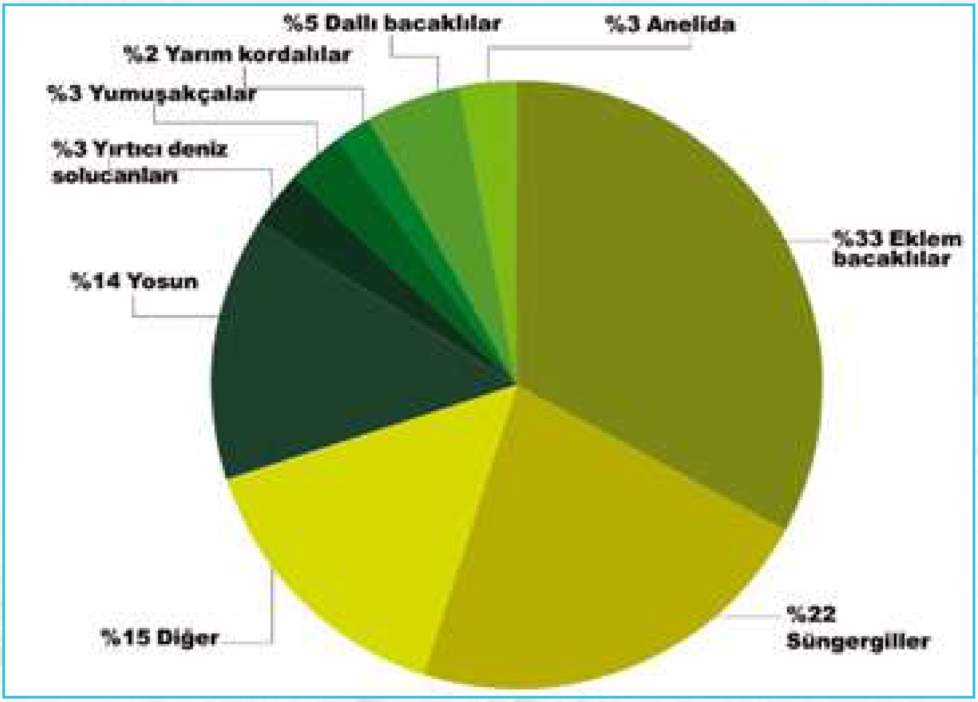
Fosil kayıtları, Darwin'e mutluluktan çok hüzün getirdi. Hiçbir şey onu, neredeyse tüm kompleks dizaynların ortaya çıktığı Kambriyen Patlaması'ndan daha çok rahatsız etmedi.[42]

İşte bu sebeple, Charles Doolittle Walcott adlı evrimci paleontolog, Kanada'nın Burgess Shale bölgesinde yapmış olduğu araştırmalar sonucunda bulmuş olduğu Kambriyen fosillerini gizlemeye karar vermiştir. Muhteşem Kambriyen fosilleri tam 70 yıl boyunca saklanmıştır.

Burgess Shale fosillerinin gün ışığına çıkması, ancak 1985 yılında, müzenin arşivlerinin yeniden incelenmesi sayesinde olmuştur. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Devri fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adalarında, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Devrindeki) Patlama, dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir.[43]

Üstteki şemada, Burgess Shale yataklarından çıkan Kambriyen türlerinin oranı görülüyor. Alttaki şema ise, aynı yataklarda bulunan fosil örneklerinin oranını gösteriyor. Bu grafik, 50'den fazla filum ve 150'den fazla türün ortaya çıktığı müthiş Kambriyen çeşitliliğini göstermektedir.

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı canlı sınıflamalarıyla dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan apayrı yapılardaki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları sorulardır. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

> *... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır.* ***... Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.***[44]

Dawkins'in de kabul ettiği gibi, Kambriyen Patlaması yaratılışın açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması yaratılıştır. Evrimci biyolog Douglas Futuyma da, "*canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer* ***eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir***" diyerek bu gerçeği kabul eder.[45] Nitekim Darwin de, "*eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu* ***doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu***" diye yazmıştır.[46] Kambriyen Devri ise, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli evrimci Stefan Bengston, Kambriyen Devri'nden söz ederken ara formların yokluğunu itiraf etmekte ve "***Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır***" demektedir.[47]

Açıktır ki fosil kayıtları, canlıların, evrim savunucularının iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Kısacası canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrim teorisini Kambriyen Patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını iyice imkansız hale getirmektedir. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan bir makalede, DNA analizlerinin, "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu sınıflandırmadan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

DNA sekans (dizi) analizleri, simetrik vücuda sahip canlılardaki (Bilateria) kompleksliğin evrim ile mümkün olamayacağı gerçeğini ortaya koymuştur.

DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiç bir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)nın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.[48]

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında

"ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

> *Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateryen canlıların son ortak atasının yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var...* ***Kademeli bir biçimde giderek artan bir kompekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu -ki bu eski evrimsel mantık yürütmede çok yaygındır- kaybetmiş bulunuyoruz.***[49]

BÖLÜM 5

EVRİMİN SUDAN KARAYA GEÇİŞ MASALI

Evrimciler Kambriyen Devri'nde ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak Kambriyen Devri omurgasızlarının hiçbir atası olmadığı gibi, bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara geçiş formu da yoktur. Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara hayali şekilde evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form izi bırakmış olması gerekir.

Evrimciler bu hayali formları aramak için 160 yıldır fosil tabakalarını alt-üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır; ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır.

Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

> *Kemikli* ***balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar...*** *Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?*[50]

Bu soruların cevabı şudur: Çünkü bu canlılar evrim geçirmemişlerdir. Dolayısıyla köken veya evrimsel ata arayışlarının da anlamı yoktur. Evrimci senaryo, balıkların da, bir süre sonra bir şekilde sudan çıkıp kara canlılarına dönüştüklerini iddia eder. Oysa bu geçişi imkansız kılan pek çok moleküler, fizyolojik ve anatomik faktör vardır. Dahası, sudan karaya geçiş masalını destekleyebilecek hiçbir fosil delili yoktur.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibilere evrimleşmişlerdir. Ama tahmin edilebileceği gibi bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibi bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. *Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim* kitabının yazarı olan evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği "**erken amfibilerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz**" diyerek itiraf etmektedir.[51] Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales ise, amfibilerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

> *Palezoik devir* ***amfibilerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur.*** *Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.*[52]

İlginç olan ise bundan yaklaşık 80 yıl öncesine kadar balık-amfibi arası bir fosilin var olduğu iddia etmeleridir. Yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan ve Cœlacanth adı verilen bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta "çok kesin bir ara geçiş formu" olarak tanıtılıyordu. Evrimciler Cœlacanth'ın ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne, karadan çıkmaya hazır bir dolaşım ve sindirim sistemine, hatta ilkel bir yürüme şekline sahip bir ara-geçiş formu olduğunu iddia ediyorlardı. Bu yorumlar 1930'ların sonuna kadar bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edildi.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. 70 milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan Cœlacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Cœlacanth'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "**yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım**"[53] demişti. İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla Cœlacanth yakalandı ve halen yakalanmaktadır.

Evrimcilerin sudan karaya geçiş senaryosu, müthiş bir akıl tutulmasının ürünüdür. Böyle bir geçiş bilimsel olarak mümkün değildir; fosil kayıtlarında ise bu mantıksız iddiayı destekleyecek tek bir delil dahi yoktur. Evrimciler, bu nedenle mantıksız ve delilsiz iddialarını spekülatif çizimlerle desteklemeye çalışılırlar.

(Üstte) 410 milyon yıllık Cœlacanth fosili
Evrimciler, buldukları ilk Cœlacanth fosili üzerinde spekülasyon yaparak, bu canlının sudan karaya geçiş örneği olduğunu iddia ettiler. Ancak ilki 1938 yılında olmak üzere balığın canlı örneklerinin defalarca yakalanması, evrimcilerin spekülasyonlarda ne kadar ileri gidebileceklerini gösterdi. Balık, mükemmel uzuv ve organlara sahip, günümüzde halen yaşamakta olan bir dip balığıydı.

Cœlacanth'ın 1938 yılında canlı örneğinin bulunması evrimciler için büyük bir şoktu. (Üstte) "Yaşayan fosilin denizde bulunduğunu" duyuran gazete haberleri

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber evrimcilerin hayali yorumlar yapmakta ne kadar ileri gidebilecekleri de anlaşılmış oldu. Cœlacanth iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.[54] Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan Cœlacanth'ın, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve **180 m. derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu** anlaşıldı.[55]

Cœlacanth'ın canlı olarak yakalanmasından sonra üzerinde yapılan anatomik incelemeler de evrimci iddiaları yalanlayan pek çok bulgu ortaya koydu. Bunlardan biri, canlının çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olması idi. Bu, Coelacanth'ın kompleks bir duyu organına sahip olduğunu göstermekteydi. Bilim adamları, balığın rostal organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevi yürüttüğünü kabul ettiler. Ara form diye lanse edilen Coelacanth, gerçekte mucizevi özellikler barındıran mükemmel bir balıktı.

(Altta sağda) 120 milyon yıllık kaplumbağa fosili

Yüz milyonlarca yıllık kaplumbağa fosilleri ile günümüzdeki canlı örnekleri (ortada) arasında hiçbir fark yoktur.

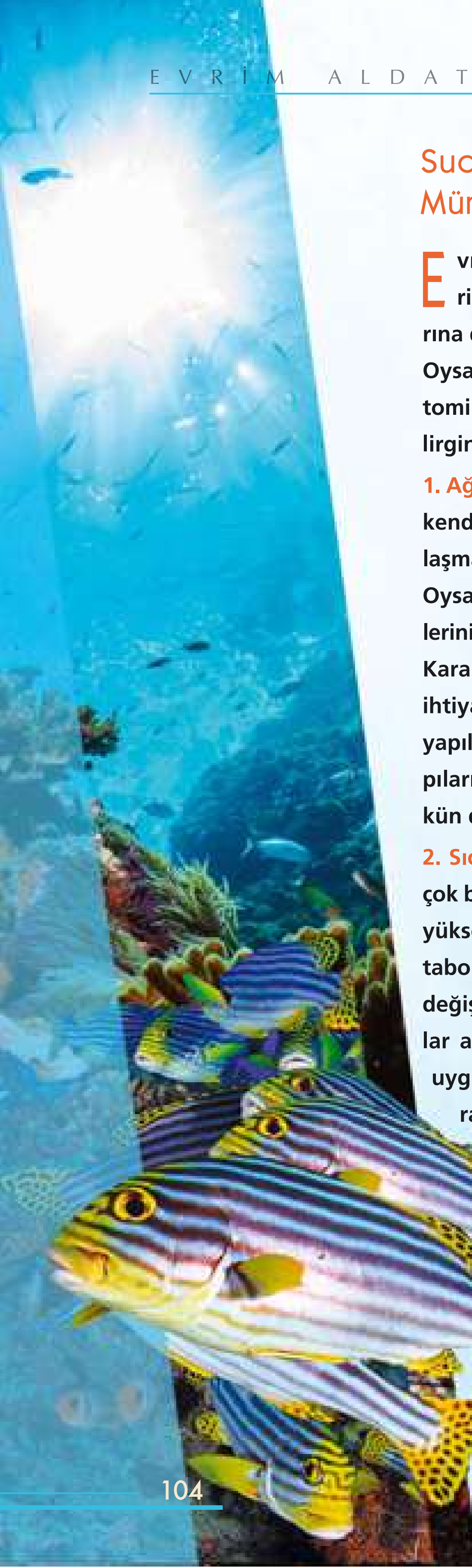
(Üstte solda) 150 milyon yıllık kaplumbağa fosili

Evrimin Geçersizliğine Bir Örnek

KAPLUMBAĞALAR

Evrim teorisi, balıklar, sürüngenler gibi temel canlı gruplarını açıklayamadığı gibi, bu gruplar içindeki türlerin kökenini de açıklayamaz. Örneğin bir sürüngen sınıfı olan kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirirler. Evrimci yayınların ifadesiyle "kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır".[1]
En eski kaplumbağa fosilleri ile günümüzdeki canlı örnekler arasında ise hiçbir fark yoktur. Kısacası kaplumbağalar evrimleşmemiş, her zaman kaplumbağa olarak yaşamışlardır; çünkü o şekilde yaratılmışlardır.

1. *Encyclopedia Britannica*, 1992, c. 26, s. 704-705

Sudan Karaya Geçiş Neden Mümkün Değil?

Evrimciler suda yaşayan canlıların günün birinde, her nasılsa, karaya çıkarak kara canlılarına dönüştüklerini iddia ederler.

Oysa bu tür bir geçişi imkansız kılan sayısız anatomik ve fizyolojik faktör vardır. Bunların en belirgin olanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar.

Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin % 40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçecek bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilmesi için yeni kas ve iskelet yapılarına sahip olması gerekir. Bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa uygun bir vücut sistemine sahip olan canlı, karada yaşayabilmek için, karadaki sıcaklık de-

Yüz milyonlarca yıl önce de balıklar yine balık, kurbağalar yine kurbağa idi. Canlılar zaman içinde değişim geçirmemiş, evrimleşmemiştir. Sudan karaya geçiş iddiası bir safsatadır.

ğişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek şekilde olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulundukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Karada ise suyun minimum düzeyde kullanılması gerekmektedir. Bu nedenle bu canlılar bir böbrek sistemine sahiptirler. Böbrekler sayesinde amonyak, üreye çevrilerek depolanır ve atımında minimum düzeyde su kullanılır. Ayrıca böbreğin çalışmasını mümkün kılan yeni sistemlere ihtiyaç vardır. Kısacası, sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmesi gerekir ki.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için, bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise elbette imkansızdır.

BÖLÜM 6

KUŞLARIN VE MEMELİLERİN HAYALİ EVRİMİ

Evrim teorisine göre hayat suda evrimleştikten sonra amfibilerle karaya taşınmıştır. Amfibilerin bir kısmı da yine teoriye göre sürüngenlere dönüşüp tam bir kara hayvanı haline gelmiştir. Böyle bir dönüşümün fizyolojik ve anatomik yönden imkansız olduğunu, örneğin su içinde gelişen amfibi yumurtasının, kuru ortamda gelişen sürüngen yumurtasına evrimleşmesinin mümkün olmadığını gösteren çok sayıda delil vardır.

Fosillere baktığımızda ise, zaten böyle bir dönüşümün yaşanmadığını

görürüz: Evrimci iddiaların aksine, sürüngenler, amfibiler ile aralarında hiçbir ilişki olmadan, hiçbir "ataları" bulunmadan yeryüzüne çıkmış canlılardır.

Ancak evrim masalının imkansız senaryoları bununla da bitmez. Bir de karaya çıkmış olan bu canlıları "uçurmak" gerekmektedir! Evrimciler, kuşların bir şekilde evrimleşmiş olmaları gerektiğine inandıkları için, bu canlıların sürüngenlerden geldiklerini iddia ederler.

Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanamaz. Her şeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için büyük bir çıkmazdır. Türk evrimcilerden Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

> *Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle,* ***eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz****. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.*[56]

Görüldüğü gibi, kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Ayrıca, bir kara canlısının kuşlara dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birikerek" oluşamazlar. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Bunların ardından bir soru daha akla gelir: Tüm bu bilim dışı hikayeyi doğru saysak bile, bu hikayeyi doğrulaması gereken çok sayıda "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosil neden bir türlü bulunamamaktadır? Bunun cevabı açıktır: Canlılar evrimleşerek meydana gelmemişlerdir. Bir türün diğerine "dönüşümü" gibi bir şey söz konusu olmadığı için de, yarı-sürüngen yarı-kuş canlılar hiçbir zaman var olmamıştır. Canlılar, şu an oldukları halleri ile bir anda, mükemmel sistemleriyle yaratılmışlardır. Fosil kayıtlarının ve diğer bütün bilim dallarının bize gösterdiği gerçek budur.

KUŞLARA ÖZEL AKCİĞER

Kuşlar, sözde ataları olarak gösterilmeye çalışılan sürüngenlerden çok farklı bir anatomiye sahiptirler. Kuş akciğerleri, kara canlılarının akciğerlerine tamamen ters biçimde işler.

Kara canlıları havayı aynı nefes borusundan alır ve verirler. Kuşlarda ise hava, akciğere ön taraftan girerken arka taraftan dışarı verilir. Uçuş sırasında yüksek miktarda oksijene ihtiyaç duyan kuşlar için Allah böyle özel bir sistem yaratmıştır. Bu yapının sürüngen akciğerinden evrimleşerek ortaya çıkması ise imkansızdır, çünkü iki farklı akciğer yapısı arasındaki "ara" bir yapıyla nefes alınamaz.

Omurgalı akciğeri

Kuş akciğeri

Evrimin Açıklayamadığı Yapı: Kuş Tüyleri

Kuşların sürüngenlerden evrimleştiğini iddia eden evrim teorisi, bu iki ayrı canlı sınıfı arasındaki dev farkları asla açıklayamamaktadır. Kuşlar; içi boş hafif kemiklerden oluşan iskelet yapıları, kendilerine özgü akciğer sistemleri, sıcakkanlı metabolizmaları gibi özellikleriyle sürüngenlerden çok farklıdırlar. Kuşlarla sürüngenlerin arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir.

Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Evrimciler sürüngenleri kuşların atası saydıkları için, ister istemez kuş tüylerinin de sürüngen pullarından evrimleştiğini öne sürmek zorunda kalırlar. Oysa pullar ile tüyler arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush, bir evrimci olmasına rağmen, *"tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar her şeyde birbirlerinden farklıdırlar"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[1] Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.[2]

Bunun yanı sıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiklerini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, *"tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler"*.[3] Sürüngenlerde kuş tüylerine köken oluşturabilecek "hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir".[4]

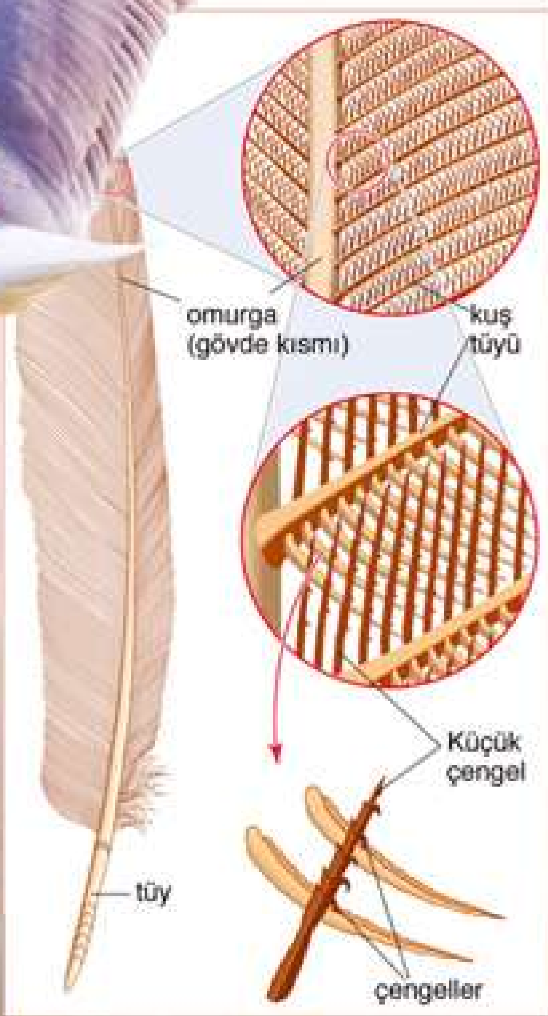
1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesinin tümüyle gerçek dışı olduğu, sözü edilen Sinosauropteryx fosilinin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı ise 1997 yılında yapılan incelemelerle anlaşılmıştır.[5]

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir sözde evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir yapı vardır. Ünlü kuşbilimci Alan Feduccia, *"tüylerin her özelliği aerodinamik fonksiyona sahiptir. Hafiftirler, kaldırma kuvvetleri vardır ve kolaylıkla eski biçimlerine dönebilirler"* der. Feduccia, evrim teorisinin çaresizliğini ise şöyle kabul eder: *"Uçmak için böylesine tasarlanmış bir organın, nasıl olup da ilk başta başka bir amaca yönelik olarak ortaya çıktığını anlayamıyorum."*[6]

Tüylerdeki bu düzen, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavuskuşu tüylerindeki mükemmel estetik kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta, *"...doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin, bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor"* demiştir.[7]

Kuş tüyleri detaylı olarak incelendiğinde, birbirine özel kancalarla tutunan binlerce küçük tüycük ortaya çıkar. Bu eşsiz yaratılış, çok üstün bir aerodinamik özellik oluşturmaktadır.

Kaynak

1. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, Vol. 9, 1996. s. 132
2. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131
3. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 133
4. A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131
5. "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, Cilt 278, 14 Kasım 1997, s. 1229
6. Douglas Palmer, "Learning to Fly", (Review of The Origin of and Evolution of Birds by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), *New Scientist*, Cilt 153, 1 Mart 1997, s. 44
7. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*. Boston: Gambit, 1971, s. 101

Hayali Ara Form *Archæopteryx*

Evrimciler, "tek kanatlı veya yarım kanatlı fosillerin neden bulunamadığı" sorusu karşısında özellikle bir canlıdan söz ederler. Bu, hala ısrarla savundukları az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan *Archæopteryx* isimli fosil kuştur.

Evrimcilere göre günümüz kuşlarının sözde atası olan *Archæopteryx*, 150 milyon yıl önce yaşamıştı. Teoriye göre *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardı. *Archæopteryx*, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlıydı. Hemen her evrimci yayında anlatılan hikaye, işte buydu.

Oysa *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu canlının kesinlikle bir ara geçiş formu olmadığını, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu göstermektedir.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci çevrelerde çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun yani göğüs kemiğinin olmaması canlının uçamayacağının en önemli kanıtı gibi gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan

Evrimciler, *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmının, evrim geçirerek kanatlandıklarını ve uçmaya başladıklarını iddia ederler. *Archæopteryx*'in, sözde dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlı olduğunu öne sürerler. *Archæopteryx*'in mükemmel uçucu bir kuş olduğunun kanıtlanmasına rağmen hala bu iddiayı sürdürenler vardır.

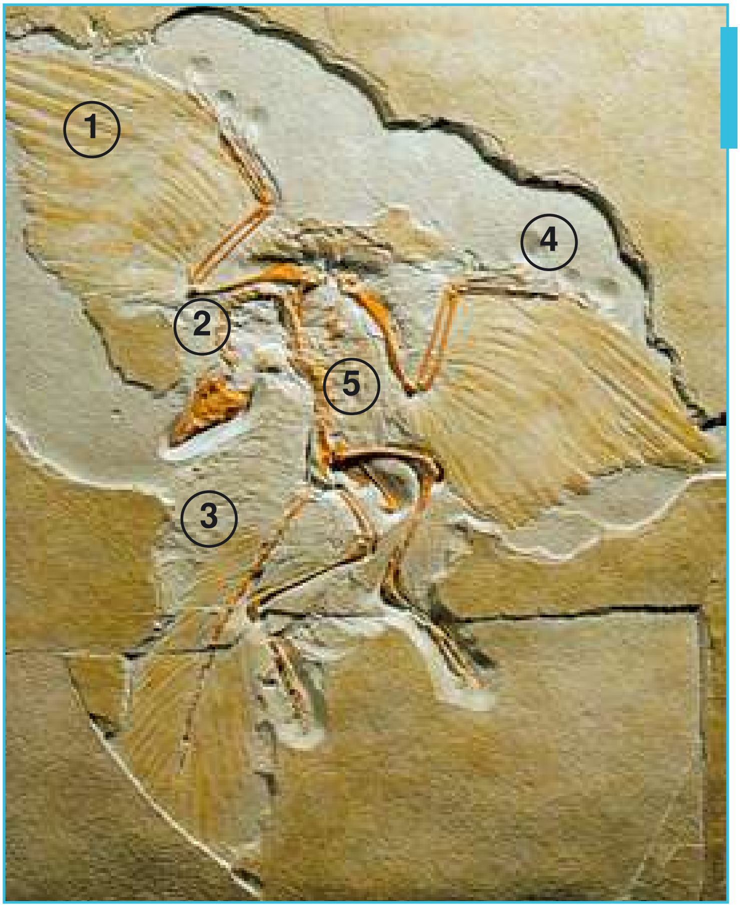
kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak **1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili** evrimci çevreler arasında çok büyük şaşkınlık uyandırdı. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır "yok saydıkları" göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu fosil şöyle anlatılıyordu:

> *Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama* ***göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.***[57]

Temsili resimde, kanatlarında pençeleri ve gagasında dişleri olan *Archæopteryx* görülüyor. Uçma yeteneğine sahip pençeli ve dişli kuşların bulunması, evrimcilerin *Archæopteryx* iddialarını çürütmüştür.

***Archæopteryx*, mükemmel uçucu bir kuştur:**
1. Tüyler bu fosilin sıcakkanlı ve uçan bir canlıya ait olduğunu gösteriyor.
2. Günümüz kuşlarında olduğu gibi kemiklerinin içi boş.
3. Günümüze yakın tarihlere kadar pek çok uçucu kuşta da dişler bulunmuştur. Dişler, evrimleşme delili değildir.
4.Bugün de kanatlarında benzer pençeleri olan kuş türleri yaşamaktadır.
5. Bulunan 7. *Archæopteryx* fosilinde göğüs kemiğinin olduğu görülmüştür. Göğüs kemiğinin varlığı bu kuşun uçabildiğini kanıtlar. *Archæopteryx* bir ara form değildir.

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı **bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu**."[58]

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkardığı bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar

soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısısını korumalarıdır. *Archæopteryx*'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı, yani vücut ısısını koruması gereken gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

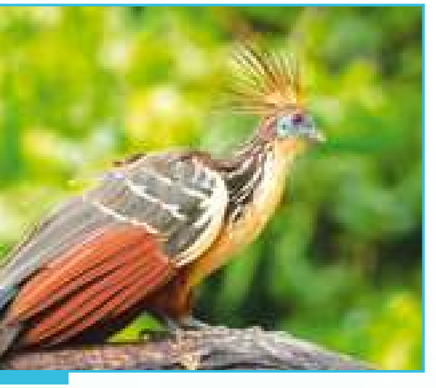
Evrimcilerin, *Archæopteryx*'in Dişleri ve Pençeleri Hakkındaki Yanılgıları

Evrimcilerin, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Turaco ve Hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuşturlar. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu söyleyerek kasıtlı bir aldatmaca yapmaktadırlar. Oysa dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

Günümüzde yaşayan, Turaco ve Hoatzin isimli iki uçucu kuş türünün yavrularında dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuşturlar. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in pençelerinden yola çıkarak yapılan evrimci spekülasyonlar geçersizdir.

İşin en önemli yanı ise, ***Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının,** bu kuşların sözde evrimsel ataları gibi gösterilmeye çalışılan **dinozorların diş yapılarından çok farklı olma**sıdır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptığı ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri dardır.[59]

Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile dinozorların bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve arada hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.[60]

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en bilinen kişilerden John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu Tarsitano, Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.[61]

Tüm bunlar, Archæopteryx'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir.

Bütün bunların yanı sıra, A. D. Walker, Archaeopteryx'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.

Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe ise embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların kanatlarının II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, Theropod dinozorlarının ellerinin I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu *Archæopteryx*-dinozor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir. Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'da yayınlanmıştır.[62]

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Evrimciler on yıllardır *Archæopteryx*'i kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterirken, son dönemlerde bulunan bazı fosiller bu senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koydu.

2013 yılında keşfedilen ve *Archeaopteryx*'den en az 10 milyon yıl eski bir kuş fosili olan *Auornis xui*, evrimcilerin iddialarını yerle bir etmiştir.

Bunların başlıcası, 2013 yılında Çin'de bulunan *Aurornis xui* idi. *Archæopteryx*'den en az 10 milyon yıl daha eski olan bu kuş fosili, dinozorlardan evrimleştiği iddia edilen kuşların kökeni ile ilgili evrimci görüşe önemli bir darbe vurdu. Kuşun sadece dişleri ve pençeleri değil, kanat ve ayakları da *Archæopteryx*'e benzerlik göstermekteydi.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog,

Resimde fosili görülen 120 milyon yıllık *Confuciosornis*, mükemmel uçucu bir kuştur ve *Archæopteryx* ile aynı yaştadır. *Confuciosornis*, *Archæopteryx*'in kuşların atası olduğu hikayesini tümüyle ortadan kaldırmaktadır.

Confuciusornis olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu.[63]

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yıl yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulu-

nan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[64]

Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[65]

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise ***Eoalulavis*** oldu. *Archæopteryx*'ten 30 milyon yıl daha genç yani 120 milyon yıl yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[66]

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Kısacası *Archæopteryx*'in birtakım özgün özellikleri, bu canlının bir "ara form" olduğunu göstermemektedir. Nitekim sıçramalı evrim teorisinin savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, *Archæopteryx*'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozaik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form sayılamayacağını kabul etmektedirler.[67]

Öte yandan "zamanlama uyumsuzluğu" da, Archaeopteryx hakkındaki evrimci iddialara öldürücü bir darbe indirmektedir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archaeopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sem-

bol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkca gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archaeopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod (iki ayaklı) dinozorların, aslında *Archaeopteryx*'ten daha genç olmalarıdır:

> *Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, (fosil kayıtlarında) Archaeopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar.*[68]

Hayali Kuş-Dinozor Bağlantısı

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, başta da belirttiğimiz gibi kuşların dinozorlardan evrimleştiğidir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, şöyle der:

> ***25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum.*** *Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında* ***20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.***[69]

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, *"doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda* ***utanıyor olacaktım****"*[70] demektedir. Kısacası, yegane temelini *Archæopteryx*'e dayandırmaya çalışan "kuşların evrimi" senaryosu, sadece ve sadece evrimcilerin önkabullerinin ve hayal güçlerinin bir ürünüdür ve yeni bilimsel bulgularla çöküşe uğramıştır.

"Kuşların evrimi" senaryosu, evrimcilerin sahte spekülasyonlarından ibarettir ve bilimsel hiçbir delili yoktur. Dinozordan kuşa geçiş hikayesi, bilim tarihinin en büyük hezimetlerinden biridir.

kısa bilgi

Sineklerin Kökeni Nedir?

Evrimciler, dinozorların kuşlara dönüştüğünü iddia ederken, sinek avlamak için önayaklarını birbirine çırpan bazı dinozorların sağdaki resimde görüldüğü gibi "kanatlanıp havalandıklarını" öne sürerler.

Hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, sadece hayal gücünün bir ürünü olan bu teori, aynı zamanda çok ilkel bir mantık çelişkisi de içermektedir. Evrimcilerin burada uçuşun kökenini açıklamak için gösterdiği örnek, yani sinek, zaten mükemmel bir uçma yeteneğine sahiptir.

İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

Evrimciler ise, sineğin bu mükemmel uçuş yeteneğinin nasıl ortaya çıktığını açıklamaları gerekirken, sineği çok daha hantal bir varlığın yani sürüngenin uçuşunun nedeni olarak gösteren hayali senaryolar üretmektedirler.

Oysa sadece sinekteki üstün yaratılış bile evrimin iddiasını geçersiz kılar. İngiliz biyolog Wootton Robin, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

***"Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle bir araya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir."*[1]**

Öte yandan, sineklerin hayali evrimine delil oluşturabilecek tek bir fosil bile yoktur. Ünlü Fransız zoolog Grassé *"böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz"* derken bunu itiraf eder.[2]

1. J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", *Scientific American*, Cilt 263, Kasım 1990, s. 120
2. Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 30

Sinek yakalamaya çalışırken aniden kanatlanan dinozorlar hikayesi, evrimcilerin sahte iddia üretmede ne kadar ileri gidebileceklerini göstermektedir. Sözde uçuşun kökenini açıklamak için bu senaryoya ekledikleri sinek, zaten mükemmel bir uçucudur.

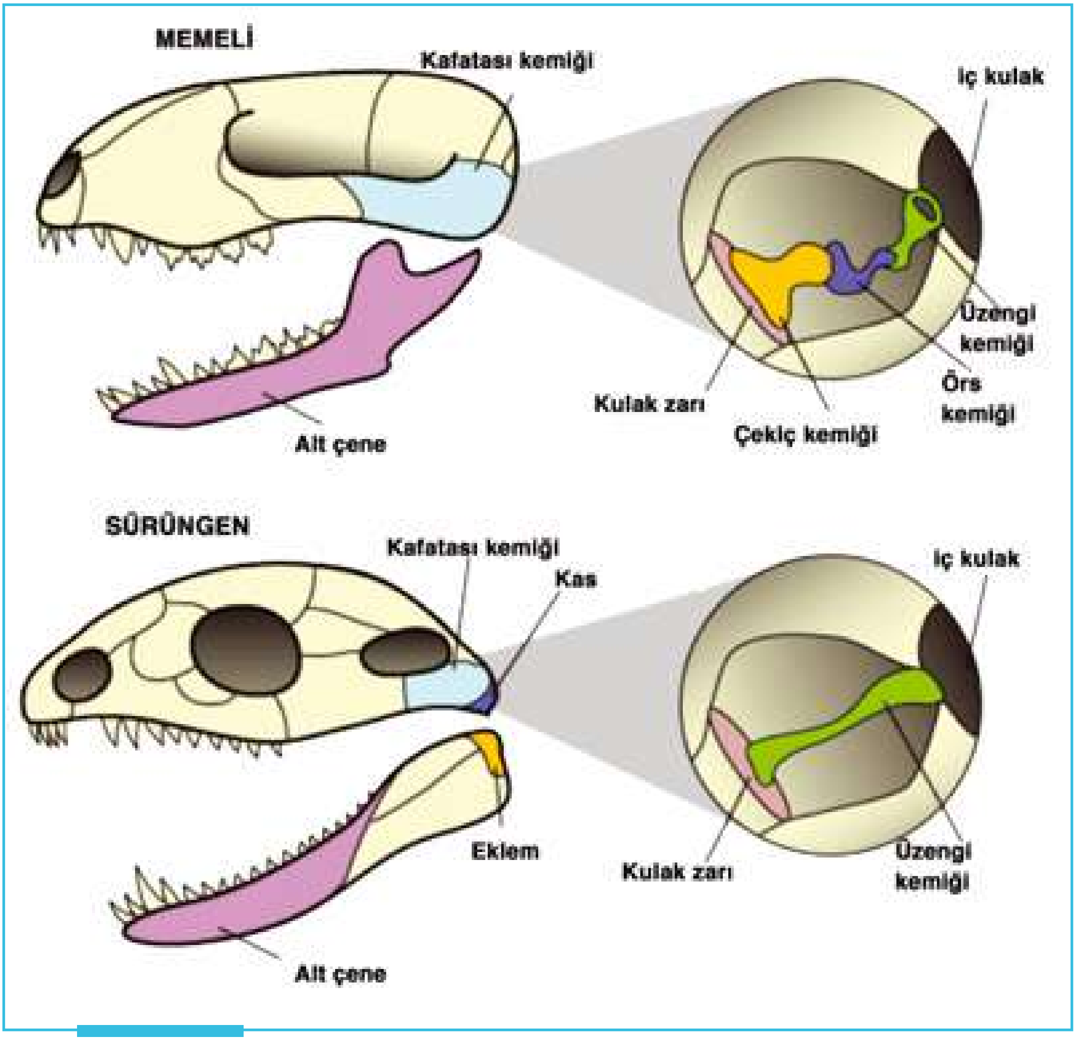
Memelilerin Kökeni

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdırlar. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin **çene yapıları**dır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bu akıl almaz dönüşümün nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, "**ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır**" demek zorunda kalır.[71]

20. yüzyılda Neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Yukarıdaki şemada, sürüngen ile memeli çene kemiği ve orta kulak kıyaslaması görülebilmektedir. İki tür arasındaki uçurum olağanüstü büyüktür.

Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani ***sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesi****dir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan* ***memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.***[72]

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. **Yarasa, at, sincap ve balina** gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü içinde bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

> ***Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri** (filogenetik bağlar) **kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.***[73]

Yarasalar

Evrimciler bütün memeli türlerinin ortak bir atadan geldiğini öne sürerler. Oysa ayı, balina, sincap ya da yarasa gibi farklı memeli türleri arasında büyük farklılıklar vardır. Dahası bu canlıların çok özel tasarlanmış sistemleri bulunur. Örneğin yarasalar, karanlıkta yol bulmalarını sağlayan çok hassas bir sonar sistemiyle yaratılmışlardır. Modern teknolojinin taklit etmekle yetindiği bu gibi kompleks sistemlerin, evrimin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkması mümkün değildir. Nitekim fosil kayıtları, yarasaların bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını ve hiçbir evrim geçirmediklerini göstermektedir.

54-37 milyon yıllık Almanya Mesel oluşumunda bulunmuş olan bu yarasa fosilinin günümüzde yaşayan yarasalardan hiç bir farkı yoktur.

Tüm bunlar göstermektedir ki, canlılar yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu, yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır. Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları, ortada hiçbir evrim olmadığına göre, bu canlıların yaratıldıkları dönemlere işaret eder. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İnsanoğlunun yeryüzündeki varlığı da -büyük bir kitle telkiniyle kabul ettirilmeye çalışılan "maymunsu insan" masalının aksine- bir anda ve eksiksiz bir biçimde olmuştur.

Atın Evrimi Senaryosu

Yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında, atın sözde evrimine ait olduğu öne sürülen hayali bir sıralama gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul eder. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını ilk itiraf eden kişidir:

> *Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.*[1]

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı"nı gündeme getirmiştir.

Evrimci Dr. Niles Eldredge atın evrimi şeması hakkında şunları söyler:

> *Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala (müzenin) alt katında duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ama şimdi, bu iddiaları ortaya atanların yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduğunu düşünüyorum.*[2]

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan düzmece şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış "Eohippus" (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan "Hyrax" isimli hayvanın aynısıdır.[3]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus Nevadensis ve Equus Occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[4] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi diye bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının en açık kanıtıdır. Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri hikayesinin aslını şöyle anlatır:

Sağda görülen ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde bulunan bu sözde at serisi, değişik devirlerde değişik coğrafyalarda yaşamış farklı hayvan türlerinin taraflı bir bakış açısıyla, keyfi olarak birbiri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Aşağıda da görülen atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı yoktur.

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin bir araya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.[5]

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymuştur. Bu durum, evrim teorisinin ne derece elle tutulur, ciddiye alınacak bir teori olduğunu göstermesi ve savunucularının amaç ve yöntemlerini gözler önüne sermesi açısından oldukça önemlidir.

---

1. Boyce Rensberger, *Houston Chronicle,* 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.
2. *Harper's Magazine,* Şubat 1985, s. 60.
3. Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong,* New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 30-31
4. Hitching, a.g.e., s. 30-31
5. Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery,* London: Sphere Books, 1984, s. 230

BÖLÜM 7

EVRİMCİLERİN TARAFLI VE ALDATICI FOSİL YORUMLARI

İnsanın evrimi efsanesinin detaylarına girmeden önce, tarihte yarı maymun-yarı insan canlıların yaşadığı fikrini toplumun önemli bir bölümüne kabul ettiren propaganda yöntemine değinmek gerekir. Bu propaganda yöntemi, evrimcilerin fosilleri kullanarak yaptıkları "**rekonstrüksiyon**"lardır. Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin, sanatçının hayal gücüne göre oluşturulmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz sözde "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

İnsanın evrimi senaryosuna delil atfedilen fosiller büyük bir sahtekarlık ürünüdür. Evrimciler 1.5 asıra yakın bir dönemden bu yana tek bir ara geçiş formu ortaya koyamamışlardır. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş **teori, daima gerçek verilere baskın çıkar**" derken bu gerçeği vurgular.[74] İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olabilen yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnest A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

> *Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir* ***Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz.*** *Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar* ***hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir*** *ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.*[75]

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. **Australopithecus robustus (Zinjanthropus)** adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

HAYALİ ÇİZİMLER

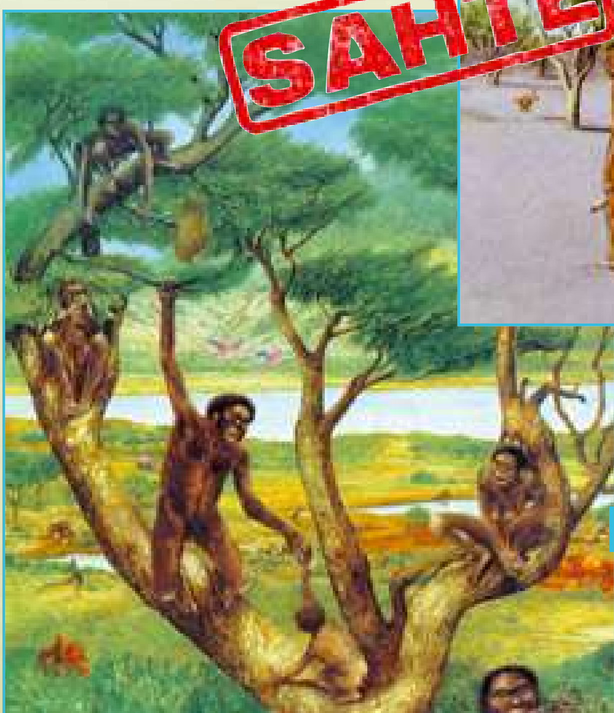
Evrimciler, rekonstrüksiyonlarda burun ve dudakların yapısı, saçların şekli, kaş biçimi gibi çoğunlukla fosil izi bırakmayan özellikleri kasıtlı olarak evrimi destekleyici nitelikte şekillendirirler. Ortaya çıkardıkları hayali varlıkları, sözde maymunsu aileleriyle yürürken, avlanırken veya günlük hayatın başka bir kesitinde gösteren ayrıntılı resimler hazırlarlar. Oysa bu çizimler tamamen birer hayal ürünüdür. Bir diş veya kaval kemiği fosilinden yola çıkarak yapılan üretimler, bilinçaltı manipülasyon tekniğidir.

Geheimnisse Der Urzeit, Tiere und Menschen (Prehistorik Hayvanların ve İnsanların Sırları), s. 200

Junior Larousse Temel Bilgi Ansiklopedisi, cilt 1 s. 96

Junior Larousse Temel Bilgi Ansiklopedisi, cilt 1 s. 94

National Geographic, Mart 1996

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilir. Ancak evrim teorisinin tarihinde, bunlardan çok daha somut sahtekarlıklar yer almaktadır.

Aynı Kafatasından Yola Çıkılarak Yapılan 3 Ayrı Kafatası Çizimi

5 Nisan 1964 tarihli Sunday Times'da yer alan çizim. | Maurice Wilson'un çizimi. | N. Parker' ın çizimi. N.Geographic, Eylül 1960

BÖLÜM 8

EVRİM SAHTEKARLIKLARI

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen sözde "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, **bulamadıkları fosilleri "üretmek"** olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir.

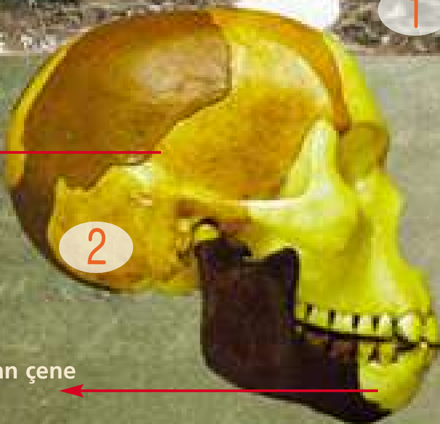
Piltdown Adamı: İnsan Kafatasına Orangutan Çenesi!

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[76] Ünlü Amerikalı paleoantropolog Henry Fairfield Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, *"doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş"* diyordu.[77] Oysa gerçek, kısa bir süre sonra anlaşılacaktı.

1949'da British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[78] Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. **Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!**

Piltdown Adamı Sahtekarlığının gelişim öyküsü:

1- Fosiller Charles Dawson tarafından "bulundu" ve Sir Arthur Smith Woodward'a verildi.
2- Parçalar ünlü kafatasını oluşturmak üzere birleştirildi.
3- Bu kafatası hakkında birçok çizim ve rekonstrüksiyon yapıldı, 500'e yakın makale yazıldı. Orijinal kafatası British Museum'da 40 yıl sergilendi.
4- 40 yıl sonra Piltdown fosilinin bir sahtekarlık ürünü olduğu, insan kafatasına yeni ölmüş bir orangutan çenesinin eklenmesiyle oluşturulduğu ortaya çıktı.

Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark "**dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki,** nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[79] Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Nebraska Adamı: Bir Domuz Dişi

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu dişin, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşıdığını iddia etti. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi *Pithecanthropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalara neden olan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: "*Hesperopithecus haroldcooki*".

Birçok otorite Osborn'u destekledi. **Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi.** Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, "prosthennops" isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: *"Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."*[80] Sonuçta *Hesperopithecus haroldcooki*'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

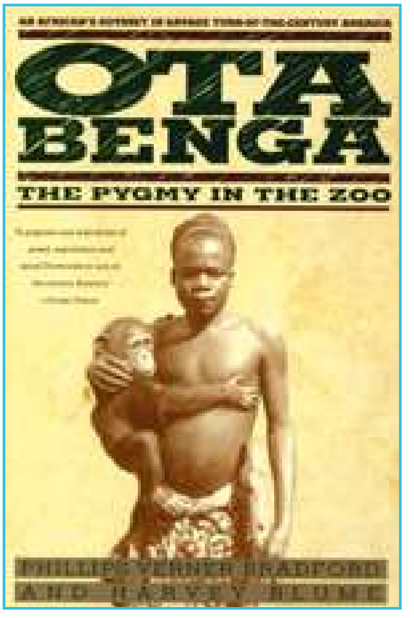

domuz dişi

En üstteki resim tek bir diş parçasına dayanılarak çizilmiş ve *Illustrated London News* dergisinin 24 Haziran 1922 tarihli sayısında yayınlanmıştı. Tek bir dişten, canlının kendisi, hatta ailesi resmedilmişti. Bir süre sonra bu dişin, soyu tükenmiş bir domuza ait olduğunun anlaşılması, evrimci sahtekarlıkların ne boyutlara gelebileceğini gösterdi.

Ota Benga: Kafese Konulan Afrikalı Yerli

Darwin *İnsanın Türeyişi* adlı kitabıyla, insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu "**canlı ara geçiş formu**" arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, Ota Benga adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında, Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da bulundu. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına geliyordu; Ota, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak "**insana en yakın ara geçiş formu**" olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı. Ota Benga, sonunda maruz kaldığı uygulamaya dayanamayarak intihar etti.[81]

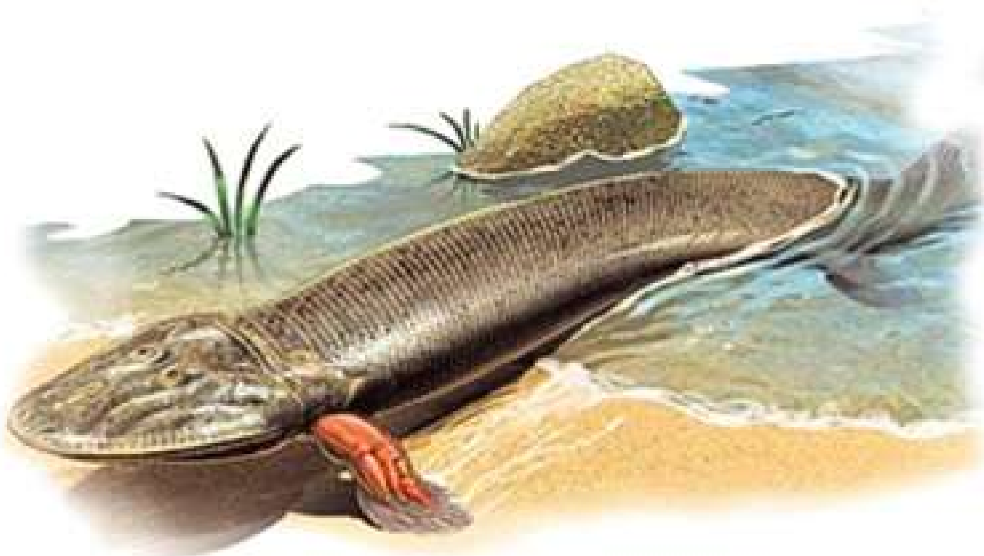
Piltdown Adamı, Nebraska Adamı ya da Ota Benga... Tüm bu skandallar, evrimci bilim adamlarının kendi teorilerini ispatlamak adına, bilim dışı hiçbir yöntemi kullanmaktan çekinmediklerini göstermektedir. Bu durumun bilincinde olarak "insanın evrimi" efsanesinin diğer sözde delillerine baktığımızda ise, yine benzer bir durumla karşılaşırız: Ortada, tümüyle gerçek dışı olan bir hikaye ve bu hikayeyi desteklemek için her yola başvurabilecek evrimci gönüllüler vardır.

375 Milyon Yıllık Timsah: *Tiktaalik Roseae*

2004 yılında paleontologlar Neil Shubin ve Edward Daeschler tarafından Kanada'nın kutup bölgesinde bulunan bir fosil, *Tiktaalik roseae* olarak isimlendirildi. Fosilin yaşı yaklaşık 375 milyon yıl olarak tahmin edildi. Sudan karaya geçiş masallarına aday arayışındaki evrimciler, fosilin eşsiz bir "ara form" olduğunu iddia ettiler ve yerlere göklere sığdıramadılar.

Resimde altta görülen kafatası fosili üzerinden spekülasyon yapan evrimciler, üstteki gibi hayali bir yürüyen hayvan kurgulamışlardır. Böyle bir hayvan, gerçekte hiçbir zaman yaşamamıştır.

Evrimciler, sadece bir kafatası fosilinden ibaret olan Tiktaalik'i, resimlerde görüldüğü şekilde sudan karaya geçmeye çalışan hayali bir canlı olarak resmetmiş, yüzgeçlerin ayaklara dönüştüğü izlenimi vermek için sahte çizimlere başvurmuşlardır. Oysa canlının rekonstrüksiyonunu yapan sanatçı, canlının bedenini kendisinin hayal gücüne dayanarak inşa ettiğini açıkça ifade etmiştir.

Sevinçleri ise kısa sürdü. *Tiktaalik Roseae* hakkında birkaç yıl süren evrimci aldatmaca, kısa bir analiz sonucunda ortaya çıkarıldı. Anlaşıldı ki, şimdiye dek garip görünümlü kolları ve tüm bedeni ile oldukça kapsamlı şekilde resmedilen, rekonstrüksiyonları hazırlanan ve bu hayal ürünü rekonstrüksiyonları müzelerde sergilenen, yıllarca kitaplarda ara fosil olarak tanıtılan *Tiktaalik Roseae* fosili aslında yalnızca bir kafatasından ibaretti. Kafatasına eklenen diğer kemiklerin hiçbiri bu canlıya ait değildi; fosilce zengin olan aynı katmanlarda bulunmuş başka canlılara ait kemiklerden oluşmaktaydı.

Bu canlı ile bağdaştırılmaya çalışılan yüzgeç parçaları da aynı katmanlarda yaşayan diğer balık fosillerine aitti. Bunlar kasıtlı olarak, bulunan kafatası ile bağlantılı gibi gösterilmeye çalışılmıştı. Bu yolla *Tiktaalik Roseae* sahte bir ara fosil haline getirilmişti.

Dolayısıyla canlının kafatası ve ona yerleştirilen diğer parçalar üzerinden yapılan spekülasyonların tamamı sahteydi.

Kafatasına ait tüm özellikler timsaha ait özelliklerdi: Gözler birbirine yakın ve üstteydi, kafatası yassıydı, ayrıca kafatası gövdeden ayrı hareket edebilmekteydi. Keskin dişler ve genel görünüm tam anlamıyla timsaha özgüydü. Canlının görünümü, günümüzde Çin'de yaşayan *alligator sinensis* türü timsah ile birebir aynı idi. Dolayısıyla bütün bunlardan anlaşılabileceği gibi *Tiktaalik Roseae*, bir timsah türünden başka bir şey değildir. Evrimciler, söz konusu kafatasına farklı canlılara ait kemikler ekleyerek bunu hem sahte bir ara fosil haline getirmeye çalışmış hem de günümüze kadar değişmemiş olan bir yaşayan fosil örneğini kendilerince ortadan kaldırmak istemişlerdir.

Buradaki sahtekarlığı, *Tiktaalik Roseae*'nın rekonstrüksiyonunu hazırlayan sanatçının izahlarından da anlamak mümkündür. Chicago Üniversitesi'nden Tyler Keillor, fosilin rekonstrüksiyonunu hazırlarken, canlının görünümünün denizden karaya geçiş masalına uygun olması için hem amfibiye hem de balıklara benzeyen ama gerçekte var olmayan bir **canlıyı, tamamen hayal gücüyle yeni baştan oluşturduğunu** açıkça ifade etmektedir.

Sadece bir kafatasından ibaret olan Tiktaalik, günümüzde Çin'de yaşayan *Alligator sinensis* türü timsah ile birebir aynıdır.

Keillor, söz konusu canlının dokularını da kendisinin belirlediğini, tek bir fosil kalıntısından bir canlı görünümü meydana getirebilmek için çok fazla spekülasyona ihtiyaç olduğunu da rahatlıkla ifade etmiştir.[82]

Tamamen timsah özellikleri gösteren bir kafatasını, evrimci bir sanatçının evrim ideolojisi doğrultusunda garip görünümlü sahte bir ara form haline getirmesi, görüldüğü gibi hiç de zor olmamaktadır. Yıllardır sürüp giden *Tiktaalik Roseae* aldatmacası, işte bu basit kandırma yöntemi yoluyla milyonlara ulaştırılmıştır.

Konu hakkında fazla bilgisi olmayan bazı insanlar, Darwinistlerin bilimsel yollarla hareket ettiği yanılgısına düşerek, gerçekten de bir ara fosilin bulunduğu ve canlının gerçek görünümü ile sergilendiği izlenimine kapılmışlardır. Oysa elde yalnızca bir timsah kafatası, bu kafatasının yakınlarında bulunmuş çeşitli balıklara ve diğer canlılara ait kemik ve yüzgeç parçaları ve bir sanatçının evrim hikayelerine göre yönlendirilen hayal gücü vardır.

Gerçekte, *Tiktaalik Roseae*, günümüzde de örnekleri bulunan mükemmel bir timsah türüdür. 375 milyon yıl önce yaşamıştır ve günümüzdeki timsah türleri ile tamamen aynıdır.

Mükemmel Bir Lemur: Ida

Doğabilimci David Attenborough, 2009 yılında "evrimin kayıp halkasının artık kayıp olmadığı" iddiasıyla ortaya çıktı ve Almanya'da bulunan 47 milyon yıllık bir lemur fosilini insanın hayali atası olarak duyurdu.

%95'i korunmuş ve iç organları bile fosilleşmiş olan bu canlı, aslında mükemmel bir canlı idi. Yapısında tek bir tane bile yarı gelişmiş, eksik veya işlevsiz yapı yer almamaktaydı. Dolayısıyla bir ara form olarak kabul edilmesi imkansızdı. Fakat buna rağmen evrimci medya, bu

fosili sahiplendi. *Science Daily* fosil için "olağandışı" açıklamasını yapıyordu. *Sky News* ise daha da ileri giderek fosili "dünyanın sekizinci harikası" ilan etmişti. Darwinist David Attenborough, *"bu canlı bize diğer memelilerle olan bağlantımızı gösterecek"* diyor ve ardından, *"kayıp olduğu söylenen halka, artık kayıp değil"* açıklamasını yapıyordu. Attenborough'un yanıldığı nokta ise, mükemmel bir lemur fosilini insanın hayali atası zannetmesiydi.

Darwinistlerin fosil üzerinde spekülasyonlarına sebep olan şey, fosil üzerinde **bulmadıklarıydı!** Ida ismi verilen fosil bir lemura aitti, fakat günümüz lemurlarından biraz daha farklı diş ve pençe yapısına sahipti. Dolayısıyla geçmişte yaşamış ve soyu tükenmiş bir lemur türünü temsil ediyordu. Evrimciler söz konusu fosil ile ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasından korktukları için işte şu gerçeklere değinmemişlerdi:

Mükemmel şekilde korunmuş bir fosil olan Ida, tüm özellikleriyle tartışmasız şekilde bir lemura aittir.

1. Fosilin %95'i tamdır. Dolayısıyla canlının, iç organları dahil, tüm detaylarını inceleyebilmek mümkün olmuştur. Canlı, türlere has değişkenlik gösteren birkaç detay dışında tüm özellikleriyle mükemmel bir lemur türüdür.

2. Darwinist yayınlar, Ida'nın bükülebilen baş parmağının olduğunu ve bu özelliğin diğer memelilerden farklı ama insan ile aynı olduğunu iddia etmişlerdir. Oysa bugün yaşayan lemurların da başparmakları bu şekildedir.

3. Aynı şekilde Darwinistler Ida'nın tırnaklarının olmasını da iddialarına delil olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa diğer primatların da tırnakları bulunmaktadır.

4. Darwinistler Ida'nın ayak bileği kemiğinin "insanınki ile aynı olduğunu" iddia etmişlerdir. Oysa canlının ayak yapısı insanınkinden tümüyle farklıdır. Ayaklardaki tek bir kemiğin benzetilerek diğer farklılıkların ihmal edilmesi, evrimci propagandanın en bilindik yöntemidir.

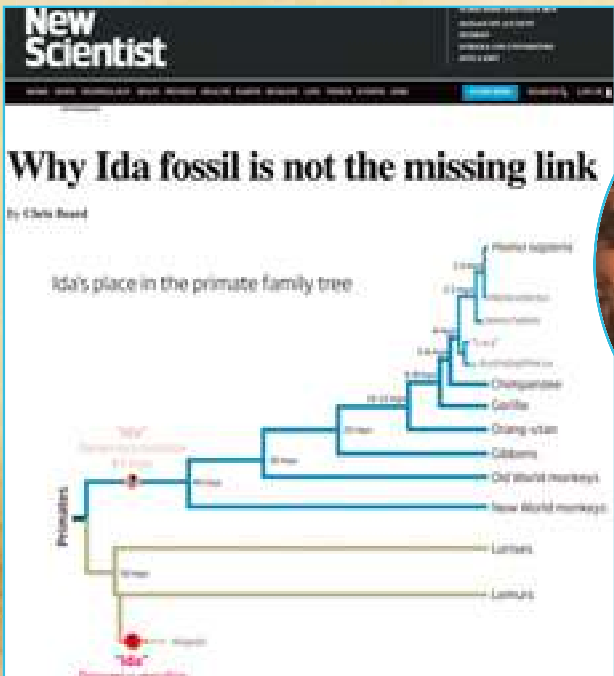
5. Darwinistler günümüz lemurlarının aksine, fosilin çenesinin ön kısmında sık dişlerin bulunmadığını ve ayrıca tımar pençesinin olmadığını belirtmiş ve bunu iddialarına delil olarak göstermeye çalışmışlardır. Oysa canlının dişleri, maymun dişleri ile benzerlik göstermektedir. Tımar pençesinin olmaması ise türe has bir özelliktir. Bazı özelliklerin, türlere has varyasyonlar barındıran soyu tükenmiş bir lemurda bulunmaması, bu canlının evrimleştiğinin delili değildir; "insanın hayali atası olduğunun" ise hiçbir şekilde delili değildir. Canlının dişleri de parmakları da mükemmeldir. Canlı, evrimleşmekte olan, yarı gelişmiş, eksik veya anormal tek bir özellik bile sergilememektedir.

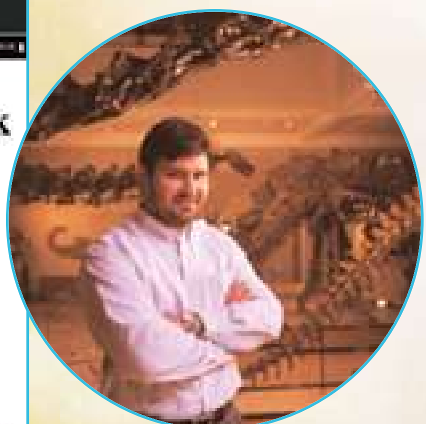
6. Fosil aslında 1983 yılında bulunmuştur. Bu büyük sansasyonun yapılması için ise tam 26 yıl beklenmiştir. Bu uzun bekleyişin

sebebi, muhtemelen evrimcilerin en ihtiyaç duydukları anda, tamamen çökmüş ve yıkılmış oldukları anda, fosilin spekülasyon malzemesi olarak kullanılacak olmasıdır. Fosil, herhangi bir lemur fosili olarak niteliğini korurken, birdenbire, Darwinistlerin en büyük hayali buluşu haline getirilmiştir.

Evrimci bilim adamlarının bazıları bile, bu yaygarayı garipsediler. *Nature* dergisinin baş editörü Henry Gee, "kayıp halka" teriminin bu canlı için kullanılmasının yanıltıcı olacağını açık bir dille ifade etmişti. Johns Hopkins Üniversitesi Carnegie Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından Chris Beard, "*bu fosilin, BİZE İNANDIRMAK İSTEDİKLERİNİN AKSİNE, ne maymunlarla ne de insan ile bir bağlantısı yoktur*" diye belirtmektedir.[83]

Chris Beard'ın *New Scientist* dergisindeki "Why Ida Fossil is Not The Missing Link?" (Ida Fosili Neden Kayıp Halka Değil?) başlıklı

Chris Beard'ın (üstte) *New Scientist* dergisindeki "Why Ida Fossil is Not The Missing Link?" (Ida Fosili Neden Kayıp Halka Değil?) başlıklı makalesi

makalesinde, Ida'nın insana benzer herhangi bir özellik göstermediği, dolayısıyla kayıp halka olarak nitelendirilemeyeceği açıkça belirtilmektedir. Üzerinde ne kadar araştırma yapılırsa yapılsın, evrimci Beard'a göre fosil Ida bu anlamda hiçbir şekilde dünyanın sekizinci harikası değildir. Beard, bunun yerine, söz konusu fosilin bize biyoloji hakkında bilgiler verecek tam ve mükemmel bir fosil olduğunu açıkça belirtmektedir.[84]

Duke Üniversitesi'nden paleontolog Richard Kay, "*Ida'nın kayıp halka olduğuna dair iddiaları destekleyecek elde hiçbir bilimsel analiz olmadığını*" açıkça itiraf etmektedir.[85] Yine Duke Üniversitesi paleoantropologlarından Elwyn Simons, Ida'nın bize, daha önce bilmediğimiz yeni bir bilgi sağlamadığını belirtmiştir.[86]

Evrimcilerin bile "medya sirki" diyerek utanç duydukları Ida'nın ara form olduğuna dair spekülasyonlar, evrim tarihinde bir sahtekarlık olarak yerini almıştır.

BÖLÜM 9

İNSANIN EVRİMİ SENARYOSU

Daha önceki bölümlerde, önce doğada canlıları evrimleştirecek hiçbir mekanizma olmadığını inceledik, sonra da canlı türlerinin bir evrim süreci sonucunda değil, bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını, yani ayrı ayrı yaratıldıklarını gördük. Bu durumda elbette, "insanın evrimi"nin de yaşanması asla mümkün olmayan bir hikaye olduğu açıktır.

Peki, ama bu hikayenin evrimcilerce öne sürülen dayanağı nedir?

Bu dayanak, evrimcilerin üzerinde hayali yorumlar yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca **6000'den**

fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca **120** kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu binlerce nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri, evrimciler için, üzerinde spekülasyon yapabilecekleri çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Evrimciler, soyu tükenmiş maymun türlerinden işlerine gelen bir bölümünün kafataslarını ve kemiklerini küçükten büyüğe doğru dizmiş, bu seriye nesli tükenmiş bazı insan ırklarına ait kafataslarını da ekleyerek insanın evrimi senaryosunu yazmışlardır. Senaryo şöyledir: "İnsanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz maymunlarını meydana getirmiş, evrimin diğer bir kolunu izleyen bir başka grup da günümüz insanlarını oluşturmuştur".

Buradan yola çıkarak bir kelime oyunu da yaparlar. Ara form olarak gösterdikleri sahte fosilleri "insansı" adı altında gruplar ve böylelikle insanın atası kavramına bilimsellik kattıklarına inanırlar. İddialarına göre insan, maymundan gelmemiş, hayali bir "ortak ata"dan gelmiştir. Bu yolla, maymundan gelme hikayesini eleştirenlere de "bizim iddiamız bu değil ki" şeklinde kaçamak bir açıklama yaparlar. Oysa iddiaları tam olarak budur; tarihin hiçbir döneminde "insansı" diye bir varlık yaşamamıştır.

Bugün bütün paleontolojik, moleküler, anatomik ve biyolojik bulgular bize, "insanın evrimi" hikayesinin de diğerleri gibi geçersiz olduğunu göstermektedir. İnsanla maymun arasında herhangi bir akrabalık olduğuna dair hiçbir somut kanıt yoktur. Var olan tek şey, bu yönde sahtekarlıklar, çarpıtmalar, göz boyamalar, aldatıcı çizim ve hayali yorumlardır.

Fosil kayıtları bizlere, tarih boyunca insanların insan, maymunların da maymun olarak kaldıklarını göstermektedir. Evrimcilerin insanın atası olarak gösterdikleri fosillerin bir bölümü, aslında günümüze

çok yakın tarihlere kadar yaşamış ve kaybolmuş veya asimile olmuş eski insan ırklarına aittir. Dahası, günümüzde halen yaşamakta olan birçok insan topluluğu da, evrimcilerin insanın ataları gibi göstermeye çalıştıkları bu soyu tükenmiş insan ırklarıyla benzer fiziksel görünüm ve özellikleri taşımaktadır.

Hepsinden önemlisi, maymunlar ve insanlar arasında sayısız anatomik farklılıklar bulunmaktadır ve bunlar, "evrim ile dönüşüm" iddiasını tamamen ortadan kaldırmaktadır. "**İki ayaklılık**" bunlardan bir tanesidir. İlerleyen bölümlerde daha ayrıntılı olarak ele alacağımız gibi, dik olarak iki ayak üzerinde yürüme sadece insana özgüdür ve insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerdendir.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

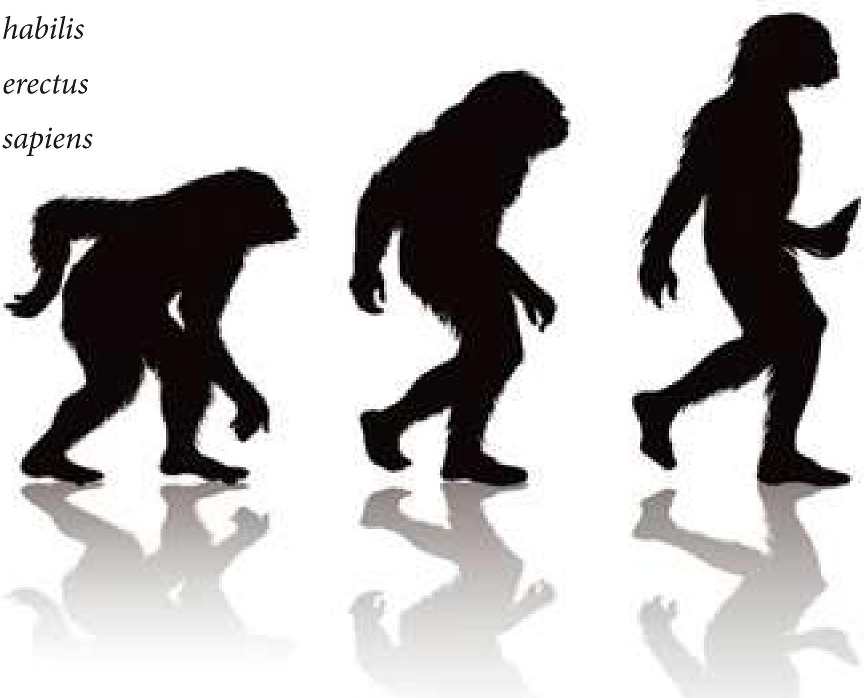
Darwinist iddia, bugün yaşayan günümüz insanının maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecines (Australopithecuslar)*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. Australopithecuslar'ın çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "***Homo***" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre Homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

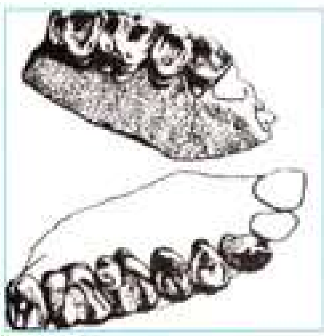
Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen "**Java Adamı**", "**Pekin Adamı"**, "**Lucy**" gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.[87]

Ramapithecus fosili, iki parçadan oluşmuş eksik bir çeneden ibaretti. Ama evrimci spekülatörler, bu çene parçalarına dayanarak Ramapithecus'un kendisini, hayali ailesini ve yaşadığı hayali ortamı çizmekte hiçbir güçlük çekmemişlerdi. Ne de olsa evrimcilerin tek yöntemi, evrimi bilim ile değil, hayal gücüne dayanan görsellerle canlı tutabilmekti.

Evrimciler "*Australopithecines* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecines, Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yanyana bulunmuşlardır. Bu ise elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi mümkün müdür? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

Australopithecus: Bir Maymun Türü

İlk kategori olan *Australopithecus* "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus*lar arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski *Australopithecus* türünün *A. afarensis* olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan *A. africanus* ile, ondan daha büyük kemiklere sahip olan *A. robustus* gelir. *A. boisei* bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise *A. robustus*'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

Australopithecus - Şempanze Benzerliği

AUSTRALOPITHECUS

ŞEMPANZE

Australopithecus **ve şempanze kafatasları arasındaki büyük benzerlik, insanın hayali atası olarak gösterilmeye çalışılan Australopithecus'un gerçekte bir maymun türü olduğunun göstergesidir.**

AL 288-1 veya "Lucy": Etiyopya, Hadar'da bulunan ve *Australopithecus aferensis* türüne ait olduğu düşünülen ilk fosildir. Evrimciler uzun süre Lucy'nin dik yürüdüğünü ispatlamak için büyük çaba harcadılar; ancak son araştırmalar bu canlının eğik yürüyen sıradan bir şempanze olduğunu kesin olarak ortaya koydu.

Aşağıda görülen *Australopithecus aferensis* AL 333-105 fosili bu türün genç bir üyesine ait. Bu nedenle kafatasındaki çıkıntı henüz gelişmemiş.

***Australopithecus* türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır.** Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek Australopithecus dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*lar'ın, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların onyıllardır savundukları görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur.

İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, *Australopithecus*lar'ın sadece **sıradan bir maymun türü** oldukları ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.[88] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*lar'ın iskelet yapılarını günümüzdeki orangutanlarınınkine benzetmektedir.[89]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştr. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir Australopithecus fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

> *Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar*

Science&Vie
ORIGINES DE L'HOMME
Adieu Lucy
Les découvertes qui bouleversent notre généalogie

Üzerinde bolca spekülasyon yapılan Lucy fosilinin bir ara form olmadığının ortaya çıkmasından sonra *Science&Vie* dergisinde atılan başlık: "Elveda Lucy"

hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[90]

Benzer bir itiraf, Lucy'i ilk keşfeden ve onu "ara form" statüsüne koymaya çalışan bilim adamlarından da gelmiştir. Evrimci paleoantropolog Donald Johanson ve T. D. White, *Science* dergisine şu açıklamada bulunmuşlardır:

Australopithecus fosilleri oldukça detaylı bir şekilde incelendi: yürüyüş biçimleri, kulaklarının yapısı, diş gelişimi örnekleri, uzun ve güçlü ön kollar, kısa arka bacaklar, ayaklarının biçimi, küçük beyinleri, maymuna oldukça benzeyen kafatasları, çeneleri ve yüzleri. Bunların tümü Australopithecus'ların maymun olduğunu ve insan ile hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını göstermektedir.[91]

Kısacası Australopithecuslar, insanlarla hiçbir ilgisi olmayan, nesli tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildirler.

Homo Habilis: İnsan Yapılmak İstenen Maymun

*Australopithecus*lar'ın iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*lar'dan sonra *Homo erectus* gelir. ***Homo erectus***, isminin başındaki "*Homo*" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*lar'ın iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*lar'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan Homo erectus'a geçiş iddiası bilimsel açıdan imkansızdır. Böyle bir geçişi iddia eden evrimcilerin "bağlantı"lar, yani "ara form"lar getirmeleri gerekmektedir. İşte ***Homo habilis*** adı verilen ara form aldatmacası, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın hayali atası olabilirdi.

Oysa daha sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* habilis olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis, Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. **550** cc.'lik beyin

Louis Leakey (resimde ortada) ve karısı Mary Leakey, çeşitli fosiller üzerinden spekülasyonlar yaparak insanın evrimi hikayesini yaygınlaştırmaya çalışmış iki ünlü evrimcidir.

hacimleri de bunların birer **maymun** olduklarının en iyi göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından ayrı bir tür olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecus*lar gibi bir **maymun türüydü.**

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan OH 62 iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında "*Homo*" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

> *Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler,* ***Australopithecines ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını,*** *ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.*[92]

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Dik yürüyen insanların kanalları ile, eğik yürüyen maymunların kanalları birbirlerinden somut bazı farklılıklarla ayrılıyorlardı. Spoor, Wood ve Zonneveld'in, inceledikleri tüm *Australopithecus* ve dahası *Homo habilis* örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkiyle aynıydı. *Homo erectus*'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.[93]

Diğer Bir Maymun: *Homo Habilis*

Evrimciler uzun bir süre *Homo habilis* olarak isimlendirdikleri canlıların dik yürüyebildiklerini savundular. Böylece maymundan insana hayali geçişi gösteren bir halka bulduklarını düşünüyorlardı. Ancak Tim White'ın 1986 yılında bulduğu ve OH 62 ismini verdiği yeni Homo habilis fosili bu iddialarını çürüttü. Bu fosil parçaları *Homo habilis*'in günümüz maymunlarında olduğu gibi uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösteriyordu. Bu fosil, Homo habilis'in iki ayağı üzerinde dik yürüyebilen bir canlı olduğu iddiasının sonunu getirdi. Homo habilis bir maymun türünden başka birşey değildi.

Homo habilis türünün çene özelliklerini en iyi şekilde tanımlayan bir başka fosil ise, sağdaki "OH 7" fosili olmuştur. Bu çene fosilinin büyük kesici dişleri vardır. Azı dişleri küçüktür. Çene ise dörtgen şeklindedir. Bütün bu özellikleri ile bu çene günümüz maymunlarınınkine çok benzer. Bir başka deyişle, Homo habilis'in çenesi de bu canlının bir maymun olduğunu ortaya koymaktadır.

A9 TV

ADNAN OKTAR *diyor ki*

Adnan Oktar: Evrim teorisi, tesadüf gibi kör bir düşüncenin muazzam bir geometri, muntazam bir altın oran, fizik ve kimya kanunları yapacağına; gören duyan dokunan koklayan tadan bir şuur meydana getireceğine inanmaktır. Böylesine ilkel bir felsefeye inanmak ciddi bir akıl zayıflığı ortaya koyar. Tesadüf ilahı putperest dönemlerden gelen bir hurafedir. *(6 Kasım 2017)*

Adnan Oktar: Evrim teorisinin bilimsellikle uzaktan yakından ilgisi yok. Her şeyi tesadüfle açıklıyor. Tesadüfle açıklama, bilim olmaz. Tek bir proteinin oluşması için 60 ayrı proteinin aynı anda olması gerekiyor. Tek başına bu, her şeye tesadüf diyen evrimi bitirmiş oluyor. "Bırakın fosiller sergilensin" diyoruz, "asla" diyorlar. Fosilden korkan bilimsel teori olabilir mi? Darwinistler bilimi yasaklamaya çalışıyorlar. *(20 Ocak 2017)*

Adnan Oktar: Evrim, tesadüfler sonucu milyonlarca akılcı hareketin meydana geldiğini iddia eden bir mantık çöküntüsüdür. Bu mantık çöküntüsünü savunanlar, "milyonlarca tesadüf uzun yıllar içinde sürekli muazzama doğru ilerleyen bir yapı inşa ediyor. Tesadüf, adım adım iskeleti, beyni milyonlarca yıl içinde inşa ediyor. Sonra da ortaya duyan, koklayan, hisseden bir varlık çıkıyor" diyorlar. Tüm bu aklın zincirleme tesadüfle olduğunu söylemek tarihin en berbat mantık çöküntüsüdür. Evrenin her detayında mükemmellik var. Tesadüf mükemmellik yapamaz. Tek bir proteinin dahi tesadüfen oluşması bilimsel olarak imkansızdır. *(20 Ekim 2017)*

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermekteydi:

1- *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte "*Homo*" yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildi.

2- Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardı. İnsanlarla ilgileri yoktu.

Homo Rudolfensis: Yanlış Yapıştırılan Yüz

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının da aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan sözde "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

> *KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir.*

Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.[94]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir *Australopithecus* yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."[95]

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "*Homo*" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.[96]

Kısacası, *Australopithecus*lar ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan ***Homo habilis*** ya da ***Homo rudolfensis*** gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, ***Australopithecus* serisinin birer üyesidirler**.

KNM-ER 1470 kafatası fosilinden yola çıkarak çizilen Homo rudolfensis, tümüyle hayali bir varlıktır. KNM-ER 1470, diğer maymun türleri gibi Austrolapithecus grubuna dahildir.

Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü oldukları-nı göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflaması için-de incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

> *Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak Homo kategorisine dahil edilmiştir. Bir kaç istisna haricinde, bu (Homo) cinsin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve Homo'nun sını-rının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar ve paleoan-tropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları Homo cin-sine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmekte-dir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, Homo kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiç biri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasite-sinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekil-de, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar var-dır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmala-rın ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...*
>
> *Bir başka deyişle, H. habilis ve H. rudolfensis'e ait fosil bulgular eklendiğinde, bunlar Homo için iyi bir cins değildir.* ***Dolayısıyla, H. habilis ve H. rudolfensis, Homo cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem H. habilis'in hem de H. rudolfensis'in Australopithecus cinsine geçirilmesini öneriyoruz.***[97]

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile, fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiç bir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo Erectus ve Sonrası: Gerçek İnsanlar

Evrimcilerin hayali şemasına göre *Homo* türünün kendi içindeki sözde evrimi şöyledir: Önce *Homo erectus*, sonra *Homo sapiens archaic* ve Neandertal insanı, sonra da Cro-magnon Adamı ve günümüz insanı... Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları *Homo erectus*'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. *Homo erectus* ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc.) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa **bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır** (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avusturalya yerlileri Aborijinler'de).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[98]

700 Bin Yıllık Gemi Mühendisleri "ANTİK DENİZCİLER":

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

OUR ancestors made organised sea journeys more than 700 000 years earlier than previously thought—and they probably used language to coordinate their efforts.

This surprising new theory comes from palaeoanthropologist Mike Morwood and his colleagues at the University of New England in northern New South Wales. It is the result of an intriguing find during

ash surrounding the tools were between 800 000 and 880 000 years old. Fossil plants and animals found near the tools dated from the same period.

The researchers believe the tools were used by the ancestral

"İlk insanlar sandığımızdan çok daha akıllıydı". New Scientist **dergisinde yayınlanan 14 Mart 1998 tarihli bu habere göre, evrimcilerin Homo erectus adını verdikleri insanlar 700 bin yıl önce gemicilik yapıyorlardı. Gemi yapacak bilgi ve teknolojiye ve deniz ulaşımını gerektiren bir kültüre sahip olan bu insanların "ilkel" sayılması elbette imkansızdır.**

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan **Pekin Adamı** ve **Java Adamı** fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası, bir diş ve bu ikisinden metrelerce uzakta, üstelik 1 yıl sonra bulunmuş bir uyluk kemiğinden oluşuyordu. Dahası, bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı evrimciler tarafından "***Homo ergaster***" adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini *Homo erectus* sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "*Narikotome homo erectus*" ya da "**Turkana Çocuğu**" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.[99] Walker kafatası için de, "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" söylemektedir.[100] Neandertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdırlar. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

> *Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda* ***yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir.*** *Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.*[101]

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

> *Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avusturalya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.*[102]

Homo Erectus: Gerçek İnsan

Homo erectus, "ayakta dik olarak durabilen" insan anlamına gelir. Bu türe dahil edilen fosillerin tümü, özgün insan ırklarına aittir. Homo erectus fosillerinin çoğunun ortak bir karakteristiği olmadığı için, kafataslarına dayanılarak bu insanların tanımlanması oldukça zordur. Bu sebeple değişik evrim araştırmacıları farklı sınıflandırmalar ve adlandırmalar yapmışlardır. Üstte solda 1975'te Afrika Koobi Fora'da bulunan ve Homo erectus'u genel olarak tanımlayabilecek bir kafatası görülüyor. Sağda ise söz konusu belirsizliklere sahip bir kafatası, Homo ergaster KNM-ER 3733.

Tüm bu farklı *Homo erectus* fosillerinin kafatası hacimleri 900 ile 1100 cc. arasında değişir. Bu değerler, günümüz insanının beyin hacminin sınırları içindedir.

Yandaki KNM-WT 15000 ya da bir başka adıyla Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş belki de en eski ve en eksiksiz insan kalıntısıdır. 1.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen fosil üzerinde yapılan araştırmalar, bunun 12 yaşında bir bireye ait olduğunu ve bu kişinin boyunun yetişkinliğe ulaşınca 1.80 cm civarında olacağını göstermiştir. Neandertal ırkı insanına büyük benzerlik gösteren bu fosil, insanın evrimi hikayesini yalanlayan en çarpıcı delillerden biridir.

Evrimci Donald Johanson bu fosili şöyle tarif eder: *"Uzun ve zayıftı. Vücut şekli ve uzuvlarının oranları bugünkü Ekvator Afrikalılarınkiyle aynıydı. Uzuvlarının ölçüleri, bugün yetişkin beyaz Kuzey Amerikalılarla tamamen uyuşuyordu."* (Donald C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981)

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, pek çok evrimci tarafından da artık dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

> *Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve Homo erectus'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde,* ***Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliğinin bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini*** *savundular. Homo cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani Homo sapiens türüydü onlara göre. Bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu.* ***Konferansın konusu, Homo erectus'un var olmadığıydı.***[103]

Soldaki rekonstrüksiyonların tümü hayal ürünüdür. Evrim aldatmacasının tipik yöntemidir.

"*Homo erectus* yok" demek, "*Homo erectus, Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırk" anlamına gelmektedir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (Australopithecus, Homo habilis, Homo rudolfensis) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Bu onların yaratılmış olduklarının çok açık bir göstergesidir.

Ancak bu gerçeği kabul etmek, evrimcilerin dogmatik felsefelerine ve ideolojilerine aykırıdır. Bu nedenle, özgün bir insan ırkı olan *Homo erectus*'u yarı-maymun bir canlı gibi göstermeye çalışırlar. Yaptıkları *Homo erectus* rekonstrüksiyonlarında, ısrarla maymunsu hatlar çizerler. Öte yandan da *Australopithecus* ya da *Homo habilis* gibi maymunları yine aynı yöntemle "insansı"laştırırlar. Görsel aldatmacalarla maymunları ve insanları birbirlerine "yaklaştırıp" bu iki apayrı canlı grubunun arasındaki uçurumu kendilerince küçültmeye çalışmaktadırlar. Ancak bilimsel deliller o kadar güçlüdür ki, böyle bir dönüşümün olmadığını artık tüm dünya kabul etmektedir.

Neandertaller: İri Yapılı Bir İnsan Irkı

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Evrimciler bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite

sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

> *Neandertal kalıntıları ve günümüz insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki,* ***Neandertaller'in anatomisinde*** *ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde* ***günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.***[104]

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak *"Homo sapiens neandertalensis"* demektedir. Bulgular, Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış *Homo sapiens sapiens*lerle beraber, gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Kısacası Neandertaller, sadece zamanla ortadan kaybolmuş "yapılı" bir insan ırkıdır.

Evrimciler, Neandertaller'e sahte çizimlerle kasıtlı olarak maymunsu bir görünüm verirler. Oysa evrimci spekülasyonların aksine, Neandarteller, tümüyle bir insan ırkıdır.

Neandertaller: İri Yapılı İnsanlar

Sağda, İsrail'de bulunan Homo sapiens neanderthalensis, Amud 1 kafatası yeralıyor. Neandertal insanı genel olarak kısa boylu ve sağlam yapılı olarak bilinir. Ancak bu fosilin sahibinin 1.80 m. boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1740 cc. Bu nedenlerle bu fosil, Neandertallerin ilkel bir tür olduğu yönüandeki iddiaları çok kesin bir biçimde yıkan bir delil niteliğindedir.

Solda görülen Kebara 2 (Moşe) fosili bugüne kadar bulunmuş en kapsamlı Neandertal kalıntılarından biridir. 1.70 boyundaki bu bireyin iskelet yapısı günümüz insanından ayırt edilememektedir. Fosille beraber bulunan alet kalıntılarından, bu bireyin ait olduğu topluluğun aynı zamanda aynı bölgede yaşayan Homo sapiens topluluklarıyla aynı kültürü paylaştığı anlaşılmaktadır.

Homo Sapiens Archaic, Homo Heilderbergensis ve Cro-Magnon

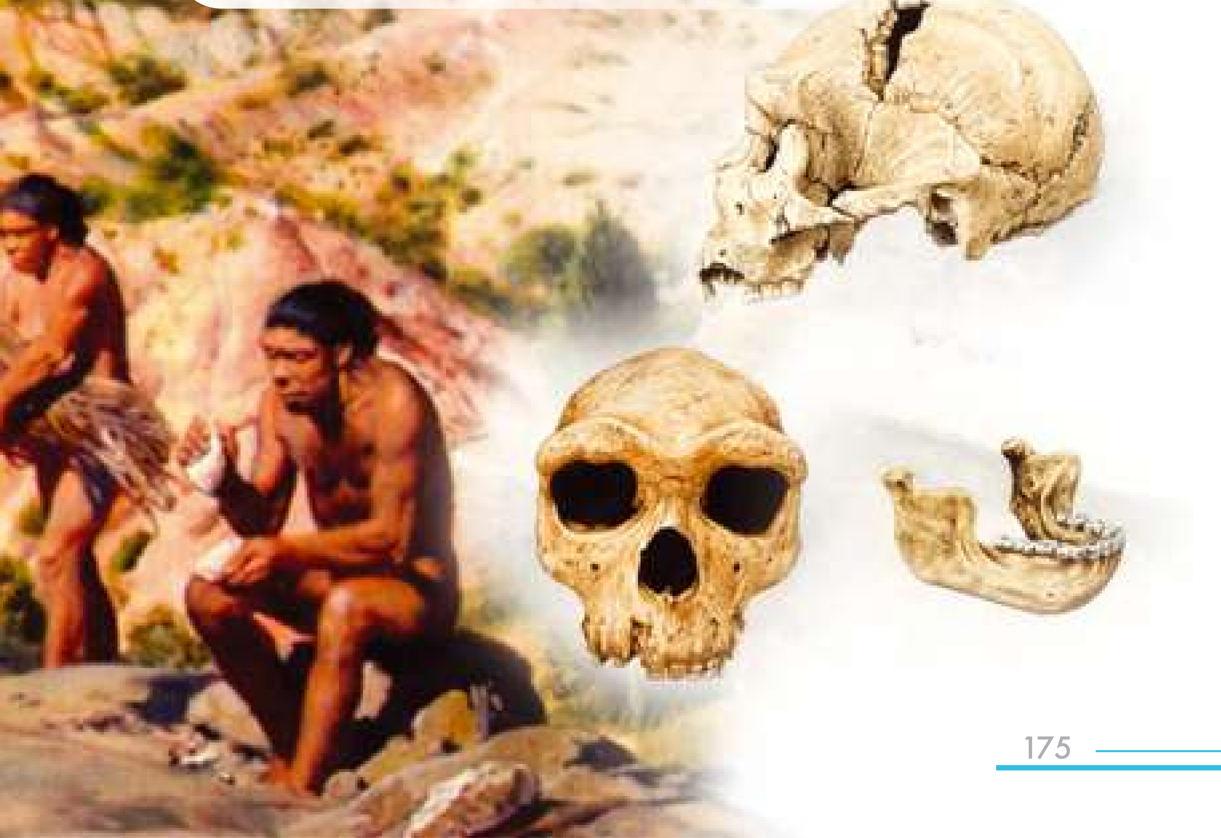
Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak günümüz Avrupalı'larına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30 bin yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Bu tür, kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alna sahiptir. 1600 cc.'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda Neandertal adamının ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Yani bu canlılar bir insan türüdür. Fakat buna rağmen bu konuda yapılan çizimlerde hep hayali ilkel insansılar vardır. Bu, bir Darwinist aldatmacadır.

Homo sapiens archaic, günümüz Aborijinlerine benzeyen bir insan ırkıdır.

Kasıtlı olarak farklı isim verilmiş olan *Homo heilderbergensis,* aslında Homo sapiens archaic ile aynıdır.

Cro-magnon, bir başka insan ırkıdır. Homo erectus ve Neandarteller gibi çeşitli karakteristik özelliklere sahiptir.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-Magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-Magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir. Dahası günümüzde Cro-magnon ırkına benzer etnik grupların Afrika kıtasının farklı bölgelerinde ve Fransa'nın Salute ve Dordonya bölgelerinde hala yaşadığı kabul edilmektedir. Polonya ve Macaristan'da da aynı özelliklere sahip insanlara rastlanmıştır.

Sibiryalı Bir İnsan Irkı: Denisovanlar

2010 yılı Aralık ayında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede yeni keşfedilen, "nesli yok olmuş bir (sözde) 'insansı türün' bulunduğu" duyuruldu. Fosil, Sibirya'nın Altay Dağlarındaki Denisova Mağarasında bulunmuştu; bu nedenle adına Denisovan İnsanı (veya Homo Altai) ismi verildi. Denisovanlar –elde hiçbir delil olmamasına rağmen– evrimci çevreler tarafından günümüz insanından sözde farklı bir insansı türü ve modern insanın sözde bir alt-türüymüş gibi tanıtıldı.

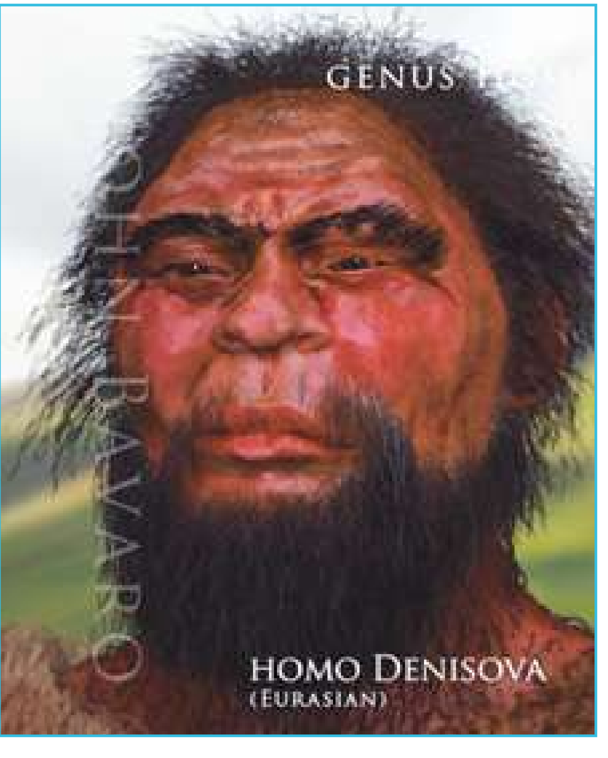
Evrimciler, nesli tükenen Denisovanların, Afrika'dan 400-500 bin yıl önce çıktıklarını öne sürdüler. İddiaya göre Neandertaller Avrupa'ya yayılırken, Denisovanlar Asya'ya doğru göç etmişlerdi.

İddianın kaynağı ise küçük bir kemik parçası idi! Eski bir mağarada bulunan 0.5 cm çapında bir kemik parçasının, sözde yeni bir insansı türün sağ el 5. parmak orta falanks ucuna ait olduğu iddia edildi. Fosillerin bulunduğu mağara aslında eski çağlarda birçok insan topluluğuna, hatta hayvanlara ev sahipliği yapmıştı. El aletleri ve süs eşyalarına da aynı katmanlarda rastlanmıştı. Bu kadar yoğun fosil kalıntılarının yer aldığı mağarada spekülasyon malzemesi olarak bu küçük kemik seçilmişti. Buna daha sonra iki adet azı dişi de eklendi. Azı dişlerinin çapı

biraz geniş, kökleri dışa doğru meyilliydi. Bunu da kendilerince yorumlayan evrimciler, bulunan kalıntıların günümüz insanına ait olamayacağını, dolayısıyla bir sözde "insansıya" ait olması gerektiğini öne sürdüler.

Denisovan fosillerini inceleyen bilim adamları, iddialarını inandırıcı kılabilmek için bulunan fosil parçalarının gen haritasını çıkardıklarını iddia ettiler. Buna göre fosil kalıntılarından genetik dizilim elde etmenin yeni tekniklerini geliştirmişlerdi ve Denisovan fosilinin insan genomundan bazı farklılıklar içerdiğini ve günümüz Papua Yeni Gine insanının %4 oranında Denisovan geni taşıdığını iddia ettiler.

İddiaya göre 50 bin yıl önce Denisovanlar, insan atalarıyla sosyal bir yaşama sahip olmuş ve sonra Güneydoğu Asya'da bulunan Papua bölgesine göç etmiş olmalıydılar. Bu iddialar arasında en ilginç olanı ise Denisovan genlerinin günümüzde yaşayan başka hiçbir insan soyuna geçmediğiydi. Bu, fosil kaynaklı DNA incelemesi gerektiren son derece mantıksız bir iddiaydı.

Denisovan insanına ait bir çizim

Evrimciler, 0.5 cm'lik kemik parçasından soldaki çizimi yaparak Denisovanları insanın bir alt türü olarak göstermeye çalışmışlardır. Oysa Denisovan, günümüzdekinden farksız bir insan türüdür.

Yaşayan insandan alınan DNA'da inceleme yapılması için bile gelişmiş teknikler gerektiği düşünüldüğünde, fosil kaynaklı DNA incelemesinin pek çok zorluğunun olacağı görülmektedir. Bu zorlukları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

1- Kontaminasyon (diğer organik atıkların karışması) sorunu:

İncelenmek istenen DNA'nın saflaştırılması sırasında kullanılan tekniğin güvenilirliği çok önemlidir ve hata yapılmaması gerekir. Fosil DNA incelemesinde aslında en büyük sorun, diğer organik atıklarla karışma ihtimalidir. Başta da söylediğimiz gibi, Denisovan fosillerinin bulunduğu alan çok farklı insan ve hayvana ev sahipliği yapmıştır. Dolayısıyla bu canlıların DNA'sı fosil DNA'sına karışmış haldedir. Bunlara mikroorganizmaların ve çeşitli böceklerin DNA'sı da eklendiğinde karışık bir DNA havuzuyla karşılaşılmış olur. Bu durumda fosil DNA çalışmasında hata yapılmaması olasılığı neredeyse yoktur. Nitekim, söz konusu makalede de Denisovan insanı fosiline ait kısmın ancak % 0,17 olduğu belirtilmektedir.

2- Fosil DNA'ların parçalanmış halde bulunması sorunu:

İnsan DNA'sı 3.4 milyar baz çiftinden oluşan muazzam bir kütüphanedir. Yaşayan insandan elde edilen DNA'nın dizilim ve kromozom konumunu belirlemek mümkündür. Ancak fosil DNA, aradan geçen on binlerce yılın etkisiyle parçalanmış haldedir. Pek çoğu en fazla 50-70 baz dizilimine sahiptir. Tüm DNA düşünüldüğünde 50-100 milyon parçadan bahsetmek gerekmektedir. Bu durumu 100 milyon parçadan oluşan bir bulmacaya benzetmek yanlış olmaz.

Evrimciler, bu sorunu aşmak için şablon olarak günümüze ait insan genomu ve şempanze genomu kullanıldığını ifade etmektedirler. Peki araya karışmış başka canlılara ait DNA'nın ayrımı nasıl yapılacaktır? Zaten insan genomundan farkların ortaya koyulmaya çalışıldığı bir araştırmada şablon olarak insan genomunun kullanılması elbette ki bilimsel bir metod olarak doğru değildir ve sonuçlarına güvenilemez.

3- Kimyasal ve enzimatik sorunlar

Fosil DNA'nın geçirdiği yıllar boyunca doğal ortamında yaşadığı kimyasal değişimler de baz zincirinde değişikliklere sebep olabilmektedir. Bunun yanında DNA'yı hazırlamak için kullanılan urasil glikosidaz ve endonükleaz gibi enzimler de dizilim yapısını bozmaktadır. Yine DNA'yı çoğaltmak için kullanılan PCR tekniği de hataya açıktır.

4- Genel hata payının %1.5 kabul edilmesi

Tüm bu sorunlar yanında makalede kabul edilen hata payının %1.5 olması da ayrı bir sorundur. Çünkü yine iddiaya göre Denisovan fosilleri ile günümüz insanı gen dizilimi arasında bulunmaya çalışılan fark da ancak bu kadardır. Bu durumda farkın gerçek mi hataya dayalı mı olduğu da yine şüpheli olacaktır. Özetle bütün bunlar bilimsellikten uzaklaşılan, bir ideolojiye göre bilimi yanlış yönlendiren gerçeklerdir.

Yapılan çalışmadan elde edilen veriler, Denisovan fosillerinin günümüz insanı ile aynı olduğunu göstermektedir.

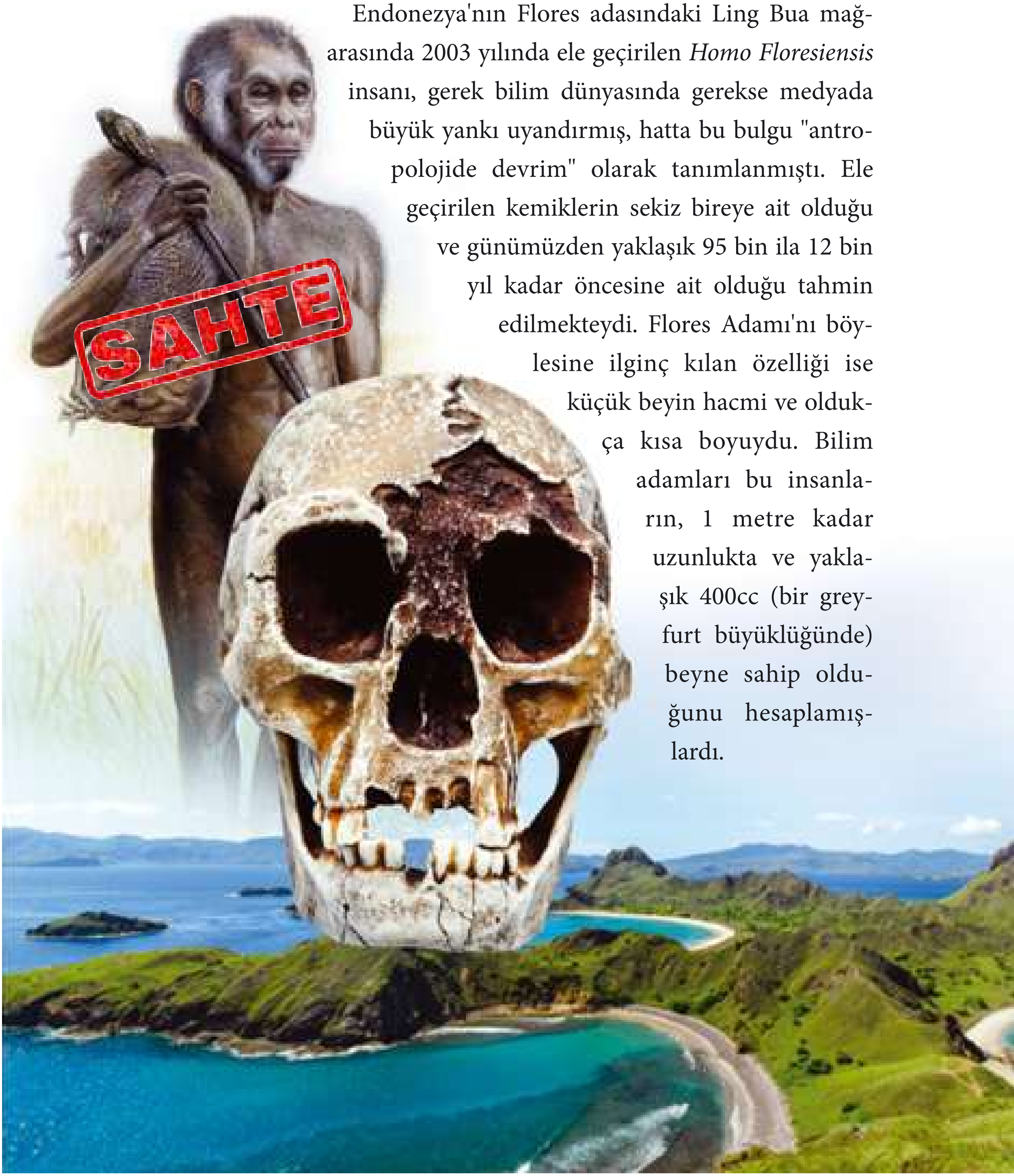

Denisovan fosillerinin günümüz insanlarından hiçbir farkı yoktur. Yapılan DNA analizleri spekülatif ve yanlıdır. Yapılan spekülasyonlar, sol üstteki resimde görülen, sağ el 5. parmak orta falanks ucuna ait, yalnızca 0.5 cm'lik kemik parçasına dayanmaktadır. Evrimciler, işte bu kadar çaresiz durumdadırlar.

Homo Floresiensis: Günümüz İnsan Irkı

Endonezya'nın Flores adasındaki Ling Bua mağarasında 2003 yılında ele geçirilen *Homo Floresiensis* insanı, gerek bilim dünyasında gerekse medyada büyük yankı uyandırmış, hatta bu bulgu "antropolojide devrim" olarak tanımlanmıştı. Ele geçirilen kemiklerin sekiz bireye ait olduğu ve günümüzden yaklaşık 95 bin ila 12 bin yıl kadar öncesine ait olduğu tahmin edilmekteydi. Flores Adamı'nı böylesine ilginç kılan özelliği ise küçük beyin hacmi ve oldukça kısa boyuydu. Bilim adamları bu insanların, 1 metre kadar uzunlukta ve yaklaşık 400cc (bir greyfurt büyüklüğünde) beyne sahip olduğunu hesaplamışlardı.

H. Floresiensis bulguları evrimciler tarafından "insana benzeyen yeni bir canlı türü" olarak duyuruldu ve bu canlıların Güney Asya'da "öngörülmeyen (sözde) bir evrim sürecinin" sonucunda ortaya çıktığı iddia edildi.

Oysa Flores Adamı'yla ilgili ayrı tür iddiası, sadece evrim teorisini ayakta tutma ihtiyacı doğrultusunda başvurulan bir aldatmacadan ibaretti. Flores Adamı gerçekte bir insan ırkı olduğu, boy kısalığı ve küçük beyin hacminin ise mikrosefali isimli hastalıktan kaynaklandığı anlaşıldı. Buna göre bu insanların beyinleri genetik bozukluk sonucu gelişmemiş, küçük kalmıştı. Mikrosefali, izole popülasyonlarda ortaya çıkma oranı daha yüksek bir genetik rahatsızlık olduğu için de yaklaşık sekiz bireye ait Flores bulgularının tüm örneklerinde boyca kısalık gözlemlenmesi anlaşılabilir bir durumdu.

ABD'deki Chicago Alan Müzesi'nden primatolog Robert D. Martin başkanlığında bir ekip, araştırmalarının sonucunda şu açıklamayı yaptı:

Homo Floresiensis'in... bu çok küçük olan kafatası normal cüceleşme sonucu meydana gelmiş olamaz. Daha uygun mikrosefalik sendromların ve örneklerin ele alındığı çalışmamız, modern insanlarda görülen mikrosefali hipotezini desteklemektedir.[105]

Martin ve ekibinin çalışması, Flores Adamı'nın aslında günümüz insanından ayrı bir tür olmadığını, mikrosefaliye maruz kalmış bir insan ırkı olduğunu ortaya koymaktadır.

2004 yılının Ekim ayında birçok yayın organı Flores bulgularını evrim teorisi lehinde kanıt havasında yayınlamış, bunların "antropoloji alanında yüzyılın

Endonezya'nın Flores adasında bulunan Homo Floresiens fosili bir insan ırkını temsil eder.

bulgusu" veya "antropolojide devrim" anlamına geldiği gibi yorumlarda bulunmuşlardı. Oysa Flores bulgularıyla ilgili evrimci spekülasyonlar en baştan beri hiçbir bilimsel değerlendirmeye dayanmıyordu. Nitekim Robert D. Martin de bu durumu, *"[Flores Adamı hakkında] Çok fazla medya tantanası ancak çok az eleştirel bilimsel değerlendirme oldu."* sözleriyle ifade etmişti.[106]

Paleoantropolog Ian Tattersall ise belirsizliğe şöyle dikkat çekmişti:

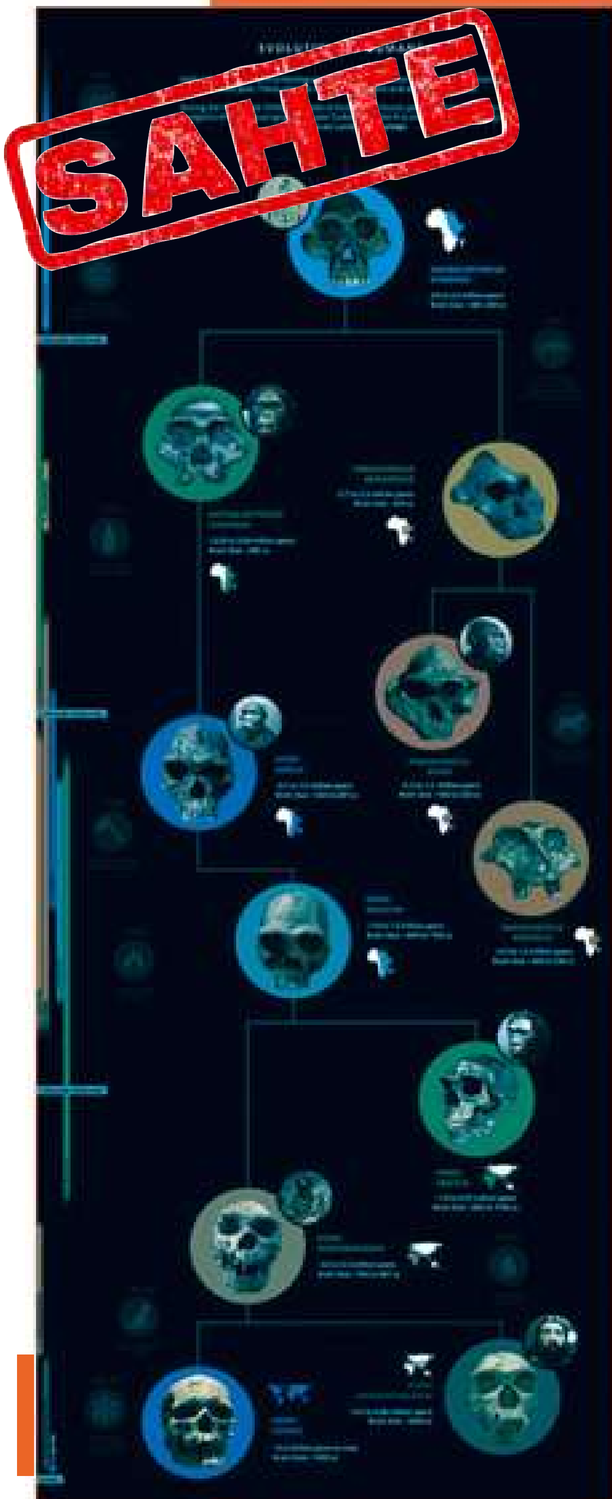
> *Bu öylesine sıra dışı ve beklenmedik bir bulgu ki şu anda dahi kimse bununla ne yapacağını bilmiyor.*[107]

Sözde Atalarıyla Aynı Anda Yaşayan Türler!...

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlardan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa **maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır.** İskelet yapıları, kafatası hacimleri, son genom çalışmalarının ortaya koyduğu moleküler ve genetik gerçekler, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (1994 yılında iç kulaktaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de Australopithecus ve Homo habilis'i maymun sınıfına, Homo erectus'u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve bir arada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi *Australopithecus*lar zamanla *Homo habilis*'e, onlar da zamanla *Homo erectus*'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrimcilerin kendi hesaplamalarına göre, *Australopithecus*lar 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamışlardır. *Homo habilis* olarak sınıflandırılan canlıların ise 1.7-1.9 milyon yıl öncesinde yaşadığı hesaplaqnmaktadır. *Homo habilis*'ten daha "ileri" olduğu söylenen Homo rudolfensis için biçilen yaş ise, 2.5-2.8 milyon yıl kadar eskidir! Yani *Homo rudolfensis*, "atası" olması gereken *Homo habilis*'ten neredeyse 1 milyon yıl daha yaşlıdır. Öte yandan *Homo erectus*'un yaşı 1.6-1.8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani *Homo erectus* örnekleri de, sözde ataları olan *Homo habilis* sınıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Evrimcilerin yaptığı yandaki gibi hayali sıralamalar, birçok evrimci yayın organında boy göstermektedir. Oysa bu canlıların bir kısmı sözde atalarıyla aynı dönemde yaşamış tam teşekküllü canlılardır. "İnsansı" adı verilen garip varlık, evrimci zihniyetin ürünüdür; hiçbir zaman var olmamıştır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da Australopithecus bireyleri ile *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.[108] Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesinin II. katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* fosillerini neredeyse yanyana bulmuştur.[109]

Elbette böyle bir "soyağacı" olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklamıştır:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde **bizim soyağacımıza ne oldu?** Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.*[110]

Homo erectus'tan *Homo sapiens*'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soyağacı olmadığını görürüz. *Homo erectus*'un ve *Homo sapi-*

Olduvai Gorge bölgesindeki katmanlarda, evrimcilerin birbirinin sözde atası kabul ettikleri H. habilis, H. erectus ve Australopitecus fosilleri yanyana bulunmuştur; birbirlerinin atası olmaları imkansızdır.

ens archaic'in günümüzden 27 bin yıl öncesine hatta 10 bin yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık, Java Adası'nda ise 27 bin yıllık *Homo erectus* kafatasları bulunmuştur.[111]

Homo Sapiens'in Gizli Tarihi

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, Homo sapiens'in, yani **günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir.** Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanlarının yaşadığını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Leakey'e aitti. Leakey, 1932 yılında Kenya'daki Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen devrine ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen devri, bundan bir milyon yıl öncesi demekti.[112] Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki **Atapuerca** adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzüydü. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hikayesine olan inancını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

> *Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk... Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz birşeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi birşey. Böyle birşey çok şaşırtıcı olurdu elbette.* ***Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey****. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.*[113]

Bu fosil *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğunu öne sürmeye karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden "*Homo antecessor*" adlı hayali bir tür oluşturdular ve *Atapuerca* kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Evrimci *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, 800 bin yıllık insan yüzünü kapaktan vererek, *"Geçmişimizin yüzü bu mu?"* başlığını atmıştı. Bu fosil, Homo habilis'in sanılandan çok daha eski tarihli olduğunu ortaya koymuştu.

İspanya'daki Atapuerca adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasından görünüm

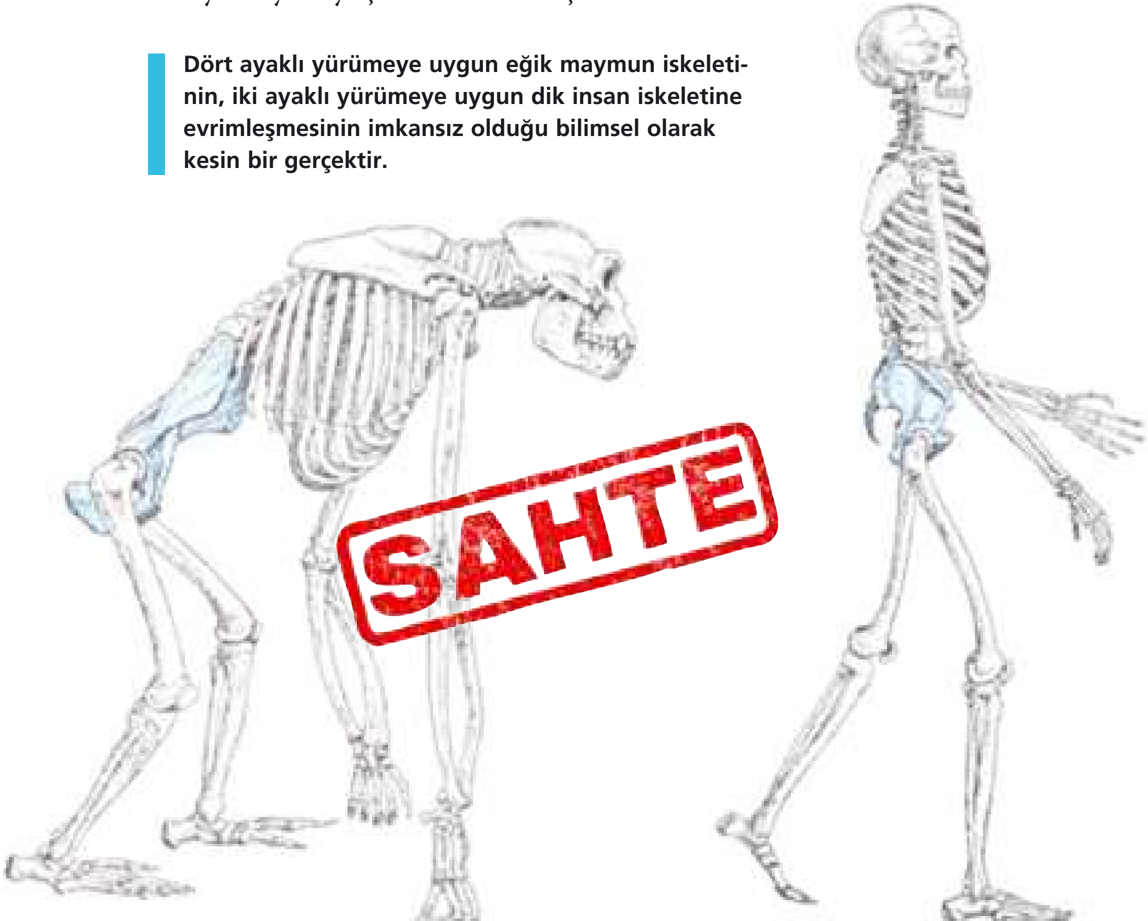
Evrimin İki Ayaklılık Çıkmazı

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılığın, evrimcilerin iddia ettiği gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden evrimleşmesi mümkün müdür?

Dört ayaklı yürümeye uygun eğik maymun iskeletinin, iki ayaklı yürümeye uygun dik insan iskeletine evrimleşmesinin imkansız olduğu bilimsel olarak kesin bir gerçektir.

Hayır… **Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir.** Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir ne de bir çita gibi saatte 125 km. hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrim teorisinin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında hayali bir "karma" yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: **Bir canlı ya tam dik ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.**[114] Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlının var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

> *İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır: 1) Neden iki ayak üzerinde yürürler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?*

Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.[115]

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından biridir. On yıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, araştırmalar yürütmüş, hatta bilime yaptığı "katkılar" nedeniyle "Lord" ünvanına layık görülmüştür. Zuckerman bir evrimcidir. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Evrimci Lord Solly Zuckerman, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve* ***insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için her şeyin mümkün olduğunu görürüz.*** *Öyle ki, teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.*[116]

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede *"insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor"* denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır: *"Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız."*[117]

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

> *Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soyağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.*[118]

Aynı gerçek, *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da kabul edilmiştir. Gee, *In Search of Deep Time* (Derin Zamanın Arayışında) adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

> *Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değildir; ama çocuk masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.*[119]

Peki evrimi savunan bunca bilim adamının bu dogmada bu denli ısrarlı olmalarının nedeni nedir? Neden, aynı anda birçok çelişkili yargıyı kabul ederek, kendi elleriyle buldukları delilleri hiçe sayarak bu teoriyi yaşatmaya çalışmaktadırlar?

Bunun tek cevabı, bu kişilerin evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçekten ideolojileri gereği korkuyor olmalarıdır. Evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçek, insanı Allah'ın yarattığıdır. Bu ise, sahip oldukları önyargılar ve inandıkları materyalist felsefe açısından kabul edilemez bir düşüncedir.

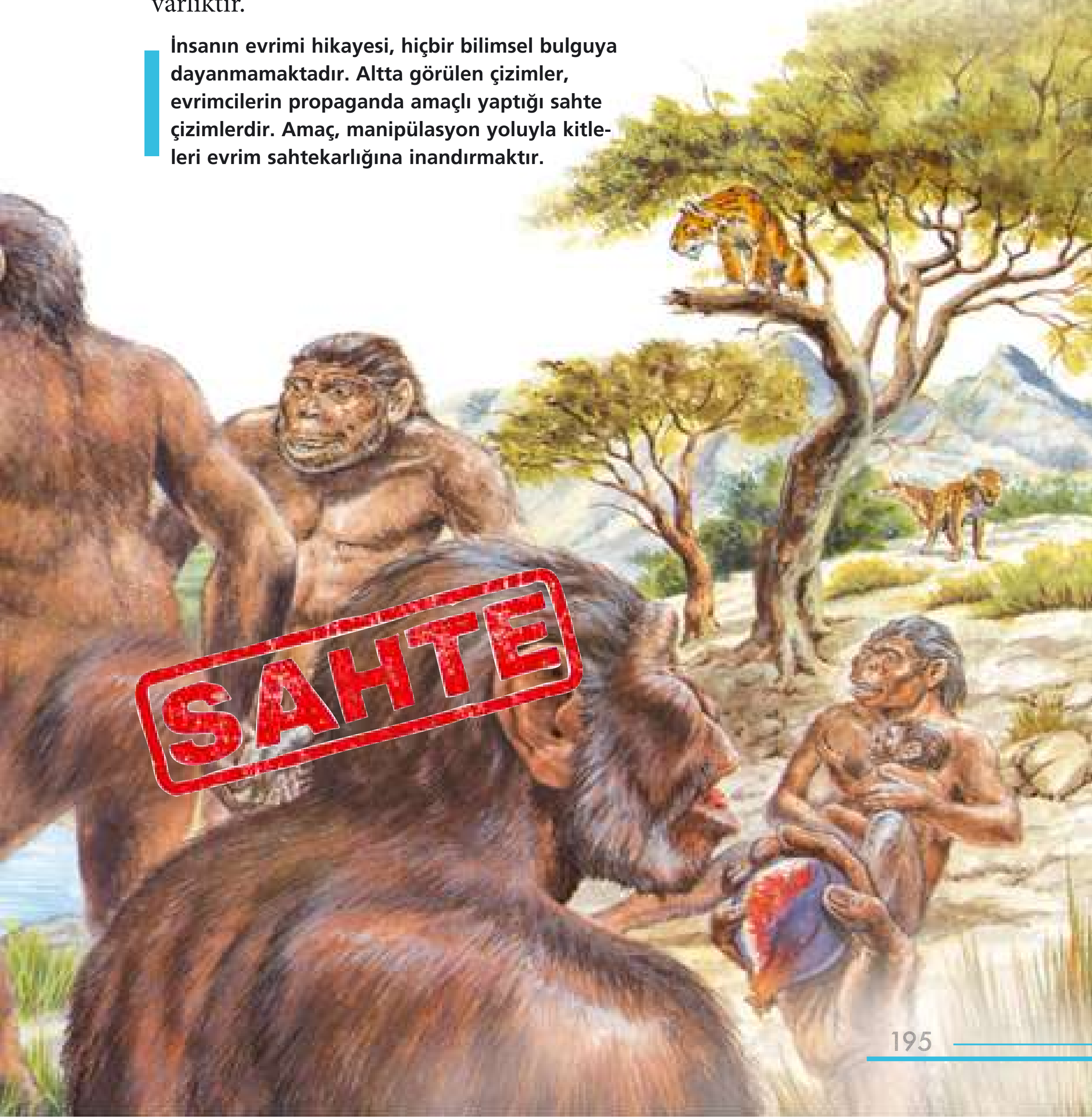
Bu nedenle hem kendilerini aldatmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak dünyayı aldatmaktadırlar. Bulamadıkları fosilleri hayali resimler ya da maketler yoluyla "üretmekte" ve insanlara gerçekten evrimi destekleyen fosillerin var

olduğu izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Materyalist felsefeye kendileri gibi inanmış olan çeşitli medya kuruluşları ise, bu hayali resim ya da maketleri kullanarak, kitleleri aldatmaya, evrim masalını insanların bilinçaltına kazımaya çabalamaktadırlar.

Ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, gerçek apaçık ortadadır: İnsan, bilinçsiz bir evrim süreciyle değil, Allah'ın yaratmasıyla bu dünya üzerinde var olmuştur ve dolayısıyla Allah'a karşı sorumlu bir varlıktır.

İnsanın evrimi hikayesi, hiçbir bilimsel bulguya dayanmamaktadır. Altta görülen çizimler, evrimcilerin propaganda amaçlı yaptığı sahte çizimlerdir. Amaç, manipülasyon yoluyla kitleleri evrim sahtekarlığına inandırmaktır.

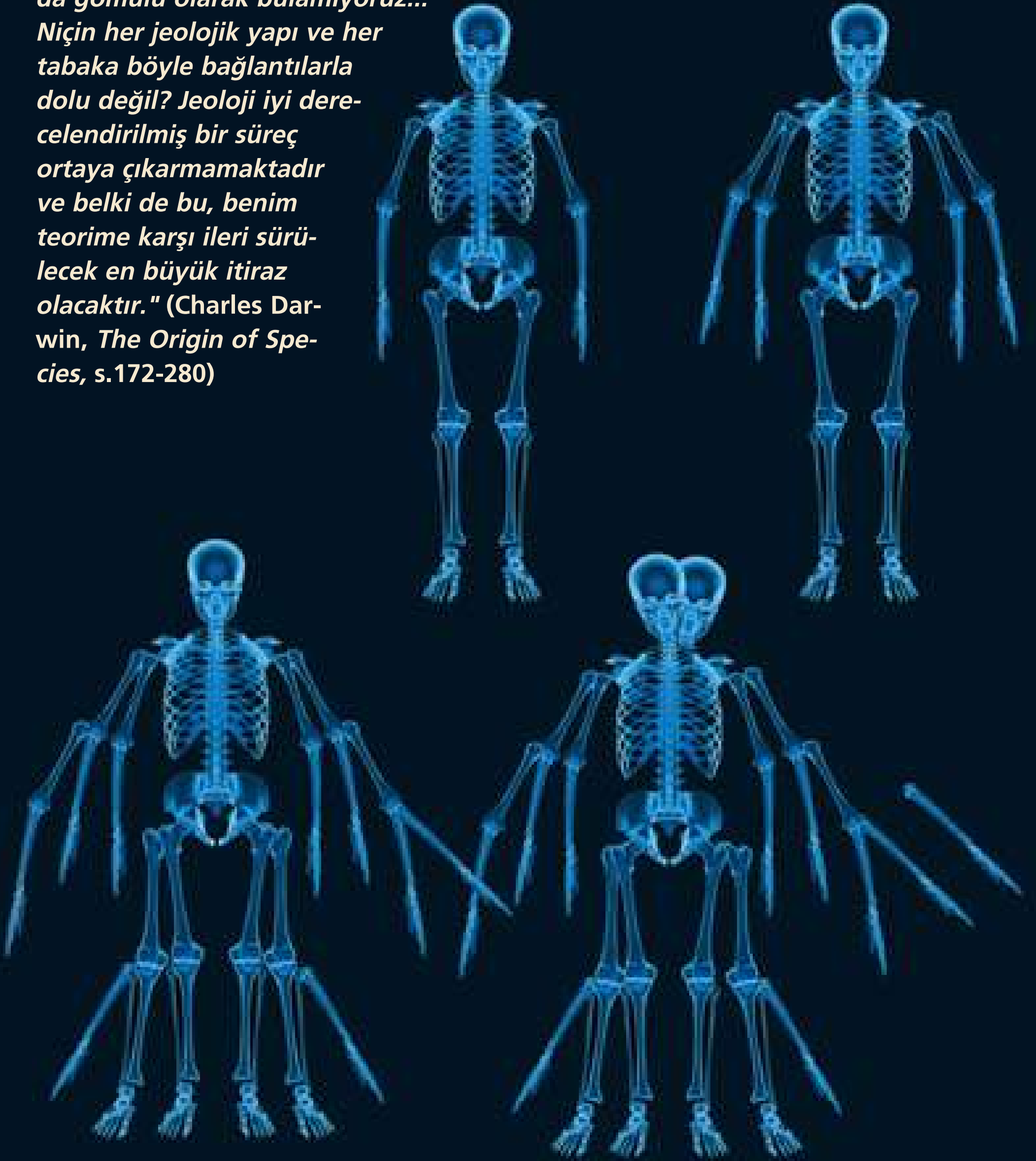

ARA GEÇİŞ FOSİLİ YOKTUR

Evrimciler, mutasyonların canlıları değişime uğrattığını ve başka türlere dönüştürdüğünü iddia ederler. Oysa bu iddianın bir aldatmaca olduğunu kendileri de bilmektedir. Mutasyonların net etkisi zararlı ve öldürücüdür. Mutasyonlar canlının genetik bilgisini bozar, mükemmel vücut sistemini tahribata uğratır, sakatlıklar ve anatomik anormallikler oluşturur. Eğer evrimcilerin iddia ettiği şekilde mutasyonlarla evrimleşme olsaydı, resimdeki gibi iki başlı, dört kollu, kolları bacaklarından çıkmış patolojik canlıların var olması gerekirdi. Ancak evrimcilerin beklentilerinin aksine canlılık, müthiş bir düzen, ahenk ve estetik ile yaratılmıştır.

"Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır." **(Charles Darwin, *The Origin of Species*, s.172-280)**

Eğer Darwinistlerin mutasyonlarla değişim ve gelişim iddiası doğru olsaydı, fosil kayıtlarında üç beyinli, çift omurlu, çok gözlü, iki burunlu, 6-7 parmaklı, kısacası son derece garip görünümlü canlıların izlerine rastlanması gerekirdi. Ancak 160 yıldır yapılan araştırmalar neticesinde böyle garip bir varlığın fosiline hiç rastlanmamıştır. Evrim teorisi, canlıların mutasyonların etkisiyle başka canlılara dönüştüğünü iddia eder. Oysa bu iddianın büyük bir aldatmaca olduğunu modern bilim tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

Her şeyden önce eğer canlılar başka canlılara dönüşseydi, bu hayali dönüşme evresinde çok sayıda ara canlı var olmalı, yeryüzünün dört bir yanı sözde dönüşüm aşamasındaki canlıların fosilleriyle (ara fosillerle) dolu olmalıdır. Oysa bugüne kadar çıkarılmış olan 700 milyondan fazla fosillin tamamı bugün de bildiğimiz tam ve eksiksiz canlılara aittir. Evrim olsaydı, yeryüzü milyarlarca ara canlıya ait fosil ile dolu olmalıydı. Üstelik sayısı milyonları bulan bu canlıların mutasyonların etkileri nedeniyle son derece anormal varlıklar olmaları gerekirdi. Ancak böyle bir fosile rastlanmamıştır.

Evrimcilerin iddiasına göre tüm organlar tesadüfen meydana gelmiş mutasyonlar sonucu oluşmuştur. Canlının gelişim aşamasında anormal yapıya sahip bir organın defalarca mutasyona maruz kaldığını, sürekli değişim geçirdiğini iddia etmişlerdir. Bu iddiaya göre yeraltında her aşaması ayrı anormalliklere sahip bu yapılardan milyonlarcasının bulunması gerekirdi. 2-3 başlı insanlar veya böcekler gibi yüzlerce göze sahip, farklı uzunluklarda bir çok kolu olan ve bu tarzda pek çok anormalliğe sahip pek çok insan fosili bulunmalıydı. Aynı şekilde her canlı ve bitki için de anormal örnekler olması gerekirdi. Bütün deniz hayvanlarının da hayali ara fosillerinin son derece anormal varlıklar olması gerekirdi. Ancak tek bir tane bile ara fosil yoktur. Fosilleri bulunan milyonlarca örneğin hepsi, tüm uzuvları yerli yerinde olan normal canlılara aittir.

Bu gerçek, evrim teorisinin çöküşünün açık bir ifadesidir. Bulunan 700 milyondan fazla fosilin tamamının evrimi yalanlamasına rağmen hala "bir gün bulunur" umuduyla bu teoriyi savunmak, akıl sahibi bir insanın yapacağı şey değildir. Aradan 160 sene geçmiş, dünyada kazılmadık fosil yatağı kalmamış, milyarlarca dolar harcanmıştır ama Darwin'in öngördüğü hayali ara canlılara ait fosiller bulunmamıştır. Darwinistlerin delil olarak kullanabileceği tek bir ara fosil yoktur. Buna karşın "Yaratılış Gerçeği"ni gösteren 700 milyondan fazla fosil bulunmaktadır. İşte bu, evrim teorisine açık ve bilimsel meydan okumadır.

BÖLÜM 10

EVRİMİN MOLEKÜLER ÇIKMAZI

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının evrim teorisini nasıl geçersiz kıldığını anlattık. Fakat aslında evrim teorisi, daha başlamadan bitmiş bir teoridir. Teoriyi henüz ilk aşamada anlamsız hale getiren ise, yeryüzündeki ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim, bu soru karşısında, canlılığın tesadüfen meydana gelen bir hücreyle başladığını iddia eder. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve sözde ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin bir araya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, hayatın mutlaka hayattan geldiğini ispatlar. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri bir araya getirip canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

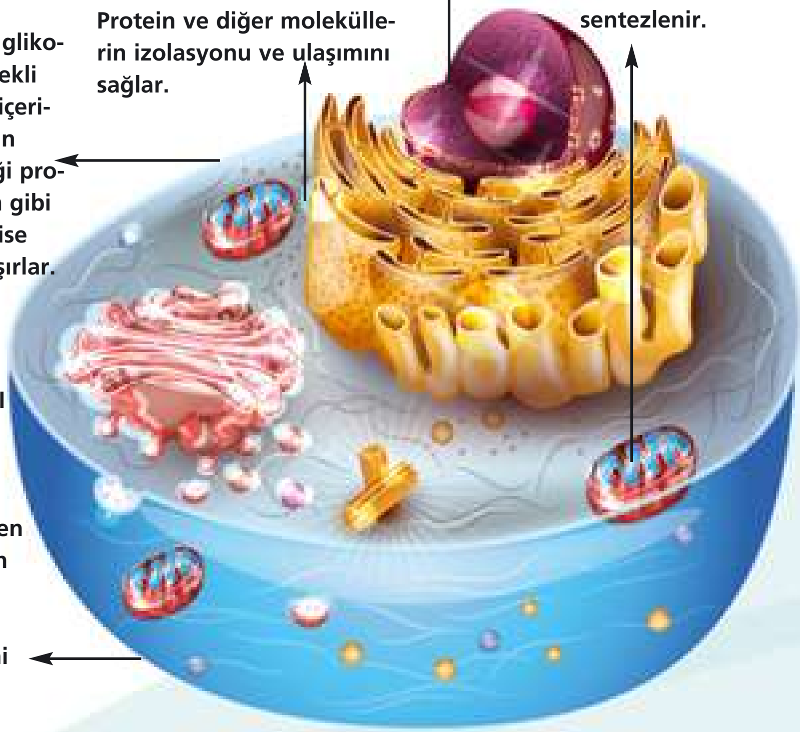
Evrim teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

Hücredeki Mucize ve Evrim Teorisinin Sonu

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Üstelik bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Hücredeki Kompleks Yapı

Hücre, bilinen en kompleks ve en üstün düzene sahip sistemlerden biridir. Biyoloji profesörü Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde bir Teori), isimli kitabında hücrenin kompleksliğini şöyle bir örnekle açıklamaktadır:

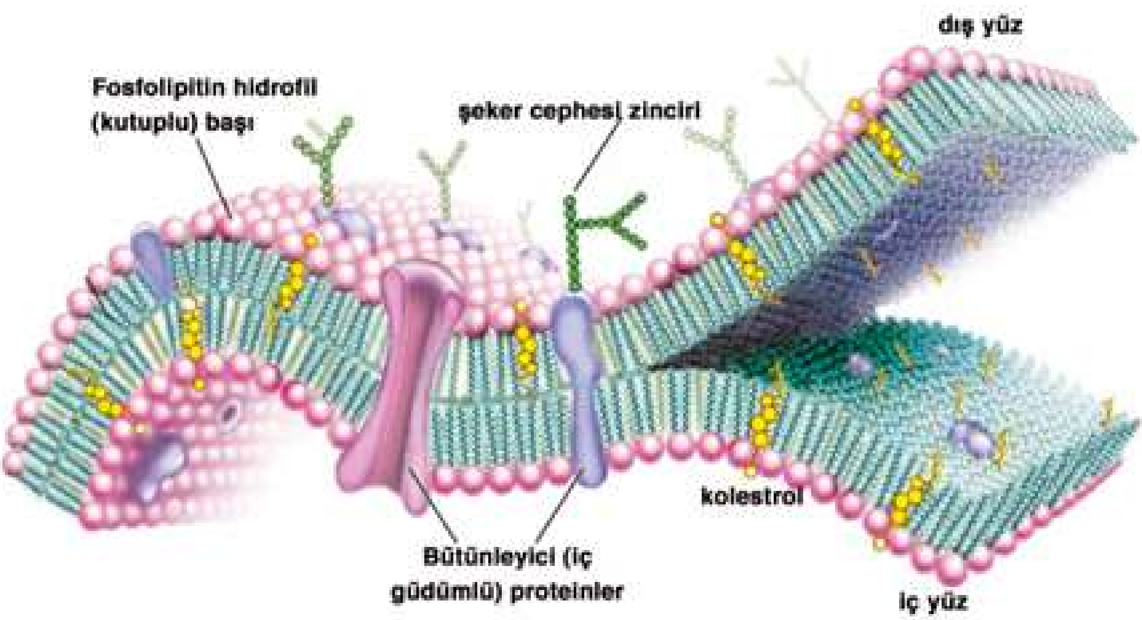
Moleküler biyoloji tarafından ortaya konan hayatın gerçek yönünü anlayabilmek için bir hücreyi çapı 20 kilometre olan, Londra veya New York gibi büyük bir şehrin büyüklüğüne ulaşana kadar milyonlarca kez büyütmeliyiz. Bunun sonucunda karşımıza eşsiz bir kompleksliğe ve mükemmel bir düzene sahip bir yapı çıkacaktır. Hücrenin yüzeyinde, sürekli olarak bazı maddelerin giriş ve çıkışına yarayan ve bir uzay gemisinin liman çıkışlarını andıran milyonlarca kapı görülür. Eğer bu kapılardan birinden içeriye girme imkanımız olsa kendimizi dünyanın en muhteşem teknolojisinin ve insanı hayrete düşüren bir kompleksliğin içinde buluruz... İnsan zekasının yapımı olan her ürünün çok üstündeki bu komplekslik bizim düşünme kapasitemizin çok üstündedir ve tesadüf kavramını tamamen ortadan kaldırmaktadır...[1]

1. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* London: Burnett Books, 1985, s. 242

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "*canlı hücrelerinin en küçüğünün sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha fazla komplekstir*" diye yazar.[120]

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlunun ulaştığı yüksek teknoloji hala bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bir örnek vermek gerekirse, bu durum, bir matbaada bir patlamayla, tesadüf eseri bir ansiklopedinin basılmış olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Hücre zarı, seçici-geçirgen yapısı, üzerindeki kapıları, kontrol noktaları ve bilinçli ulaşım sistemi ile mucizevi bir yapıdır. Hücrenin tek bir organeli dahi hücredeki dünyanın kompleksliğini sergilemek için yeterlidir.

Evrimcilerden İtiraflar

Evrimciler, canlılığın yeryüzünde ilk ortaya çıkışı konusunda büyük bir açmaz içindedirler. Çünkü canlı organizmaya ait moleküller, rastlantılarla açıklanamayacak kadar komplekstir. Canlı hücresinin tesadüfen oluşması ise açıkça imkansızdır.

Evrimciler, hayatın kökeni sorunuyla 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde karşı karşıya geldiler. Moleküler evrim teorisinin en önemli ismi sayılan Rus evrimci Alexander I. Oparin, 1936'da yayınladığı *Yaşamın Kökeni* adlı kitabında şöyle diyordu:

Maalesef hücrenin meydana gelişi evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[1]

Oparin'den bu yana evrimciler hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yapıyı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak, evrimcilerin varsayımlarını daha da fazla çürüttü. Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose de bu konuda şöyle der:

Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyorlar ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyorlar.[2]

San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın aşağıdaki sözleri ise, 20. yüzyılın sonunda evrimcilerin bu büyük açmaz karşısındaki çaresizliğinin ifadesidir:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[3]

2007 yılında, Harvard'lı kimyager George Whitesides bir konuşmasında şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir. ... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok.[4]

---

1. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) NewYork, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196.
2. Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", *Interdisciplinary Science Reviews,* cilt 13, no. 4, 1988, s. 348
3. Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
4. Nicholas Wade, "Life's Origins Get Murkier and Messier", *The New York Times*, Haziran 13, 2000, s. D1-D2

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de *Nature* dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, **bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması** arasında bir fark olmadığını belirtir.[121] Yani, hücrenin tesadüfen oluşması mümkün değildir ve mutlaka "yaratılmış" olması gerekir.

Hayatın başlangıcı konusunun evrimciler için açıklanamaz olduğunu evrimci bilim yazarı Brian Switek şu şekilde itiraf etmiştir:

Hayatın nasıl başladığı doğanın en kalıcı gizemlerinden biridir.[122]

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücrenin içindeki "indirgenemez kompleksli̇k" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların, kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir ihtimali yoktur. Dolayısıyla yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir. Bu, elbette söz konusu **hücrenin yaratılmış olması** demektir.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım, çünkü evrim teorisi, hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit kompleks protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

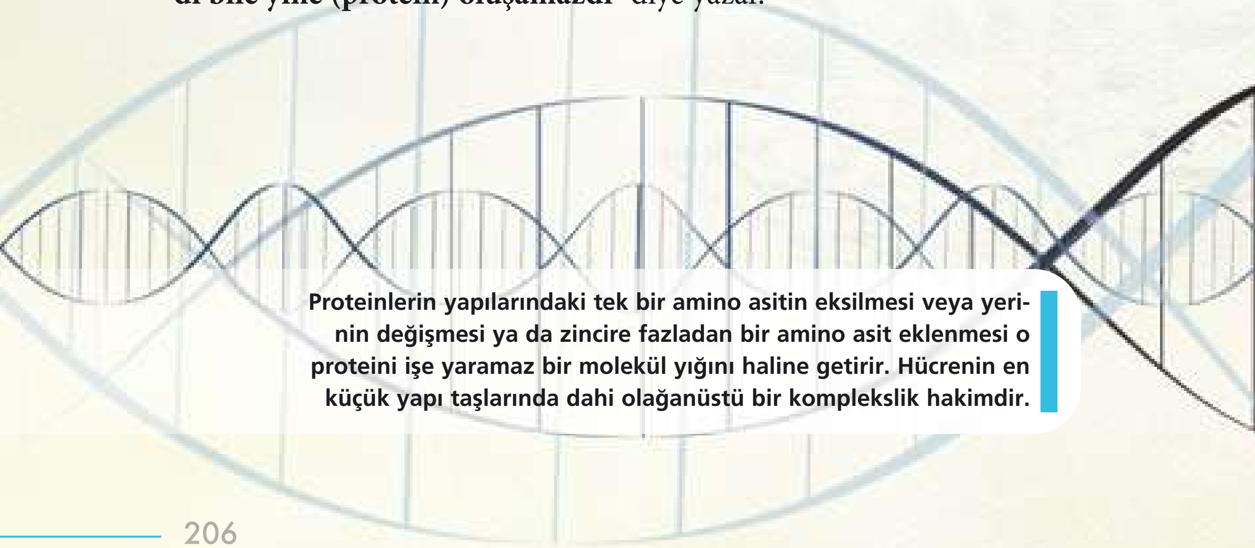
Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev mole-

küllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu muhteşem düzen karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzen, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, *"bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir"* demektedir.[123]

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes *Essentials of Earth History* adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken "**eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı**" diye yazar.[124]

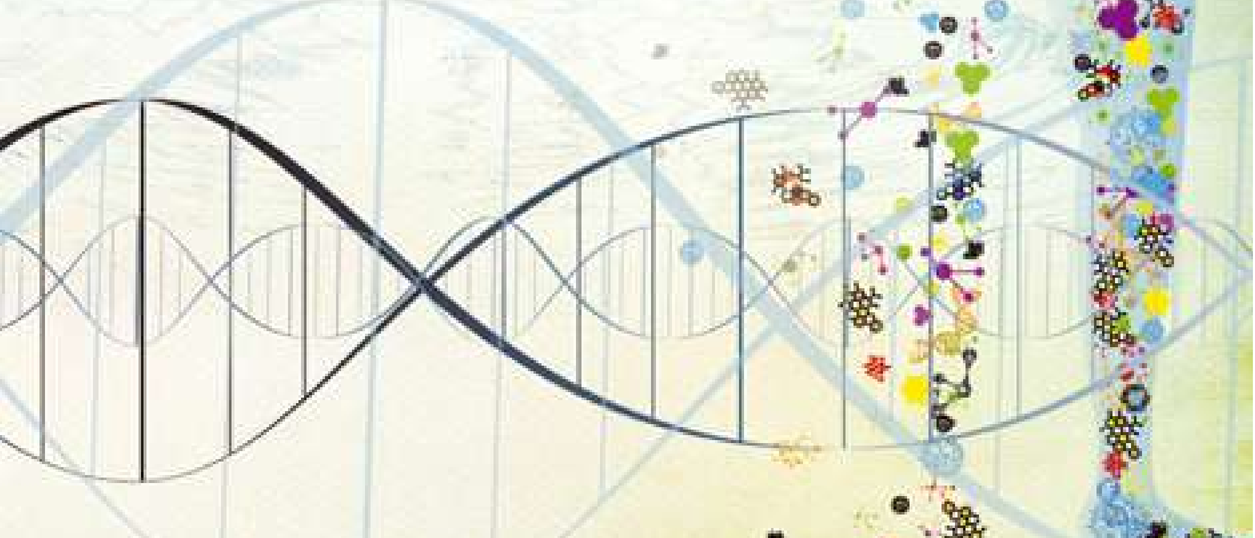
Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Hücrenin en küçük yapı taşlarında dahi olağanüstü bir kompleksLik hakimdir.

2007 yılında, Harvard'lı kimyager George Whitesides, kendisine Amerikan Kimya Topluluğu tarafından verilen en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken şu sözleri söylemiştir:

> *Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok.*[125]

Annual Review of Genomics and Human Genetics dergisinde iki biyolog tarafından kaleme alınan makalede geçen ifade şu şekildedir:

> *Doğal seleksiyon ile bir araya gelmiş, yönlendirilmemiş mutasyon sürecinin nasıl olup da son derece zengin ve en iyi şekilde çalışan fonksiyonlara sahip binlerce yeni proteini oluşturduğu hala bir gizemdir. Bu problem, birbiriyle etkileşim halinde bir çok parçadan oluşan çok sıkı entegre olmuş moleküler sistemler için bilhassa çok büyüktür.*[126]

American Biology Teacher dergisindeki bir makalede Biyolog Frank Salisbury şöyle demiştir:

> *Bir çorba denizinde DNA moleküllerinin çoğaldığını konuşmak güzel ama hücrelerde bu çoğalma için uygun enzimlerin bulunması gerekir. DNA ile enzim arasındaki bağ, çok komplekstir; RNA'yı ve DNA modeli üzerinde sentezi için bir enzimi -ribozom-, amino asitleri aktive edecek enzimleri ve transfer-RNA moleküllerini içerir... Son enzimin bulunmaması halinde, nasıl DNA üzerinde seçilim ve çoğaltmak için gerekli tüm mekanizmalar harekete geçebilir? Sanki, her şeyin bir defada meydana gelmesi zorunlu gibidir; tüm sistem tek bir birim olarak ortaya çıkmalıdır; aksi takdirde işe yaramaz. Bu açmazdan çıkış yolları olabilir; ancak şu an bir çıkış görmüyorum.*[127]

Bütün bu gerçeklerin ortaya koyduğu gibi, Richard Dawkins benzeri bir kısım evrimcilerin "yaşamın kendi kendini kopyalayan bir molekül ile ortaya çıktığı" iddiası, olağanüstü derecede saçma ve aldatıcıdır. İnsan hücresindeki hiçbir molekül, başka moleküllerin yardımına ihtiyaç duymaksızın, kendi kendini kopyalayarak çoğalabilme yeteneğine sahip değildir. Buna proteinler de dahildir.

Cambridge Üniversitesi'nden bilim felsefesi profesörü Stephen C. Meyer, *Signature in the Cell (Hücredeki İmza)* kitabında bunu şöyle anlatmıştır:

> *DNA'nın yapısının ve işlevinin ortaya çıktığı 1950'li yılları ve 1960'lı yılların başlarını takiben, yaşama dair yeni bir radikal kavram gelişmeye başladı. Moleküler biyologların keşfi, DNA'nın yalnızca bilgi taşımadığıydı. Biyologlar DNA hakkındaki bu keşfin hemen sonrasında, canlı organizmaların genetik bilgiyi işleyebilmesi için sistemlere sahip olması gerektiğinden şüphelendiler. Bir diskin içine saklanmış olan dijital bilginin o diski okuyan bir cihaz olmadan işe yaramaz olması gibi, DNA'nın içindeki bilgi de hücre bilgi işlem sistemi olmadan işe yaramazdır. (Darwinist) Richard Lewontin'in belirttiği gibi "Hiçbir canlı molekül (yani biyomolekül) kendi kendine çoğalamaz... Hücreler ancak bir bütün olarak kendi kendine çoğalmak için gerekli makinelere sahip olabilirler... DNA, yardım alarak veya almayarak, yalnızca kendi kendisinin kopyasını çıkaramamakla kalmaz, aynı zamanda başka hiçbir şey 'üretemez'... Hücrenin içindeki proteinler başka proteinlerden yapılmıştır ve bu protein oluşturan makine olmaksızın hiçbir şey yapılamaz.*[128]

Evrimciler, 21. yüzyılda karşılarına çok daha açık ve hayret verici şekilde çıkan hücredeki komplekslik gerçeğini, kendilerince bertaraf edecek bir açıklama bulamamaktadırlar. Yaşamın başlangıcını ve hücredeki kompleksliği evrim ile açıklamaya çalışan her teşebbüs büyük bir hüsran ile karşılık görmektedir. Bu çabalarla evrimi savunanlar hiç olmadığı kadar küçük düşmekte, bilim her yeni bulguyla daha güçlü şekilde evrimi reddetmektedir.

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.[129]

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama 1 milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde bir araya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanı sıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve düzen çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

Sir Fred Hoyle ise, tüm bu gerçekler karşısında şu yorumu yapar:

*Aslında, **yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki,** insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun **(kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.***[130]

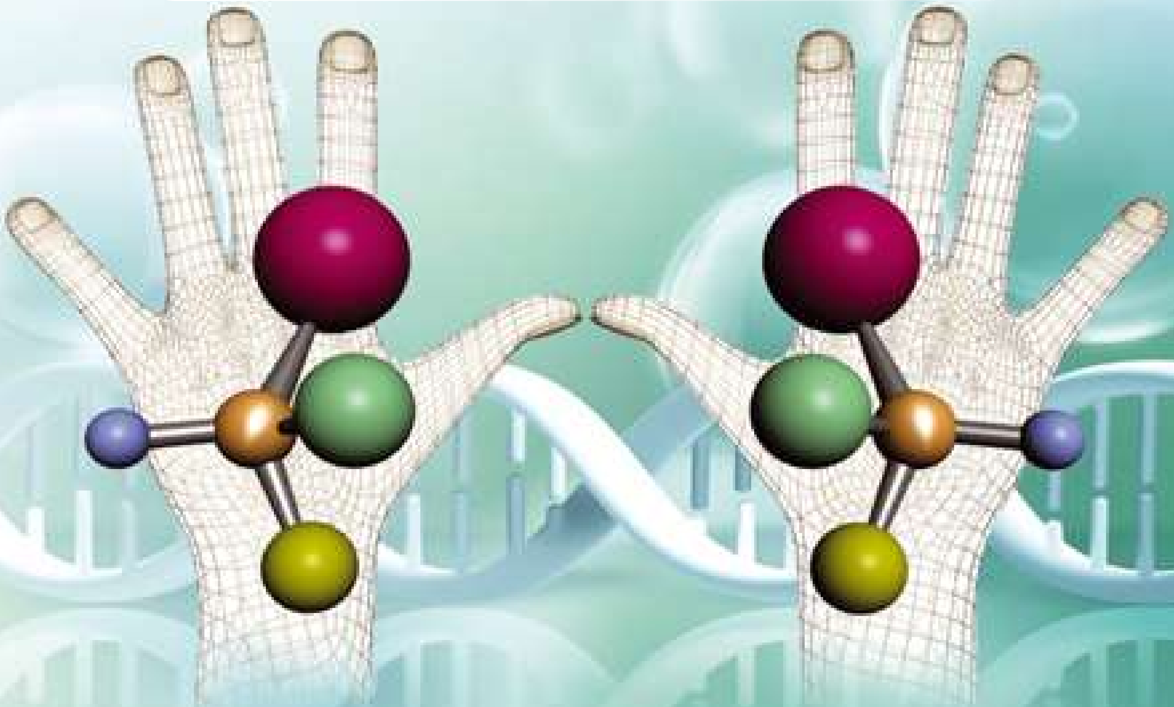
Hoyle'un "psikolojik" dediği neden, evrimcilerin hayatın yaratılmış olduğunu kabullenmemek için kendilerine yaptıkları şartlandırmadır. Bu kişiler, Allah'ın varlığını kabul etmemeyi kendilerine temel amaç olarak belirlemişlerdir. Sırf bu yüzden, imkansız olduğunu kendilerinin de gördüğü akıl almaz senaryoları savunmaya devam ederler.

Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci senaryonun neden imkansız olduğunu biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak her amino asit molekülünün hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır; aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi.

Amino asitler doğada sağ-elli ve sol-elli olmak uzere iki turde bulunurlar. Ancak proteinleri oluşturan amino asitler mutlaka sol-elli olmalıdır.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellileri ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asitin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asitin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan *Britannica Bilim Ansiklopedisi*'nde şöyle ifade edilir:

> *... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma,* ***milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer.*** *Moleküllerin nasıl sol-el ya da sağ-el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.*[131]

Elbette ki bu seçim, yeryüzündeki yaşamın kaynağına bağlıdır. Yeryüzündeki yaşamın kaynağı ise Allah'tır ve delillere bakıldığında bu durum oldukça anlaşılırdır. Bu gerçeği evrimciler açısından "anlaşıl-

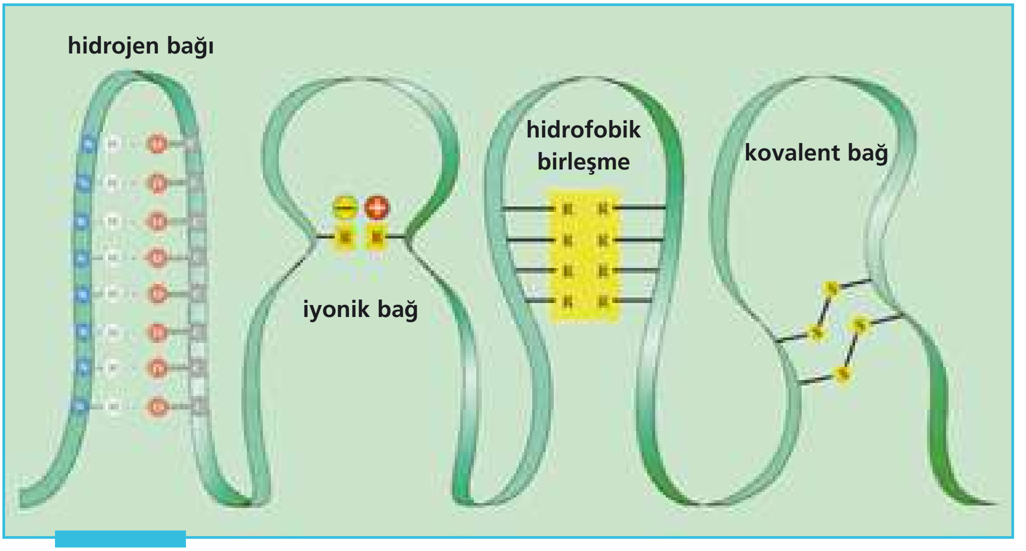
maz" kılan tek şey, evrimci önyargılar ve materyalist felsefeye körü körüne bağlılıktır.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapıtaşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Uygun Bağlantı Şart

Tüm bu saydıklarımıza rağmen, evrimin çıkmazları bitmiş değildir. Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Her bir protein molekülünün birbirleriyle birleşebilmesi için hidrofobik (suyun olmadığı) özel bir ortamda bir araya gelmeleri ve "peptidil transferaz" adı verilen enzim ile bağlanmaları gereklidir. Bu şekilde gerçekleştirilen kimyasal bağa, "peptid bağı" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak **proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.**

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte her şey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

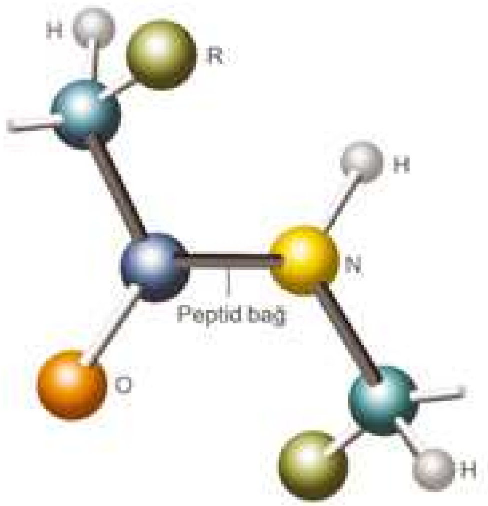
Atomları ve molekülleri bir arada tutan çeşitli kimyasal bağlar vardır. Bu bağlar iyonik, kovalent ve zayıf bağlar olarak üçe ayrılır. Bunlardan kovalent bağlar, proteinlerin yapı taşı olan amino asitlerdeki atomları bir arada tutar. Hidrojen bağları gibi zayıf bağlar ise amino asit zincirini, katlanarak aldığı özel üç boyutlu şekilde sabit tutar. Bu bağların zayıf olması, protein sentezi, DNA replikasyonu gibi işlemlerin gerçekleşmesi için hayatidir.

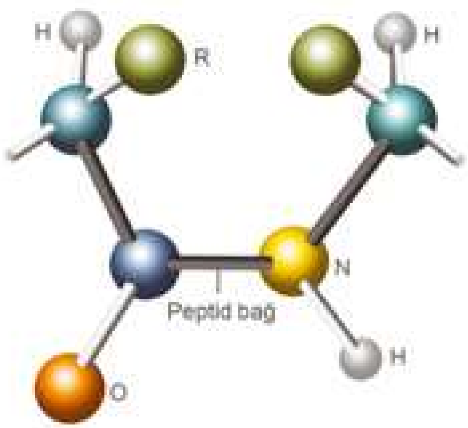
Yapılan araştırmalar amino asitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla % 50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asitin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir.

Gerekli Tüm Koşullar Mevcut Olsa Bile Bir Protein Tesadüfen Oluşamaz

Şimdiye kadar anlatılanlar ışığında proteinler konusunu özetlemek gerekirse;

- Tek bir proteinin oluşması için yaklaşık 60 özel proteine ihtiyaç vardır.

Proteinleri meydana getiren amino asitler, doğadaki birçok kimyasal bağ şeklinden sadece bir tanesini kullanarak birbirlerine bağlanırlar. Buna, peptid bağ adı verilir. Bu, yalnızca proteinlere has bir bağlanma şeklidir. Farklı bir bağlantı şeklinde, amino asit zincirleri işe yaramayacak, proteinler oluşamayacaktır.

- Protein sentezi için gerekli olan bu enzimlerin (proteinlerin) tek bir tanesinin bile eksik olması durumunda protein oluşmayabilir.

- Bu 60 enzimin aynı anda bulunması yeterli değildir; aynı zamanda enzimlerin hepsinin hücre içerisinde belli bir bölgede (çekirdek içerisinde belli bir bölgede) bulunması gerekir.

- Proteinin oluşması için gereken enzimleri DNA üretir. DNA kopyalanması için de proteinler gerekir. Bir tanesinin diğerinden önce oluşma olasılığı yoktur. Her ikisinin de aynı anda var olması gerekir.

- Protein oluşumunu gerçekleştirmek üzere bir fabrika görevi görecek bir ribozomun da var olması gereklidir. Ribozomlar ise yine proteinlerden oluşur. Dolayısıyla, ribozomların var olması için proteinlere, proteinlerin var olması için de ribozomlara gereksinim vardır.

- Bu parçalardan birinin diğerinden önce oluşması mümkün değildir. Proteinler, DNA, ribozom, hücre çekirdeği, enerji üreten mitokondri ve hücredeki tüm diğer organellerin aynı anda var olması gerekir.

- Hücrenin, proteinin oluşması için gereken enzimleri üretimin gerçekleşeceği bölgeye göndermesi gerekir. Enzimler mevcut olsa bile, hücre tarafından kendilerine belli görevler verilmedikçe protein için hiç bir şey yapmazlar.

- Enzimlerin reaksiyonları gerçekleştirebilmeleri için belirli ısı ve pH değerlerine sahip olmaları gerekir. Enzimler doğru ısı ve pH seviyesinde olmadıkları sürece reaksiyonlara başlamazlar.

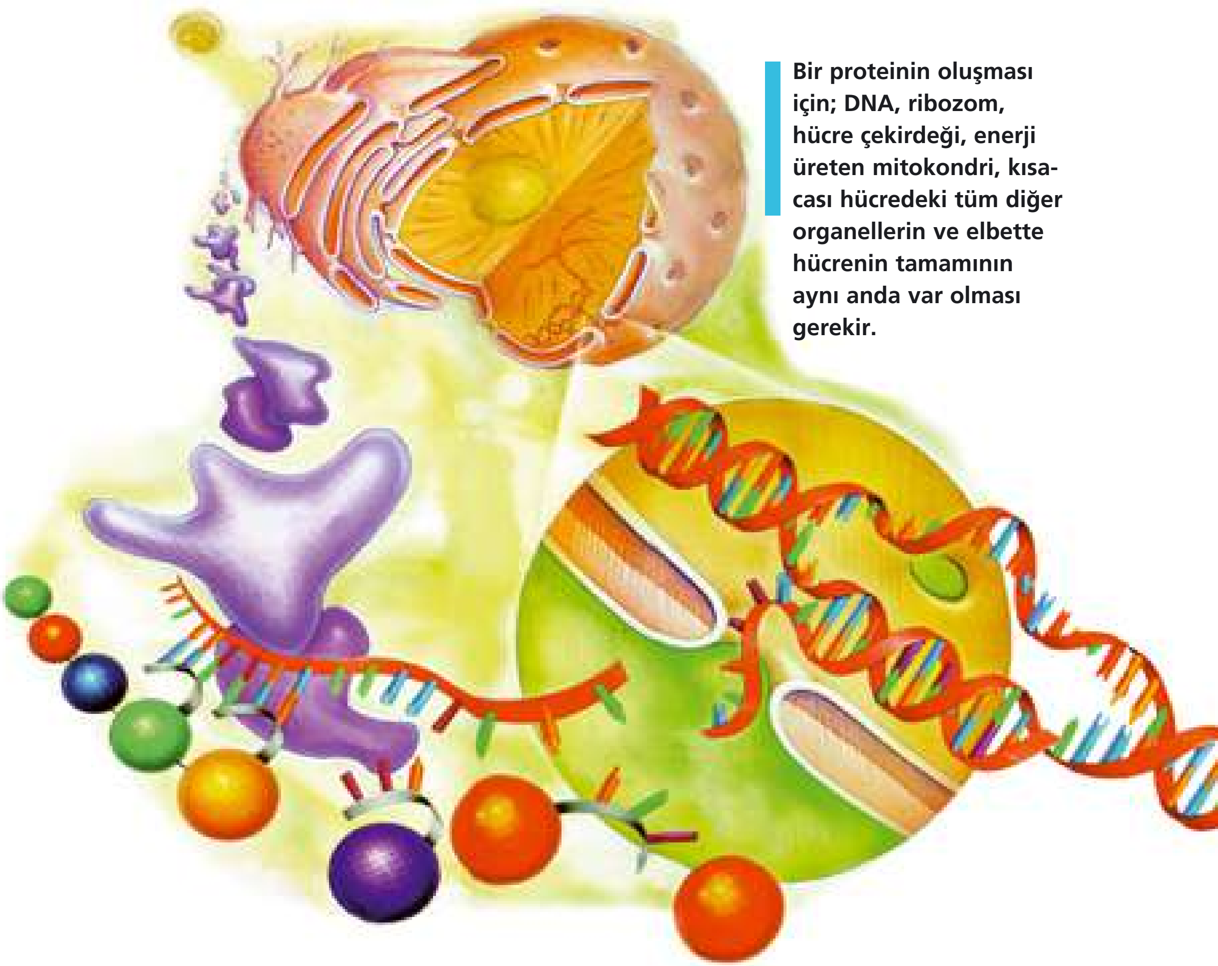
- Bu nedenle hücrenin tüm organelleri bir arada var olmadığı sürece proteinin ortaya çıkması imkansızdır.

- Protein için gereken tüm bileşenleri çamurlu bir suya koysak bile, bu bileşenler hiç bir şekilde bir araya gelerek proteini oluşturamazlar. Bunun oluşması için hücrenin var olması önkoşuldur.

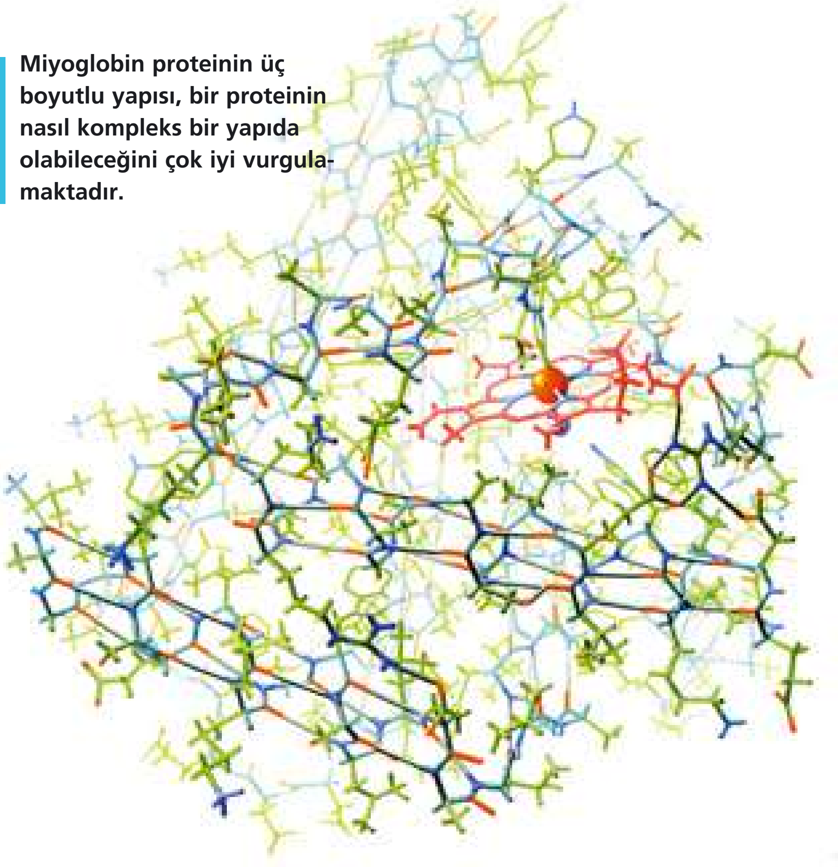
- Amino asitler normalde birbirleriyle reaksiyona girmezler. Bir reaksiyonun gerçekleşmesi için hücre içerisinde yardımcı enzimlerin hazır durumda ve mevcut olmaları gerekir. Fakat amino asitler, şeker gibi çeşitli maddelerle doğal olarak reaksiyona girerler. Bu nedenle, bir proteinin oluşması için gerekli tüm amino asitler bilinçli olarak bir suya konsa bile, hiç bir şekilde diğer amino asitlerle kendiliğinden birleşemezler. Bunun oluşması için yine, gerekli reaksiyonların oluşmasını sağlayacak olan hücrenin varlığı esastır.

- Normal koşullarda bir protein çamurlu suya bırakılsa bile o protein çevresel koşullar altında hemen parçalara ayrılacak ya da diğer asit, amino asit veya kimyasal maddelerle birleşecek ve tüm özelliklerini kaybederek hiç bir amaca hizmet etmeyen başka bir maddeye dönüşecektir.

- Tüm bunlara ek olarak amino asitleri bir proteini oluşturacak şekilde bir araya getirecek koşullar da, evrimciler açısından büyük zorluklar içerir:

Bir proteinin oluşması için; DNA, ribozom, hücre çekirdeği, enerji üreten mitokondri, kısacası hücredeki tüm diğer organellerin ve elbette hücrenin tamamının aynı anda var olması gerekir.

Miyoglobin proteinin üç boyutlu yapısı, bir proteinin nasıl kompleks bir yapıda olabileceğini çok iyi vurgulamaktadır.

a. Amino asitler arasında peptit bağlar olmalıdır

b. Tüm amino asitler sol-elli olmalıdır

c. Sadece 20 amino asit kullanılmalıdır

d. Amino asitlerin belli bir dizilimde olması gerekir

e. Oluşan proteinin belli bir üç boyutlu şekle sahip olması gerekir

Tüm bu koşullara baktığımızda proteinlerin doğada kendiliğinden var olması imkansızdır. Bu mucize moleküller, tüm diğer muhteşem sistemler gibi, ancak ve ancak, Allah'ın an içinde yaratması ile meydana gelebilir.

ADNAN OKTAR *diyor ki*

İzleyici sorusu: Evrim teorisinin mantığı nedir?

Adnan Oktar: Bir kere olayda mantık yok. Şöyle mantık yok, ona hiç dikkat etmedi aydınlar ve bu yüzden çok büyük hata yaptılar. *"Çamurlu su vardı, şimşek çaktı, Güneş çıktı, orada proteinin ilk zincirleri oldu, onlar bir araya geldi, proteinleri oluşturdu, proteinler de birleşti hücreyi oluşturdu"* diyor. Bu ancak masallarda olur. Proteinlerin tesadüfen meydana gelmesi mümkün değil. Protein çok kompleks, dantel gibi ince ince işlenmiş, yani oluşması teknik olarak hiç ama hiç olacak gibi değil. Ancak başka bir protein yapısı tarafından meydana getirilebiliyor Allah'ın dilemesiyle. Dolayısıyla daha proteinde o konu kapanıyor. Peki hücre nasıl oluyor? "O da tesadüfen oldu" diyor. "Peki hücre içinde koful?" O da tesadüf... "Mitokondri?", "O da". "Golgi cisimciği?", "O da". Santriyoller, ne varsa, hepsi tesadüfen oldu diyorsun. Oluşum, aşamaları, onları da tesadüf diyorsun, diğer hücre peki diyorlar. *"İkinci hücre?", "o da tesadüfen oldu", "Üçüncü hücre?", "o da tesadüfler sonucu oldu"* diyorlar. Bu sefer, *"Yok, biz öyle bir şey demedik, tesadüf demedik, rastlantı dedik"* diyorlar. Halkın zekasıyla alay eder gibi bir üslup bu. Çok ayıp yapıyorlar. Tesadüf bilim olmaz. Felsefe, tarih, biyoloji, matematik, paleontoloji, arkeoloji, jeoloji, biyoloji, bunların hepsi bilim; fizik, kimya en ala şekilde bilimdir ama Darwinizm tesadüflere dayalı bir inanç. Putperest bir inanç, pagan inancı. Bunun bilimle ne alakası var? Tesadüf nasıl bilim olur? Baştan sona tesadüften bahsediyorsun, her şey tesadüfen oldu diyorsun. Dolayısıyla, Darwinizm bir hurafedir, başka bir şey değildir.

A9 TV 17 Ağustos 2017

Canlılığın Ortaya Çıkışına Cevap Arayan Evrimsel Çırpınışlar

"Canlılığın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı" sorusu evrim teorisi açısından o denli büyük bir çıkmazdır ki, evrimciler bu konuya ellerinden geldiğince değinmemeye çalışırlar. Konuyu, "ilk canlılık tesadüfi birtakım faktörlerin etkileşimiyle suda oluştu" gibi sözlerle geçiştirmeye uğraşırlar. Çünkü bu konuda içine düştükleri çıkmaz, hiçbir şekilde aşılabilecek türden değildir. Paleontoloji gibi bilim dallarını kendi isteklerine uygun bir şekilde kullanarak sahte fosiller ve yanlış haberler ile propaganda yapma imkanları yoktur ellerinde. Bu nedenle, evrim teorisi daha başlangıç aşamasında çökmektedir.

Bir noktayı akılda tutmakta yarar var: **Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir.** Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer iddialarını da çürütmüş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrimcilerin pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak evrimciler tarafından devamlı olarak gözardı edilen bu problem, giderek kaçılamayacak bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Soruların cevabı deneylerle bulunmaya çalışıldı. Evrimci bilim adamları ve araştırmacılar bu soruları cevaplamaya yönelik, fakat yine fazla ilgi uyandırmayan bazı laboratuvar deneyleri yaptılar. Hayatın

kökeni konusunda evrimcilerin en çok –belki de tek– itibar ettikleri çalışma ise 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan **Miller Deneyi** oldu. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in olaydaki katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.)

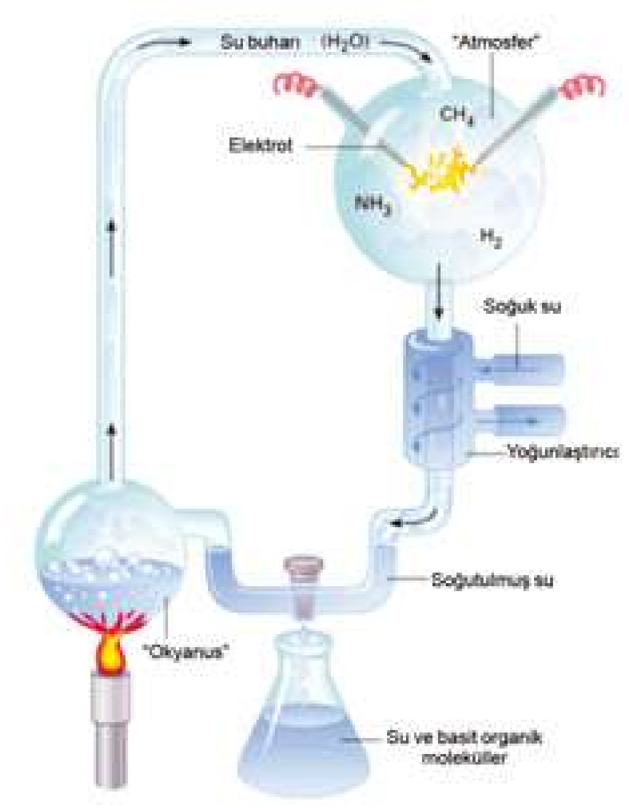
Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane sözde "delil" işte bu deneydir. Aradan neredeyse 70 yıl geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Okullarda halen, canlıların ilk oluşumunun sözde evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler, benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Başarısız Bir Girişim: Miller Deneyi

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapıtaşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir bulgu ortaya koymaktı.

Miller deneyinde, ilk dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı-daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan-amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden dışarıdan enerji takviyesi yaptı. "İlkel atmosfer" olarak adlandırdığı bir ortamda yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

1953 yılında Stanley Miller tarafından gerçekleştirilen Miller Deneyi, ilk atmosfer şartlarından tamamen farklı şartlar kurgulanarak gerçekleştirildi. Miller'ın kendisi dahi bu deneyin yaşamın kökenini açıklayamayacağını itiraf etmiş olmasına rağmen söz konusu deney halen evrimci spekülasyonların ana malzemesidir.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde abartılı manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'ın sentezlediği şey, sadece birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. İddiaya göre tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Oysa, gerçekleşmesi bilimsel olarak imkansız olan bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

kısa bilgi

Evrimci Kaynaklar Miller Deneyi'ni Yalanlıyor

Bir kısım evrimci çevrelerin hala büyük bir kanıt gibi gösterdikleri Miller Deneyi, gerçekte bazı gerçekçi bilim adamları arasında tamamen geçerliliğini kaybetmiş bir konudur. Ünlü evrimci bilim dergisi *Earth*'deki "Yaşamın Potası" başlıklı makalede şu ifadeler yer alır:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller deneyinde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..." demektedir.[1]

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. Böyle bir durumda evrimci bilim adamlarımızın bu deneye dört elle sarılmaları, içinde bulundukları çaresizliğin açık bir göstergesidir.

National Geographic'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzünde Yaşamın Ortaya Çıkışı" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan ziyade, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyorlar.[2]

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka hiçbir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayamamaktadır. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın bir anda yaratılmış olduğunu göstermektedir.

1. *Earth*, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 34
2. *National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998, s. 68

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Gerçekler

Miller'ın, ilk dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bu tutarsızlıkları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri, oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilk dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Böylesine bilinçli bir mekanizma olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, *"bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı"*.[132]

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları atmosferin ilk dönemlerinde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği görüşünde birleştiler. Nitekim uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[133]

California Üniversitesi'nden biyolog David Deamer, *Microbiology & Molecular Biology Reviews* isimli dergide yayınladığı makalede, Miller modelinin problemlerini şu şekilde anlatmıştır:

> *1970'lerin sonlarında, eski atmosferin muhtemelen volkanik kökenli ve bileşenli olduğu; Miller–Urey modelinde varsayılan indirgeyici gazların karışımından ziyade büyük ölçüde karbon dioksit ve nitro-*

jenden oluştuğu gitgide açık bir hale geldiğinde, iyimser resim de değişmeye başladı. Karbon dioksit, olası monomerlere yol açan zengin sentetik yollar dizinini desteklemez.

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap çok açıktı: Amonyak olmadan, bir amino asitin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler… Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.[134]

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.[135]

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, **amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunması**ydı. Miller'ın göz ardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.[136]

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksiti ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilk dünyad koşullarında oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller deneyinin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.[137] Bu amino asitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: **Miller deneyi, canlılığın, ilk dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamaz.** Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilk dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. Dünyanın ilk zamanlarında mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element,

mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden **Harold Urey**, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

> *Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, **hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu** sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.*[138]

İlk Dünya Ortamı ve Proteinler

Daha önce saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen evrimciler, amino asitlerin ilk dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorusunu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek, bugün bile yanlış propaganda yapmaya devam etmektedirler.

Evrimcilerin en büyük yanılgılarından bir tanesi de yukarıda temsili resmi görülen ve ilkel dünya olarak nitelendirdikleri ortamda canlılığın kendiliğinden oluşabileceğini düşünmeleridir. Miller deneyi gibi çalışmalarla bu iddialarını kanıtlamaya çalışmışlardır. Ancak bilimsel bulgular karşısında yine yenilgiye uğramışlardır. Yapılan deneyler, kontrollü ortamlarda dahi yaşamın kendi kendine oluşamayacağını ortaya koymuştur. Hayat, Rabbimiz tarafından yoktan var edilmiştir.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrimcileri, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: "**Proteinler**". Yani yüzlerce farklı amino asitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin imkansızlığını önceki sayfalarda bilimsel delillerle incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilk dünya koşullarında mümkün değildir.

Suda Protein Sentezlenmesi Mümkün Değildir

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada "**Le Chatêlier Prensibi**" olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir.

Kimyasal olarak, amino asitleri bir zincir olarak birbirine bağlamak için en kötü ortam, evrimcilerin iddia ettiği su bazlı "ilkel bir çorba" ya da su altındaki hidrotermal yarıklardır. Ulusal Bilimler Akademisi'nin belirttiği üzere; "*İki amino asit suda kendiliğinden bir araya gelmez. Aksine, termodinamik açıdan tam tersi bir reaksiyon gerçekleşir.*"[139] Başka bir deyişle, su, protein zincirlerini, amino asitlere varıncaya kadar parçalar, bu yüzden de sözde ilkel çorbada proteinlerin oluşması mümkün değildir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.[140]

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında iddia değiştirip, ilk hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilk atmosferde oluştukları varsayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada, ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatêlier Prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim açısından bir başka çıkmazdır.

Bir Başka Sonuçsuz Çaba: Fox Deneyi

Üstte açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık senaryolar üretmeye başladılar. Bu araştırmacıların en tanınmışı Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalık-

lara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası eğer Fox, amino asitleri aynı ısıda tutsaydı, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar da parçalanacaktı.[141]

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller deneyinde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmaya yanaşmadı.[142]

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. 1970'li yılların popüler bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bunulla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.[143]

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, gelişmiş bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilk atmosfer şartlarında yaşama ihtimali yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, özel ısıtma teknikleri ve özel şartlar kullanarak, amino asitleri bağlamaya çalışmış ve bunun sonucunda da "proteinoidler" oluşturmuşlardır. Proteinoidler, canlılarda bulunan düzenli proteinlere hiç benzememektedirler. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildir. Amino asitlerin anlamsız yığınlar şeklinde bir araya gelmeleri proteinlerin nasıl oluştuğunu açıklamamaktadır.

Cansız Madde Canlılık Oluşturmaz

Evrimcilerin Miller Deneyi, Fox Deneyi gibi çabalarında ispat etmeye çalıştıkları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki yanlış inançtır. Bu kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Sir Fred Hoyle maddenin kendi kendine hayat oluşturamayacağını şöyle bir örnekle anlatır:

> *Eğer gerçekten maddenin içinde, onu yaşama doğru iten bir iç-prensip olsaydı, bunun bir laboratuvarda kolaylıkla gösterilebilmesi gerekirdi. Örneğin bir araştırmacı, ilkel çorbayı temsil eden bir yüzme havuzunu deney için kullanabilirdi. Böyle bir havuzu istediğiniz her türlü cansız kimyasalla doldurun. Ona istediğiniz her türlü gazı pompalayın ya da üzerine istediğiniz her türlü radyasyonu verin. Bu deneyi bir yıl boyunca sürdürün ve (hayat için gerekli olan) 2000 enzimden kaç tanesinin sentezlendiğini kontrol edin. Ben size cevabı şimdiden vereyim ve böylece bu deneyle zamanınızı harcamayın: Kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız, belki oluşacak birkaç amino asit ve diğer basit kimyasal maddeler dışında.*[1]

Evrimci biyolog Andrew Scott ise aynı gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> *Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elektromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi "temel" güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir.*[2]

1. Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, New York: Holt, Rinehard & Winston, 1983, s. 256.
2. Andrew Scott, "Update on Genesis", *New Scientist*, Vol. 106, 2 Mayıs 1985, s. 30

Mucize Molekül DNA

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde tam bir açmazdadır. Amino asit ve proteinlerin oluşumu başlı başına bir muammadır. Üstelik, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle sınırlı kalmaz; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre, evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit ve proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun sırlarını halen çözemediği kompleksliktedir. Oysa evrimciler, değil bu sistemlerin, **hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamazlar.**

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları DNA'nın son derece kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin hemen her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir

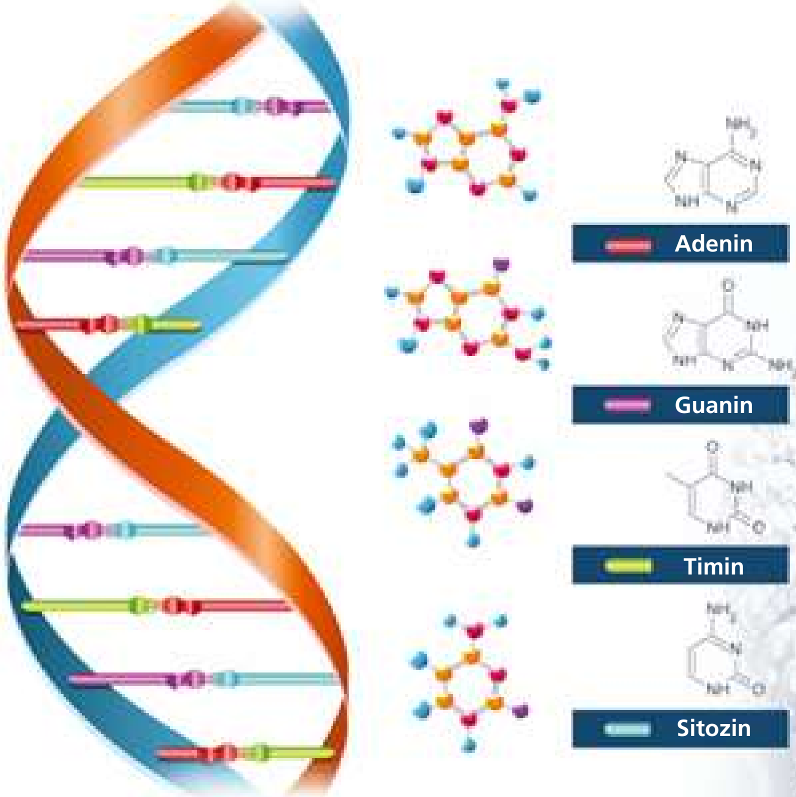

Hücrelerimizde bulunan DNA molekülü, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, DNA'nın içinde kayıtlıdır.

James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın son derece kompleks yapısını gün ışığına çıkardı. Sonraki bulgular bu kompleksliği artırmıştır. Evrimciler, en büyük darbeyi bu keşifler sonucunda almıştır.

yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın vücut yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10 bin işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer **DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir.** Oysa bu muazzam hacimdeki bilgi, DNA'nın "gen" adı verilen gözle görülmeyen parçalarında şifrelenmiştir.

DNA; Adenin, Timin, Guanin, Sitozin adı verilen dört nükleotidin çeşitli dizilimlerle bir araya gelmesinden oluşur. Bize ve hücrelerimize ait tüm hafıza, bu kodlar içinde saklıdır.

DNA Neden Tesadüfen Oluşamaz?

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür.

Nükleotidlerin tesadüfen bir araya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmasının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. ***İşte bu ikincisi, olanaksızdır.***[144]

Uzun yıllar moleküler evrim teorisine inanan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir: *"Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda* ***hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.****"*[145]

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır: *"Bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır."*[146]

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Amerikalı mikrobiyolog Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda ve bir arada bulunmaları gerekmektedir. ***Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.***[147]

Yukarıdaki ifadeler, DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz olmaya devam etmektedir.

Alman bilim adamları Reinhard Junker ve Siegfried Scherer de canlılık için gerekli moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiğine dikkat çekerler. Bu ise, Junker ve Scherer'e göre, yaşam için gereken birçok farklı maddenin bir araya gelme ihtimalinin hiç olmadığını göstermektedir:

Kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısıyla çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez, çünkü **böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktur.**[148]

Kısacası evrim savunucuları, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirini ispatlayamamışlardır. Bilimin ilerlemesi ise bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmektedir.

Ama evrimciler, tüm bu imkansız senaryolara büyük birer bilimsel gerçek gibi inanmaktadırlar. Çünkü yaratılışı kabul etmemek için kendilerini şartlandırmışlardır ve bu durumda imkansıza inanmaktan başka seçenekleri yoktur. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog *Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bu durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin ***tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!***[149]

Evrimcilerden İtiraflar

Bilimsel keşif ve tespitler, proteinler ve nükleik asitler (RNA ve DNA) gibi kompleks moleküllerin ayrı ayrı ve tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu açıkça göstermektedir. Ancak evrimciler için daha da büyük sorun, yaşam için bu kompleks moleküllerin hepsinin aynı anda ve bir arada bulunması zorunluluğudur. Bu gerçek karşısında evrimciler, tümüyle çaresizdir. Tanınmış bazı evrimciler bu konuda itiraflarda bulunurlar. Örneğin San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'in ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel şöyle demektedir:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.*[1]

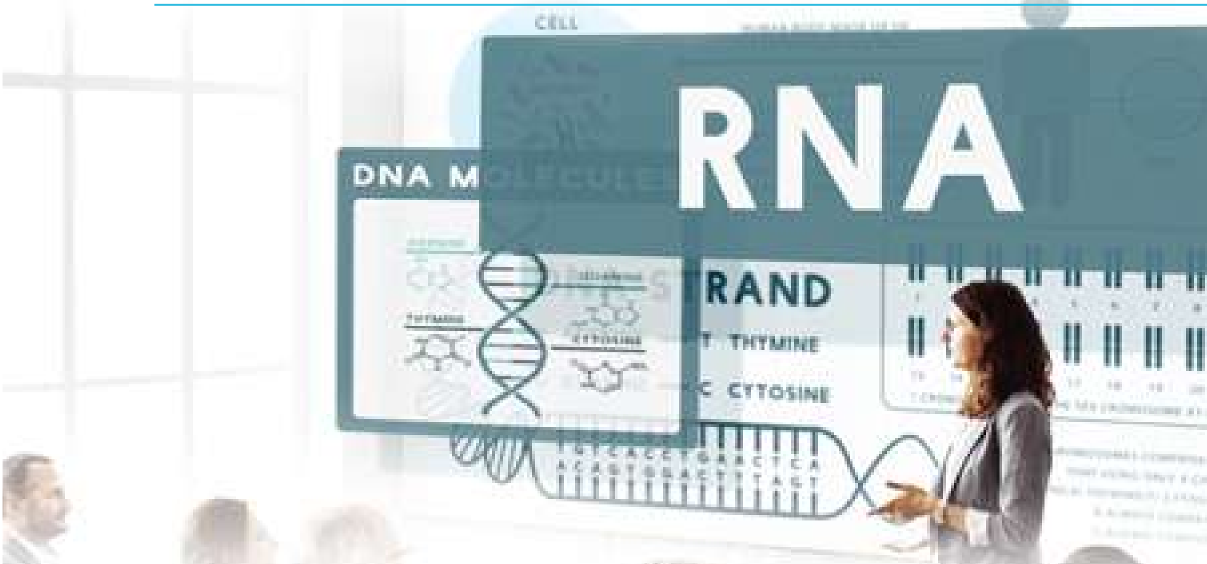
Aynı gerçek, diğer bazı ünlü evrimci bilim adamları tarafından da kabul edilir:

> *DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olmadan yaptığı işi, yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere, yapamaz.* ***Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinlerin olmadığı durumda oluşmaz.***[2]

> *Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.*[3]

---

1. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78
2. John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119.
3. Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: *An Eternal Golden Braid,* New York: Vintage Books, 1980, s. 548.

Bir Başka Evrimci Çırpınış: "RNA Dünyası"

70'li yıllarda, ilk dünya atmosferinin gerçekte içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığının anlaşılması, moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilk atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert, günümüzden milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülünün tesadüfen kendiliğinden oluştuğunu iddia etti. İddiaya göre, bir süre sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve yine, her nasılsa hayali bir şekilde DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, evrimciler için sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1

Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde bir araya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

> *Araştırmacılar **RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor.** RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?*[150]

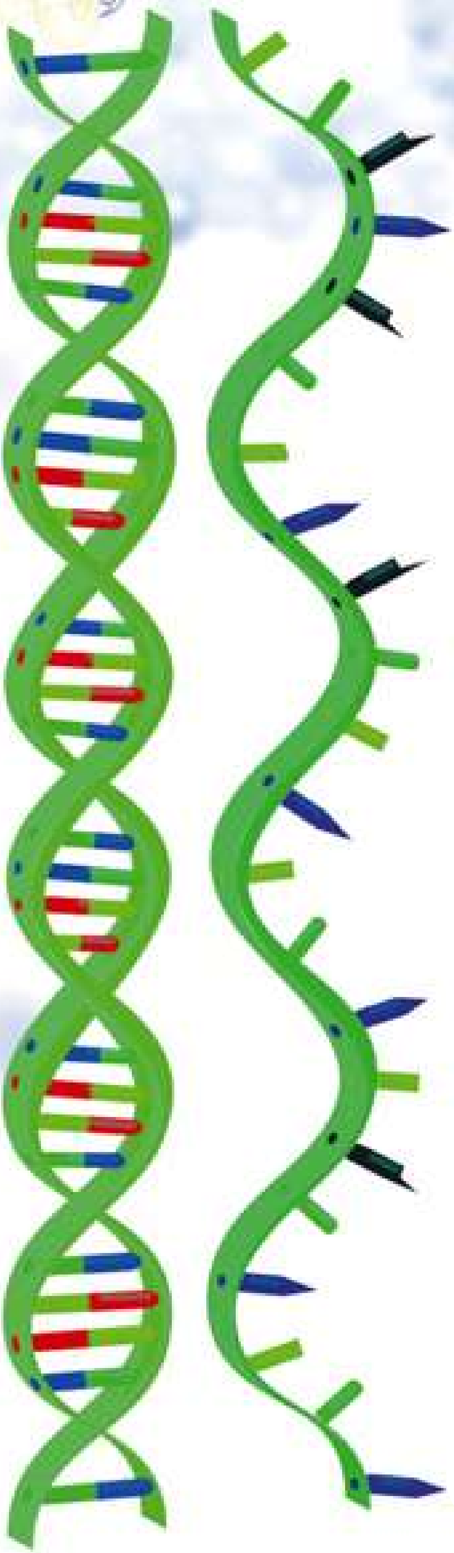
2

Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ihtimal dışı olduğunu şöyle dile getirmekteler:

> *Tartışma, **içinden çıkılmaz bir noktada** odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen **o hayali RNA'nın efsanesi**... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiyotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki **aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.***[151]

3

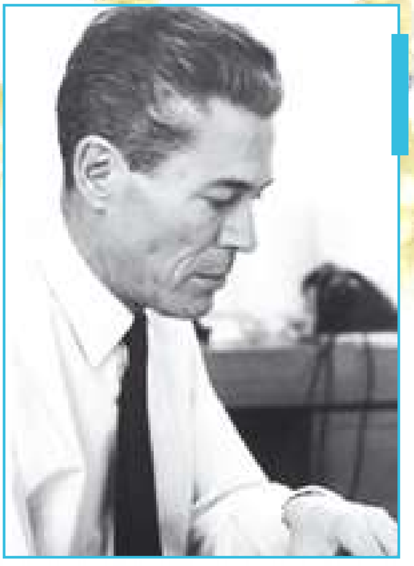
Kaldı ki eğer ilk dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir.

Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece kompleks işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

RNA Dünyası teorisi, bir proteinin oluşumunu dahi açıklayamayan evrimcilerin içine düştükleri zor durumu belgeleyen çaresiz bir iddiadır.

Jacques Monod

Gen (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki gen aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. ***Gen, bu birimler olmadan aktarılamaz.*** *Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun* ***hayali bile aşırı derecede zordur.***[152]

California'daki Scripps Araştırma Enstitüsü'ndeki bir grup kimyager, RNA dünyası hipotezini kanıtlayabilmek için farklı bir yaklaşım denemeye karar verdiler ve çalışmaları için DNA-RNA kimeraları kullandılar (laboratuarda yapay olarak birleştirilen DNA ve RNA). Ancak bu kimeralarda kararsızlık problemi oluşuyordu. Oysa ki doğada, saf DNA ve saf RNA birlikte durabiliyorlardı. Evrimcilerin ilk dünya atmosferinde olduğunu iddia ettikleri bu laboratuvar kimeraları ise doğadaki orijinallerinden farklı olarak birlikte kalamıyorlardı. Bu uyumsuzluk da söz konusu moleküllerin genetik bilgiyi tutma ve kopyalama yeteneğine zarar veriyordu.

Ayrıca eğer organik bir yapıda RNA yanlışlıkla bir DNA şeridine bağlanırsa, son derece kompleks enzimler –ki bu enzimlerin de birer protein olduğunu unutmayalım- devreye girerek problemi hemen çözerler. Ancak RNA Dünyası teorisine göre o dönemde, bu görevi yapacak proteinler var olamazdı. Dolayısıyla, sadece evrimcilerin hayallerinde var olan bu tarz bir kimeranın hayatta kalması asla mümkün olmazdı.

RNA dünyası teorisinin imkansızlığını gören Scripps araştırmacıları da problemi şu sözlerle kabul ettiler: "*Bu sonuçlar, bir homojen sistem (RNA)'den diğerine (RNA/DNA'ya) geçişin ne kadar zor olduğunu gösteriyor...*"[153]

Aslında bu yeni bir bilgi değildi. Hatta birçok evrimci bu durumu daha önceden fark etmişti. Örneğin Nobel ödüllü evrimci biyolog Jack Szostak, RNA ve DNA karıştırıldığında fonksiyonun yitirildiğini göstermişti.[154]

Nitekim, karşılaşılan bu imkansızlıklar sonucunda Scripps ekibinin başkanı Dr. Ramanarayanan Krishnamurthy, şu açıklamayı yapmak zorunda kalmıştır:

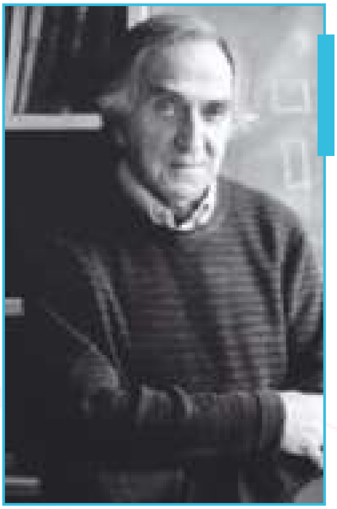
> *Eğer sadece RNA'nın var olduğu bir RNA Dünyası modeline inanıyorsanız, şu durumda* ***RNA ile birlikte onu harekete geçirmeye yardımcı olacak başka şeylerin de o sırada var olduğuna inanmanız gerekir.***[155]

2007 yılı Haziran ayında *Scientific American*'da yayınlanan bir başka makalede de şöyle bildirilir:

> *RNA gibi büyük kendi kendini kopyalayabilen bir molekülün aniden ortaya çıkışı aşırı imkansızdır.*[156]

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel de, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu senaryonun imkansızlığını, *American Scientist* dergisindeki "The Origin of Life on the Earth" (Yeryüzünde Yaşamın Başlangıcı) başlıklı makalede şöyle ifade eder:

> *Bu* ***senaryo****nun oluşabilmesi için, ilk dünya atmosferindeki RNA'nın* ***bugün mevcut olmayan*** *iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir:* ***Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme*** *özelliği ve* ***protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği****.*[157]

Dr. Leslie Orgel

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci hayal gücü ve taraflı bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız olduğunu ortaya koymaktadır.

Başarısız RNA Dünyası Deneyleri

23 Haziran 2016 tarihinde David P. Horning ve Gerald F. Joyce tarafından yayınlanan bir makalede, yapılan bir deney konu edilmiş ve ilk dünya ortamında RNA moleküllerinin kendi kendini kopyalayabildiği iddia edilmiştir.[158]

Oysa makalede yer alan deney yalnızca hazır RNA, hazır ribozom ve hazır katalizörlerin varlığında RNA'ların çoğalabildiğini göstermiştir. Bu çoğalma ise oldukça kısıtlı ve problemlidir. Makalede işlevsel bir RNA'nın yoktan var oluşu hiçbir şekilde açıklanamamıştır. Kaldı ki, bir RNA molekülünün hücre dışı ortamda korunması mümkün değildir. Güneş ışığı, sıcaklık, kimyasal kirleticiler ve diğer çeşitli enerji kaynakları moleküllerin anında bozulmasına neden olur.

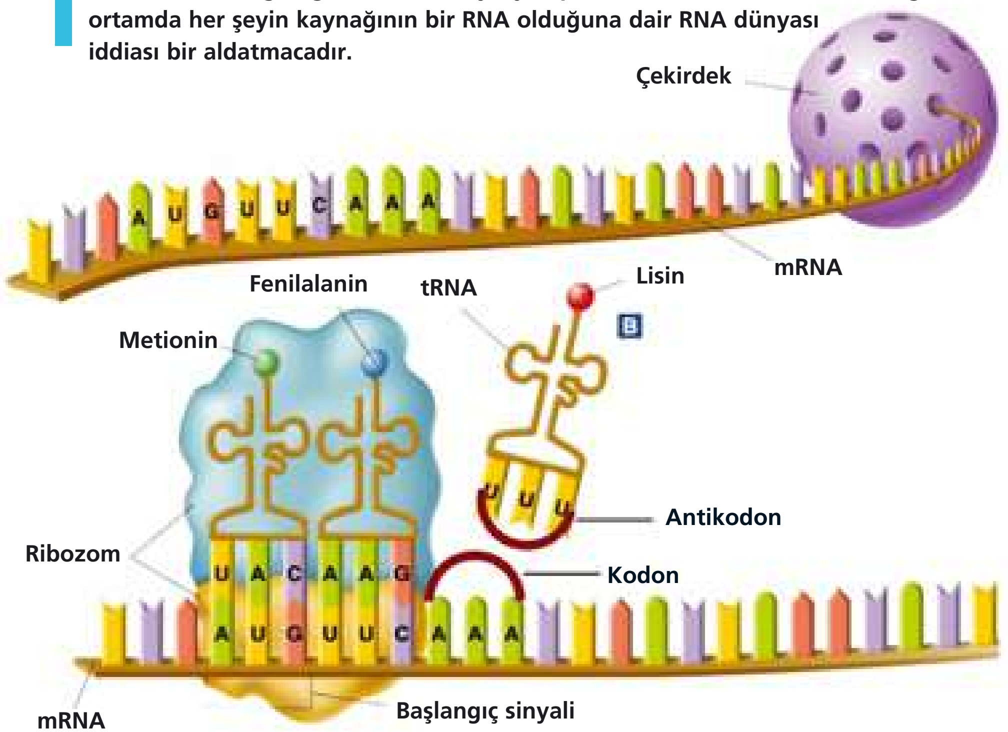

David P. Horning ve Gerald F. Joyce

RNA'lar da tıpkı proteinler gibi 2 ve 3 boyutlu yapılara katlanırlar. Sadece doğru yapıya katlanan RNA'lar işlevseldir ve bu yapılarına ancak ribozomların ve proteinlerin varlığında kavuşabilirler. Horning ve Joyce söz konusu deneylerinde, RNA polimeraz ile ribozomu modifiye ederek, bazı oligonükleotidleri yani hazır RNA yapıtaşlarını birleştirebilecek bir forma dönüştürmüşlerdir. Bu genetik mühendislik sayesinde yine ortama hazır olarak bırakılan oligonükleotidlerin, çeşitli kimyasal hızlandırıcılar (katalizörler) yardımıyla birleştiği ve çoğaldığı gözlemlenmiştir. Ancak ortaya çok kısa zincirli, işlevsiz ve boyutsuz RNA'lar çıkmıştır.

Horning ve Joyce'un makalede kendileri de itiraf ettikleri üzere *"sürecin kompleks oligonükleotidler gerektirmesi ribozomların yalnızca kendilerini kopyalayabilmesini sağlamış ancak ek veya işlevsel RNA'lar ortaya koyması mümkün olmamıştır".*

RNA'nın üretimi, ancak ve ancak hazır bir RNA'nın, yani mesajcı RNA'nın varlığıyla mümkündür. Aynı anda protein ve RNA'lardan oluşmuş bir fabrikanın yani ribozomun varlığını gerektirir. Dolayısıyla, proteinlerin ve hücrenin olmadığı bir ortamda her şeyin kaynağının bir RNA olduğuna dair RNA dünyası iddiası bir aldatmacadır.

Öncelikle bu deneye dışarıdan bir müdahale yapılmış ve bir moleküler kopyalamanın gerçekleşebilmesi için gerekli bütün diğer elemanlar laboratuvar ortamında sağlanmıştır. Bir diğer deyişle deneyi gerçekleştirenler deney düzeneğine modifiye edilmiş bir RNA fabrikası yerleştirmişler ve bu fabrikaya ihtiyaç duyduğu bütün hammaddeyi sağlamışlardır. Dahası deney sonucunun istedikleri gibi çıkması için defalarca denemeler yaparak özel bir RNA molekülü seçmişlerdir. Ne var ki RNA'ların gerçek üretimi sürecinde; ne bir RNA fabrikası, ne bu fabrikada işlenecek hammaddeler, ne de üretime örnek olabilecek hazır ve seçilmiş bir RNA vardır.

Deney için gerekli bütün hammaddelerin önceden sağlanmasıyla ilgili kimyacı ve moleküler genetikçi Steven Benner da, "*Deneyde... çoğalmaya imkan tanıyan kimyasal ortamın gerçek ortamla örtüşmediğini, A, G, C ve U'ların (nükletodidlerin yani RNA hammaddelerinin) nasıl ortaya çıktığını ve bir araya geldiğini açıklamadığını, fonksiyonel RNA'ların nasıl ortaya çıktığının hala belirsiz*" olduğunu söylemiştir.[159]

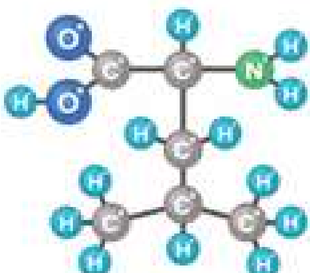
Bu deneydeki RNA fabrikası, yani modifiye edilmiş ribozom, içerisinde protein bulundurmayan özellikte bir ribozomdur. Buna bilinçli olarak bozulmuş bir ribozom da diyebiliriz. Ribozomlar normalde çeşitli proteinlerden ve ribozomal RNA moleküllerinden meydana gelirler. Görevleri hücre içinde kendilerine ulaşan mesajcı RNA'ların

taşıdığı DNA'dan kopyalanan bilgiyi amino asitlere çevirmektir. Basit bir ribozom en az iki ribomozomal RNA içerir. Örnek olarak bunlardan biri olan "23S" molekülü 2906 harf uzunluğunda, bir başkası (28S) 5070 harf uzunluğunda, diğerleri ise en az 120 harf uzunluğundadır. Söz konusu harf uzunlukları ribozomu oluşturan RNA'ların oldukça kompleks olduğunu gösteren işaretlerdir. Bu deneyde kopyalanan RNA ise yalnızca 15 harf uzunluğundadır.

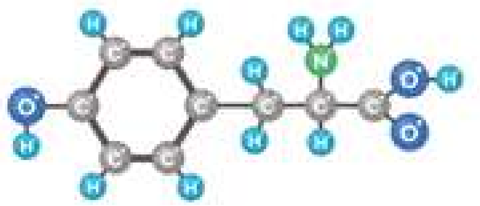
Bu deney aslında, bir RNA'nın başka bir RNA olmadan sentezlenemeyeceğini ispatlamıştır. RNA üretimini sağlayacak ilk RNA molekülleri, gerekli proteinler, ribozomlar ve tüm diğer hücre organelleri ile birlikte aynı anda ortaya çıkmış olmalıdır.

Dolayısıyla "RNA Dünyası" hipotezini desteklemeye çalışan bu deney, yöntemi itibariyle defalarca kez çürütülen Miller deneyine

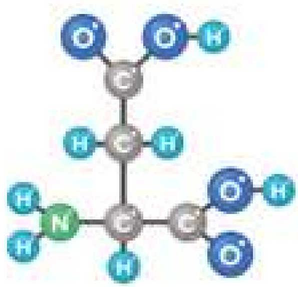
Kompleks yapılarıyla birbirinden farklı amino asit molekülleri

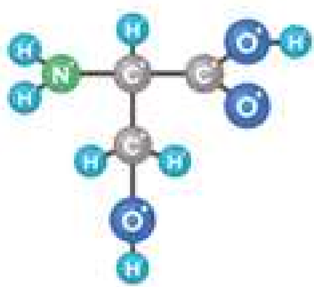
Lösin

Trozin

Asparajin asit

Serin

oldukça benzerlik göstermektedir. Miller deneyi özel kurgulanmış bir ortamda amino asitlerin hayali bir şekilde kendiliğinden oluşabileceğini göstermeye çalışmış ve başarısız olmuştur. Laboratuvarda RNA üretme çabalarıyla ilgili New York Üniversitesi'nden evrimci kimyager Robert Shapiro'nun eleştirileri şöyledir:

Hata, modern laboratuvardaki araştırmacıların sahip olduğu deney üzerindeki kontrolün eski Dünya'da da olmuş olabileceği mantığıdır.[160]

2007 yılı Haziran ayında *Scientific American*'da yayınlanan bir başka makalede ise şu itiraf yer almaktadır:

RNA gibi büyük, kendi kendini kopyalayabilen bir molekülün aniden ortaya çıkışı aşırı derecede imkansızdır.[161]

WoldNetDaily sitesinde yayınlanan bir makaleye göre ise, Nobel Ödüllü Harvard Biyoloğu Jack Szostak, 2016 yılında RNA'nın kendi kendini kopyaladığına dair bir yol bulduğunu iddia eden rapor yayınlamıştır. Ancak Szostak, meslekdaşı Tivoli Olsen'in bulguları teyit edememesi karşısında yakın zamanda söz konusu iddiasını geri çekmiş ve bu "fiyasko"nun "kesinlikle yüz kızartıcı" olduğunu belirtmiştir. Szostak, şu itirafı yapmıştır: Geçmişe baktığımda, (bulgularımıza dair) inancımız tarafından körleştirildiğimizi görebiliyorum.

Geçmişe baktığımda, (bulgularımıza dair) inancımız tarafından körleştirildiğimizi görebiliyorum.

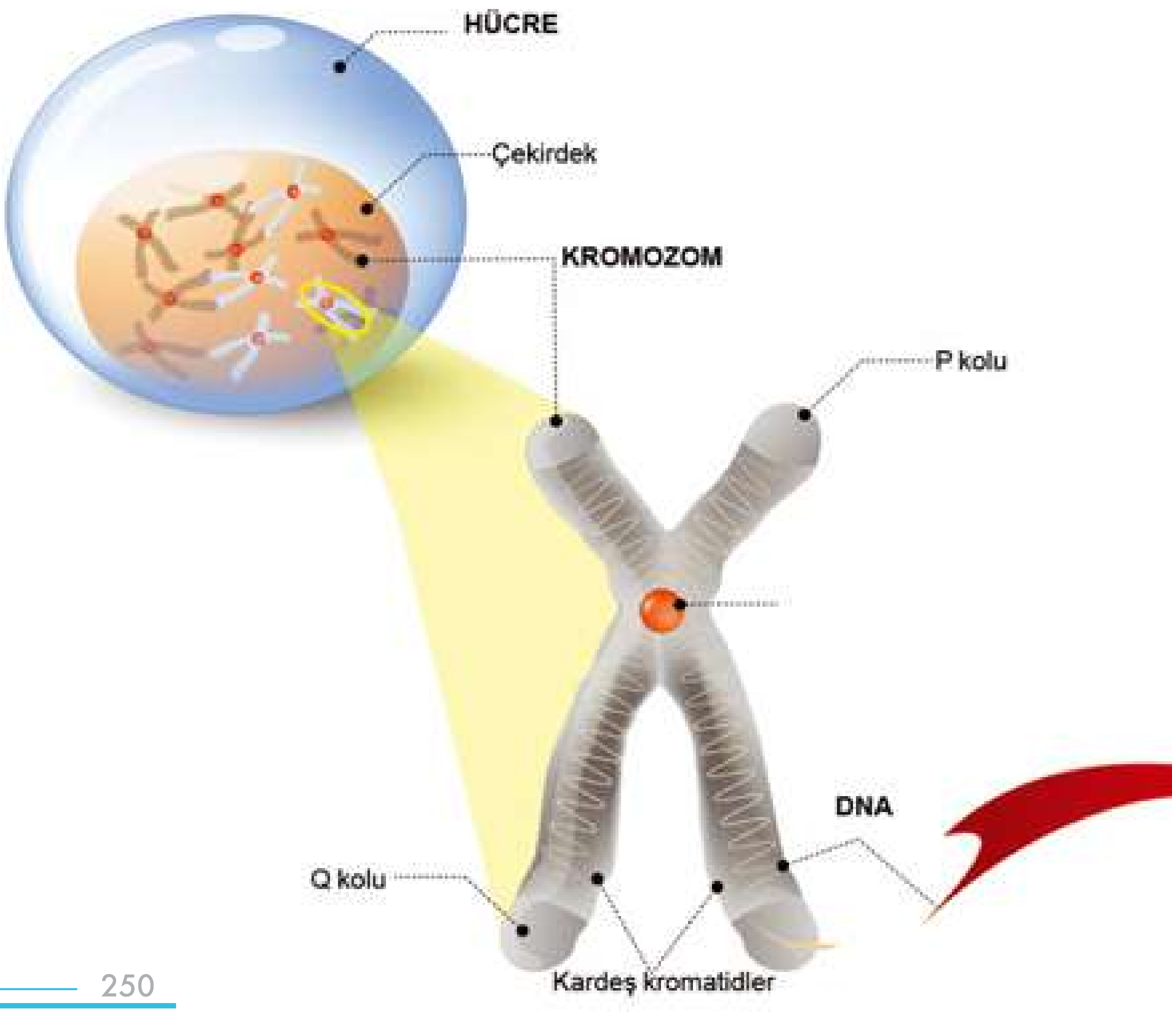
Bütün bunların bizi ulaştırdığı sonuç açıktır: Canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Tekrar tekrar gündeme getirilen "RNA Dünyası" deneyi de RNA'ların sentezlenebilmesi için başka RNA moleküllerine ve dahası "hücrenin kendisine" ihtiyaç olduğunu, dolayısıyla evrimsel sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını ve her şeyin Allah tarafından kusursuzca yaratıldığını bir kere daha kanıtlamıştır.

Tek Hücreliden Çok Hücreliye Geçiş Senaryosunun İmkansızlığı

19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında mikrobiyologlar hayatın yapıtaşı olan hücrelerin zannedilenin aksine oldukça kompleks bir yapıya sahip olduğunu gözlemlediler.

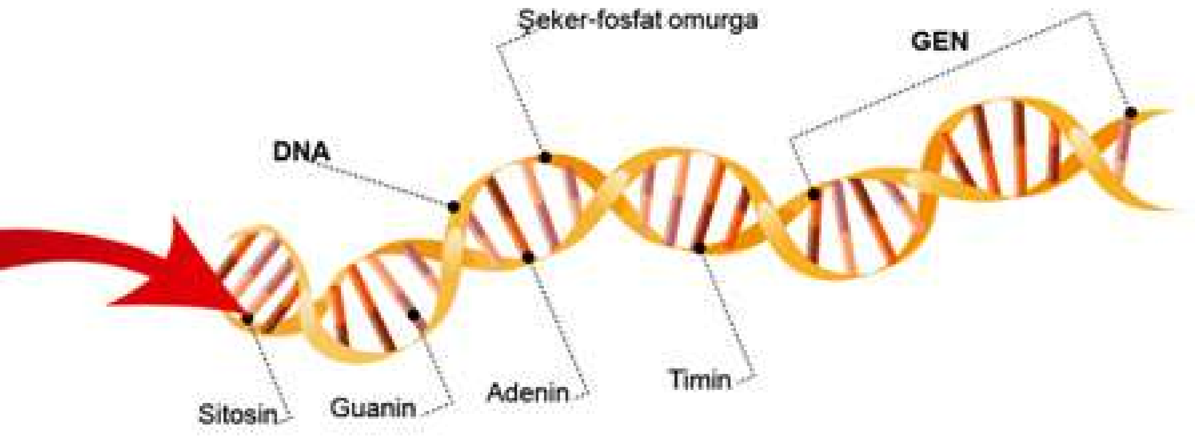
En çarpıcı gözlemlerden biri ise, bazı hücrelerin diğerlerinden daha büyük ve detaylı iç yapılarıyla daha kompleks olduğuydu. 1923 yılında Edouard Chatton büyük ve daha kompleks hücreleri ökaryot, daha küçük ve yapı olarak daha basit olanları ise prokaryot hücre olarak adlandırdı.

20. yüzyılın teknolojik imkanları her iki hücre türünün yapı olarak birbirlerinden çok farklı olduklarını ortaya koydu. Ökaryot hücreler, organel adı verilen ve çeşitli fonksiyonları yerine getiren yapılar ihtiva ederler. Ökaryot hücrelerin aynı zamanda bir iç iskeleti bulunur. İç yapısında katlanmış hücre zarı gibi kompleks bir sistem ve en önemlisi bir hücre çekirdeği vardır. Hücre çekirdeğinin etrafı çift katmanlı bir zar ile çevrilmiştir. Bu zar dokusunda bulunan binlerce protein makinesi, çekirdeğe girip çıkan molekül trafiğini kontrol etmektedir. Çekirdek zarının içinde ise proteinlerin etrafına sıkıca sarılmış olan hücre DNA'sı, kromozomlar halinde ayrılmış olarak bulunur. Protein makinelerinden oluşan bir ordu, DNA'nın etrafında konuşlanmıştır. Bunlardan bazıları seçilen genleri bir fermuar gibi açarak kopyalar ya da üstlendikleri farklı görevleri yerine getirirler.

Buna karşın prokaryotlarda hücre zarı bulunmaz. Prokaryotlar aynı zamanda enerji santrali olan mitokondri ve benzeri önemli organellerden yoksundurlar. Prokaryotların içinde katlanmış hücre zarları bulunmaz ve daha küçük olan DNA tek bir kromozomun içine yerleştirilmiştir.

Hücre çekirdeğinin içinde, proteinlerin etrafına sıkıca sarılmış olan hücre DNA'sı, kromozomlar halinde paketlenmiş olarak bulunur. Milyarlarca bilginin saklandığı muazzam DNA, hücrenin içinde korunmuştur.

Evrimciler, prokaryotlardan ökaryotların evrimleştiği iddiasıyla teorilerini geliştirmişlerdir. Oysa tek hücreli bir canlının nasıl meydana geldiğini açıklayamayan evrimciler, prokaryotların, yapısal olarak tamamen farklı olan ökaryotlara dönüşümünü hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Evrimciler, prokaryotların nasıl ökaryotlara evrimleşmiş olabileceği hakkında eksik kalan bu detayların, zaman içinde keşfedilebileceğini umut ettiler. Ancak gün geçtikçe ortaya çıkan yeni bilimsel bulgular böylesine bir değişimin yaşanmadığını daha çok ispatladı. Çünkü bu iki farklı hücre tipi arasında, büyük bir yapısal uçurum bulunmaktadır.

Evrimci Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsizliğini şu sözleriyle itiraf eder:

> *Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.*[162]

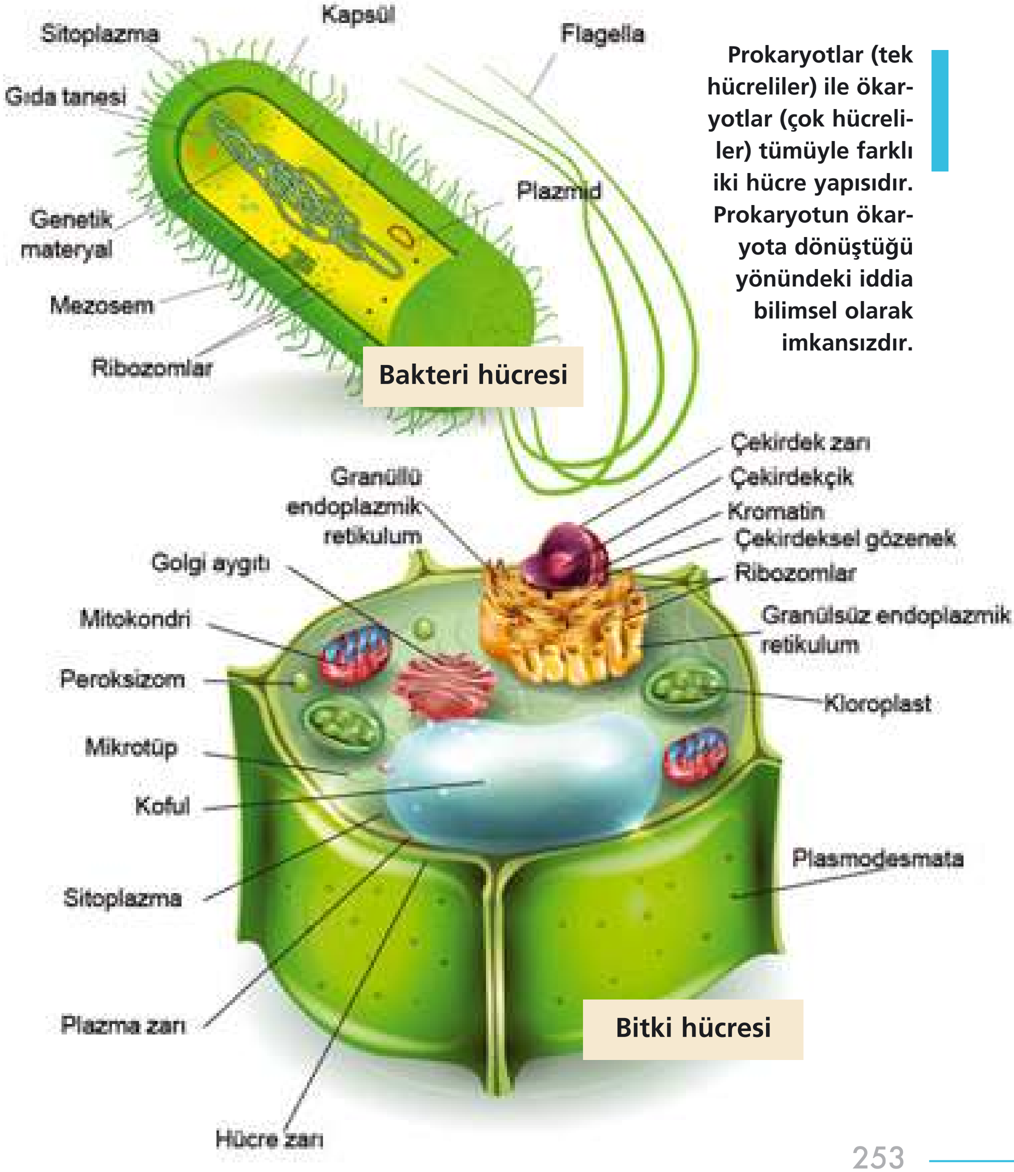
Bu durum *Nature* dergisinde de açıkça ifade edilmiştir. Prokaryotlar arasında böylesine özelliklerin gelişmesine sebep olabilecek yapılar mevcut değildir ve prokaryotik ve ökaryatik hücreler arasında aşamalı evrimsel dönüşüme sebep olabilecek ara geçiş niteliğinde hücre yapıları da bulunmamaktadır.[163]

Karşılaştırmalı genom ve hücre bilimi çalışmaları, prokaryot ve ökaryot hücrelerin yapısal farklılıklarını ortaya koymuş ve evrimcilerin tek hücreliden çok hücreliye geçiş efsanesini ortadan kaldırmıştır. Pro-

karyotlar ve ökaryotların DNA ve protein dizilimleri, evrimsel bir yol ortaya çıkarmamaktadır.

Science dergisindeki bir makalede, bu gerçek evrimci Elizabeth Pennisi tarafından açıkça belirtilmiştir:

> *Yeni veriler, ökaryotların atası olması gereken hücrenin, daha önce düşündüğümüzden daha fazla sayıda gene, iç yapılara ve farklı bio-kimyasal süreçlere sahip olması gerektiğini ortaya koymuştur.*[164]

Prokaryotlar (tek hücreliler) ile ökaryotlar (çok hücreliler) tümüyle farklı iki hücre yapısıdır. Prokaryotun ökaryota dönüştüğü yönündeki iddia bilimsel olarak imkansızdır.

Evrimci biyolog James A. Lake'in bu konudaki itirafı şu şekildedir:

Ökaryotların ortaya çıkışı biyolojideki en büyük gizemlerden birisidir.[165]

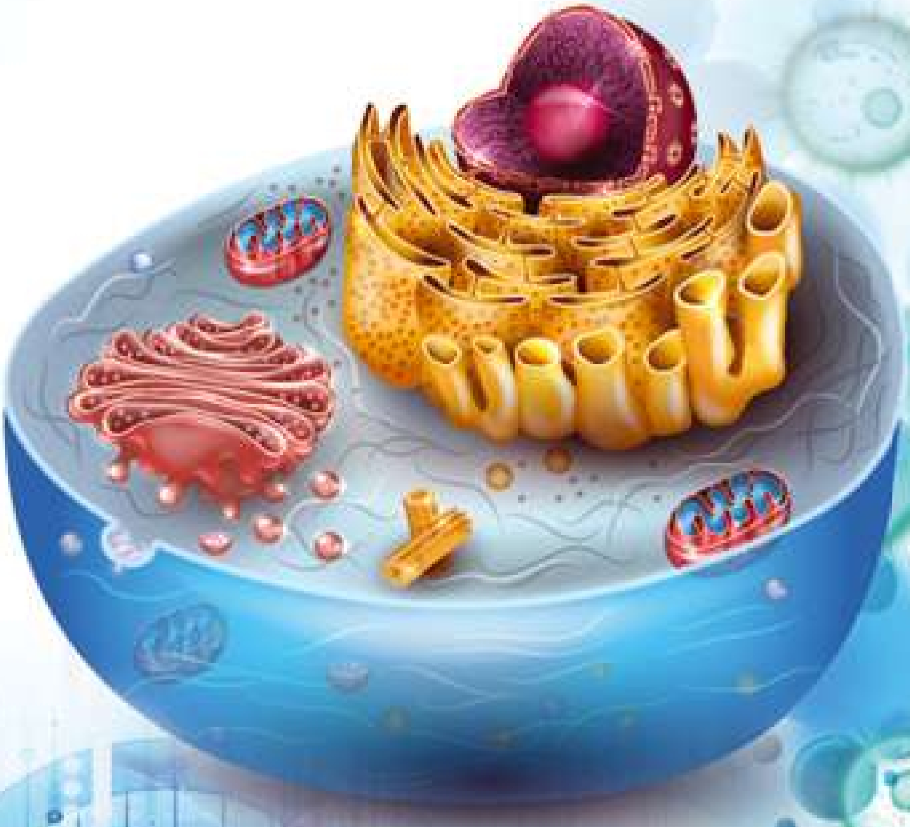
"Ökaryotların evrimi" diye belirtilen şey, evrimciler için bir gizemdir; çünkü hayali bir şekilde ortaya atılmıştır, hiçbir şekilde gerçekleşmemiştir. Evrimciler, sahte teorilerini geliştirebilmek için sözde "ökaryot evrimine" ihtiyaç duyduklarından, bu konuda gülünç teoriler geliştirmekten de geri kalmamışlardır. Bunlardan en bilineni, bilimsel olarak tamamen çürütülmüş olmasına rağmen, hala bir evrim masalı olarak bilim dergilerinde şaşırtıcı şekilde yer bulan "Endosimbiyoz teorisi"dir.

Çaresizlikten Üretilen Bir Aldatmaca: Endosimbiyoz Teorisi

Endosimbiyoz tezi, 1970 yılında evrimci Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teze göre, bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. İddianın savunucuları, fotosentetik bakterinin ana hücrenin içerisinde sözde evrimleşerek kloroplast haline geldiğini iddia etmişlerdir. Son olarak ana hücrede, çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozom gibi oldukça kompleks yapılara sahip organellerin evrimleştiğini iddia etmişlerdir. İddialarına göre bunun sonucunda sözde bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirilmiştir.

Endosimbiyoz tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Aynı durum, hayvan hücresindeki mitokondri için de geçerlidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülmüştür. Ne var ki kloroplast ve mitokondri detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Hücre, mükemmel bir yapıdır. Hücre içindeki çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozom gibi son derece kompleks organellerin evrimleştiğini iddia etmek mantık ve bilim dışıdır.

Endosimbiyoz tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1

Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz

2

Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre, yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, bu durumda onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir

3

Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Tüm hücre organelleri gibi kloroplastlar da ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmezler. Kloroplastlar, protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almazlar. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir

4

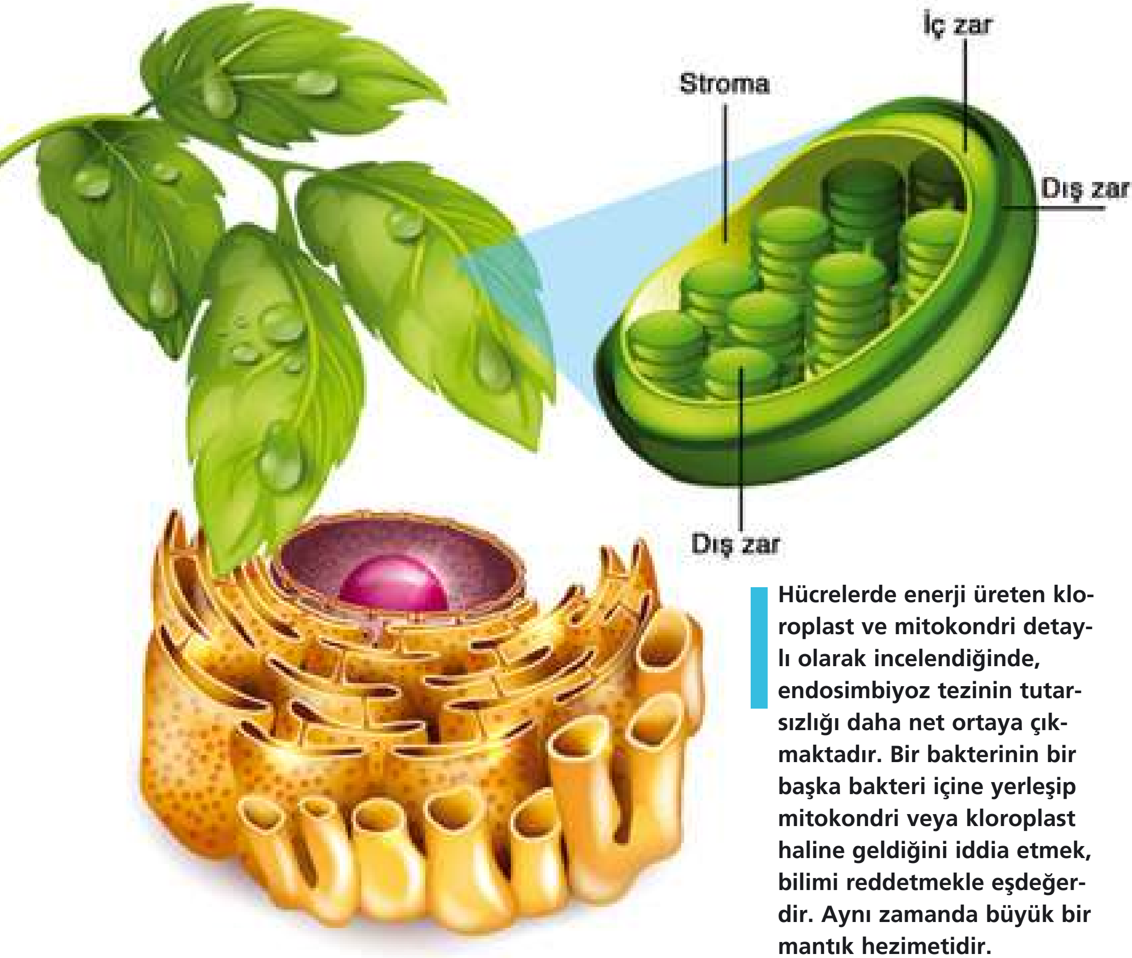
Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen pro-

konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, imkansız bir senaryodur. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin, beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşımaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir. Bu, besin olarak kümes hayvanlarını tüketen insanlarda da bir süre sonra kanat gelişeceğini iddia etmek kadar mantıksız ve imkansızdır.

tane mitokondri yoktur. Bunların sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları da hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulundurmalarının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını ikiye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

teinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenirler. Dolayısıyla, kloroplastlarının tek başlarına var olmaları veya fonksiyonel olmaları mümkün değildir. Mutlaka kendilerine yol gösterecek bir hücrenin varlığı gerekmektedir.[166]

Hücrelerde enerji üreten kloroplast ve mitokondri detaylı olarak incelendiğinde, endosimbiyoz tezinin tutarsızlığı daha net ortaya çıkmaktadır. Bir bakterinin bir başka bakteri içine yerleşip mitokondri veya kloroplast haline geldiğini iddia etmek, bilimi reddetmekle eşdeğerdir. Aynı zamanda büyük bir mantık hezimetidir.

Bütün bu saydıklarımız, hayvan hücrelerinin enerji kaynağı olan mitokondriler için de geçerlidir. Görülebildiği gibi, sırf DNA'sı var diye bir hücre organelinin hücre gibi haraket etmesi mümkün değildir. Kloroplast ve mitokondri, hücrenin kendi DNA'sına ve hücrenin bütün diğer organellerine bağımlı bir organeldir.

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog P. Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

Prokaryotik endosimbiyoz (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiyozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalasef, prokaryot endositoz ve endosimbiyozun hiçbir örneği mevcut değildir.[167]

Amerikalı biyolog L. R. Croft ise bu konuda şu yorumu yapar:

Bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması hiçbir şekilde gözlemlenmemişken, böyle bir iddiada bulunmak hiçbir şekilde bilimsel değildir. Kaldı ki kloroplast, ribozom, mitokondri, lizozom gibi organeller hücre dışına alınarak birbirlerinden ayrıldıklarında yaşayamamaktadır.[168]

Görüldüğü gibi endosjmbiyoz teorisini destekleyici hiçbir gözlem bulunmamaktadır. Evrimcilerin bu teoriye bağlılığı, yaşam formlarının daha alt formlardan evrimleşmiş olduğuna dair hiçbir bilimsel delili olmayan dogmatik inançlarından kaynaklanmaktadır. Bir hücre sahip olduğu organellerle dev bir şehirden daha komplekstir. Tesadüfleri reddeden bu kompleks organizasyonun Allah'ın yaratması ile olduğu açıktır.

ENCODE ve "Hurda DNA" Spekülasyonlarının Geçersizliği

Francis Crick ve James Watson 1953 yılında DNA molekülünün yapısını keşfettiklerinde, bütün dünyaya "hayatın sırrının çözüldüğünü" duyurmuşlardı. Ayrıca DNA'nın anlamının, proteinleri kodlama yeteneğinin altında gizli olduğunu düşünmüşlerdi. Daha sonraki çalışmalarda DNA'nın sadece %2'sinin protein kodladığı keşfedilince, Susumu Ohno ve David Comings tarafından 1972 yılında, DNA'nın geri kalan %98'lik kısmı sözde "hurda" ya da "Junk DNA" olarak adlandırıldı.

Ardından gerçekleşen ve bilim adına en önemli çalışmalardan biri olan Genom Projesi, DNA'da kayıtlı bulunan bilginin pek de hafife alı-

nacak gibi olmadığını göstererek karşımıza olağanüstü bir tablo çıkardı. Genom Projesi çalışmaları devam ederken, genetik materyali (genomu) oluşturan bazların sıralanışı ve genlerin yeri ile ilgili bilgiler elde edilmişti. Fakat hala belirlenen genlerin ne kadar fonksiyonu olduğunu kimse bilmiyordu. Ulusal Genom Araştırma Enstitüsü (NHGRI) insan genom dizilimindeki bütün fonksiyonel elementleri tanımlamak için bir proje oluşturdu. ENCODE (DNA ansiklopedisi) olarak adlandırılan projede dünya çapında 442 bilim adamı, 1642 uzman, 32 farklı laboratuvarda, 147 farklı tip hücreyle çalıştı. Üç kıtadan düzinelerce laboratuvardan gelen deney sonuçları şaşırtıcı bir şekilde birbirleriyle tamamen uyumluydu. Projenin sonuçları DNA hakkında bilinenleri tamamen değiştirmişti.

ENCODE analizleriyle genomların %80'inin biyokimyasal reaksiyona sahip olduğu saptandı. Özellikle kodlama yapmayan genlerin çok önemli fonksiyonları olduğu fark edildi. Öyle ki, ENCODE projesinden önce, bilim adamları, DNA üzerinde düzenleyici dizinlerin, protein kodlayan dizinlerle eşit sayıda yer kapladığını sanıyorlardı. Ancak ENCODE sonrasında, düzenleyici genlerin sekiz kat daha fazla yer kapladığı tespit edildi.[169]

ENCODE projesinde çalışan Tom Gingeras ulaşılan yeni durumu şöyle ifade etmiştir:

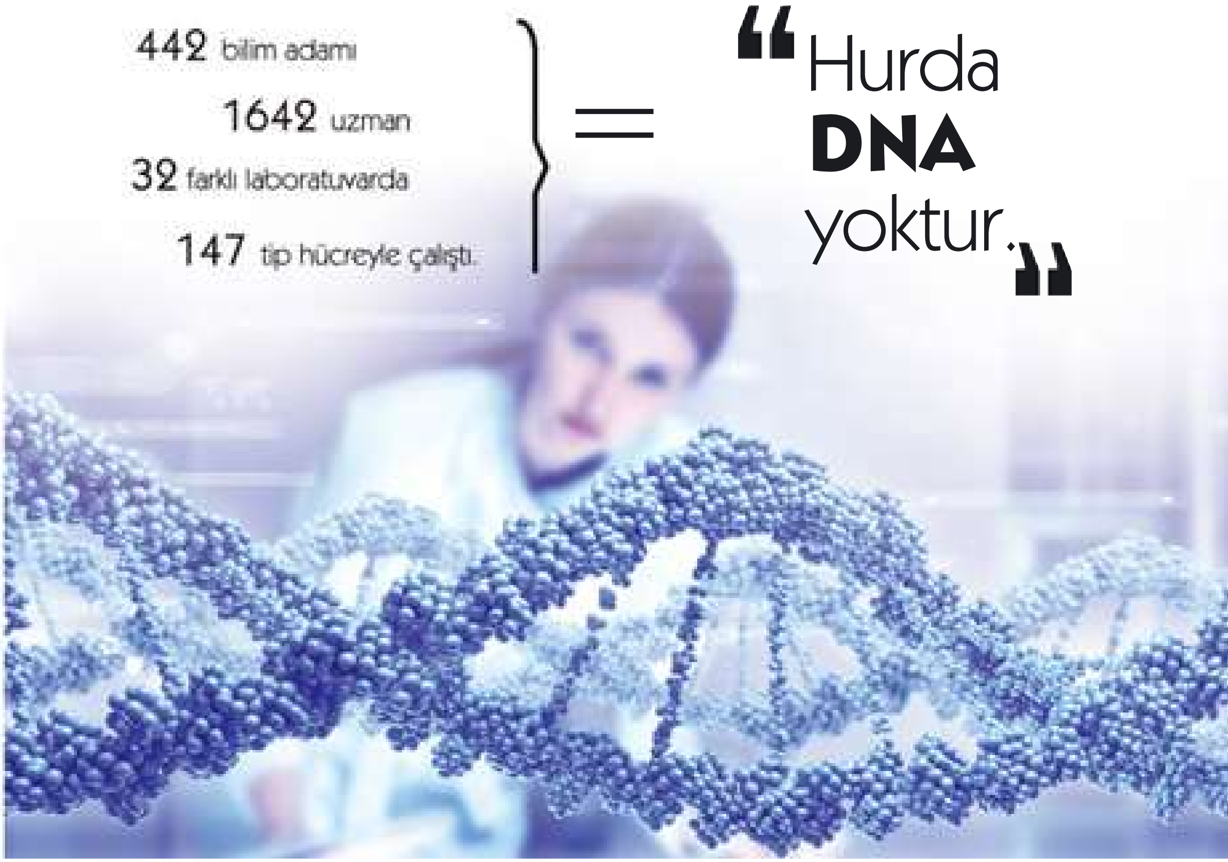
> *Hemen hemen her nükleotid bir fonksiyonla bağlantılıdır. Biz şimdi onların nerede olduklarını, bağlantılarının neler olduğunu ve aralarındaki ilişkileri biliyoruz.*[170]

Avrupa Moleküler Biyoloji Laboratuvarı'ndan Ewan Birney ise bütün bu gelişmelerin genom hakkındaki tüm görüşlerini değiştirdiğini belirterek insan DNA'sının tahmin edilenden daha aktif bir yapıya sahip olduğunu ve yine orada tahmin edilenden daha fazla şey gerçekleştiğini belirtmektedir.[171]

Nature dergisinde de benzer bir bilimsel yorum, Biyolog Joseph Ecker tarafından yapılmıştır. Ecker'a göre, ENCODE projesi, genomların %80'inin biyokimyasal fonksiyonlara bağlı elementler içerdiğini göstermiş ve yaygın bir görüş olan hurda DNA teriminin sonunu getirmiştir.[172]

ENCODE projesi, bir zamanlar çöp olarak adlandırılan DNA kısımlarının, hücrelerin, dokuların ve organların nasıl davranacağını kontrol eden gen düzenleyicilerden oluştuğunu ortaya koydu.

Araştırmacılar, DNA'nın bu kısmında elektrik anahtarlarına benzer bir sistemle çalışan, hücre içindeki genlerin ne zaman kullanılacağını kontrol eden binlerce gen anahtarı (switch) tespit ettiler.

Bu anahtarlardan çok büyük bir kısmı diğer genlerin faaliyetlerini artırıyor ya da engelliyor, bir kısmı ise, diğer genlerin kilitlerini açıyordu. Ulaşılan noktada neredeyse bütün genomun anahtarlardan oluştuğu görüldü. Gen anahtarları kapalı olduğunda, DNA işlevsel olmuyor, protein sentezi ve protein oluşumu gözlenmiyordu. Gen anahtarları açıldığında, DNA aktifleşiyor ve protein sentezi başlıyordu. Araştırmacılar birçok hastalığın yüzlerce gen anahtarında görülen bu küçük değişikliklerden kaynaklandığını belirlediler.[173]

DNA'nın bu görünmeyen yüzü, canlılardaki yaşam mekanizmaları ile ilgili yeni bilgilere ulaşmamızı sağladı. Anahtarlar, kilitli olan genleri gerekli olduğu zaman açıyor, açılan kısımda aktifleşen genler ilgili proteinleri sentezliyor ve bu proteinlerin sentezlemesiyle aktifleşen sistem, canlının çevreye uyum sağlamasını kolaylaştırıyordu.

Ayrıca sözde hurda olarak ifade edilen DNA'nın bu kısmının;

- Embriyolojik gelişimi de yönlendirdiği,
- Hücredeki bir genin ne zaman açılıp ne zaman kapanacağını belirlediğini,
- Özelikle protein kodlamayan mikroRNA'ların hücresel trafiği düzenlediği,
- Hücre içi yollarda yönlendirici olduğu keşfedildi.[174]

Bu bilim adamları uzun yıllar boyunca "hurda-gereksiz DNA" olarak adlandırdıkları DNA dizilerinin sözde genom evriminde önemli bir rolü olduğunu iddia ediyorlardı. Hurda DNA'nın canlının sözde geçmiş kazanımlarını içeren tekrarlanan, işe yaramaz genlerden oluştuğunu savunmuşlardı. Ancak bu iddiayı ortadan kaldıran ENCODE sonuçları

karşısında, normalde her bilimsel olayı evrime göre yorumlayan birçok bilim adamı garip bir şekilde suskunluğunu korudu. Tüm bunlar göstermektedir ki, DNA gibi olağanüstü kompleks bir yapının tesadüf eseri bir anda var olması imkansızdır. Bunların her biri, Yüce Rabbimiz'in emriyle bir araya gelmiştir. Bir Kuran ayetinde Allah şöyle bildirir:

> **... İşte bunları (yaratıp düzene koyan) Allah sizin Rabbinizdir; mülk O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, 'bir çekirdeğin incecik zarına' bile malik olamazlar. (Fatır Suresi, 13)**

Canlılık Molekül Yığınlarının Ötesinde Bir Kavramdır

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve ilk dünya koşulları gibi olabilecek en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün tesadüflerle meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, söz konusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendi gibi tesadüfen oluşacak başka proteinleri beklemesi gerekecekti... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları gibi şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya

uğramadan, sabırla hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde bir araya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece planlı, düzenli, uyumlu ve bağlantılı bir biçimde bir araya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile bu molekül yığını canlanabilir miydi?

Cevap, "Hayır"dır! Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, **hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin bir araya gelmiş olması yeterli değildir.** Yaşam için gerekli tüm proteinler toplanıp bir deney tüpüne konsa yine de canlı bir hücre elde etmek mümkün olmayacaktır. Bu konuda yapılan tüm deneyler başarısız olmuştur. Bütün deney ve gözlemler ise hayatın ancak hayattan geldiğini göstermiştir. Hayatın cansız maddelerden çıktığı iddiası, bu bölümün en başında da belirttiğimiz gibi, sadece evrimcilerin hayallerinde yer alan, tüm gözlem ve deneylere aykırı bir masaldır.

Bu durumda, yeryüzündeki ilk hayatın da ancak bir Hayat'tan gelmiş olması gerekir. İşte bu, "Hayy" olan (Hayat Sahibi) Allah'ın yaratmasıdır. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Evrim ise, canlılığın nasıl başladığını açıklamak şöyle dursun, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve nasıl bir araya geldiğini bile açıklayamamaktadır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğu hikayesine on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Allah'a inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi ***yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz,*** *tesadüfi karmaşalar değil.*[175]

İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka İlah yoktur. Her şeyin Yaratıcısı'dır, öyleyse O'na kulluk edin. O, her şeyin üstünde bir vekildir. (Enam Suresi, 102)

Termodinamiğin İkinci Kanunu Evrim Teorisini Geçersiz Kılıyor

Fiziğin en temel kanunlarından birisi olan "Termodinamiğin İkinci Kanunu", evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Canlı, cansız bütün her şey zaman içinde aşınır, bozulur, çürür, parçalanır ve dağılır. Bu, er ya da geç her varlığın karşılaşacağı mutlak sondur ve söz konusu kanuna göre bu kaçınılmaz sürecin geri dönüşü yoktur.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir arabayı çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine arabanın lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Aynı kaçınılmaz süreç, canlı varlıklar için çok daha hızlı işler.

İşte Termodinamiğin İkinci Kanunu bu doğal sürecin, fiziksel denklem ve hesaplamalarla ifade ediliş biçimidir.

Bu ünlü fizik kanunu, "Entropi Kanunu" olarak da adlandırılır. Entropi, fizikte bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini artırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir. Entropi Kanunu, tüm evrenin geri dönüşü olmayan bir şekilde sürekli daha düzensiz, plansız ve dağınık bir yapıya doğru ilerlediğini ortaya koymuştur.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilim adamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır:

> Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu kanunun bütün bilimlerin birinci kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.[1]

Evrim teorisi ise, bütün evreni kapsayan bu temel fizik kanununu bütünüyle gözardı ederek ortaya atılmış bir iddiadır. Evrim, bu kanunla temelinden çelişen tam tersi bir mekanizma öne sürer. Evrime göre, dağınık, düzensiz, cansız atomlar ve moleküller, zamanla kendi kendilerine tesadüflerle bir araya gelerek düzenli ve planlı proteinleri, DNA, RNA gibi son derece kompleks moleküler yapıları, ardından da çok daha ileri düzenlere, organizasyonlara ve yapılara sahip milyonlarca canlı türünü ortaya çıkarmışlardı. Evrime göre, her aşamada daha planlı, daha düzenli, daha kompleks ve daha organize bir yapıya doğru ilerleyen bu hayali süreç, Entropi Kanunu'nun ortaya koy-

duğu gerçeklere bütünüyle aykırıdır. Bu nedenle evrim gibi bir sürecin, en başından en sonuna kadar varsayılan hiçbir aşamasının gerçekleşmesi mümkün değildir. Evrimci bilim adamları da bu açık çelişkinin farkındadırlar. J. H. Rush şöyle der:

Evrimin kompleks süreci içinde yaşam, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nda belirtilen eğilime belirgin bir çelişki oluşturur.[2]

Evrimci bilim adamı Roger Lewin de bir başka bilimsel dergi olan *Science*'daki bir makalesinde evrimin termodinamik açmazını şöyle dile getirmektedir:

Biyologların karşılaştıkları problem, evrimin Termodinamiğin İkinci Kanunu'yla olan açık çelişkisidir. Sistemler zamanla daha düzensiz yapılara doğru bozulmalıdırlar.[3]

Bir evrimci olan George Stavropoulos, canlılığın kendiliğinden oluşmasının termodinamik açıdan imkansızlığını ve fotosentez gibi kompleks canlı mekanizmaların kökenini doğa kanunlarıyla açıklamanın mümkün olmadığını, ünlü evrimci yayın *American Scientist*'te şu ifadelerle kabul etmektedir:

Normal şartlarda, Termodinamiğin İkinci Kanunu doğrultusunda, hiçbir kompleks organik molekül hiçbir zaman kendi kendine oluşamaz, tersine parçalanır. Gerçekte, bir şey ne kadar kompleks olursa o kadar kararsızdır ve kesin olarak eninde sonunda parçalanır, dağılır. Fotosentez, bütün yaşamsal süreçler ve yaşamın kendisi, karmaşık veya kasıtlı olarak karmaşıklaştırılmış açıklamalara rağmen, halen termodinamik ya da bir başka bilim dalı vasıtasıyla anlaşılamamıştır.[4]

Görüldüğü gibi, evrim teorisi bütünüyle fizik yasalarına aykırı olarak ortaya atılmış bir iddiadır. Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrim senaryosu karşısına bilimsel ve mantıksal açıdan aşılması imkansız bir fiziksel engel oluşturmaktadır. Bu engeli aşacak hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklama getiremeyen evrimciler ise bunu ancak hayal güçlerinde aşabilmektedirler. Örneğin, ünlü evrimcilerden Jeremy Rifkin, evrimin, bu fizik kanununu sihirli bir güçle aştığına inandığını belirtmektedir:

Entropi Kanunu, evrimin bu gezegendeki yaşam için mevcut olan tüm enerjiyi dağıtacağını söyler. Bizim evrim anlayışımız ise bunun tam tersidir. Biz evrimin sihirli bir şekilde yeryüzünde daha büyük bir değer ve düzen artışı sağladığına inanıyoruz.[5]

Bu sözler evrimin tamamen dogmatik bir inanç olduğunu çok iyi ifade etmektedir.

Açık Sistem Çarpıtması

Evrimciler, tüm bu açık gerçekler karşısında, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğu, "açık sistemler"in bu kanunun dışında olduğu gibi bir çarpıtmaya başvururlar.

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemdir. Evrimciler de dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun Dünya için geçersiz olduğunu, düzensiz, basit, cansız yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürmektedirler.

Oysa burada bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bu enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılık enerjisini Güneş'ten almaktadır. Fakat Güneş enerjisi, ancak canlılardaki olağanüstü komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Bu enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için, yakıcı, eritici ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Görüldüğü gibi herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa, evrim için hiçbir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

İlk dünyaya dışarıdan giren Güneş enerjisinin de bu yüzden hiçbir şekilde düzenlilik meydana getirecek etkisi yoktur. Çünkü sıcaklık ne kadar artarsa artsın amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha kompleks moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için de yine yalnızca enerji yeterli değildir. Asıl olarak gereken etken, kusursuz bir yaratılıştır.

Termodinamiğin İkinci Kanunu, doğal şartların her zaman için düzensizlik oluşturduğunu gösterir. Evrim teorisi ise, bu kanunla tamamen çelişen bilim dışı bir senaryodur. Doğa kanunları dahi, evrime meydan okumaktadır.

Kaos Kuramı Kaçışı

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimi imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ile evrim teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek amacıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir. Yalnızca bu gayretler dahi evrim teorisinin göz ardı edilemeyen bir açmaz karşısında olduğunu açıkça göstermektedir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi ise Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir.

Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Oysa bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

> *Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?*[6]

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin, canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

> *Kaos Teorisi ve... canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak çıkmaktadır.*[7]

İşte Kaos Kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut sonuç elde edilememiştir.

Bütün bu kaçınılmaz gerçeklere rağmen evrimciler, "canlılar oluşmuşsa, demek ki evrim olmuş" gibi ucuz kaçamaklara sığınmaya çalışırlar. Fakat, açık ve net bilimsel gerçekler, canlıların ve canlılardaki düzenli, planlı ve kompleks yapıların kesinlikle evrimin iddia ettiği gibi tesadüflerle ve doğa şartlarıyla oluşamayacağını göstermektedir. Bu durum da canlıların varlığının ancak doğaüstü bir gücün müdahalesiyle açıklanabileceğini ortaya koyar. Doğaüstü müdahale, bütün evreni yoktan var eden Allah'ın yaratmasıdır. Bilim, her alanda olduğu gibi termodinamik açıdan da evrimin imkansız olduğunu ve canlılığın varoluşunun Yaratılış dışında bir açıklaması olamayacağını gözler önüne sermiştir.

1 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View,* New York: Viking Press, 1980, s. 6.
2 J. H. Rush, *The Dawn of Life,* New York: Signet, 1962, s. 35.
3 Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", *Science*, Cilt 217, 24 Eylül 1982, s. 1239.
4 George P. Stavropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", *American Scientist,* Cilt 65, Kasım-Aralık 1977, s. 674.
5 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View,* s. 55.
6 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos,* New York: Bantam Books, 1984, s. 129.
7 Prigogine, Isabelle, a.g.e., s. 175

BÖLÜM 11

EVRİMCİ İDDİALARIN GEÇERSİZLİĞİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin geçersizliğini fosil biliminin ve moleküler biyolojinin ortaya koyduğu delillerle inceledik. Bu bölümde ise, evrimcilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları bazı biyolojik olay ya da kavramları ele alacağız. Bu konular, hem evrimi destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermeleri, hem de evrimcilerin ne denli büyük çarpıtma ve göz boyamalara başvurduklarını gözler önüne sermeleri açısından önemlidirler.

Varyasyonlar ve Türler Arasındaki Aşılmaz Sınırlar

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "**çeşitlenme**" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların, birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları evrim teorisine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü **varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir. Varyasyon, gen içinde meydana gelen değişimdir ve sınırlıdır; dolayısıyla genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.**

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde gerçekleşir. Genetik biliminde söz konusu sınıra "**gen havuzu**" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde diğerine göre biraz daha uzun kuyruklu ya da biraz daha kısa ayaklı ırklar ortaya çıkabilir Çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon, **hiçbir zaman canlıya genetik bilgisinde var olmayan yeni bir bilgiyi kazandırmaz.** Yani sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

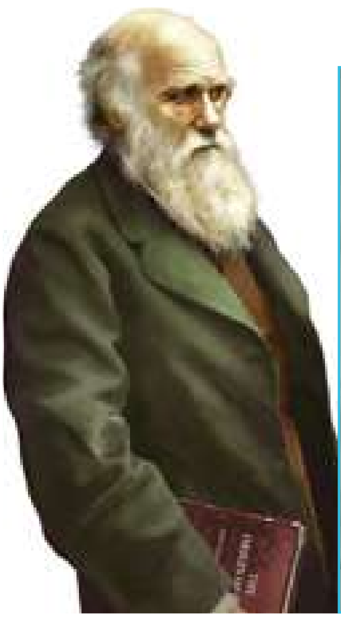
Varyasyon kavramı "**yeni bir genetik bilgi olmaksızın, aynı canlıdaki mevcut genlerin yalnızca belirli bölümlerinin değişik kombinasyonları**" olarak tanımlanır. Genetik özellikler (genotip) temelde aynı

kalır; ancak canlının dış özellikleri (fenotipi) değişebilir. Yani, eğer aynı türe ait canlılar birbirlerinden bir sebeple izole olurlarsa o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde belli özellikler ön plana çıkmaya başlar ve iki grup birbirinden farklılaşır. Ancak farklılaşan iki grup bir şekilde bir araya gelirse tekrar çiftleşebilirler; yani yine aynı türdürler.

Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, *"çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum"* demişti.[176]

Türlerin Kökeni adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti.

Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" iddiasındaki garipliği en iyi ifade eden ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında yazdığı şu cümleydi:

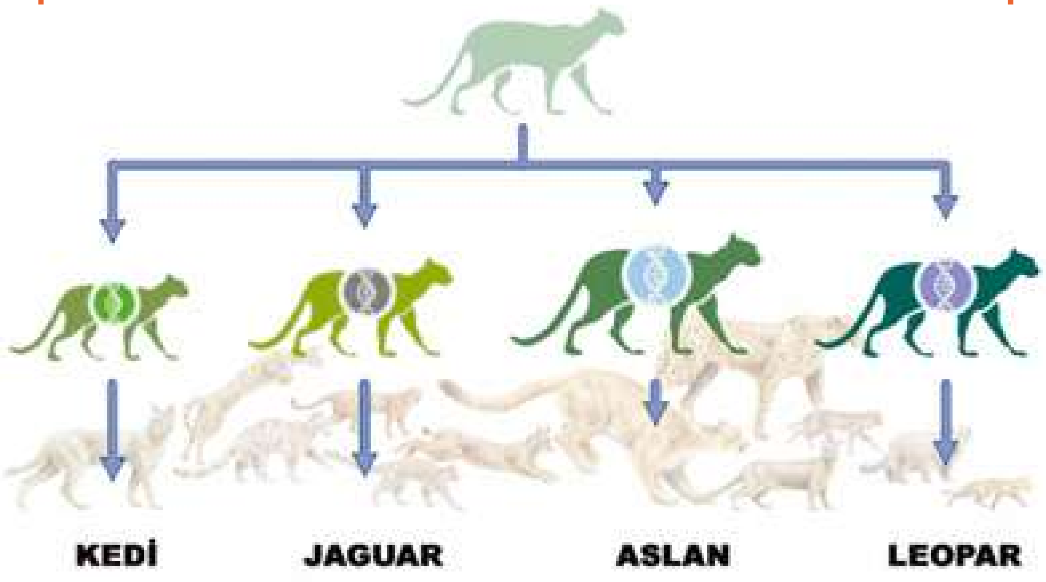

THE ORIGIN OF SPECIES

Darwin ve türlerin evrimleştiği safsatasını yaygınlaştırdığı *Türlerin Kökeni* adlı kitabı

Türlerdeki Varyasyonlar Evrim Değildir

Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabında, iki kavramı birbirine karıştırmıştı: Bir tür içindeki varyasyonlar ve yeni bir türün oluşumu. Darwin, örneğin, köpek türünün içindeki çeşitliliği gözlemledi ve bu varyasyonlarla köpeklerin bir gün başka bir türe dönüşecekleri gibi bir yanılgıya kapıldı. Bugün bile evrimciler bir tür içindeki varyasyonları evrim olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Ancak tür içindeki varyasyonların evrim olmadığı bilimsel bir gerçektir. Doğada kaç köpek türü olduğu hiç önemli değildir, çünkü bunların hepsi daima köpek olarak kalacaklardır. Bir türden diğer bir türe geçiş kesinlikle meydana gelmeyecektir.

> *Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun özellikler elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balinaya dönüşmesinde hiçbir zorluk göremiyorum.*[177]

Darwin'in bu denli iddialı örnekler vermesinin nedeni, içinde yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışıydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "**genetik değişmezlik**" (genetik homoestasis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluş-

turma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, **canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu** ortaya koyuyordu. 21. yüzyıl bilimi, bu aşılmaz sınırların kesin ve değişmez olduklarını gösterdi. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Yargılandı) adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

Balinaların Ayılardan Evrimleştiği Senaryosu

Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, balinaların yüzmek için çabalayan ayılardan evrimleştiğini iddia etmişti! Bunun nedeni, Darwin'in bir canlı türü içindeki değişimleri sınırsız ve çok yönlü sanmasıydı. 21. yüzyılın bilimi, hayal gücüne dayalı bu evrimci senaryoları geçersiz kıldı.

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz.[178]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "**bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar**" diyerek ifade etmektedir.[179] Danimarkalı bilim adamı W. L. Johannsen ise bu konuda şöyle der:

Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.[180]

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde evrime delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. Darwin'den sonra yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. İspinozlar, çevresel etkilere göre, tıpkı insanlarda görülen kısa boyluluk-uzun boyluluk gibi, görünümlerinde küçük değişiklikler göstermiş –gaga uzunlukları vs. farklılaşmış–; fakat başka bir canlıya dönüşmemişlerdir. Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta efsaneleştirilerek anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.[181]

Üreme Bariyeri Evrime Meydan Okumaktadır

"Üreme bariyeri", tanımı gereği, iki canlının çiftleşmesine engel olan mekanizma, durum ya da sebep anlamına gelir ve zigot öncesi ve zigot sonrası olarak ikiye ayrılır. Evrimciler, üreme açısından birbirinden ayrılmış iki popülasyonun, farklı genetik değişmeler geçirdiğini, bir noktada birbiriyle çiftleşemez duruma geldiğini ve böylelikle yeni bir tür oluştuğunu ileri sürerler. Oysa, üreme izolasyonu, diğer adıyla "gen bariyeri", evrimcilerin iddia ettiği şekilde yeni bir tür oluşumunu imkansız kılmaktadır. Üreme bariyeri, sadece aynı türün çeşitli varyasyonlarının ortaya çıkmasına vesile olur.

Örneğin, daha önce değindiğimiz gibi, farklı genetik özelliklere sahip insan ırkları bu şekilde ortaya çıkmıştır. Birbirlerinden çeşitli sebeplerle izole olmuş bu insan gruplarından bir bölümünde siyah derililik baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve çoğaldıkları için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir.

Bu şekilde bir popülasyonda farklı özellikler (renk, boy, kas gücü v.s) baskın iken, diğer gruptakilerde daha başka özellikler baskın hale gelir ve böylece iki ayrı ırk oluşur. Bu, evrim veya türleşme değildir; sadece aynı tür içerisinde bir çeşitlenme (varyasyon) dir.

Bu konudaki bir diğer problem de; evrimciler tarafından öne sürülen "aynı canlının farklı türlerinin birbirleriyle çiftleşemediği" iddiasıdır. Oysa dünyanın farklı kıtalarında milyonlarca yıldır birbirinden ayrı yaşamalarına rağmen, aynı tür özelliklerini gösteren ve bir araya getirildiğinde çiftleşebilen bir çok canlı türü bulunur. Güney Amerika'dan Avustralya'ya kadar olan bölgedeki tatlı ve tuzlu suda yaşayan timsahlar, bu açıdan iyi bir örnektir. Zamanında tek bir kara parçası olan kıtaların birbirlerinden ayrılması yaklaşık 175 milyon yıl önce gerçekleşmiştir. 175 milyon yıl gibi çok uzun bir süre boyunca türünün sahip olduğu tüm özellikleri devam ettiren timsahlar, coğrafi engellerin türleştirici bir faktör olduğu iddiasını da tek başına yalanlamaktadır.

Genetik biliminde, genlerin karıştırılması mekanizması (gene shuffling) ve gen değişikliklerini inceleyen mekanizmalar (epigenetik) vardır. Bu mekanizmalar, varyasyonları tetiklerler. Ancak, varyasyonların da bir sınırı vardır. İşte bu sınır, "gen bariyeri" ile belirlenir.

Farklı canlıların genetikleri birbirlerinden apayrıdır. Genlerindeki bu farklılıklar nedeniyle de; başka tür canlıların birbirleriyle çiftleşerek yeni bir tür meydana getirebilmeleri imkansızdır. Üstelik, doğada yeni bir genetik bilgi oluşturabilecek, genlere yeni bir bilgi ekleyebilecek herhangi bir mekanizma zaten yoktur. Bir canlıya yeni bir gen eklemek mümkün olmadığı gibi yeni bir tür de ortaya çıkamaz.

Bir kısım evrimciler iki farklı canlının çiftleşmesinden oluşan hibrit canlıları, türleşmeye örnek olarak göstermeye çalışırlar. Oysa bu bir aldatmacadır. Günümüzde suni olarak gen çalışmaları yapılabilmekte ve özellikle genleri ile oynanmış (hibrit) meyve ve sebzeler sıklıkla karşımıza çıkmaktadır. Fakat yapay olarak döllenme sonrasında bir kısım izolasyon mekanizmaları ile karşılaşılmaktadır.[182] Bunlar:

- *Gamet uyumsuzlukları. Sperm transfer edilir fakat yumurtayı döllemez.*
- *Zigot gelişmez. Yumurta döllenir fakat zigot gelişim göstermez.*
- *Hibrit yaşamaz. Hibrit embriyo gelişimi başlangıçta olur, fakat sonra durur.*
- *Hibrit kısırlığı. Hibrit dünyaya gelir fakat kısırdır (Örn: Katır).*
- *Hibrit bozumu. İlk jenerasyon hayattadır fakat ikinci jenerasyon yaşamaz ya da kısır olur.*

Örneğin, at ve eşek iki farklı türdür; fakat buna rağmen çiftleşebilirler. Bu iki canlının çocukları olan katır, bir hibrit canlıdır. Hibrit canlının en önemli özelliği ise neslinin devamı olmamasıdır; yani bu canlı kısırdır. Dolayısıyla yeni bir tür değildir.

Genetiği ile oynanmış hibrit meyve ve sebzelere örnekler

Aynı durum hibrit tohumlar ve bitkiler için de geçerlidir.

"GDO" yani "genetiği değiştirilmiş organizma" tanımı yapay olarak genler ile oynanmasından ileri gelmektedir. Günümüzde birçok bitkinin orijinal türü yerine, genetiğiyle oynanmış türler piyasadadır. Aslında ticari kaygılarla yapılan genetik manipülasyonlar ürünün ticari değerini artırmakta fakat çeşitli genetik sorunlar sonucunda verimli bir nesil elde edilememektedir.

Görüldüğü üzere, doğada farklı türlerin eşleşmesi ve yeni türler meydana getirmesi mümkün olmamaktadır. Bunun imkansızlığını sırf genetik bilimi değil, aynı zamanda paleontoloji de göstermiştir. Fosil kayıtlarında, böyle bir ara tür hiçbir şekilde yoktur. Canlılar milyonlarca yıldır aynıdırlar.

Evrimcilerin "üreme izolasyonunun türleşmeye sebep olduğu" iddiası yakın zamanda Berkeley ve Chicago Üniversitelerinden biyologların ortak bir çalışmasıyla da yeniden sorgulanmış ve bu şekilde yeni türler oluşmasının mümkün olmadığı bir itiraf olarak yayınlanmıştır.[183]

Science Daily'de Michigan Üniversitesinden biyologların ortak görüşü olarak da yayınlanan başka bir makalede ise, *"üreme izolasyonu olarak da bilinen genetik üreme engellerinin, türleşmenin ardındaki itici güç olduğuna dair devam ettirilen varsayımın, aslında geçerli olmadığı"* belirtilmiştir.[184]

Chicago Üniversitesinden Daniel Rabosky, bugüne dek üreme bariyerlerinin, türleşmenin önemli bir nedeni olduğunu zannetmelerinin nasıl bir yanılgı olduğuna dair şu itirafta bulunmuştur:

Bu sonuçlar... "türlerin oluşumu" ile ilgili fikirlerimizin son derece eksik olduğunu gösterir, çünkü bu hatalı varsayımdan ötürü, yani "tür oluşumunun başlıca nedeninin genetik bariyer olması" fikrinden dolayı uzun süre yanlış şeyler incelemiş olduk.[185]

Gen Teknolojisi Evrimleşme Değildir

Genetik mühendisliği, bir canlıdan alınan genleri izole etme, bu genleri yönlendirme ve başka bir canlıya aktarma çalışmalarının yapıldığı alandır. Bilim adamları bu sayede endüstriyel atıkları sindiren bakteriler üretebilmekte, canlıları klonlayabilmekte, hastalıklara ve böceklere karşı dirençli yapılar ve bitkiler geliştirebilmektedir. Gen teknolojisi, bilim adına oldukça güzel bir gelişmedir. Ancak ne bu biyoteknolojik çalışmalar ne de onların dayandığı genetik araştırmalar, evrim teorisini desteklemez. Bu konudaki belli başlı yanılgıları şöyle sıralayabiliriz:

1 Biyoteknolojik çalışmalar, canlıların bilinçsiz, tesadüfi süreçler sonucu değil, bilinçli olarak yaratıldıklarının bir kanıtıdır:

Söz konusu genetik çalışmaların hepsinde, genler üzerinde çok büyük bir dikkat ve özenle çalışılmakta, yani "bilinçli müdahale" yapılmaktadır. Bilim adamları, genleri belli bir amaç doğrultusunda yönlendiren, "bilinçli bir düzenleyici" konumundadır. Bu insanlar, hücrenin işleyişi hakkında yıllarca eğitim alarak bilgi sahibi olmuşlardır. Çalışmalarının tüm aşamalarını özenle gerçekleştirmekte, kontrollü müdahalelerde bulunmaktadırlar. Dahası bu tür çalışmalar, gelişmiş laboratuvarlar, teknolojik aletler kullanılarak, tamamen özel olarak "düzenlenmiş" ortamlarda yürütülmektedir. Biyoloji profesörü William D. Stansfield, kendisi bir evrimci olmasına karşın, bu gibi çalışmaların

evrim kanıtı olamayacağını -laboratuvarda hücre sentezleme çalışmalarından verdiği örnekle- şöyle kabul etmiştir:

> *Yaratılışı savunanlar, bilimin basit kimyasallardan gerçekten canlı meydana getirebileceği günü iple çekmişlerdir. İddia etmektedirler ve bunda haklıdırlar ki, böyle insan yapımı bir yaşam-formu üretilebilse bile bu, doğal yaşam formlarının benzer kimyasal evrimsel süreçlerle geliştiğini kanıtlayamayacaktır. Evrimci bilim adamları bunu anlamış durumdadırlar ve bu nedenle teorilerini test etmeyi ağırdan almaktadırlar.*[186]

2 Genetik çeşitlenme evrim teorisine bir destek sağlamaz:

Evrimci yayınlarda iddia edildiği gibi, genetik çeşitlenme ile sonuçlanan deneyler de, evrim teorisinin bir delili değildir. Çünkü evrim teorisi, doğada canlıları daha kompleks hale getiren mekanizmalar bulunduğunu ve bu yolla bir canlı türünün bir başka canlı türüne dönüştüğünü iddia eder. Oysa, genetik mühendisliği ve biyoteknoloji alanında yapılan deneylerde, genetik çeşitlenmelerin tür değişikliğine yol açmasının imkansız olduğu görülmüştür. Ancak bir kısım evrimciler bu gerçeği görmezden gelmekte ve bazı kelime oyunları ile evrim teorisinin laboratuvarda ispatlandığı gibi gerçek dışı iddialar öne sürmektedirler.

3 Genetiği değiştirilen organizmalar ve çeşitli genetik çalışmalar evrim teorisinin delili değildir:

Diğer bir yanılgı ise, organizmaların genetik mühendislik yoluyla geliştirilebilir olmasının, evrim teorisini doğruladığı iddiasıdır. Günümüzde biyoteknoloji ve genetik mühendisliği alanında, özellikle ilaç veya insülin gibi proteinlerin üretiminde veya bazı enzimlerin reaksiyon hızlarını değiştirme gibi konularda kullanılan yöntemler, evrimciler tarafından evrim teorisinin bir delili gibi gösterilmektedir. Oysa bu çalışmaların evrim teorisi lehinde bir delil olması mümkün değildir.

Genetik mühendisliği çalışmaları, "Rekombinant DNA" teknolojisinin gelişimi ile yürür. "Rekombinant" kelimesi ile, önceden ortamda var olan yapıların (genlerin) yeniden birleştirilmesi kastedilmektedir. Yani bu mühendislik çalışması ile yoktan bir gen üretilmemekte, zaten var olan genler üzerinde çalışma yapılmaktadır. Bu durumda, evrimcilerin öncelikle, genetik mühendisliğinin hammaddesi olan genlerin kökenini açıklayabilmeleri gerekmektedir.

Genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması ya da aynı ortamdaki genlerin yeniden birleştirilmesi, evrimsel bir sürecin varlığına delil gösterilmeye çalışılmaktadır. Gerçekte ise bu çalışmaların malzemesi olan genler, -önceki bölümlerde açıkladığımız gibi- son derece kompleks yapılarıyla böyle tesadüfi bir sürecin yaşanmadığının, en kuvvetli kanıtlarından biridir.

4 Genler, canlıların ortak ataya değil, ortak kökene sahip olduklarının göstergesidir:

Evrimcilerin bu alandaki çalışmalarla ilgili propagandalarındaki yanılgılardan bir diğeri, organizmalar arasında aktarılabilir olan ortak genlerin, canlıların ortak bir atadan türediği iddiasını kanıtladığı yanılgısıdır. Darwinist laboratuvar araştırmacıları, canlılar arasında genleri nasıl aktarabildiklerini açıkladıktan sonra, "Bunu yapabiliyoruz, çünkü

kullandığımız canlılar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir" şeklinde iddialarda bulunmaktadırlar. Böylece kendi varsayımları doğrultusunda yaptıkları yorumu, bir kanıt gibi anlatarak, konu hakkında yüzeysel bilgi sahibi olan kimseleri yanıltmaktadırlar. Gerçekte ise ortak köken, ortak ata varsayımına ispat oluşturmamaktadır. Aynı şekilde, genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması da, biyolojik yapıların tesadüflerle ve amaçsız doğa olaylarıyla evrimleştiğini kanıtlamamaktadır. Farklı organizmalar arasındaki ortak genler, objektif olarak ancak "ortak köken" göstergesi olarak kabul edilebilir. Ortak köken yorumu da, açıkça yaratılış gerçeğini destekler.

5 Gen mühendisliği, ateizm propogandasına hiçbir destek sağlamaz:

Gen mühendisliği ile ilgili yorumlarda rastlanan bir diğer yanlış ise, gen mühendisliğinin "yaratma" olduğu yanılgısıdır. Allah'ın varlığını inkar eden materyalistler, genetik mühendisliği çalışmalarını ateizm propagandası için kullanmakta ve yapılan çalışmaları "yaratma" olarak yorumlamaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Dikkat edilirse, bu yönde basında çıkan haberlerin büyük bölümü de, bu algıyı oluşturma amacıyla verilmektedir.

"Yaratmak", "yoktan var etmek" anlamına gelir. Yaratmak, yani yoktan var etmek ise, yalnızca Allah'a mahsustur. Gen mühendisliği çalışmalarında bilim adamları, Allah'ın yaratmış olduğu genler üzerinde değişiklikler yapmakta veya bunları Allah'ın yarattığı canlılar arasında

aktarmaktadırlar. Bu çalışmalarda canlıları geliştirmek için kullanılan genetik bilgi, canlılar aleminde zaten mevcut olan bilgiden alınmaktadır.

Örneğin bilim adamları, deniz anasının genini bir zebra balığının DNA'sına yerleştirerek, bu balığın ışık saçmasını ya da keçinin DNA'sına örümcek geni yerleştirerek, keçi sütünde örümcek ipliği üretilmesini sağlayabilmektedirler. Ancak ortaya çıkan canlılar görünürde, yeni birtakım özelliklere sahip olsalar da, burada kesinlikle yeni genetik bilgi var olmamış, sadece zaten mevcut bulunan bilgi, canlılar arasında ortam değiştirmiştir.

Bilim adamları gelecekte bir gün, bir canlıyı köklü bir şekilde yeniden yapılandırmayı başarsalar dahi, bu durum değişmeyecektir. Moleküler biyolog Michael Denton, bu gerçeği şöyle ifade eder:

> *Gelecekte eğer gen mühendisleri, canlı sistemleri, proteinden bütün organizmaya kadar, köklü bir şekilde yeniden yapılandırmayı başarabilirse, bu sadece, temel alt-sistemlerin çoğunda, neredeyse kesinlikle programlanmış, eş zamanlı değişimler gerektirecek olan, bilinçli olarak yönlendirilmiş değişimler yoluyla olacaktır.*[187]

Sonuç olarak evrimcilerin genetik mühendisliğiyle ilgili propagandası geçersizdir. Tam aksine, bu alandaki çalışmalar, ortaya koydukları planlanmış kontrollü ortamlar ve amaçlı değişimlerle, canlıların kusursuz bir düzenle yaratıldıkları gerçeğini gözler önüne sermektedir.

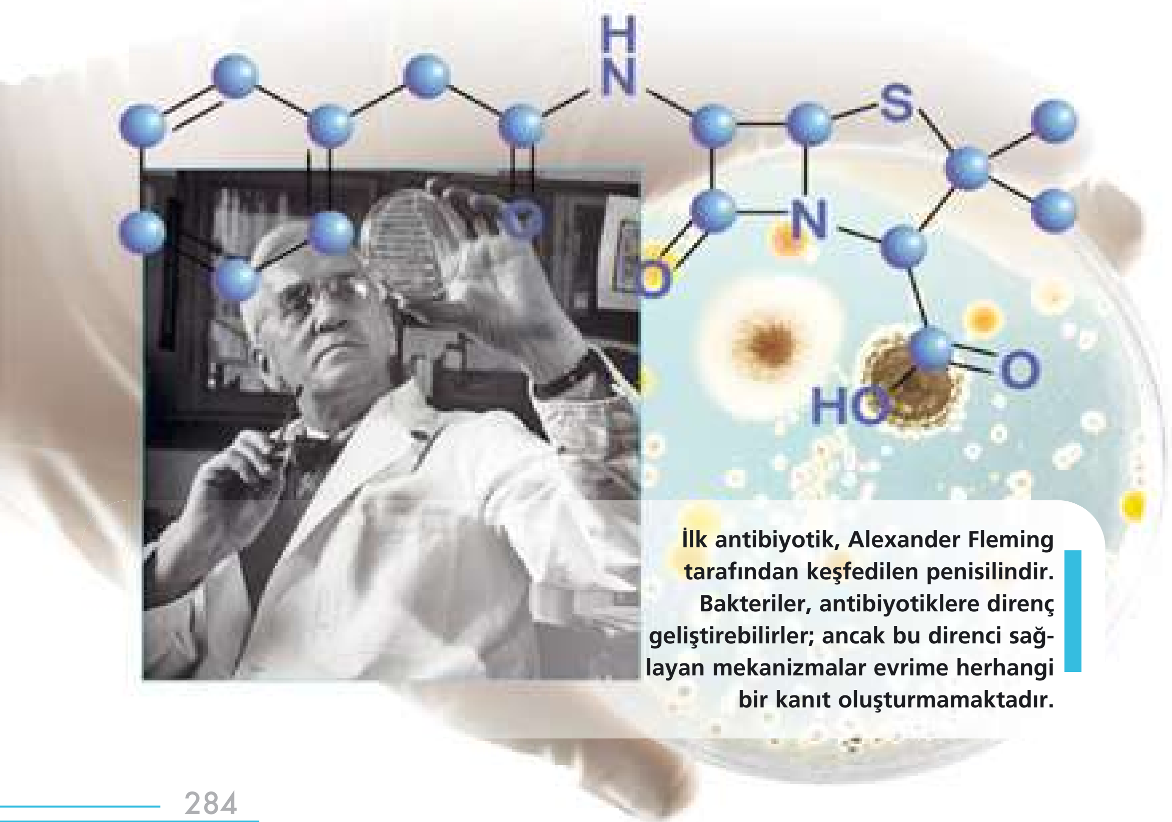

Antibiyotik Direnci ve DDT Bağışıklığı Evrime Kanıt Değildir

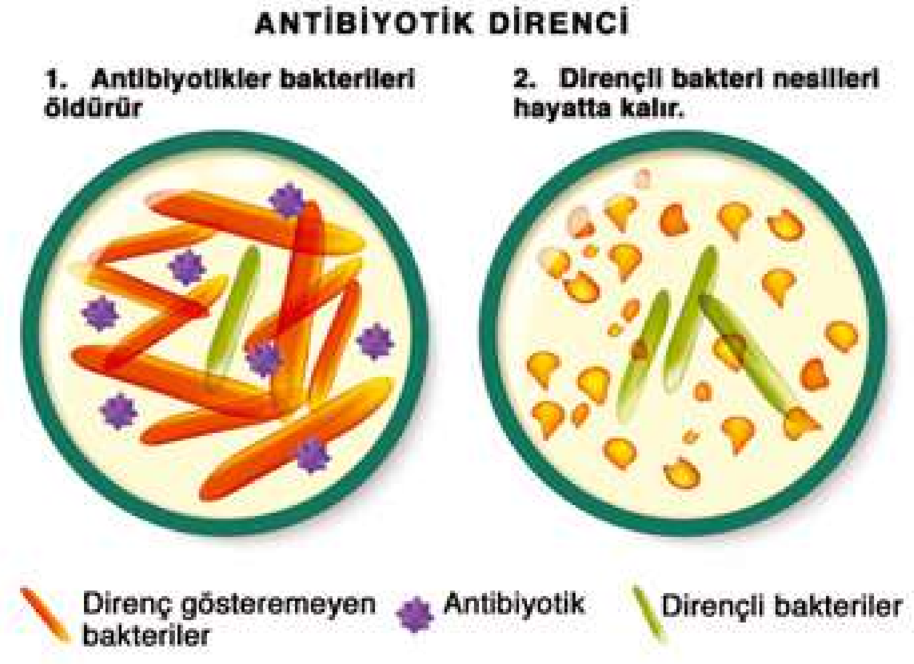
Evrimciler tarafından teorilerine delil olarak gösterilmek istenen biyolojik olguların biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da **evrimciler yanılmaktadırlar.**

Antibiyotikler, bazı mikro organizmalar tarafından diğer mikro organizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), *Staphylococcus* bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında

İlk antibiyotik, Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Bakteriler, antibiyotiklere direnç geliştirebilirler; ancak bu direnci sağlayan mekanizmalar evrime herhangi bir kanıt oluşturmamaktadır.

yeni bir çığır açmıştır. Mikroorganizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar. Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, *Not By Chance* adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiç bir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

1 *Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve*

2 *Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.*

Spetner, bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikro organizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.[188]

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biyolojik dünyaya bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.[189]

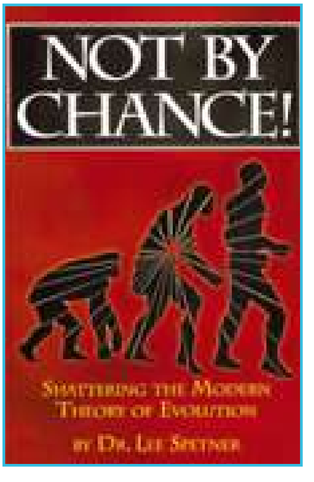
Özetle, ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikro organizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... İlk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir antibiyotiktir. Ama her ne kadar geçirdiği mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir örnek oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.[190]

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu, rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda Streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, evrimciler tarafından, "bakteri Streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik (belirli bir işe göre özelleşme) azalması, yani bir enformasyon (bilgi) kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun, evrim bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz. ***Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.***[191]

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisine karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni,

mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomun yapısı bozulmakta, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; *"Böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddeler böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı"* diyerek bu gerçeği kabul eder.[192] Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Lee Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

> *Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiç bir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir.* ***Araştırdığım soru "Gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır?" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.***[193]

Körelmiş Organlar Yanılgısı

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri de, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimci, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan 1 asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. "**İşlevsiz organlar**", aslında "**işlevi tespit edilememiş**" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülüp yok olması oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding, *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının, gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi için oldukça önemli bir yapı olduğu anlaşılmıştır.

(Biyoloji hakkındaki) ***bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü...*** *Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "****körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.***[194]

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, bir tıp kaynağında şöyle belirtilir: *"Vücuttaki timus, karaciğer, dalak,* ***apandiks****, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da* ***vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler."***[195]

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan **kuyruk sokumu**nun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere de destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan **timüs bezi**nin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; **pineal bezi**n önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; **tiroid bezi**nin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; **pitüiter bezi**n de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından

Evrimciler tarafından yıllarca körelmiş organ olarak tanıtılan bademciklerin, kişiyi enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı anlaşılmıştır.

miras kaldığı iddiasıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandiks bulumaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

> *Maymunların apandiksi vardır. Ancak daha eski (sözde) ataları olan alt maymunlarda apandiks bulunmaz. Süpriz bir biçimde apandiks, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?*[196]

Evrim teorisinin kuşkusuz bu konuda bir açıklaması yoktur. Çünkü "körelmiş organlar" iddiası, sahte ve aldatıcı bir iddiadır; bilimsel bir temeli yoktur. Evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu, kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

Canlılardaki Benzerlikler Evrime Kanıt Oluşturmaz

Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar.

Darwin benzer (homolog) organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardı, kartalların da kanatları vardı; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdi.

Kartal, yarasa ve sinek, üçü de kanatlara sahip canlılardır. Ancak onların benzer organlara sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştiklerinin kuşkusuz ki delili değildir. Yarasa memeli, sinek artropod, kartal ise kuştur.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdı. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamadı. Homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamadı. Ayrıca;

1. evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, **bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,**

2. homolog organlara sahip canlılarda, **bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları** ve

3. homolog organlara sahip canlılarda, **bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması,** homolojinin evrime hiçbir dayanak teşkil etmediğini gösterdi.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Bütünüyle Farklı Canlı Sınıflarındaki Benzer Organlar

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri, "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki iddianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Hatta bu organlar onlar açısından büyük bir çıkmazdır. Ünlü evrimci Frank Salisbury, gözün nasıl olup da farklı canlılarda birbirine çok benzer olarak ortaya çıktığından söz ederken şu itirafta bulunur:

> ***Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır.*** *Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve antropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre,* ***farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.***[197]

Çok benzer fiziksel yapılara sahip olmalarına karşın, aralarında evrimsel bir ilişki iddia edilemeyen pek çok canlı vardır. Memeli hayvanların üç büyük kategorisinden ikisini oluşturan plasentalılar ve keseliler bunun bir örneğidir. Evrimciler, bu iki memeli grubunun, memeli canlıların ilk ortaya çıktıkları dönemde birbirlerinden ayrıldıklarını ve tamamen bağımsız olarak geliştiğini kabul etmektedirler. Ama tamamen bağımsız denen bu iki kategori arasında tamamen benzer yapıda pek çok canlı vardır. Amerikalı biyologlar Dean Kenyon ve Percival Davis, bu konuda şu yorumu yaparlar:

BENZER ORGANLARA SAHİP FARKLI MEMELİLER

DEV DİŞLERE SAHİP İKİ FARKLI MEMELİ
Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki olağanüstü derecede benzer "ikiz"lerin bir diğer örneği, her ikisi de dev ön dişlere sahip olan yırtıcı birer memeli olan Smilodon (solda) ve Thylacosmilus'dur (sağda). Bu canlıların kafatası ve diş yapılarının olağanüstü derecede benzer oluşu, benzer yapıların evrime delil oluşturduğu yönündeki homoloji anlayışını açmaza sokmaktadır..

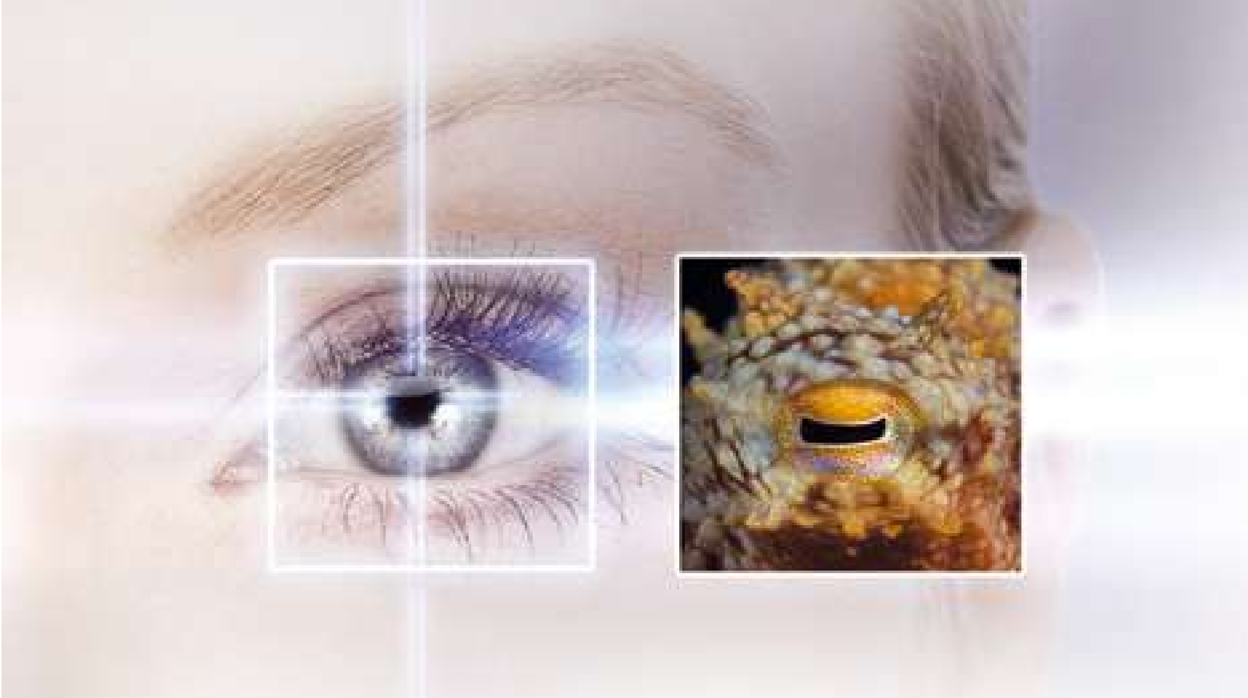
TAZMANYA KURDU VE KUZEY AMERİKALI BENZERİ
Keseli memeliler ile plasentalı memeliler arasında "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin, keseli Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika'da yetişen plasentalı kurt, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir. Altta, bu iki canlının birbirlerine çok benzeyen kafatasları yer alıyor. Hiçbir sözde "akrabalık" öne sürülemeyen, anatomik olarak tümüyle farklı olan bu iki canlı arasında bu denli benzerlik olması, homoloji iddiasını temelsiz bırakmaktadır.

Kuzey Amerika kurdunun kafatası

Tazmanya kurdunun kafatası

İnsan ve ahtapot gözü oldukça benzer yapılara sahiptir. Ancak her iki canlı türünün benzer organlara sahip olması, kuşkusuz ki onların ortak bir atadan evrimleştikleri anlamına gelmez. Benzer yaratılış, Yüce Allah'ın bu dünyada yarattığı bir ahenktir. Farklı canlılardaki bu benzerlikler, evrimcileri açıklamasız bırakmaktadır.

> *Darwinist teoriye göre, kurtlar, kediler, sincaplar, domuzlar, karıncayiyenler, köstebekler ve fareler için gerekli evrim süreci ikişer kez meydana gelmiş olmalıdır; bir kez plasentalı memeliler için, bir kez de, diğerinden tamamen bağımsız olarak, keseliler için. Bu iddia, tesadüfi ve yönlendirilmemiş bir mutasyon ve doğal seleksiyon sürecinin her nasılsa tamamen farklı organizmalarda defalarca aynı özellikleri etkilediği şeklindeki akıl almaz bir sonuca karşılık gelir.*[198]

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıları nasıl açıklayabiliriz? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linne-

aus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "**ortak yaratılış**" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratıldıkları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. Bir başka deyişle, canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini bir kez daha tasdik etmektedir.

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Açmazı

Evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için, öncelikle farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organların, aynı zamanda benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa, bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

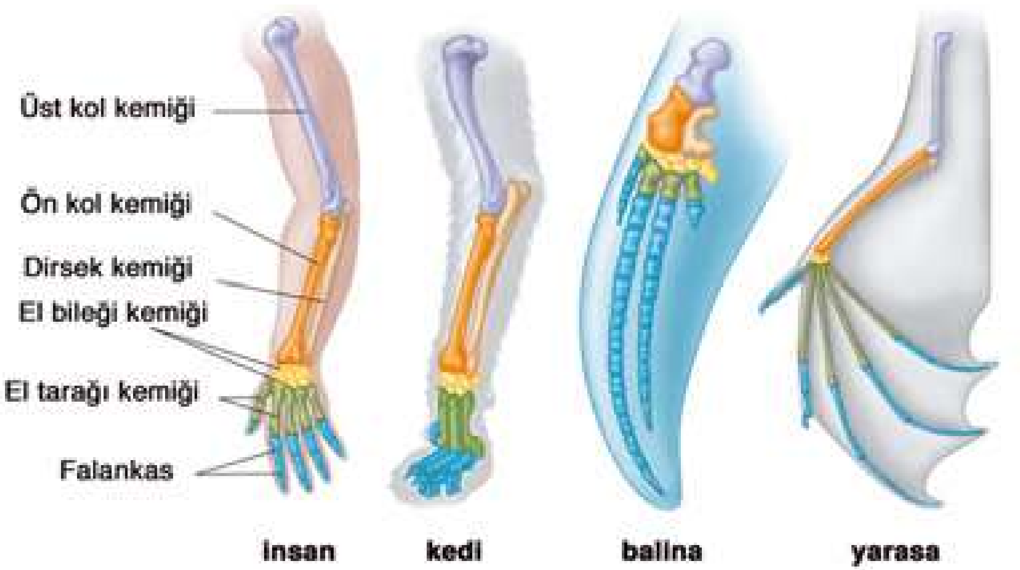
Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) isimli kitabında, homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir: "Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, **görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği** anlaşıldığında **çökmüştür.**"[199]

Bu konuda verilebilecek ünlü bir örnek, evrim teorisi lehinde yazılan hemen her ders kitabında rastlayabileceğiniz "beş parmaklılık homolojisi"dir. Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibariyle "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da

maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel yapıya uygundur.

Evrimciler ise tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmişlerdir ve bu iddia, evrimin çok güçlü bir kanıtı olarak 20. yüzyıl boyunca neredeyse tüm temel biyoloji kaynaklarında kullanılmıştır. Oysa 1980'li yıllarda ortaya çıkan genetik bulgular, bu konudaki evrimci iddiayı çürütmüştür. Çünkü bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşılmıştır. Evrimci biyolog William Fix, beşparmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beş-

5 parmaklılık, birbirinden çok farklı yapıdaki canlılarda geçerli bir özelliktir. Bazı canlılar, parmak görünümünde olmasa da kemik yapısı itibariyle bu özelliğe sahiptir. Ancak bu benzerlik, evrimcilerin hayali senaryolarına hiçbir şekilde delil teşkil etmemektedir.

parmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. ***Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman değişime uğratılmış aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir.*** *Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.*[200]

Öte yandan, homoloji konusundaki evrimci iddianın ciddi sayılabilmesi için, bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

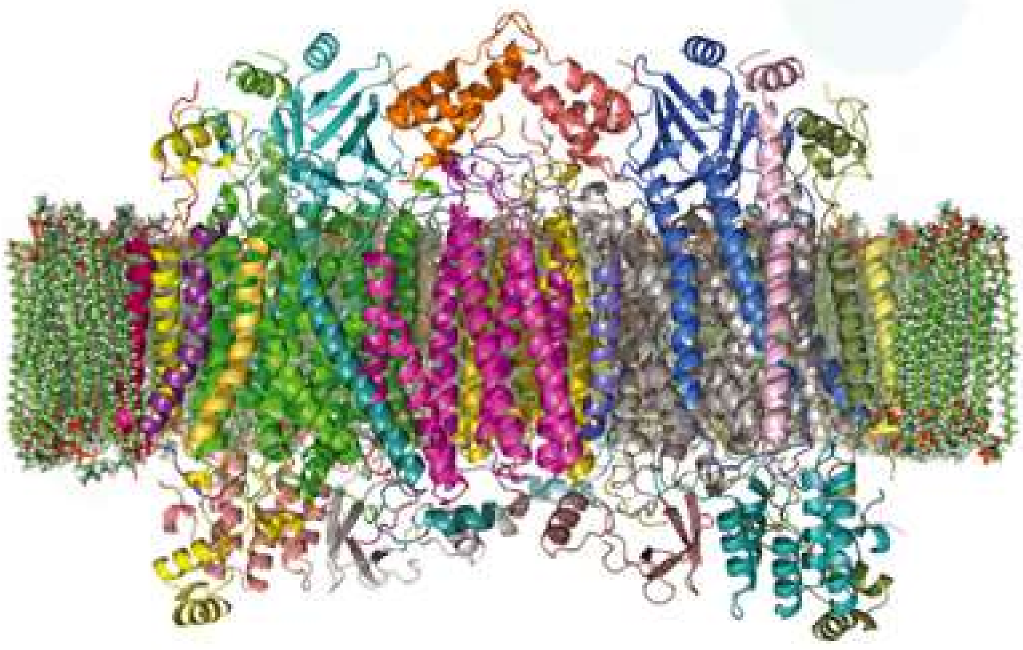
Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde lanse ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da kesinlikle geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirinden evrimleştiğinin delili gibi gösterirler. Oysa ki gerçekte moleküler karşılaştırmalar hiç de evrim teorisi lehine sonuçlar vermemektedir. Birbirine çok benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler farklılıklar vardır. Örneğin solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin yapısı, aynı sınıflamalara ait canlılarda son derece farklıdır.

Bu kriter üzerinden yapılan karşılaştırmalara göre, iki ayrı sürüngen türü arasındaki fark, bir balıkla bir kuşun ya da bir balıkla bir memelinin arasındaki farktan daha büyüktür. Bir başka araştırma, kuşlar arasındaki moleküler farklılıkların, aynı kuşlarla memeliler arasındaki farktan büyük olduğunu göstermiştir. Birbirine çok yakın gözüken bakteriler arasındaki moleküler farklılığın, memeliler ile amfibiler ya da böcekler arasındaki farklılıktan daha büyük olduğu bulunmuştur.[201] Benzer karşılaştırmalar, hemoglobin, miyoglobin, hormonlar ve genler üzerinde de yapılmış ve benzer sonuçlar vermiştir.[202] Prof. Michael Denton bu ve benzeri bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Altta Sitokrom-C oksidaz enziminin üç boyutlu yapısı görülmektedir. Bu enzim, mitokondrilerde bulunan büyük bir transmembran proteindir. Sitokrom-C'nin dört molekülünden dört elektron alarak ve moleküler oksijeni iki su molekülüne çevirerek, elektron taşıma zincirinin terminal elektron alıcısı olur.

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. *Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir...* ***Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir,*** *diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.*[203]

"Hayat Ağacı"nın Çöküşü

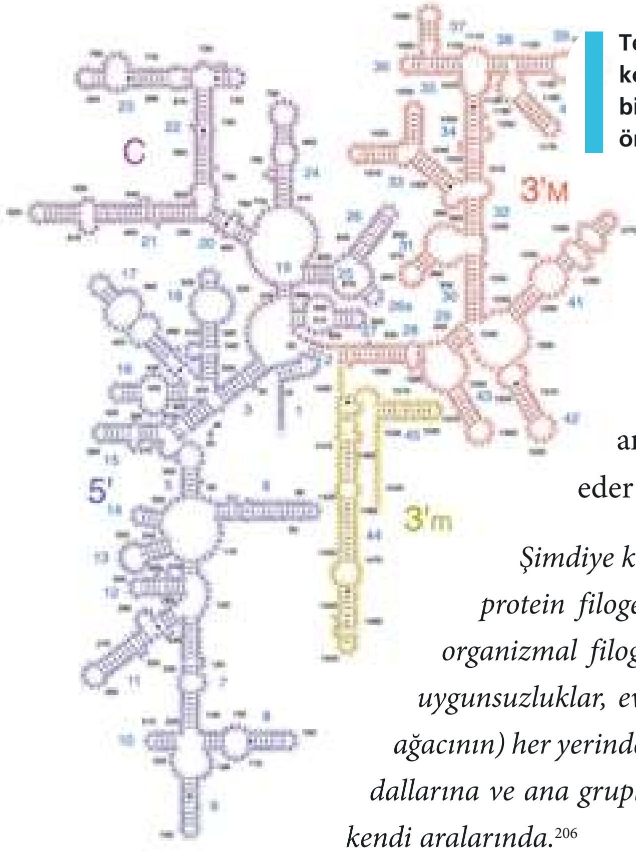
1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütmüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, *"sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."*[204]

RNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır, Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.[205]

Sonuçta, proteinler, rRNA ve genler üzerinde yapılan karşılaştırmaların hiçbiri, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır.

Tesadüfen oluşamayacak kompleksliklteki yapısıyla bir ribozomal RNA (rRNA) örneği

University of Illinois'ten ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (sözde evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiç bir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soyağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.[206]

Genetik şifreler evrimcilere bekledikleri sonucu vermeyince, protein şifreleri üzerinden yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir sahte "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama sonuç yine evrimciler için hayal kırıklığı olmuştur.

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" (Hayat Ağacını Sökmenin Zamanı Geldi mi?) başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikro organizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi onu daha da karışık hale getirdi. Şimdi ise, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

***Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" (Hayat Ağacını Sökmenin Zamanı Geldi mi?) başlıklı makalede, evrimci biyologların hayali evrim ağacını aydınlatmak için yürüttükleri genetik analizlerin aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiştir.**

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiç bir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı Claire Fraser. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.[207]

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin sözde yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiç bir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.[208]

Görülebildiği gibi canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, durumu şöyle özetler: *"Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır."*[209]

Yukarıdaki gibi şemalar, çeşitli bilimsel terimler ve Latince isimlerle bezenmiş olarak bazı bilim dergilerinde boy göstermektedir. Oysa canlılar arasında akrabalık kurma amacıyla oluşturulan moleküler filogeni teorisi, bilimsel deliller karşısında tümüyle çökmüştür. Canlılar, birbirlerinden türememiş, ayrı ayrı yaratılmışlardır.

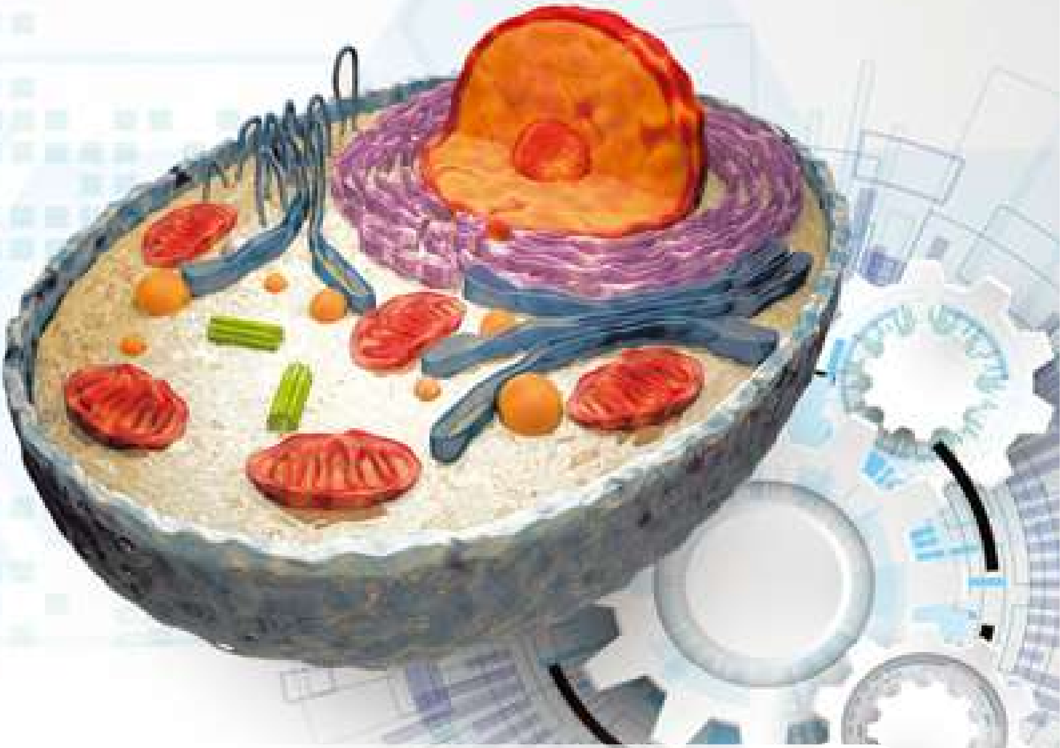
"Moleküler filogeni"nin krize girmesi ise, evrim teorisinin krize girmesi demektir. (Filogeni, evrime göre, canlılar arasındaki "akrabalık ilişkileri" anlamına gelir ve evrim teorisinin en temel varsayımıdır.) Bilim, bir kez daha, canlıların birbirlerinden türeyerek oluştukları tezini çürütmekte, her canlı grubunun ayrı ayrı yaratıldığını göstermektedir.

Zarafet ve Mükemmellik: Moleküler Makineler

Bir organizmanın farklı bölgelerinde, o bölge için gerekli özelliklere sahip hücrelerin yer alması gerekir. İşte bu nedenle hücreler, bulundukları yere ve işlevlerine göre bazı özelliklere sahiptirler. Bazı hücreler çekirdeklerini kaybeder, bazıları kamçılıdır, bazıları ise hareket etmelerini sağlayacak tüycüklere veya "ayaklara" sahiptirler. Kimisi sistemin açılıp kapanmasını sağlar, kimisi kalsiyum pompalar, kimisi kanı durdurur, kimisi ise enerji üretir. Hücre sistemleri, bütün bu işlevleri yürütecek çeşitli makinelere sahip olmak zorundadırlar. Moleküler düzeyde adeta bir fabrika çarkları gibi çalışan ve proteinlerden oluşan bu makinelere "moleküler makineler" diyoruz.

Annual Review of Biomedical Engineering (Biyomedikal Mühendisliğin Yıllık İncelemesi) dergisinde yayınlanan bir makalede, canlı organizmalarında sayısız tür makine olduğu belirtilmiştir. Makaleye göre bu makineler, bir fabrikadaki büyük ölçekli benzerlerinden daha etkili ve verimlidirler.[210] 2006'da yayınlanan bir araştırma projesinde, sadece mayada 250'nin üzerinde yeni moleküler makinenin keşfedildiği duyurulmuştur.[211]

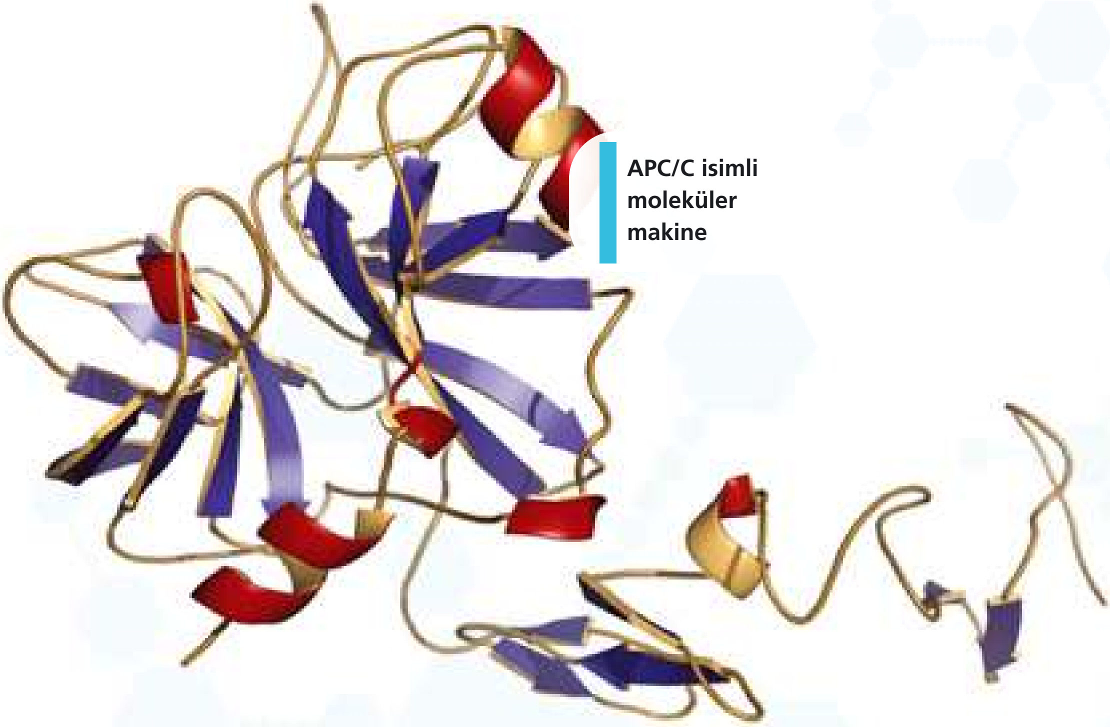
Moleküler makinelerin keşfi ile, bir hücre içinde tüm sistemlerin makinelere bağlı olarak işlev görebildiği, dolayısıyla bu mükemmel mekanizmalar olmadan hücrenin varlık gösteremeyeceği kanıtlanmıştır. Bu durum, evrimci camiada ciddi bir sıkıntıya sebep olmuştur. Keza, bir hücrenin, başından beri tüm moleküler makineleri ve tüm birimleriyle birlikte var olması şarttır.

21. yüzyılın en büyük keşiflerinden biri, bir hücre içinde tüm sistemlerin makinelere bağlı olarak işlev görebildiği ve bu mükemmel mekanizmalar olmadan hücrenin varlık gösteremeyeceği gerçeğidir.

21. yüzyılın bilimsel keşiflerine rağmen, moleküler makinelerin iç işleyişlerinin az bir kısmı tam anlamıyla keşfedilebilmiştir. Bir hücre içinde oldukça fazla sayıda kompleks moleküler makinenin var olduğunu bilmekle birlikte, bilim adamları bunların fonksiyonları konusunda tüm detayları henüz çözememişlerdir. Bunun temel sebebi, bu makinelerin oldukça küçük olmalarıdır. Bir moleküler makinenin bir milimetrenin on binde biri büyüklüğünde olduğu hesap edilmiştir.

Yakın zamanda bilim adamları Brenda Schulman, Holger Stark ve Jan-Michael Peters tarafından çeşitli yöntemlerle incelenen APC/C isimli moleküler makine ise bu detayların bir kısmını anlamaya yardımcı oldu. APC/C, kromozom ayrılmasını başlatan bir moleküler makinedir.

APC/C isimli moleküler makine

Söz konusu makine, bu ayrımı, hücre bölünmesi için gereken bütün aşamalar sona erdikten sonra gerçekleştirmektedir. Schulman, Stark ve Peters, bu gerçeği bildiklerini çünkü aksi bir durumda yeni hücrenin yanlış kromozom numaraları ile oluşacağını ve bunun ölümcül sonuçlara yol açabileceğini belirtiyorlar. Bilmedikleri şey ise, APC/C'nin nasıl tam zamanında harekete geçtiği.

Söz konusu bilim adamlarından Brenda Schulman, gözlemlerinin ardından şu açıklamayı yapmıştır:

İlginç bir şekilde, yaptığımız gözlem, tıpkı nerede elektrikten gaza geçileceğini bilen bir hibrit araba gibi, APC/C'nin kendi kendisini açtığını gösterdi.

Aynı ekipten Holger Stark şöyle devam eder:

Gelecekte, yeni teknoloji, daha önce sadece hayal edebildiğimiz moleküler işlemleri gözlemlememizi ve anlamamızı sağlayacaktır.[212]

Elbette moleküler makineler konusundaki yeni keşifler, hem yaşamın en küçük noktasında bile sayısız kompleksliğin nasıl sergilendiğini gösterecek hem de evrim teorisini bir kez daha geçersiz kılacaktır.

Biyokimyacı Michael Behe, yaşamın moleküler makineler üzerine kurulu olduğu gerçeğini şu şekilde açıklamıştır:

> *1950'lerden kısa bir süre sonra bilim, yaşayan organizmaları meydana getiren moleküllerin bir kısmının özelliklerini ve şekillerini belirleyebilecek bir noktaya geldi. Yavaş yavaş, uzun çalışmalar sonucu pek çok biyolojik molekülün yapısı keşfedildi ve bunların çalışma yöntemleri sayısız deney ile kanıtlandı. Toplanan sonuçlar ise yaşamın* ***makineler üzerine kurulu*** *olduğunu göstermektedir.* ***Bu makineler, moleküllerden oluşmuştur****! Moleküler makineler yüklerini hücre içindeki bir yerden diğerine, yine diğer moleküller tarafından meydana getirilen "anayollar" ile taşırlar. Bu arada diğerleri hücreyi bir şekilde sabit tutabilmek için kablo, ip ve makara göreviyle hareket ederler. Makineler hücreye ait şalterleri açıp kapar-lar, bazen hücreyi öldürürler veya aksine gelişmesini sağlarlar. Güneş enerjisiyle çalışan makineler fotonların enerjisini ele geçirir ve bunları kimyasal maddeler içinde saklarlar. Elektrikli makineler, akımın sinirlerden geçmesini sağlar. Üretim yapan makineler kendileri gibi başka moleküler makineleri inşa ederler, ve kendilerini de. Hücre, makineler kullanarak yüzer, makinelerle kendisini kopyalar, makinelerle beslenir. Kısacası, oldukça karmaşık olan moleküler makineler her türlü hücresel işlemi kontrol ederler. Yaşamın detaylarının ince ayarı yapılmıştır ve sonuçta yaşamın makineleri oldukça karmaşıktır.*[213]

Michael Behe

Behe, şöyle devam eder:

Yaşamın tümü Darwin'in Evrim Teorisine uyabilir mi? Popüler medya ilginç hikayeler yayınlamaktan hoşlandığı ve bazı bilim adamları kendi keşiflerinin ne kadar büyük ve önemli olduğu konusunda spekülasyon ortaya atmaktan hoşlandıkları için, halkın doğru olanla olmayanı ayırt etmesi oldukça zor olmuştur. Gerçek kanıtı bulabilmek için bilimsel çevrelerce hazırlanmış dergi ve kitapları incelemekte yarar vardır. Bilimsel yazılar, deneyleri birinci elden yayınlamaktadır ve bu konudaki kayıtlar genellikle daha sonra takip edecek abartmalardan uzaktır. Ama daha sonra da belirteceğim gibi, evrim üzerine yapılan bilimsel yayınları incelerseniz ve araştırmanızı moleküler makineler, yani hayatın temeli üzerine odaklanırsanız; (evrimciler arasında) gitgide artan bir korku ve kesintisiz bir sessizlikle karşılaşırsınız. Yaşamın temellerinin kompleksliği, bilimin yaşamı açıklama girişimlerini felce uğratmıştır. Moleküler makineler Darwin'in evrensel boyutlarının önüne aşılamaz bir bariyer kurmuştur.[214]

Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi eski başkanı Bruce Alberts'in, bilim dergisi Cell'e yazdığı giriş makalesinde, hücre içindeki "olağanüstü" ve "hayranlık uyandıran" yapıların "hızından", "zarafetinden", "çok yönlülüğünden" ve "son derece düzenli faaliyetinden" övgüyle bahsetmiştir. Görünen o ki, moleküler makinelerin sunduğu bu hayranlık uyandırıcı mekanizma, evrim savunucularını bile etkilemiştir. Alberts sözlerine neyin ilham kaynağı olduğunu şöyle açıklamıştır:

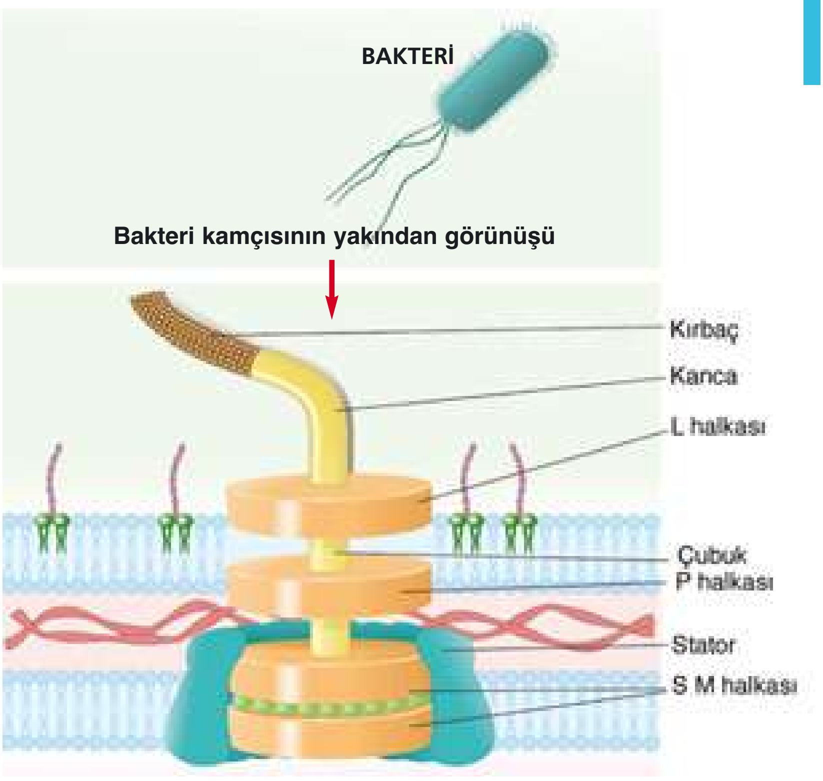
Hücrenin tümü, her biri büyük protein makineleri grubundan oluşan birbirine kenetli montaj hatları ağını içeren bir fabrika gibi görülebilir... Hücrenin fonksiyonlarının temelini oluşturan büyük protein gruplarını neden protein makineleri olarak adlandırıyoruz? Çünkü aynı makroskopik dünyadaki işleri verimli bir şekilde görmek için insan tarafından icat edilen makineler gibi bu protein grupları da son derece koordineli hareketli parçalar içermektedirler.[215]

Moleküler Makinelere Bazı Örnekler

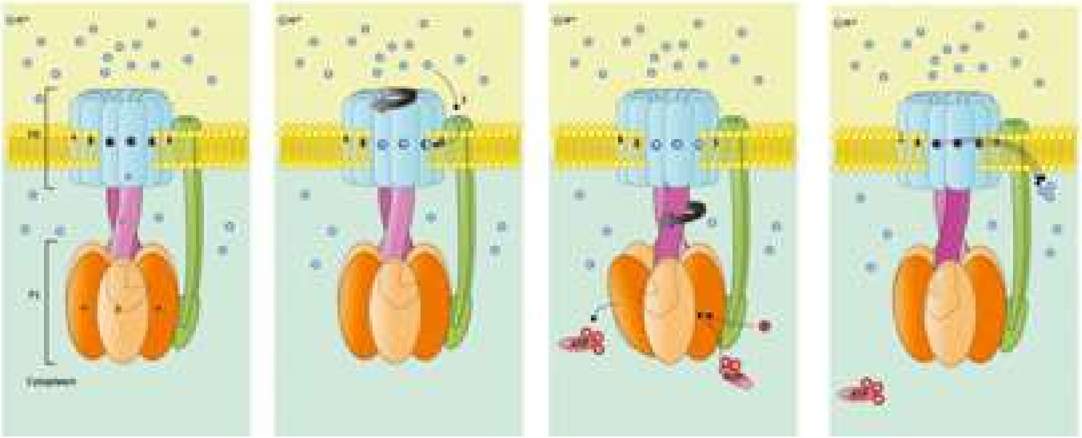
Hücrede yer alan hayranlık uyandırıcı moleküler makinelerden bazıları şu şekildedir:[216]

Bakteri Kamçısı: Bakteri kamçısı, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı, ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

100.000 rpm devire kadar dönebilen bu kamçı *Trends in Microbiology* dergisinde "zarifçe tasarlanmış kimyasal bir ozmotik nanomakine; doğadaki en güçlü döner motor, ve telcikli pervaneleri sürebilmek için transmembran (zarın içinden geçebilen) bir iyonla hareket eden bir kuvvetle çalışmakta olan bir makine" olarak adlandırılmıştır.

Bakteri kamçısı, mükemmel moleküler makinelerden biridir. *Trends in Microbiology* dergisinde, *"zarifçe tasarlanmış kimyasal bir ozmotik nanomakine, doğadaki en güçlü döner motor"* şeklinde tanımlanmaktadır. Bakteri kamçısı, indirgenemez komplekslikte bir yapıdır. Yani var olması ve çalışması için, mutlaka bağlı olduğu hücrenin ve diğer biyolojik sistemlerin eksiksiz var olması gerekir.

ATP-sentaz isimli bu moleküler makine mitokondride bulunur ve hücrenin kullanabileceği enerji formu olan adenozin trifosfat (ATP) sentezini yapan enzimdir. İçinden geçen (+) hidrojen iyonlarının geçişi sırasında oluşan dönme hareketi ile ATP sentezleyebilir.

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, ATP molekülleri halinde içinde saklı tutulan hazır enerjiyi kullanmaz; zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir.

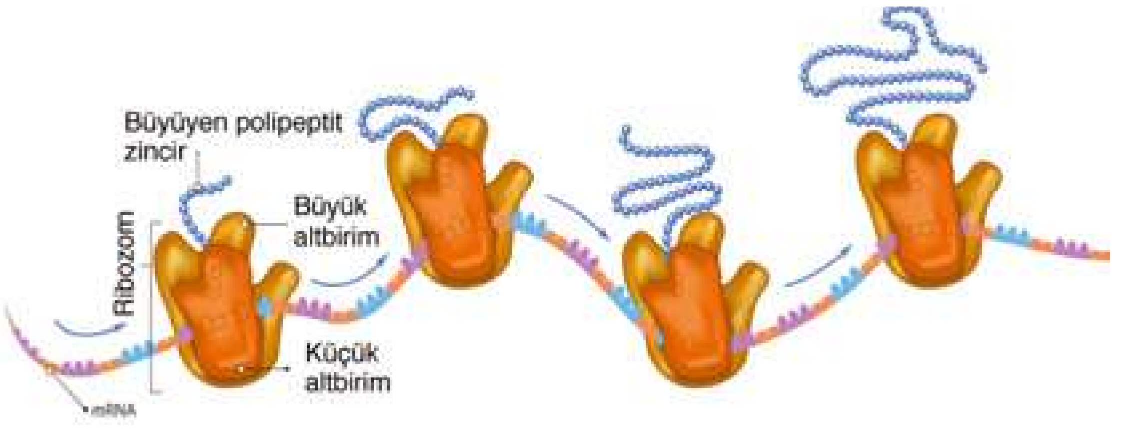
Bilim adamları, kamçıyı oluşturan bu proteinlerin motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda harekete imkan sağlayan mafsallar oluşturduklarını ya da kırbacı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlendirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Genetik yıkıcı deneyler *E. coli* kamçılı bakterisinin yaklaşık 35 adet geni olduğundan dolayı indirgenemez kompleksliğe sahip olduğunu göstermektedir. Bu, üstünde en çok araştırma yapılan moleküler mekanizmalardan bir olduğu için, 2006'da *Nature Reviews Microbiology* dergisinde çıkan bir derleme makaleye göre *"kamçılı bakteri araştırma topluluğu bu sistemlerin evrimleştiğine artık neredeyse **hiç kanaat getirmediklerini kabul etmişlerdir."***

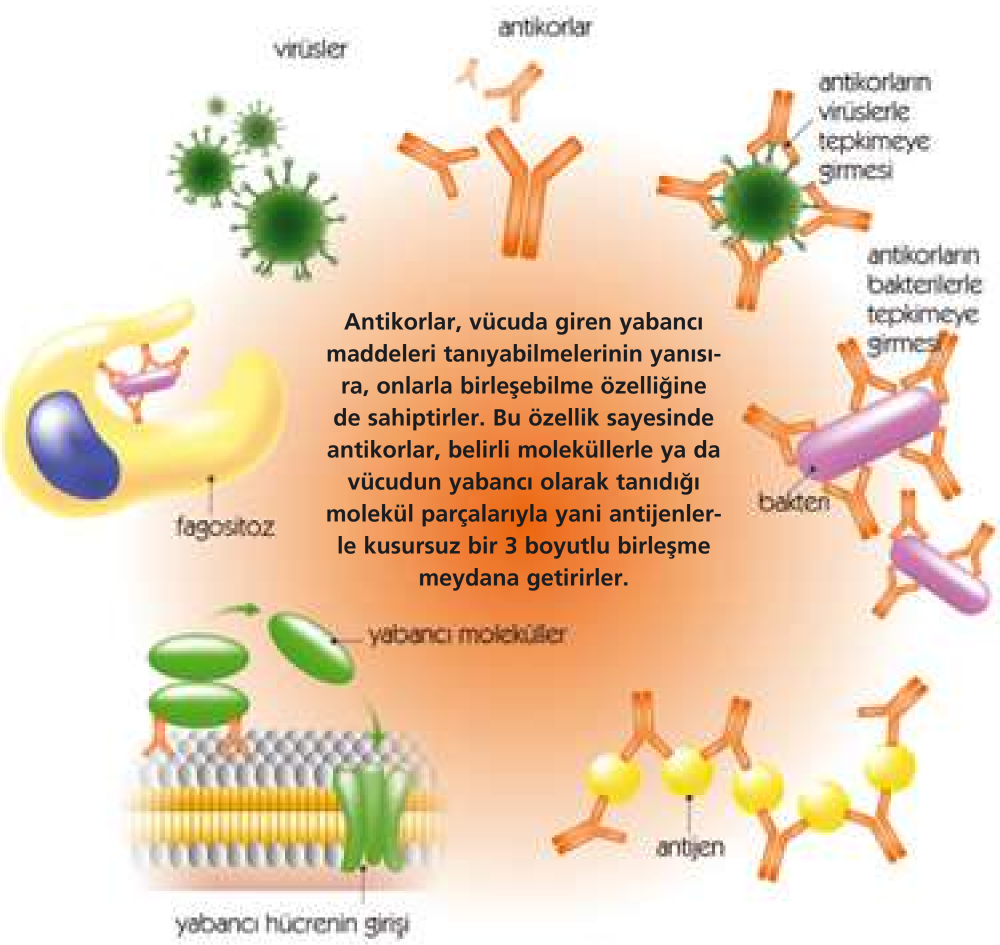
Ökaryotik Tüycükler: Bu tüycükler, kıl ya da kamçı gibi yapısı olan ve mikrotüp sistemi üstüne kurulmuş, tipik olarak dokuz adet dış ve iki adet iç mikrotüp çiftlerinden oluşmaktadır. Mikrotüpler, neksin (mikrotüpleri bağlayan protein) kollarıyla bağlanmışlardır ve dolgu gibi hareket eder. Bu mekanizma, spermin yüzmesi ya da gırtlaktan yabancı partiküllerin çıkarılması gibi ökaryotun birçok işlevinde çalışmaktadır.

Ribozom: Ribozom; mesajcı RNA'lardan gelen şifrelerin proteinlere dönüştürüldüğü, 300'den fazla protein ve RNA'yı içeren bir fabrikadır. Hücredeki protein sentezinde kritik rol oynar. Genom bilimi ve İnsan Genom Projesi lideri Craig Venter, ribozomu "inanılmaz derecede güzel bir varlık" olarak adlandırmıştır.

Antikorlar ve Uyarlanabilir Bağışıklık Sistemi: Antikorlar bağışıklık sisteminin "parmakları"dır. Bunlar vücuda dışardan gelen yabancı istilacıları ayırırlar. Fakat antikor oluşturma süreci bir takım moleküler mekanizmalar gerektirir. Kandaki lenfosit hücreleri 100 milyondan fazla çeşit antikor üretebilmek için çok sayıda özel geni karıştırıp eşleştirirler. Bu "uyarlanabilir bağışıklık sistemi", vücudun birçok istilacıyı kovalayıp yok etmesine izin verir. Michael Behe bu mekanizmanın indirgenemez komplekslik olduğunu şu sözlerle ifade etmiştir:

Ribozom; mesajcı RNA'lardan gelen şifrelerin proteinlere dönüştürüldüğü muhteşem bir fabrikadır. Saniyeler içinde olağanüstü bir üretim kapasitesi vardır.

Antikorlar, vücuda giren yabancı maddeleri tanıyabilmelerinin yanısıra, onlarla birleşebilme özelliğine de sahiptirler. Bu özellik sayesinde antikorlar, belirli moleküllerle ya da vücudun yabancı olarak tanıdığı molekül parçalarıyla yani antijenlerle kusursuz bir 3 boyutlu birleşme meydana getirirler.

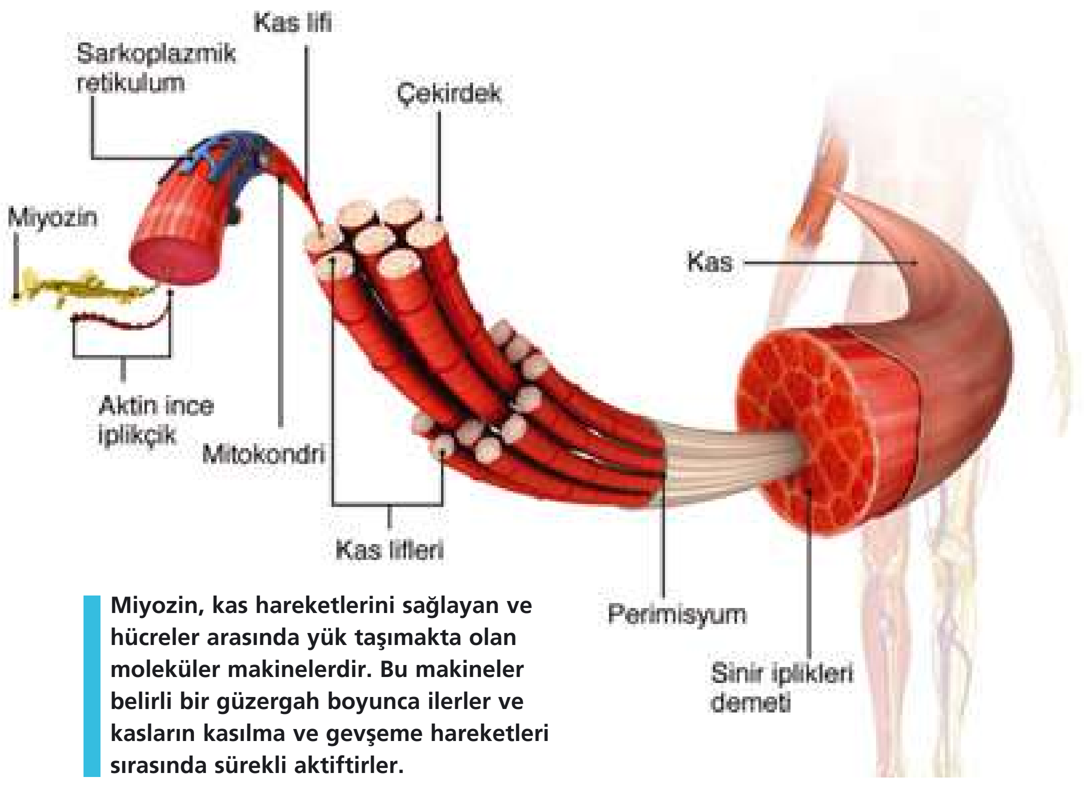
Antikorlar, vücuda giren virüs ve zararlı bakterilere karşı çeşitli yöntemler kullanarak savaş başlatırlar. Antikorlar, vücudun en akıllı moleküler makinelerinden biridir.

Eğer istilacıları öldürmek için bir sistem yoksa, büyük bir grup antikor çok işe yaramaz. Eğer onları tanımlayacak bir yol yoksa, istilacıları yok etme sistemi çok iyi olmaz. Her bir adımda sadece lokal problemlerle değil aynı zamanda birbirini tamamlayan sistem gereklilikleri tarafından durduruluyoruz.

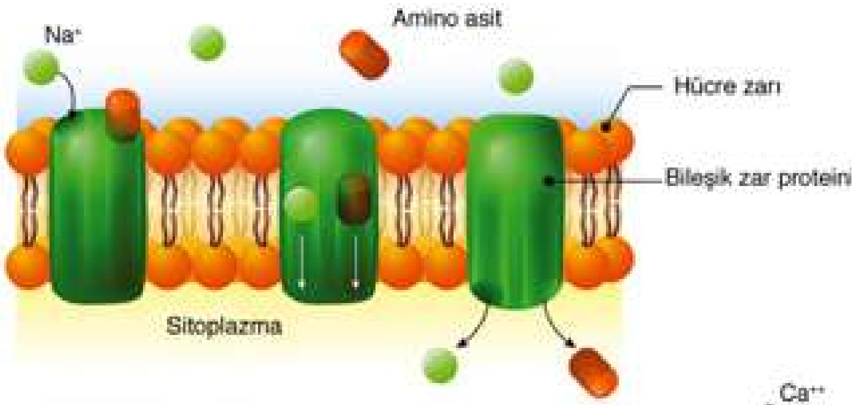
Bakteriyorodopsin: Bakteriyorodopsin, güneş ışığının enerjisini hücre zarından, protonların içinden geçirmek için kullanan "yoğun bir moleküler mekanizmadır".

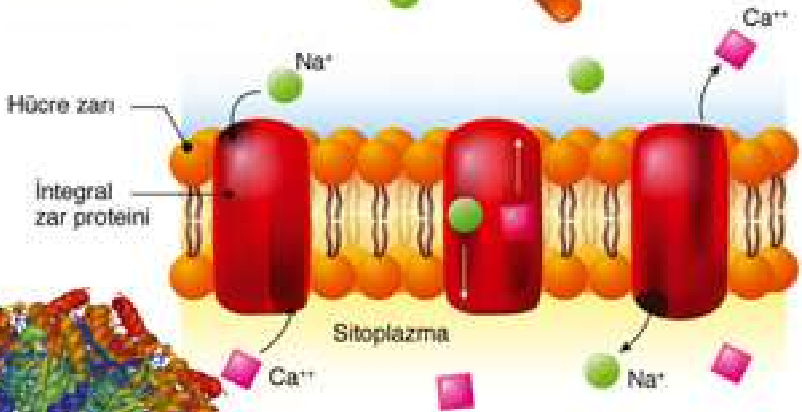
Miyozin: Miyozin bir "yol" boyunca giden bir moleküler motordur. Aktin proteinlerinin oluşturduğu iplikçikler ile birleşerek kas hareketlerini sağlamakta ya da hücreler arasında yük taşımaktadırlar. Dolayısıyla, kas hareketleri, kasların kasılma ve gevşeme hareketlerini düzenleyen miyozin proteinlerinin trilyonlarca birleşik hareketini gerektirir.

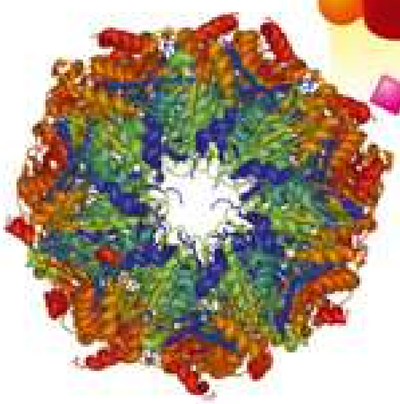
Kinezin: Miyozin gibi, kinezin de "mikrotüpler boyunca tutuna tutuna ilerleyerek" hücredeki yükleri taşıyan bir protein mekanizmasıdır. Kinezinler büyük hücresel organelleri sürükleyebilmek için yeteri kadar güçlüdür.

Miyozin, kas hareketlerini sağlayan ve hücreler arasında yük taşımakta olan moleküler makinelerdir. Bu makineler belirli bir güzergah boyunca ilerler ve kasların kasılma ve gevşeme hareketleri sırasında sürekli aktiftirler.

(Üstte) Kalsiyum pompası, kalsiyum iyonlarını hücre duvarından içeri veya dışarı transfer eden moleküler makinedir.
(Solda) Proteozom, çeşitli moleküler parçaları belirli bir düzene göre yerleştirmekle görevli moleküler makinedir.

Kalsiyum Pompası: Kalsiyum pompası, hareket eden ve birçok parçası olan olağanüstü bir mekanizmadır ve kalsiyum iyonlarını hücre duvarına transfer eder.

Proteazom: Proteazomun görevi, hasar görmüş veya işe yaramayan proteinleri, proteoliz adı verilen ve peptit bağlarını kırarak çalışan bir enzim aracılığıyla vücuttan atmaktır. Örneğin 26S proteozomunun 33 farklı alt birimi, ana hücrede yanlış katlanmış proteinlerin yok edilmesi için ya da yok edilmek üzere işaretlenmesi için görev yaparlar.

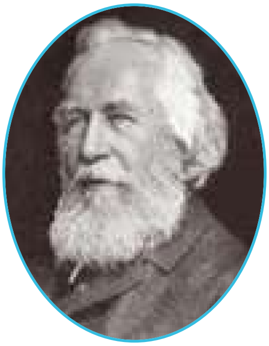
Evrim Teorisinin Embriyolojik Bir Dayanağı Yoktur

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa **ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu anlaşılmıştır.** İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. **Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor**" diye yazar.[217] *American Scientist*'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir: *"Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti."*[218]

Ernst Haeckel, ortaya attığı embriyoloji teorisini desteklemek için bilimsel verileri çarpıtmaktan ve çizim sahtekarlıkları yapmaktan kaçınmamıştır. Yaptığı sahtekarlık itirafında, kendisi gibi pek çok evrimci bilim adamının aynı yönteme başvurduğunu belirtmeyi ihmal etmemiştir.

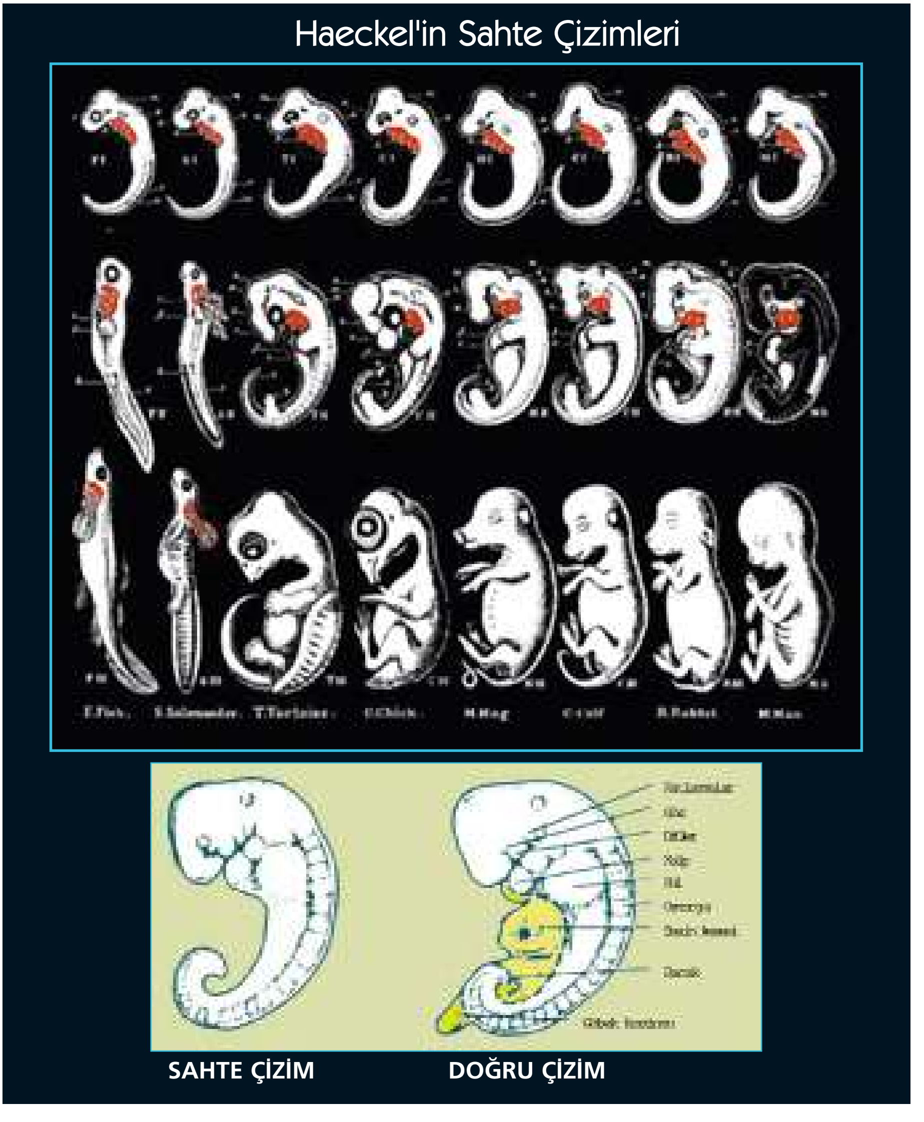
Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered

1997 yılında *Science* dergisinde çıkan makelede Haeckel'in sahtekarlıkları, "Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi" başlığıyla yayınlanmıştır. Makalede Haeckel'in, embriyoları gerçekte olduğundan farklı çizerek sözde türleri birbirlerine benzetmeye çalıştığından hayretle bahsedilmektedir.

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için yapılan çizimlerin bir **sahtekarlık** olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra durumu itiraf etmek zorunda kalmış, yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey olmamıştır:

> ***Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir.*** *Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.*[219]

Gerçekten de "birçok -sözde- güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki", çalışmaları önyargılı sonuçlar, çarpıtmalar ve hatta sahtekarlıklarla doludur. Çünkü kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmışlardır, ama teoriyi destekleyen tek bir bilimsel delil bile yoktur.

En yukarıda, Haeckel'in, hayali evrimleşme senaryosunu haklı çıkarmak uğruna çizdiği sahte embriyo resimleri görülüyor. Haeckel, bir alttaki sahte çizimi ise, insan embriyosunun, balık embriyosuyla sözde benzerlik gösterdiğini ispatlamak amacıyla çizmiştir. Gerçek insan embriyosuyla karşılaştırıldığında organların büyük bölümünün kasıtlı olarak çıkarılmış olduğu görülmektedir.

BÖLÜM 12

DÜZEN TESADÜFLE AÇIKLANAMAZ

Önceki bölümde hayatın tesadüfen oluşmasının ne kadar imkansız olduğunu gördük. Hücrenin tesadüfen oluşumunu imkansız kılan en önemli faktörlerden biri genetik sistemdir. Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir tRNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son de-

rece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kusursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü kompleks yapısıyla, bir anda oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki **kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?**

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş birçok sistem içermektedir). Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürdünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen bir araya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi?

Arabayı oluşturan tüm ham madde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da müthiş hassas ayarlarla bir araya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını kuşkusuz ki düşündürmez.

İzole bir dağın yamacında karşılaştığımız bir arabanın tasarım ürünü olduğundan şüphe etmeyiz. Karşılaştığımız kompleks yapılar da kuşkusuz birer tasarım ürünüdür. Bu kompleks tasarımlar, aniden, bir anda, bir bütün olarak Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bir irade tarafından var edildiğini gösterir. Hücre gibi olağanüstü komplekslikte bir sistem de elbette üstün bir ilmin ve iradenin ürünüdür. Yani Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrimciler ise, tesadüflerin ortaya son derecede kusursuz yapılar çıkarabileceklerine inanmakla, gerçekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé bir materyalisttir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını kabul etmekte ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" iddiası hakkında şunları söylemektedir:

Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce, uygun olaya maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. ***Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.***[220]

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler: "...Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir."[221]

Evrimcilerin mantık bozukluğu, tesadüf kavramını kendilerine adeta ilah edinmelerinin bir sonucudur. (Allah'ı tenzih ederiz.) Nitekim Kuran'da, Allah'tan başka varlıklara tapan insanların durumu şöyle haber verilmektedir:

Onlar, Allah'ı bırakıp da (Allah'ın) kendisine bir delil indirmediği ve haklarında (hiçbir) bilgileri olmayan şeylere tapıyorlar. Zulmedenler için hiçbir yardımcı yoktur. (Hac Suresi, 71)

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında bu atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşlarından olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu

konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, büyük varillerin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeyi de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları

istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkaramazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada bir kaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar bir araya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır . Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki söz konusu merkezde görüntü olarak algılanır. Verdiğimiz teknik bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 20. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. Bu, üç boyutlu, renkli ve son derece net bir görüntüdür. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz. Dikkatli bakın televizyonda arka planda bulanıklık var, bu bulanıklık sizin görüntünüzde var mı? Elbette ki yok…

Uzun yıllardır, on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Her ne kadar üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildilerse de, onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil; kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "**odanız-**

Göz ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda, gözün ve kulağın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz olduğunu görürüz. Böyle bir mekanizma tesadüfen var olamaz. Bu kusursuz sistemlerin tümü Yüce Allah'ın eseridir.

da duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar bir araya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin bir araya gelip yapamadığını atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha düşük kalitede bir görüntü oluşturan televizyon tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Bunun için TV'dekinden çok daha detaylı ve mucizevi bir plan ve yaratılış gerekmektedir. Bu kalitedeki ve bu netlikteki görüntünün yaratılışı ise her şeye güç yetiren Allah'a aittir.

Göz ve kulak, her bir parçası mutlaka bir arada olması gereken indirgenemez komplekslikteki yapılardır. Göz ve kulaktaki bu teknoloji ve komplekslik, evrimci tüm iddialara meydan okumaktadır.

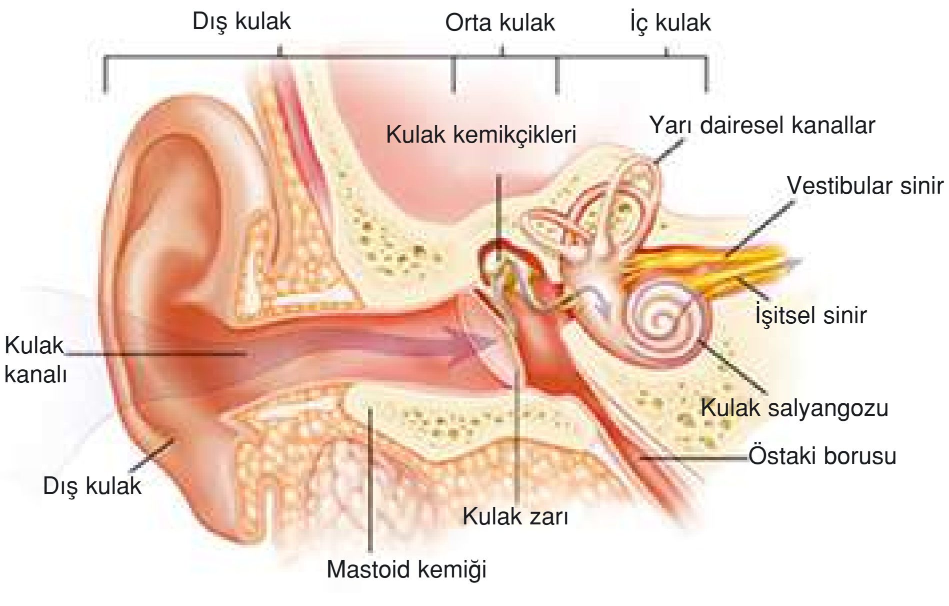

Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Kulakta ve beyinde var olan bu kalite ve teknoloji üstünlüğünü insanoğlunun ürettiği teknoloji ile karşılaştıralım yine. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik sistemleri, birçok elektronik alet bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar **insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.**

Kısacası vücudumuzda tüm insanlığın, asırların bilgi birikimini, tecrübesini ve imkanlarını kullanarak ürettiği teknolojiden daha üstün bir teknoloji vardır. Hiç kimse bir müzik setinin veya bir kameranın tesadüfler sonucunda meydana geldiğini söyleyemez. Peki, bu sistemlerden daha üstün olan insan bedenindeki teknolojilerin, evrim adı verilen rastlantılar yığını sonucunda ortaya çıktığı nasıl iddia edilebilir?

Açıktır ki, göz, kulak ve insan vücudunun diğer tüm parçaları, çok üstün bir yaratılışın eseridirler. Bu eserler ise, kendilerini yaratan Allah'ın eşsiz ve benzersiz yaratmasının, sonsuz bilgi ve kudretinin apaçık göstergesidir.

Görme ve işitme olayına burada özellikle değinmemizin sebebi, evrimcilerin bu derece açık olan yaratılış delillerini dahi bir türlü kavrayamamalarıdır. **Darwin** bile, Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektubunda "**gözleri düşünmek beni bu teoriden soğuttu**" diyerek, evrimcilerin canlılıktaki üstün yaratılış karşısındaki çaresizliğini itiraf etmiştir.[222]

İnsan bedeni, sayısız kompleks parçaya sahip, müthiş bir düzen, estetik ve altın oran ile yaratılmış muhteşem bir yaratılış harikasıdır. Kainattaki her şey gibi bu üstün eser de, Rabbimiz'e aittir.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Bu kitap boyunca evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir delili olmayan, aksine paleontoloji, genetik, mikrobiyoloji, biyoloji gibi tüm bilim dallarında elde edilen bulgular tarafından çürütülen bir teori olduğu bilimsel delilleri ile açıklandı. Önceki sayfalarda da evrimin bilimsel bulguların yanı sıra akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmadığı üzerinde duruldu.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, önyargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Galileo gibi bilim adamlarının, Humphrey Bogart, Frank Sinatra, Pavarotti gibi sanatçıların ve ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların bir kısmı bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle **evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır.** Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin altından buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür.

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa, günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler, tesadüfleri ve cansız, şuursuz atomları yaratıcı güç olarak kabul ederler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu, onlarda adeta bir inanç şeklini almıştır.

Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlık türüdür. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini ayetlerinde belirtmiştir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için farketmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır...(Bakara Suresi, 6-7)**

Yüce Allah, başka ayetlerde ise bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, insanları yaptıkları büyülerle etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun, Hz. Musa'ya kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini söyler. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetlerdeki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Burada önemli bir mucize vardır. Hz. Musa (as)'ın asası, onu atması ile birlikte canlı bir yılana dönüşmektedir. Bu olağanüstü değişim, o dönemde evrimi savunan ve bu nedenle bir büyüklenme içinde olan Firavun'a da müthiş bir cevap olmaktadır. Cansız bir varlık, bir anda ortamdakileri yutabilen, sindirim sistemine, göze, kulağa ve diğer tüm sistemlere sahip bir canlı varlığa dönüşmüştür. Bu varlık, Allah'ın izniy-

le bir anda canlanmış ve evrim safsatasını yalanlamıştır. Bu müthiş olay, Firavun'un sahte dinini, yani evrimi yerle bir etmiş ve bu delili net şekilde gören sihirbazlar, hemen Hz. Musa (as)'ın haklı olduğunu anlamışlardır. Firavun'un sahte büyüsü ortadan kaldırılmıştır.

Günümüzde de aynı büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.*** *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.*[223]

Muggeridge'in bahsettiği bu gelecek yaşanmaya başlamıştır bile. Dünyanın çeşitli yerinde insanlar, "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlamış ve evrim teorisinin dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olduğunu görmüşlerdir. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının içyüzünü öğrenen bir çok insan, daha önceden bu aldatmacaya nasıl kapıldığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir. Şu an evrime, çeşitli ideolojik veya sosyal sebeplerle inanıyor gözüken kişilere de çağrımız, bilimsel gerçekleri açıkça kabul edip, bu büyük hatadan dönmeleridir. Hatadan dönmek, en büyük erdemlerden biridir.

BÖLÜM 13

EVRİM TEORİSİ: MATERYALİST BİR DAYATMA

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim teorisinin bazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olmasının temelinde başka bir etken vardır.

O etken, materyalist felsefedir.

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık say-

masıdır. Bu yanılgıya göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan her şey maddeden ibarettir. Bu akıl ve bilim dışı mantık gereği, materyalizm tarihin en eski çağlarından beri Allah inancına ve İlahi dinlere karşı olmuştur.

Bilindiği gibi, bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemlerle araştırmaktır. Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını ilgili bilim dallarını kullanarak araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü "maddenin sonsuzdan beri var olduğu" iddiası, **evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır.** Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise; adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme dogmatik olarak inanmaya kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını her şeyin önünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "**önce materyalist, sonra bilim adamı**" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak kendince materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> ***Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu.*** *Bizi dünyaya materyalist*

bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. ***Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.***[224]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve materyalistler, bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın apaçık olan varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim, bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın onlar için fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı batıl bir inanışa götürür. New York Üniversitesi Kimya Profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, evrimcilerin bu batıl inanışını ve temelindeki materyalist dogmayı şöyle açıklar:

Richard Lewontin

Evrimci Robert Shapiro, evrime, sadece materyalizme bağlılık uğruna inanıldığını açıkça itiraf etmiştir.

*Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "**maddenin kendini örgütlemesi**" olarak adlandırılır; ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. **Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır**.*[225]

Tanınmış biyolog Hubert Yockey, aynı gerçeği şöyle açıklar:

***Diyalektik materyalizmin mutlak ve kapsamlı doktrinlerine olan inanç,** yaşamın kökeni senaryolarında çok önemli bir rol oynamaktadır... Yaşamın bir şekilde oluşmuş olması gerektiği... bu konuda hiçbir kanıt olmamasına, hatta bunun kanıtlara aykırı olmasına rağmen savunulmaktadır.*[226]

İşte dünya çapındaki evrimci propaganda-nın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve sözde "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, kendi önyar-gıları doğrultusunda bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartı-şılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Hubert Yockey

Bir kısım bilim adamları ise, kendi kariyerleri-nin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Akademis-yenlerin pek çoğu, "doçent", "profesör" gibi unvanlara ulaşmak ve bu unvanları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde evrimi konu alan makaleler yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dola-yısıyla her biyolog, bu batıl inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorun-dadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören, kuru-lu materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden, kitap boyunca ince-lediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunur-lar.

Elbette karşıt sesler de duyulmaktadır. Ancak bu kişiler, sırf evrim safsatasına karşı çıktıkları için, bahsini ettiğimiz bu Darwinist diktatör-lüğün baskılarına boyun eğmek, hatta işlerini, kariyerlerini, unvanları kaybetmeyi kabullenmek zorunda kalırlar.

Darwinizm ve Materyalizm

Darwin'in teorisinin bilim tarafından yalanmasına rağmen hala ısrarla savunulmasının tek nedeni, bu teori ile materyalizm arasındaki kopmaz ilişkidir. Darwin materyalist felsefeyi doğa bilimlerine uygulayan kişidir ve başta Marksistler olmak üzere bu felsefenin bağlıları her ne olursa olsun Darwinizm'i savunmaya devam etmektedirler.

Evrim teorisinin çağımızdaki savunucularının en ünlülerinden biri olan biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı" diye yazarken, evrim teorisinin gerçekte neden önemli olduğunu kabul eder.[1]

Yine çok ünlü bir evrimci olan paleontolog Stephen J. Gould, "Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir materyalist felsefeyi uyguladı" demektedir.[2] Rus Komünist Devrimi'nin Lenin ile birlikte iki büyük mimarından biri olan Leon Troçki (Trotsky) ise "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumu yapmıştır.[3] Oysa bilim Darwinizm'in, materyalizm için bir zafer değil, tam bir hezimet olduğunu göstermiştir.

Douglas Futuyma

Stephen J. Gould

k ı s a b i l g i

1. Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology,* 2.b., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s. 3.
2. Alan Woods, Ted Grant, *Marxism and Darwinism, Reason in Revolt: Marxism and Modern Science,* London: 1993
3. Woods, Ted, *a.g.e.*

Materyalist İtiraflar

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

> *Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır?*[227]

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı yaratılışın varlığını reddederek açıklamayı kendisine en temel prensip olarak belirlemiştir. Bu prensip bir kez benimsendikten sonra, bu kişiler en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edebilir hale gelmektedirler.

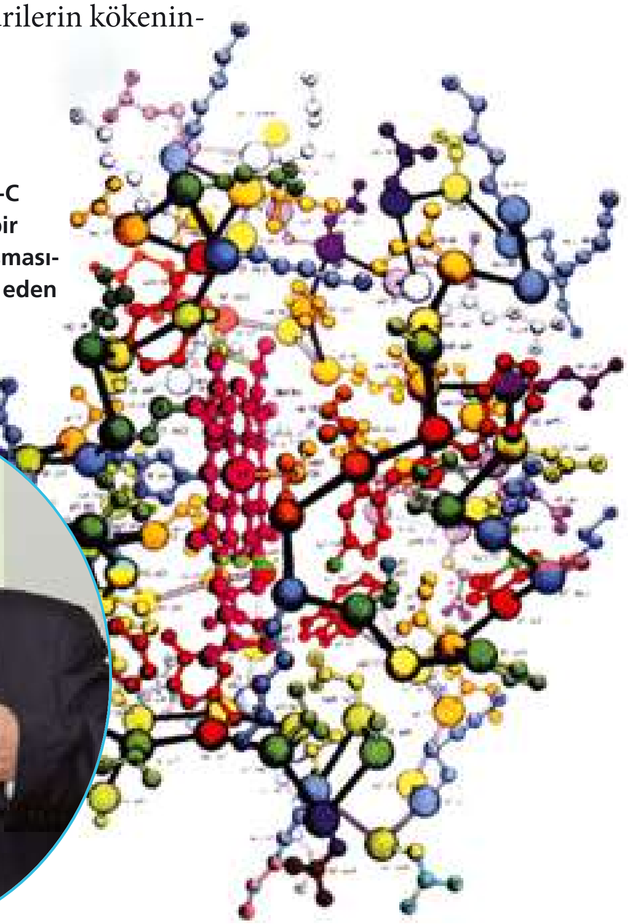
Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Örneğin, evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "**bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır**."[228]

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, "evrimci bilim adamı" Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız ***doğaüstü güçler*** *görev yapmıştır.* ***Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir.*** *O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.*[229]

Kısacası Demirsoy, "**doğaüstü güçleri kabul etmemek**", yani Allah'ın yaratışını reddetmek için, imkansızı tercih etmektedir. Bu yaklaşımın bilimle hiçbir ilgisinin olmadığı ise açıktır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökenin-

Prof. Ali Demirsoy, Sitokrom-C molekülünden yola çıkarak bir proteinin kendi kendine oluşmasının imkansız olduğunu itiraf eden evrimcilerdendir.

den söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

> *... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların bir araya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada* ***bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber*** *daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce,* ***eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.***[230]

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, canlıları Yüce Allah'ın yarattığı gerçeğini inkar etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Evrimciler bunu "bilimsel amaç" olarak ifade ederler. Oysa sözünü ettikleri şey bilim değil, materyalist felsefedir. Materyalizm, madde-ötesinin var olduğunu kesinlikle reddeder. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür. Bu sonuçlar doğanın yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkardığı için, bilim bunu kabul eder. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken budur; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

Bilim; Anti-Darwinisttir, Anti-Ateisttir

Bilim evrimin düşmanıdır. Bilim, ateizmin karşısındadır. Bilim; materyalist, ateist ve Darwinist düşünceyi paramparça eden bir yapıdır. Bilim ile kitlelere yıllarca telkin edilen evrim aldatmacası yıkılmıştır. Bilim ile ateist felsefenin temeli olan Darwinist propaganda en büyük darbesini almıştır. Dolayısıyla bilim, anti-pagandır. Bilim; putperest düşünceleri, batıl dinleri, sahte ideolojileri ortadan kaldırır. İşte bu nedenle bilim, evrimcilerin en büyük acılarından biridir.

Evrimi bilim gibi göstermek, tüm dünya üzerinde oynanan çirkin bir oyunun bir parçasıdır. Allah inancını yeryüzünden kaldırabilmek için (Allah'ı tenzih ederiz) yeni bir dine ihtiyaç duyan deccali sistem, yıllar önce en etkili hipnoz yöntemini tespit etmiş ve hemen bilime sarılmıştır. Bilimi kullanarak insanları aldatabileceğini, tüm dünyaya ulaşabileceğini ve en kilit yerleri eline geçirebileceğini, bilim adı altında tüm sahtekarlıkları rahatça gerçekleştirebileceğini fark etmiştir. Deccal sisteminin dünya çapında gerçekleştirdiği kitle hipnozu, bilim adı altında yaygınlaştırılmıştır.

Evrimciler, bilimsellik sahtekarlığını pervasızca uygularken, bilimin kendilerine bu kadar büyük acılar çektireceğini hiç tahmin etmemişlerdi. Bilimin yalnızca Allah inancına işaret ettiğini görünce şoka girdiler. Tarihin en etkili bilim adamlarının Allah'a iman ettikleri, tüm dünyaya ilan edilince dehşete kapıldılar. Bilimsellik safsatasına tekrar sarılmaya çalıştılar fakat tutunamadılar. Çaresizce, seslerini iyice kıstılar. Bilimin ateizmi, Darwinizm'i, materyalizmi ve diğer tüm batıl ideolojileri boğup yerle bir ettiğini kendi gözleriyle gördüler. Darwinistler, bilim karşısında en büyük yenilgilerini aldılar.

Bilimin gelişmesi ile 21. yüzyılda ortaya çıkan en büyük gerçeklerden biri şudur: Bilim Allah'a iman edenler içindir. Bilim samimi dindarlara fayda getirir. Allah Kuran'da **sivrisineğe** (Bakara Suresi, 26), **bal arısına**

Materyalizmin Bilimsel Çöküşü

Evrim teorisinin felsefi temelini oluşturan materyalizm, 19. yüzyılda, "evrenin sonsuzdan beri var olduğu ve dolayısıyla yaratılmadığı, bütün canlı dünyanın maddenin kendi içindeki etkilerle açıklanabileceği" gibi varsayımlar ortaya atılmasına sebep oldu. Ancak 20. yüzyıl biliminin bulguları bu varsayımları tümüyle geçersiz kıldı.

Evrenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin bundan 15 milyar yıl kadar önce gerçekleşen bir büyük patlama ile doğduğunu ortaya koyan Big Bang teorisi tarafından yıkıldı. Big Bang, evrendeki tüm maddenin "yok" iken "var" hale geldiğini, yani yaratıldığını ispatladı. Hayatı boyunca ateizm propagandası yapmış, fakat hayatının son günlerinde Allah'ın varlığını açıkça görmüş ve kabul etmiş olan felsefeci Anthony Flew, bu konuda şu açıklamada bulunur:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, eskiden beridir dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını.[1]

Big Bang aynı zamanda evrenin her aşamasının kontrollü bir yaratılışla şekillendirildiğini de göstermiştir. Çünkü Big Bang sonrasında ortaya, kontrolsüz bir patlama ile elde edilemeyecek bir düzen çıkmıştır. Ünlü fizikçi Paul Davies, bu çok ilginç durum karşısında şöyle der:

Çok küçük sayısal değişikliklere hassas olan evrenin şu andaki yapısının, çok dikkatli bir bilinç tarafından ortaya çıkarıldığına karşı çıkmak çok zordur... Doğanın en temel dengelerindeki hassas sayısal dengeler, kozmik bir tasarımın varlığını kabul etmek için oldukça güçlü bir delildir.[2]

Aynı gerçek karşısında Amerikalı Astronomi Profesörü George Greenstein şöyle der:

Kanıtları inceledikçe, ısrarla önemli bir gerçekle karşı karşıya geliriz. (Evrenin oluşumunda) bir doğa üstü akıl -ya da Akıl- devreye girmiş olmalıdır."[3]

Materyalizmin "canlıların maddenin kendi içindeki etkilerle açıklanabileceği" varsayımı da bilim karşısında çökmüştür. Özellikle tüm canlıları belirleyen genetik bilginin kökeni, asla maddesel bir etkenle açıklanamamaktadır. Evrim teorisinin önde gelen savunucularından

biri olan olan George C. Williams, bu gerçeği 1995 tarihli bir yazısında şöyle kabul eder:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Bu durum, bilginin ve maddenin, var oluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.[4]

Bu durum, genetik bilgiyi var eden madde-ötesi bir Aklın varlığının ispatıdır. Çünkü maddenin kendi içinde bilgi üretmesi mümkün değildir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bunu şöyle açıklar:

Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olması gerektiğini göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur.[5]

Tüm bu bilimsel gerçekler, evreni ve canlıları yaratanın, sonsuz bir güç ve bilgi sahibi Allah olduğunu göstermektedir. Materyalizm ise, ünlü düşünür Arthur Koestler'in ifadesiyle "bilimsel bir felsefe olduğunu artık daha fazla iddia edemez."[6]

1. Henry Margenau, Roy A. Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos.* La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, s. 241
2. Paul Davies. *God and the New Physics,* New York: Simon & Schuster, 1983, s. 189
3. George Greenstein, *The Symbiotic Universe,* New York: William Morrow, 1988, s. 27
4. George C. Williams, *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution,* New York: Simon & Schuster, 1995, s. 42-43
5. Werner Gitt, *In the Beginning Was Information,* CLV, Bielefeld, Almanya, s. 107, 141
6. Arthur Koestler, *Janus: A Summing Up,* New York: Vintage Books, 1978, s. 250.

(Nahl Suresi, 68) dikkat çeker. **Bir yörünge üzerinde hareket eden yıldızlara** (Zariyat Suresi, 7), **suyun yüzünde gezen gemilere** (Hac Suresi, 65) dikkat çeker. **Yeşeren yapraklara** (Enam Suresi, 59), **yedi kat gökyüzüne** (İsra Suresi, 44) dikkat çeker. Allah, Kuran'da iman edenlerin bu iman delillerine **"dikkat vermelerini"** ister. İnsan, bilim ile araştırdıkça bu dikkat çeken yapıların derinliklerini keşfeder. Bir sivrisineğin borusunu nasıl bir anestezi yöntemi ile yerleştirdiğini, o lokal anestezinin meydana geldiği yerdeki maddelerin moleküler yapısını bize bilim verir. Yeşil yaprağın gerçekleştirdiği fotosentez mucizesi, gemileri yüzdüren sularda var olan fizik kanunları, gökte asılı duran ve -Allah'ın dilemesi dışında- asla dengesini bozmayan devasa gök cisimleri bilimin bize gösterdiği gerçeklerdir. Kuran'da haber verilen pek çok bilimsel mucize teknolojinin ilerlemesi ile birlikte keşfedilmiştir. Dolayısıyla vicdanıyla ve aklıyla düşünebilen bir insan, Kuran'daki tek bir örnekten, Allah'ın Yüce Varlığını hemen kavrar. İşte bu sebeple Kuran'da örnek verilen tek bir sivrisinek, Yüce Rabbimiz'e iman etmek için yeterlidir. Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

Yüce Allah, Kuran'da, bir yörünge üzerinde hareket eden yıldızlara, Kendi izniyle denizde yüzen gemilere dikkat çeker. Bilgisi dışında bir yaprak dahi düşmeyeceğini bildirir. Allah, tüm kainatın Sahibidir.

Şüphesiz Allah, bir sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez. Böylece iman edenler, kuşkusuz bunun Rablerinden gelen bir gerçek olduğunu bilirler; inkar edenler ise, "Allah, bu örnekle neyi amaçlamış?" derler. (Oysa Allah,) Bununla bir çoğunu saptırır, bir çoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, fasıklardan başkasını saptırmaz. (Bakara Suresi, 26)

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

İman hakikatleri, bilimin bize gösterdiği hediyelerdir. Allah'ın muhteşem bir nimetidir. Allah, üstünlüğünü, büyüklüğünü, yüceliğini göstermek için bilimi vesile eder. Bilimi de, bilimin keşfettiklerini de yaratan alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

BÖLÜM 14

EVRİM TEORİSİNİN HAYAT SAHASI

Şimdiye kadar incelediklerimizin bize gösterdiği gibi, evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Ama dünyanın dört bir yanında insanların çoğu bu gerçekten habersizdirler ve evrimi bilimsel bir gerçek sanırlar. Bu yanılgının en büyük nedeni, bazı medya organlarının evrim konusunda yaptığı sistemli telkin ve propagandadır. Bu nedenle, söz konusu telkin ve propagandaların özelliklerine de değinmek gerekmektedir.

Bugün bir kısım Batı medyasına dikkatli bir gözle bakıldığında, sık sık evrim teorisini konu edinen haberlere rastlamak mümkündür. Bazı büyük medya kuruluşları, bir kısım ünlü ve sözde "saygın" dergiler, periyodik bir biçimde bu teoriyi gündeme getirirler. Kullandıkları üsluba bakıldığında ise, bu teorinin, tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde ispatlanmış bir gerçek olduğu izlenimi uyanır.

Bu haberleri okuyan konu hakkında pek bilgisi olmayan insanlar ise, yapılan propagandanın etkisiyle, evrim teorisinin bilinen herhangi bir matematik kanunu kadar kesin bir gerçek olduğu yanılgısına kapılabilirler. Bu tür medya organlarının yaptıkları söz konusu haberler, hemen ülkemizdeki bir kısım ana akım medya tarafından da topluma aktarılır. Kullanılan üslup klasiktir: "Evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu" ya da "Bilim adamları evrimin kayıp halkasını buldular" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki "evrim zincirinin hayali kayıp halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü, önceki bölümlerde sözünü ettiğimiz türden sahte delillerdir.

Medyanın yanı sıra bir kısım bilimsel kaynaklara, ansiklopedilere, biyoloji kitaplarına bakıldığında da benzer tabloyla karşılaşmak mümkündür.

Kısacası, materyalist güç merkezlerinin denetiminde olan bazı medya organları ve akademik kaynaklar tamamen evrimci bir bakış açısını korumakta ve bunu topluma telkin etmektedirler. Bu telkin öyle etkilidir ki, zamanla evrim teorisini bir tabuya dönüştürmüştür: Evrimi inkar etmek, bilimle çelişmek, somut gerçekleri göz ardı etmek olarak sunulur. Bu nedenle de, özellikle 1950'lerden bu yana evrimin tamamen bilimsel delillerle çürütülmesi ve bunların evrimci bilim adamları tarafından itiraf edilmesine rağmen, bugün dahi -yerli veya yabancı- bir kısım bilim çevreleri ile basın organlarında evrimi eleştiren herhangi bir düşünce bulmak neredeyse imkansızdır.

Eski bir evrimci olan, ancak Hindistan kuşları üzerinde yaptığı detaylı araştırmalar sonucunda türlerin değişemeyeceğine karar veren Douglas Dewar, evrim teorisi ile medya arasındaki bu önemli ilişkiyi şöyle vurgular:

> ***Evrimcilerin basını ele geçirmeleri****nin önemini pek az insan kavramıştır. Bugün pek az dergide evrim teorisini reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile birçoğu, insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir... Genel konuşursak bütün* ***gazetelerin yazı işleri müdürleri, evrimi ispat edilmiş bir olgu olarak bilmekte*** *ve teoriye karşı çıkan herkesi de cehalet ve delilikle suçlamaktadırlar. Evrimciler tarafından çıkarılan dergiler ise evrim kavramına en küçük bir gölge düşürecek bir yazıyı bile yayınlamak istememektedirler... Yayınevleri, yürürlükte olan bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görmeyecek bir kitabı basmazlar. Hatta basım masrafları yazara bile ait olsa, kitabevinin itibar kaybedeceğini düşünürler.* ***Böylece halk, meseleyi tek yönlü olarak öğrenir.*** *Normal bir insan, evrim teorisini, yerçekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek olarak bilmektedir.*[231]

Ambalajlı Aldatmaca

Evrimciler medyanın "beyin yıkama" programının kendilerine verdiği avantajı iyi kullanırlar. Pek çok kişi evrimin var olduğuna öyle inandırılmıştır ki, evrimciler ne yazarsa yazsın, "nasıl" ve "neden" gibi bir soru akıllarına gelmez. Bu nedenle de evrimciler sunacakları aldatmacayı, biraz süslü bir ambalajın içine koyduktan sonra, bilimsel bir gerçek gibi gösterebilmektedirler.

Örneğin en "bilimsel" evrimci kitaplarda bile, evrimin en büyük çıkmazlarından biri olan "sudan karaya geçiş" aşaması, ancak küçük çocukların inanabileceği masalımsı bir basitlikte anlatılır. Evrime göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş hayvanlar balıklardır. Teoriye göre,

nasıl olmuşsa olmuş, bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlardır! (Buna neden olarak çoğu kez kuraklık gösterilir.) Yine teoriye göre, karada yaşamayı seçen balıklar, nasıl olmuşsa olmuş, yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Bu hayal gücünü zorlayacak derecede basit anlatıma, evrimci Yuval Noah Harari'nin 2016 yılında basılan *Sapiens* adlı kitabından bir örnek verelim:

> *Buradaki insanlar, okyanusa açılabilecek gemilere manevra yaptırmayı öğrenerek uzun mesafeli balıkçılar, tüccarlar ve kaşifler oldular. Bu elbette insanın yaşam tarzına ve becerilerine eşi görülmemiş bir değişim getirecekti.* ***Denizde yaşayan diğer tüm memeliler (foklar, deniz inekleri, yunuslar), özel organlar ve hidrodinamik bir vücut geliştirmek için çağlar boyunca evrimleşmek zorunda kalmışlardı.***[232]

Bu izahlardan da görülebildiği gibi 21. yüzyılda dahi evrimciler, basit izahlarla hayali evrimleşme kurgusu yapmakta, bilimsel delil getirmeye hiç yanaşmamaktadırlar. Aslında anlatılan bu basit hikayenin hiçbir bilimsel delilinin olmadığını onlar da gayet iyi bilmektedirler.

Evrim kitapları ya da evrimci yayın organları, bu saçma açıklamaların "nasıl"ına hiç girmez. Dikkat edilirse, evrimci yayınlarda veya medyada çıkan evrime dair haberlerde, anlatılan hikayeye dair tek bir bilimsel kanıta rastlamak mümkün değildir. Evrimcilerin en önemli özelliği, hayali evrim sürecine dair bütün hikayeleri en "basit" şekli ile anlatmaktır. Her şeyi basit birer çocuk masalı şeklinde anlatarak dikkatleri dağıtmak bilindik bir evrimci taktiktir. Araya eklenen anlaşılmaz formüller ve bilimsel terimler de, sahtekarlığa "bilimsellik" havası vermek için kullanılmaktadır. Yıllar boyunca tüm masallar, bu yöntemle yaygınlaştırılmıştır.

Oysa canlılıkta basit olan hiçbir şey yoktur. Bu gerçeğin kanıtlanmasıyla, evrimci senaryoların aslı olmayan birer hikaye olduğu oldukça

hızlı şekilde anlaşılmaktadır. Evrimciler ve evrimci yayınlar, bu konuda da hızlı harekete geçer ve evrim adına büyük bir keşif şeklinde sundukları sahte iddiaları, sessiz sedasız yok ederler. Bu konudaki en meşhur örneklerden bir tanesi, daha önce detaylarına değindiğimiz, "insanın hayali atası" diye gururla gösterilen, fakat günümüz lemurlarından farklı olmayan Ida sahtekarlığıdır. Ida konusunda yaygara çıkaranlar, çok kısa bir süre içinde sessizliğe bürünmüşlerdir.

Evrimcilerin Sahte Haberlerle Dikkat Dağıtma Çabaları

Kafa karıştırıcı detaylar ve saçma haberler, evrimcilerin psikolojik savunma yöntemlerinin önemli bir parçasını oluşturur. Mantıksız detaylarla zihinleri boğmak, evrimci hipnoz yönteminin bir parçasıdır. Evrimci yayınlarda bu amaçla verilen haberler ile asıl hedef, konu hakkında bilgisi olmayan bazı insanlara, evrimin bir sahtekarlık olduğunu unutturabilmek ve onların beyinlerini, "Patatesle mi, yoksa solucanla mı daha yakın akrabayız?" gibi olağanüstü derecede saçma sorularla meşgul edebilmektir.

Bir evrimci yayında görebileceğiniz "Kangurularla akrabaymışız", "Aç kaldık o yüzden dik yürümeye başladık", "Hıçkırık kurbağadan miras kalmış" şeklindeki olağanüstü derecede mantıksız haberlerin tümünün amacı dikkati dağıtmaktır. Sanki evrim ispatlanmış bir gerçekmiş de, geriye sadece hıçkırığın ortaya çıkışı sorunu kalmış gibi bir izlenim uyandırmaya çalışırlar. Yoğun olarak böyle haberlerin etkisinde kalan ve konu hakkında yeterince bilgisi olmayan kişiler de bu telkini kolaylıkla alırlar. Bu aldatıcı haberlerin etkisiyle evrimin açıklayamadığı birkaç detay konu kaldığını, onlara da nihayet bir açıklama getirildiğini zannederler. Oysa söz konusu kişiler, evrimcilerin, "Hayat nasıl tesadüfen meydana gelir?" şeklindeki temel bir soruya dahi cevap veremediğinden, 700 milyondan fazla yaratılışı ispat eden fosile hiçbir açık-

lama getiremediklerinden ve tek bir ara fosil sunamadıklarından haberleri yoktur. Evrimcilerin yıllardır sürdürdükleri kitle aldatmacası bu sistemle yürür.

"Bilimsellik" ambalajı, evrimci yayınların en fazla kullandığı kılıftır. Sudan karaya hayali geçişi temsil eden hayali bir resim çizilip, bu sahte çizime Latince isimler uydurulması evrimciler için bilimsellik görünümü oluşturmak için yeterlidir. Bu haber, "*Eusthenopteron, uzun bir evrim süreci içinde önce Rhipitistian Crossopterygian*'a, *sonra da Ichthyostega'ya dönüştü"* gibi süslü bir anlatımla sunulduğunda ve bu anlaşılmaz cümleyi kalın gözlüklü, beyaz önlüklü bir "bilim adamı" söylediğinde, bir kısım insanlar üzerinde etki bırakmak mümkün olmaktadır. Evrimci medya için bu, paha biçilmez bir malzemedir.

Evrim, ortaya atıldığı ilk günden itibaren propaganda ile yaygınlaştırılmıştır. Propagandanın en önemli kolu ise medya olmuştur. Bilimsel tek bir delille dahi desteklenemeyen bir bilim sahtekarlığının tüm dünyaca böylesine kabul görür hale getirilmesi elbette şaşılacak bir durumdur. Bu aslında, propagandanın gücünü göstermekte, medya gibi propaganda gücüne sahip organların, olmayanı nasıl var gösterdiğini ortaya koymaktadır. Günümüz bilimsel delillerinin açıkça ortaya konması, insanların evrim safsatasına karşı dikkatlerinin açılması ve bu sahtekarlığı her geçen gün daha fazla sorgulamaya başlamaları ise evrimcilerin en büyük dayanağını, propaganda güçlerini, büyük ölçüde ellerinden almış durumdadır.

SAHTE GAZETE HABERLERİYLE TELKİN YÖNTEMİ

Evrimcilerin dayanağı, bilim değil, demagoji ve propagandadır. Evrim destekçisi gazete ve dergiler, tümüyle sahte evrim haberleriyle donattıkları sayfalarında, evrim propagandasını kapsamlı şekilde yaparlar. Amaç, bilimsel detayları bilmeyen okuyucuları, bu propaganda dahilinde evrimin var olduğuna inandırmaktır. Oysa bilim, evrimin tümüyle bir sahtekarlık olduğunu söylemektedir.

Her canlı mutasyonu tadacak

Bilim ve Gelecek Dergisi Büyükçekmece Temsilciliği 28 Mayıs Cumartesi günü 2016 yılının ilk yarısını Evrim Kuramının Evrimi ile tamamladı...

İngiltere'de öğretmenler arasında evrim tartışması

Evrim Sempozyumu sayesinde #evrimsürüyor, hem de Twitter'da!

Paylaş Paylaş

Bu yıl 5. gerçekleştirilecek sempozyum kapsamında, her hafta Twitter üzerinden evrim sunumları düzenleniyor

Bu yazı Evrim Teorisi'ne bakışınızı değiştirecek

Şivan Okçuoğlu yazdı: Dünya nasıl oluştu? İlk "canlılar" ne şekilde ortaya çıktılar, ne şekilde kimyasal evrim geçirdiler?

Alabama'daki devlet okulları evrim ve iklim değişikliği dersi vermeye hazırlanıyor

BÖLÜM 15

EVRİM BİR ALDATMACADIR

Evrim teorisini geçersiz kılan daha pek çok bilimsel gerçek vardır. Ama bu kitapta, özellikle evrimin temel iddialarına cevap verilmiş ve verdiğimiz bilimsel deliller açık bir gerçeğe işaret etmiştir: Evrim teorisi, sadece materyalist felsefenin yaşatılması için savunulan, bilim maskesine büründürülmüş bir aldatmacadır. Bilime değil, beyin yıkamaya, propagandaya ve sahtekarlıklara dayanan bir aldatmaca...

Önceki sayfalarda değindiğimiz bazı temel gerçekleri şöyle özetleyebiliriz:

Evrim Teorisi İlk Aşamada Çökmüştür

Evrim teorisi daha temelinden çökmüş bir teoridir. Çünkü evrimciler henüz canlılık için gerekli olan **tek bir proteinin bile oluşumunu açıklayamamaktadırlar.**

Daha ortada tesadüfen meydana gelebilecek tek bir protein yokken, bu proteinlerin milyonlarcasının tesadüflerle bir düzen içinde birleşerek canlı hücresini oluşturmaları, bu hücrelerin yine tesadüflerle trilyonlarcasının oluşup bir araya gelerek canlıları, bu canlıların balıkları, balıkların karaya çıkarak sürüngenleri, kuşları ve memelileri oluşturmaları ve böylece yeryüzündeki milyonlarca farklı türün meydana gelmesi bilimsel kesin olarak imkansızdır. Evrimciler, proteinin meydana gelişini açıklayamamış ve **iddiaları için tek bir delil dahi getirememişlerdir.**

Gerçekte evrimciler, evrimi ispatlama uğruna gösterdikleri çabalarla, evrim gibi bir sürecin yeryüzünün hiçbir döneminde yaşanmadığını ve yaşanamayacağını bizzat kendi elleriyle ortaya koymuşlardır. Kainat, en küçük zerresinden en büyüğüne kadar, tesadüflerle açıklanamayacak kadar komplekstir ve eşsiz bir düzen içindedir. Bunu, kör tesadüflerin gerçekleştirmediği açıktır. Bütün bu kompleksliği, o komplekslik içindeki olağanüstü sanatı ve düzeni yoktan var eden, Yüce Rabbimiz olan Allah'tır.

Fosiller, Evrimi Yıkıma Uğratmıştır

Darwin, umudunu fosillere bağlamıştı. Kurguladığı ve evrim adını verdiği hayali senaryonun kanıtlanabilmesi için, türler arası hayali geçişi gösteren, ara geçiş formlarının varlığı gerekiyordu. Bunu kendi döneminde göremeyen Darwin, ileriki yıllarda bu fosil delillerle karşılaşılacağını ummuş ve *Türlerin Kökeni* kitabında şu itirafı yapmıştı: *"...Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir (evrim) süreci ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır."*

Darwin'in korktuğu başına gelmiştir. Jeoloji ve paleontoloji bilimi, hem Darwin'i hem de onu izleyen Darwinistleri haksız çıkartmıştır. Çıkarılan her fosil, evrimi yıkıntıya uğratmış, canlıların mükemmel formlarıyla yaratıldıklarını ortaya koymuştur. Şu anda 700 milyondan fazla fosil bulunmaktadır. Bu fosillerin tek bir tanesi bile ara geçiş formu değildir. Bulunan fosillerin tamamı, eksiksiz, tam ve mükemmel canlılara aittir ve evrim teorisini kesin olarak yalanlamışlardır.

Darwin'in umudunu bağladığı fosiller, içinde bulunduğumuz 21. yüzyılda, tüm detayları, incelikleri, yaşları ve miktarlarıyla evrimi yıkıma uğratmıştır. Bu muhteşem gerçek üzerine Darwinist propaganda artık ne imkan, ne ortam ne de takipçi bulabilmektedir.

Evrim Teorisi Gelecekte de Doğrulanamaz

Geçmişte, evrimci bilim adamlarının tek avuntuları bilimin zamanla evrime dair açmazların cevabını vereceği hayaliydi. Ancak şu anda evrimciler, geçen zamanın sürekli olarak aleyhlerinde işlediğini görmektedirler. Gelişen bilim böyle bir iddianın gerçek dışılığını, giderek daha net ve açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bilim, her geçen gün evrimi, daha güçlü delillerle reddetmektedir.

Bu durum, Darwinist propagandanın da inandırıcılığını kaybettiğini göstermekte, evrimciler her geçen gün taraftar kaybetmektedirler. İşte bu nedenledir ki geçmiş yıllarda bir kısım basını diledikleri biçimde kullanan evrim lobisi, artık kolay kolay evrim haberleri çıkaramamakta, saçma kayıp halka hikayelerini insanlara dayatamamaktadırlar.

Evrimci çevrelere en büyük darbe ise, tüm çabalarına ve Darwinist diktatörlüğün baskılarına rağmen, halkta ve bilim dünyasında büyük bir uyanışın gerçekleşmiş olması ve insanların büyük bir çoğunluğunun evrimi reddetmesidir. İnsanlar, teknolojinin de yardımıyla, gerçek bilimsel delillere ulaşabilmekte ve evrim safsatasının mantıksızlığını kısa bir araştırma sonrasında kolayca anlayabilmektedirler. Böylelikle evrimcilerin

basit iddialarla halkı aldatma politikası, bugün bir altyapı bulamamaktadır. Evrim, sadece bilimsel anlamda değil, sosyal anlamda da çöküşe uğramıştır.

Evrimin Asıl Çıkmazı: Ruh

Yeryüzünde birbirine benzeyen pek çok canlı türü vardır. Örneğin, ata ya da kediye benzeyen farklı türler olabilir. Böceklerin de bir çoğu birbirine benzer görünümlüdür. Fakat bu benzerlikler hiç kimsede bir şaşkınlık yaratmaz.

Ancak nedense insanla maymun arasındaki bazı yüzeysel benzerlikler, kimi insanlarda son derece ilgi uyandırır. Öyle ki bu ilgi kimi insanları evrim teorisinin gerçek dışı senaryolarını benimsemeye kadar iter. Oysa, bir maymunla bir insan arasındaki yüzeysel benzerlikler hiçbir şey ifade etmez.

Aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstündür bile...

Evrimin asıl açmazı ruhtur. Evrimciler, canlılar arasındaki fiziksel benzerlikleri spekülasyon malzemesi olarak kullanırlar; ancak insan ruhu karşısında açıklamasızdırlar.

Sanattan anlayan, sevmeyi, sevilmeyi bilen ruh sahibi bir varlık, evrimin sahte mekanizmalarıyla açıklanamaz.

Evrimcilerin bir türlü değinmek istemedikleri gerçek ise şudur: İnsanla maymun arasındaki asıl fark ruhtur. Maymun Allah'ın ilhamıyla hareket eden, fakat ruha sahip olmayan bir hayvandır. İnsan ise irade sahibi, bilinçli, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "Ruh"unun işlevleridir. İnsanla diğer hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "Ruh"tur. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz. İnsan, Allah'ın verdiği ruhu taşıyan bir varlıktır ve bu özelliğiyle canlılar dünyasında tektir. Fiziki detaylarla dikkatleri dağıtmaya çalışan evrimciler, bu ruh gerçeği karşısında daima suskundurlar. Çünkü ruh, fiziksel hiçbir şeyle açıklanamayan, metafizik olan ve bu nedenle materyalizmi temelinden çökerten, reddedemeyecekleri müthiş bir gerçektir.

Allah, Dilediği Şekilde Yaratır

Şunu belirtmek gerekir: Allah, kuşkusuz canlılar alemini evrimi vesile ederek de yaratabilirdi. Böyle bir yaratılma olsaydı, bu durum mutlaka Kuran ile bizlere haber verilir ve bilimsel deliller de bunu en açık ve detaylı şekilde gösterirdi. Böyle bir durumda ise, bu gerçeğin ilk savunucuları kuşkusuz bizler olurduk.

Hiç şüphesiz ki Allah, dilediği şekilde yaratmaya kadirdir.

Fakat Kuran'a ve kainattaki bilimsel delillere baktığımızda, evrimle yaratılışa dair hiçbir delil göremeyiz. Kuran'da yaratılışın "Ol" emri ile bir anda gerçekleştiği belirtilir; bilimsel delillere baktığımızda da bu ani yaratılışın izlerini görürüz.

Şu durumda evrim, bir yaratılış delili olduğu için değil, bir kısım çevrelerin yaratılış gerçeğini kendilerince geçersiz kılmak için başvurdukları bir aldatmaca olduğu için savunulmaktadır. İşte bu sebeple, mutlaka bilimsel delillerle yalanlanmalı, bu ideolojik mücadeleye ideolojik ve bilimsel cevap verilmelidir. Bir kısım bilim adamlarının evrim teorisini, bilimsel amaçlarla değil, sadece ideolojik-materyalist amaçlarla savunuyor olduğu unutulmamalıdır. Zaten amacı bilim olan her kişi, teorinin geçersizliğini hemen görebilecektir.

Gerçek çok açıktır. Tüm canlılık çok kusursuz bir düzenin, çok üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise bizlere bir Yaratıcı'nın varlığını, hem de sonsuz bir güç, bilgi ve akla sahip bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlar.

O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

Peki onlar, Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülmektedirler. (Al-i İmran Suresi, 83)

BÖLÜM 16

TERÖRİZMİN GERÇEK İDEOLOJİK KÖKENİ: DARWINİZM VE MATERYALİZM

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne savunulmaktadır.

Bu bağnazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "İnsan nedir?" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "İnsan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" cevabını veren insanlar, "İnsan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye düşünmeye başlamışlardır. Bu büyük yanılgının faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılgıdan güç bulmuştur.

Bu bölümde Darwinizm'in insanlığa getirdiği bu belayı inceleyecek ve Darwinizm'in günümüzün en önemli global sorunlarından biri olan "terörizm"le olan doğrudan bağlantısını açıklayacağız.

Darwinizm'in Yalanı: "Yaşam Bir Çatışmadır"

Darwin, teorisini geliştirirken şu temel yanılgıdan yola çıkmıştı: "**Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar**".

Darwin'in bilim dışı görüşüne göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu şu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: "*Türlerin Kökeni: Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla"*.

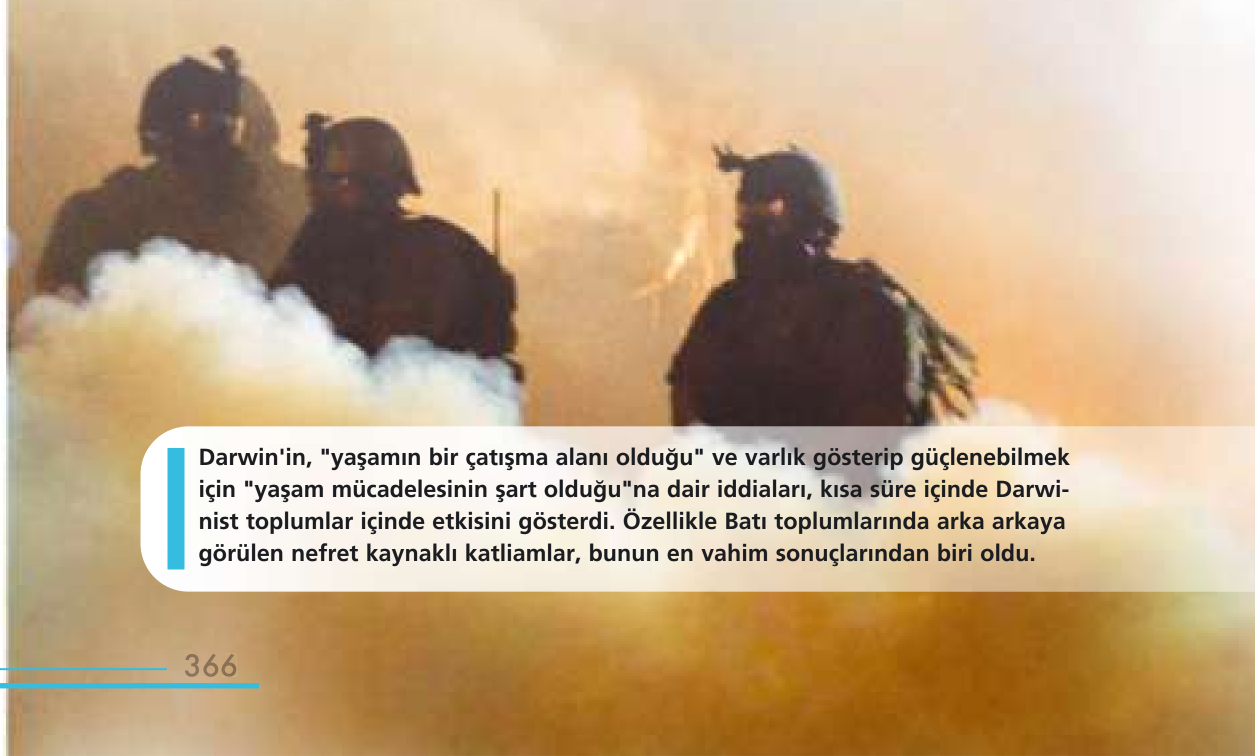
Dahası Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin, kayırılmış ırkların, Avrupalı beyazlar olduğunu öne sürmüştü. Asyalı ya da Afrikalı ırkları ise, yaşam mücadelesinde geri kalmış ırklar olarak tanımlamıştı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam

mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

> *Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.*[233]

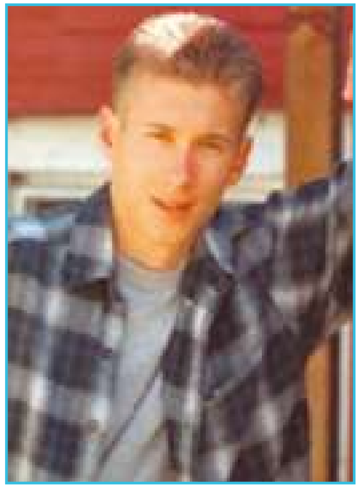
Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

> ***Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması'*** *düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı.* ***Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.***[234]

Darwin'in, "yaşamın bir çatışma alanı olduğu" ve varlık gösterip güçlenebilmek için "yaşam mücadelesinin şart olduğu"na dair iddiaları, kısa süre içinde Darwinist toplumlar içinde etkisini gösterdi. Özellikle Batı toplumlarında arka arkaya görülen nefret kaynaklı katliamlar, bunun en vahim sonuçlarından biri oldu.

ABD'de, Columbine Lisesi katillerinden Eric Harris (üstte), katliam sırasında "doğal seleksiyon" baskılı tişört giyerken, Finlandiya'da Pekka-Eric Auvinen (solda) isimli katil, katliamı Darwin teorisinden ilham alarak gerçekleştirdiğini belirtti. Eric Auvinen, katliam öncesinde bıraktığı notta Darwinizm'e bağlılığını şöyle anlatmıştır: ***"Ben davam için savaşmaya ve ölmeye hazırım. Ben bir doğal seleksiyoncu olarak, işe yaramayanların hepsini, insan ırkının yüz karası olanları ve doğal seleksiyonun başarısız olanlarını elimine edeceğim. Hayır, bu bir gerçek ki ben yalnızca bir hayvanım, bir insanım ve bir muhalifim. Güçlü olanın ayakta kalması prensibini başlatma ve doğal seleksiyonun ayaklarının yere basma vakti gelmiştir."***

Darwin'in İlham Kaynağı: Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bu konulardaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme)* adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

19. yüzyılda Malthus'un hastalıklı fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entellektüelleri Malthus'un zalimce fikirlerini destekliyordu. "**Nazilerin Bilimsel Arka Planı**" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupa'sı elitlerinin Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

Malthus, fakir ve zayıfların elimine edilmesi esasına dayanan ürkütücü ideolojisi ile Darwin'in ilham kaynağı oldu. Onun döneminde özellikle İngiltere'de fakirlik arttı; fakirlerin hayat şartları korkunçlaştı (sağda). Çocuk işçiler ise zor şartlar altında çalışmaya zorlandı (üstte).

19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: ***"Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs...***[235]

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, sözde yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, işte bu çarpık fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu hayali var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın sözde meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla birlikte, 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

"Orman Kanunları"nın Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuyordu: Nazizm.

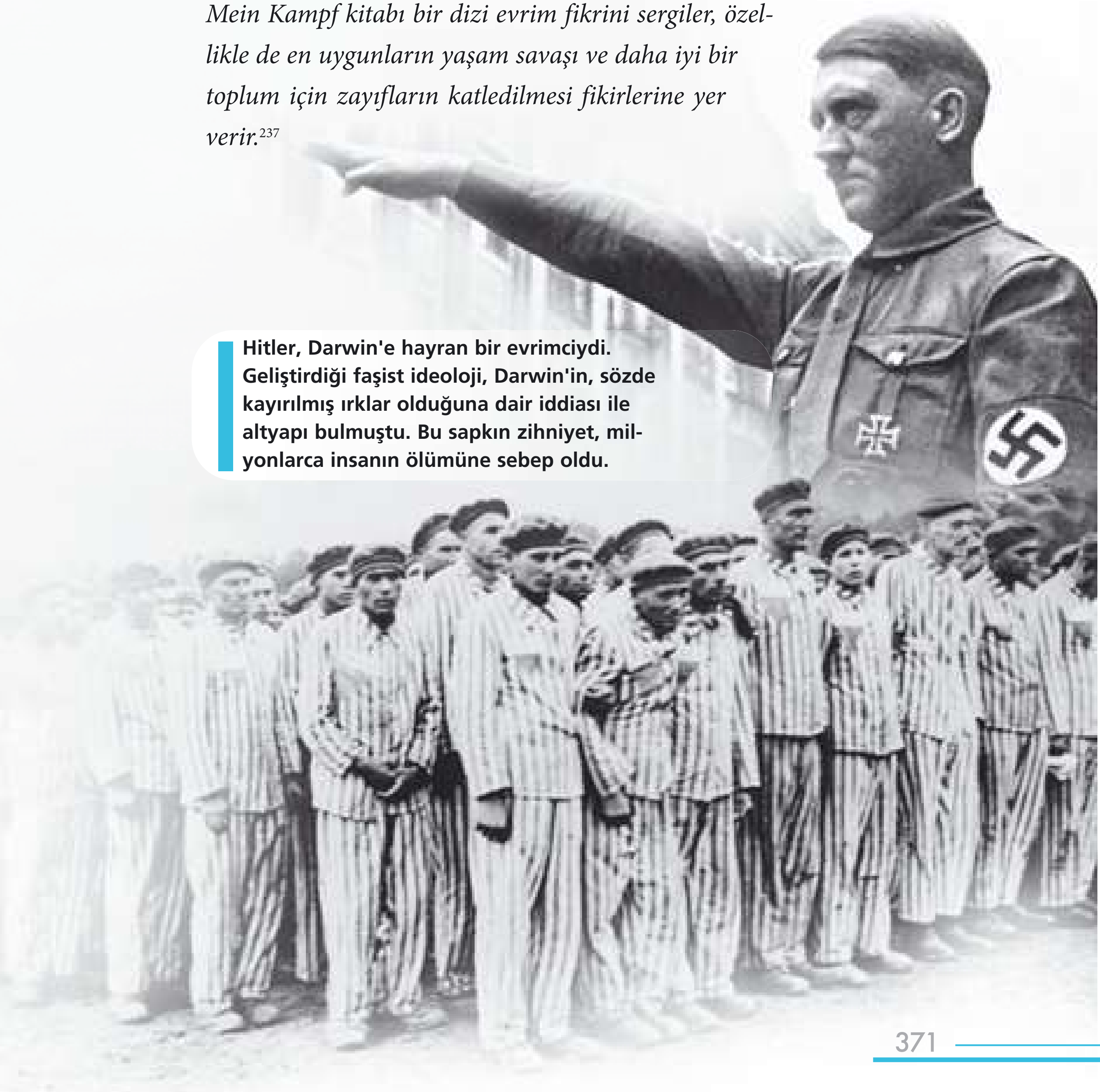
Nazi ideologlarında da yoğun bir Darwinizm etkisi görülmektedir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler kitabı "Kavgam" (*Mein Kampf*)'ın ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları yanılgısından esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

> *Tarih, doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir.*[236]

1933'deki ünlü Nuremberg mitinginde ise Hitler, *"yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu"* ileri sürmüştür.

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. Tarihçi Hickman, Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

> ***Hitler katı bir evrimciydi.*** *Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun Mein Kampf kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir.*[237]

Hitler, Darwin'e hayran bir evrimciydi. Geliştirdiği faşist ideoloji, Darwin'in, sözde kayırılmış ırklar olduğuna dair iddiası ile altyapı bulmuştu. Bu sapkın zihniyet, milyonlarca insanın ölümüne sebep oldu.

Bu görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Museviler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

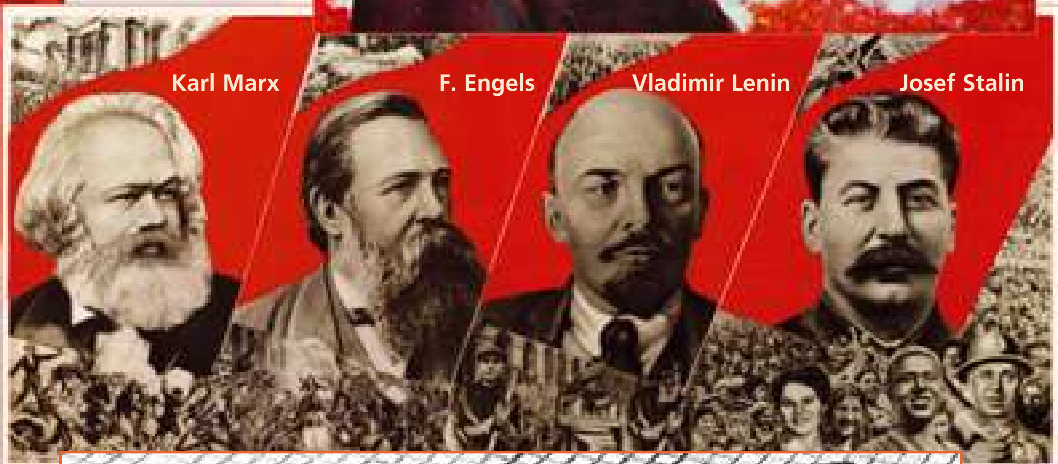
Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alırken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm"in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli" saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels, Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı *Doğanın Diyalektiği* adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince sözde katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, "**Marksizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır**" adlı sözüyle ünlüdür.[238]

Trotsky'nin ise "**Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir**" şeklinde açıklamaları bulunmaktadır.[239]

(En üstte) Kanlı komünist liderlerin tümü, ideolojilerinin altyapısını Darwin'den aldıklarını açıkça belirtmişlerdir.
(Üstte) Vietnam Savaşı'na ait bu kare komünizmin insanlığa nasıl bir bela getirdiğini göstermek için yeterlidir.

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin **Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu** da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir.[240]

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, "**Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve evrim teorisine dayanmaktadır**" diyerek açıkça belirtmiştir.[241]

Darwinizm'in Mao ve Çin komünizmi üzerindeki etkisi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in, *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı araştırma kitabında detaylarıyla anlatılmaktadır.[242]

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğadaki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle komünizmin temelinde yer alan "diyalektik" kavramını desteklemektedir.

Anarşist komünizme ait bu "diyalektik çatışma" kavramının, 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinesi" olduğunu düşünürsek, Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutunu daha iyi anlamak mümkün olur.

Darwinizm ve Terörizm

Buraya kadar incelediğimiz gibi, Darwinizm, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen şiddet yanlısı ideolojilerin kökenidir. Ancak Darwinizm bu ideolojilerin yanında bir de, çeşitli dünya görüşlerine etki edebilecek bir yanlış "ahlak anlayışı" ve "yöntem" tarif etmektedir. Bu

ahlak anlayışının ve yöntemin temel kavramı ise, "**kendinden olmayanla çatışmak**"tır.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler vardır. Bunlar birbirlerine iki farklı bakış açısıyla bakabilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı irdelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı "İnsan, çatışan hayvandır" telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden haberi yoktur. Ama aldıkları eğitim ve sosyal telkin sonucunda, felsefi temeli Darwinizm'e dayanan yanlış bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "Bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "Büyük balık küçük balığı yutar", "Savaşmak erdemdir", "İnsan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'e dayanan hatalı sloganların yaygın oluşudur. Darwinizm bilimsel anlamda yok edildiğinde, bu sloganların da altı boş kalacaktır.

Aslında Darwinizm bilimsel olarak yok edildiğinde, geriye "çatışmacı" hiçbir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı her üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Musevilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir.

Her üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Musevilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. Darwinizm yok edildiğinde, çatışmanın felsefesi tamamen ortadan kalkacaktır.

Bu nedenle, eğer birileri çıkar da, İslam, Hıristiyanlık veya Musevilik adına, bu dinlerin kavramlarını ve sembollerini kullanarak terör uygularsa, çatışmacılığı körüklerse, bilin ki o kişiler gerçek Müslüman, Hıristiyan veya Musevi değildirler. Bu kişiler, gerçekte birer Darwinisttirler. Dini görünüm altına gizlenmişler veya aldatılmışlardır. Ancak bu kişiler doğru inanca sahip değildirler. Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, herhangi bir İlahi dinde değil, dinsizlikte; dinsizliğin çağımızdaki tanımları olan "Darwinizm" ve "materyalizm"de gizlidir.

İslam, Terörün Çözümüdür

İslam adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, İslam'ı yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilir. O nedenle bu insanlara bakarak İslam hakkında fikir edinmek yanlış olur. İslam'ı tanımanın en doğru yolu, İslam'ın kutsal kaynağını, yani Yüce Rabbimiz tarafından korunmuş olan kitabımız Kuran'ı incelemektir.

Kuran'da öğretilen ahlak modeli, bugün "İslam" dendiğinde bazı Batılıların zihninde oluşan imajdan tamamen farklıdır. Kuran ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık, tolerans ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, anlayışlı, güvenilir, uyumlu bir insan olur. Çevresine sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir. Kuran'da işaret edilen Müslüman modeli ise son derece kaliteli, saygın, seçkin, aydın, akıllı ve modern bir modeldir. Bir müslüman, tıpkı Sevgili Peygamberimiz (sav) gibi, her bakımdan çağın en ilerisindeki kişidir.

İslam Barış ve Esenlik Dinidir

İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı anlama gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir.

Gerçek İslam, barış ve esenlik dinidir; terörün ve çatışmanın çözümüdür. Tüm insanların güvenliği, ancak ve ancak gerçek Kuran ahlakının yaşanması ile sağlanabilir.

İslam'da velayet sistemi vardır. Gerçek Müslümanların bulunduğu yerde, insanların aç ve yoksul kalması mümkün değildir. Müslümanların bulunduğu yerde barış ve yardımlaşma hakimdir.

Allah tüm insanları, yeryüzünde merhametin, şefkatin, hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırmaktadır. Bakara Suresi'nin 208. ayetinde Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

> **Ey iman edenler, hepiniz topluca barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.**

Ayette görüldüğü gibi Allah, insanların "güvenliği"nin ancak Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir. Çünkü Kuran ahlakı, barışın, huzurun, güvenin, saygı ve sevginin güvencesidir.

Allah, Bozgunculuğu Lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını emretmiş; küfrü, fıskı, isyanı, zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Allah'ın bu emrine uymayanlar, ayetin ifadesiyle "şeytanın adımlarını izleyenler" olarak nitelendirilmiş ve açıkça Allah'ın haram kıldığı bir tutum içerisine girmişlerdir. Bu konu, Kuran'da çok sayıda ayette vurgulanmaktadır. Konuyla ilgili ayetlerden bazıları şöyledir:

Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir. (Rad Suresi, 25)

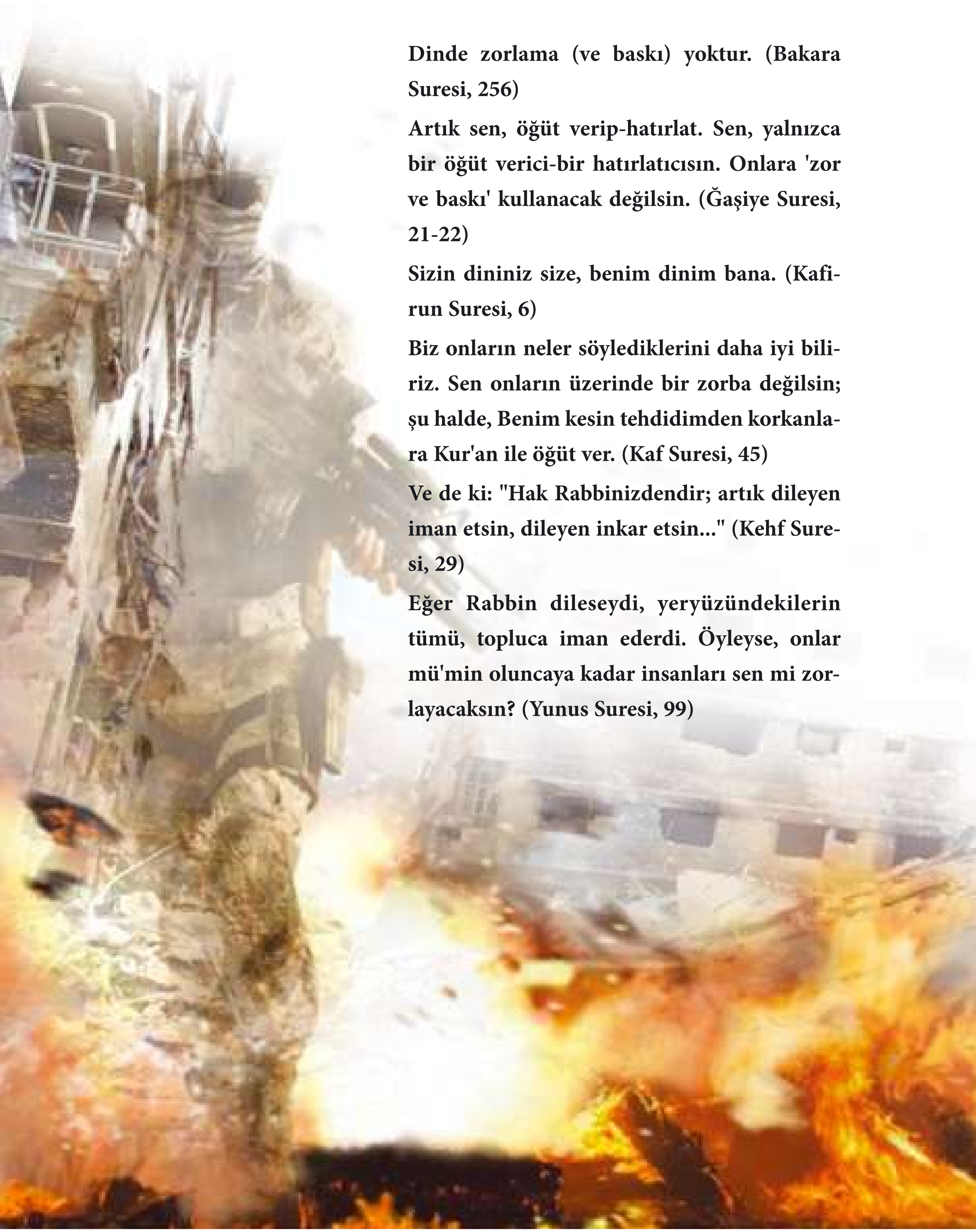
Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez. (Kasas Suresi, 77)

Görüldüğü gibi Allah, İslam dininde, terör, şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış ve bilerek bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiştir. Kuran'a göre bir Müslüman dünyayı güzelleştiren, imar eden insandır.

İslam, Düşünce Hürriyetini ve Sevgiyi Savunur

İnsanların fikir, düşünce ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engelleyen ve yasaklayan emirler getirmiştir.

Değil terör ve şiddet eylemi, İslam, insanların üzerinde fikri olarak bile en ufak bir baskı kurulmasını yasaklamıştır. Kuran'da demokrasi, şu ayetlerle tarif edilmiştir:

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. (Bakara Suresi, 256)

Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin. (Ğaşiye Suresi, 21-22)

Sizin dininiz size, benim dinim bana. (Kafirun Suresi, 6)

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Ve de ki: "Hak Rabbinizdendir; artık dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin..." (Kehf Suresi, 29)

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam'ın özüne ve ruhuna aykıdır. Çünkü İslam, inanç için özgür iradeyi ve vicdani bir kabulü şart koşar. Elbette Müslümanlar Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfları tebliğ edebilir, bunların uygulanması için birbirlerini teşvik edebilirler. Ama bu konuda zorlama yapılması Kuran'da yasaklanmıştır.

İnanç ve ibadet, sadece Allah için olduğunda bir değer taşır. Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanların bir kısmı gerçekten dindar oldukları için değil, sadece o sistemden korktukları için dindar görünürler. Bu da samimi Müslümanların içinde münafıkların oluşmasına neden olacaktır. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için din ahlakının yaşanmasıdır.

Allah, Masum İnsanların Öldürülmesini Haram Kılmıştır

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

...Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan bir çoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir cezayla tehdit edilmişlerdir. Allah, tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın, değil binlerce masum insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Dünyada adaletten kaçarak cezadan kurtulacağını sananlar, öldükten sonra ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. İşte bu nedenle Allah'a hesap vereceklerini bilen müminler Allah'ın sınırlarını korumakta büyük bir titizlik gösterirler.

Allah, Müminlere Şefkatli ve Merhametli Olmalarını Emreder

Kuran'da Müslüman ahlakı şöyle anlatılmaktadır:

Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır. (Beled Suresi, 17-18)

Müslümanlar Kuran'a göre, şefkatli ve merhametli olmakla yükümlüdürler. İslam'da cana kastetmek haramdır.

Allah'ın, ahiret günü kurtuluşa erenlerden olmaları, rahmetine ve cennetine kavuşabilmeleri için kullarına indirdiği ahlakın en önemli özelliklerinden biri ayette görüldüğü gibi "**merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak**"tır.

Kuran'da tarif edilen İslam son derece modern, aydınlık, ilerici bir yapıya sahiptir. Gerçek Müslüman, her şeyden önce, barışçı, hoşgörülü, demokrat ruhlu, kültürlü, aydın, dürüst, sanattan ve bilimden anlayan, medeni bir kişilik yapısına sahiptir.

Kuran'ın getirdiği güzel ahlakla yetişen bir Müslüman, herkese İslam'ın öngördüğü sevgiyle yaklaşır; her türlü fikre karşı saygılıdır; estetiğe ve sanata değer verir, olaylar karşısında her zaman uzlaştırıcı, gerilimi azaltan, kucaklayıcı, itidalli davranışlar sergiler. Böyle insanların oluşturdukları toplumlarda ise, bugün en modern devletler arasında gösterilen ülkelerden daha gelişmiş bir medeniyet, yüksek bir toplumsal ahlak, neşe, huzur, adalet, güvenlik, bolluk ve bereket hakim olacaktır.

Allah Anlayışlı Olmayı ve Affediciliği Emretmiştir

Allah'ın Kuran-ı Kerim'de "**Sen af yolunu benimse...**" (Araf Suresi, 199) ayetiyle buyurduğu "affedicilik ve anlayış" kavramı, İslam dininin temel kaidelerinden birini oluşturur.

İslam tarihine bakıldığında, Müslümanların Kuran ahlakının bu önemli özelliğini sosyal yaşama nasıl geçirdikleri çok açık bir şekilde görülür. Müslümanlar ulaştıkları her noktada, hatalı uygulamaları ortadan kaldırarak hür ve hoşgörülü bir ortam oluşturmuştur. Din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halkların aynı çatı altında barış ve huzur içerisinde yaşamalarını sağlamış, kendisine tabi olanlara da büyük bir ilim, zenginlik ve üstünlük kazandırmıştır. Nitekim büyük bir coğrafyaya yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığını yüzyıllarca devam ettirebilmesindeki en önemli nedenlerden biri, İslam'ın getirdiği anlayış ortamının yaşanması olmuştur. Asırlardır merhametli ve şefkatli yapılarıyla tanınmış olan Müslümanlar, her zaman dönemlerinin en adil kişileri olmuşlardır. Bu çok uluslu yapı içerisindeki tüm etnik gruplar, yıllarca mensubu oldukları dinleri özgürce yaşamışlar, üstelik dinlerini ve kültürlerini yaşayabilecekleri tüm imkanlara da sahip olmuşlardır.

Gerçek anlamda Müslümanlara mahsus olan bu ahlak, ancak Kuran'ın emrettiği doğrultuda uygulandığında tüm dünyaya barış ve esenlik getirir. Nitekim Kuran'da "**İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda(kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost(un) olmuştur.**" (Fussilet Suresi, 34) ayeti ile bu özelliğe dikkat çekilmiştir.

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve İslam adına yapıldığı iddia edilen İslam'ın değerlerine aykırı olan "terör" ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, bilgisiz ve bağnaz insanların, Kuran'ın özünden uzaklaşmış, dinle gerçekte hiç bir ilgisi olmayan kişilerin uygulamasıdır. İşledikleri vahşetleri İslam adı altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı en mükemmel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir.

Başka bir deyişle, İslam dini ve Kuran ahlakı, terörizmin ve teröristlerin destekleyicisi değildir; aksine yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak tek çaredir.

Gerçek Kuran ahlakında, din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halklar, aynı çatı altında, aynı topraklar içinde barış ve huzur içerisinde yaşamalıdırlar. Müslümanlar, bu ittifakı oluşturmakla, dünyayı barış yurduna dönüştürmekle yükümlüdürler.

BÖLÜM 17

MÜSLÜMAN NEDEN EVRİMCİ OLAMAZ?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslam ile evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen gerçek, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe

olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)

Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardırlar

Kuran'da tüm insanların dünyaya gönderilmeden önce zer aleminde var oldukları bildirilmiştir. Buna göre insanın aşama aşama var olmadığı, yani evrimsel bir süreçten geçmediği açıktır. Ayette zer aleminde insanların Allah'a verdiği söz şöyle haber verilir:

Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Araf Suresi 172. ayetin Arapçası ise şöyledir:

Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne).

وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنٖٓى اٰدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ
وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلٰى
شَهِدْنَا اَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غَافِلٖينَ

ve iz ehaze : ve çıkardığı, aldığı zaman

(İz: Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında, … ..dığı vakit, çünkü, zira, ….dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen "zürriyyet" kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim'de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, "insan nesli"dir. Bu ayette de, Adem'in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)'ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)'ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, **"hani Rabbin Adem'den ahid almıştı"** ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen **"hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı"** ifadesiyle, Hz. Adem (as)'ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan "iz / hatırla o zamanı, hani" ifadesi ise, Hz. Adem (as)'ın zürriyetine yani tüm insanlığa yöneltilen bu hitabın olduğu zamanını gösterir. "İz" kelimesi Arapça'da geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da "geçmişte olan bu olayı hatırla"dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce verdikleri sözdür.

Görüldüğü gibi insanlar henüz dünya var edilmeden vardır. Hepsi duyan konuşan söz veren yani tüm uzuvları ve fonksiyonları tam birer insandır. Kuran'a göre insan evrim geçirmemiştir, dünyada çeşitli aşamalardan geçtikten sonra bugünkü haline kavuşmamıştır. İnsan, dünyadan önce zer aleminde de insan olarak vardır. Dünyaya da insan olarak gelmiştir.

Kuran'ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir.

İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır. Dolayısıyla, Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın." (Sad Suresi, 71-72)

Fakat şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: "Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır" dedik. (Bakara Suresi, 36)

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "İşittik ve itaat ettik" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrimcilerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrim, tarihin en büyük bilim sahtekarlığıdır. Ruh sahibi insanı, tüm canlıları, tüm kainatı Allah yaratmıştır.

Sudan Yaratılma Evrimsel Yaratılışa İşaret Değildir

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

Evrimsel yaratılış yanılgısını savunanlar birçok ayette geçen "insanın sudan yaratıldığı" şeklindeki ifadeleri de kendi iddialarına sözde bir delil olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Sudan hareketle bütün canlıların oluştuğunu iddia etmektedirler. Oysa bu ayette, insanın yaratılış aşamaları bildirilmektedir.

İnsanın yaratılış aşamalarının anlatıldığı bir diğer ayet de dikkatli incelendiğinde evrimcilerin yorumlardaki köklü yanılgı gözler önüne serilmektedir. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, Biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alaktan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkça göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat Biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)

Ayette, açıkça anlaşılabileceği gibi, bir insanın yaratılış aşamaları tarif edilmektedir.

Birinci aşama olan toprak, insandaki temel mineralleri ve elementleri içeren hammaddedir.

İkinci aşama ise bu elementlerin, anne karnındaki yumurtayı döllemek için gerekli genetik bilgiye sahip olan spermleri içeren ve Kuran'da karmaşık bir su tabiriyle tarif edilen menide bir araya gelme-

sidir. Kısacası insanın temel hammaddesi topraktır. Toprağın özü, bir damla menide o insanı meydana getirecek bir şekilde toplanmıştır. Ayette bu "su" aşamasının hemen ardından insanın anne karnındaki gelişim aşamaları belirtilmiştir. Oysa evrim teorisi, canlılığın sözde kendiliğinden suda başlamasından insanın ortaya çıkması arasında milyonlarca farazi aşama (ilk hücre, tek hücreliler, çok hücreliler, omurgasızlar, omurgalılar, sürüngenler, memeliler, primatlar vs. ve bunların sayısız ara aşamaları gibi) olduğunu iddia eder. Ayetteki sıralamada ise hiçbir şekilde böyle bir mantık ve tarif olmadığı çok açıktır. İnsanın bir damla su halinden sonra alak haline geldiği bildirilmektedir.

Dolayısıyla, çok açıktır ki ayette, insan türünün geçirdiği evrim aşamaları değil, tek bir insanın anne karnından önceki, anne karnındaki ve doğduktan sonra yaşlılığına kadar devam eden yaratılış aşamaları tarif edilmektedir.

Bazı evrimciler, bu ayetlerdeki "canlıların sudan yaratılması" ifadesinde, evrim teorisine paralel bir anlam var olduğuna inanmak isterler. Oysa kendileri de gerçeğin bu olmadığını gayet iyi bilmektedirler. **Ayetlerde canlıların sudan yaratıldığı bildirilerek, canlıların temel malzemesinin su olduğu haber verilmektedir. Nitekim modern biyoloji ortaya koymuştur ki su, dünyadaki her canlının vücudunun en temel unsurudur. İnsan vücudunun yaklaşık %70'i sudur. Her canlı, vücudundaki su sayesinde hücre içi, hücreler arası ve dokular arası ulaşımı sağlar. Su olmadan canlılık olamaz.** İnsanın ve diğer canlıların sudan yaratıldığını bildiren diğer ayetlerde de yine evrim teorisine dayanak oluşturacak bir mana yoktur. Bu ifadeyi içeren bazı ayetler şu şekildedir:

> **O inkar edenler görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişik iken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)**

Aşağıdaki ayetlerde ise "bir damla suyun meni olduğu" açıkça ifade edilmektedir:

Doğrusu, çiftleri; erkek ve dişiyi, yaratan O'dur. Bir damla sudan (döl yatağına) meni döküldüğü (min nutfetin iza tumna) zaman. Gerçek şu ki, diğer diriltme (yeniden neş'et) de O'na aittir. (Necm Suresi, 45-47)

Min: den, dan

Nutfetin: Nutfe, bir damla

iza: -dığı zaman

tumna: meniyi akıtmak

Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? (nutfeten min meniyyin yumna) (Kıyamet Suresi, 37)

nutfeten: nutfe, bir damla su

min: den, dan

meniyyin: meni

yumna: atılıp dökülen

İnsan bir baksın, hangi şeyden yaratıldı? Dökülüp atılan bir sudan yaratıldı. (Hulika min main dafikın) (Bu su,) Bel kemiği ile kaburgalar arasında (ki organlar)dan çıkar. (Tarık Suresi, 5-7)

Hulika: yaratıldı

min: den, dan

main: su

dafikın: Birden boşalan, dökülen, def'aten akıtan, akıtılan.

İnsanın Önce Topraktan Sonra Sudan Yaratılması, Evrimsel Yaratılışa İşaret Değildir

...Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? (Kehf Suresi, 37)

Ömer Nasuhi Bilmen ise aynı ayeti şu şekilde tefsir eder:

... Senin aslın ve yaratılışın sebebi olan Hazreti Adem'i (topraktan) yaratan (sonra) da seni (bir nutfeden) en yakın maddei vücudun olan bir katre meniden (yaratan sonra da seni bir erkek olarak tesviye eden) seni böyle müteaddit etvari hayatiye (birçok hayat durumları) neticesinde tam, baliğ bir insan olarak vücuda getiren Halik-i Kerim'i (inkar eder mi oldun) çünkü ahiret hayatını inkar, onun zuhura geleceğini haber veren ve ona kadir olan Allah Teala'yı inkar demektir...

Ayette geçen "topraktan yaratılma" Hz. Adem (as)'ın yaratılışını, sudan yaratılıp düzgün bir adam haline gelme ise spermden başlayan gelişmeyi anlatmaktadır. Aşağıdaki ayette de Allah'ın balçıktan doğrudan bir beşer yarattığına işaret edilmektedir. Hz. Adem (as)'ın yaratılışının anlatıldığı bu ayette de bir aşamadan bahsedilmemektedir:

Hani Rabbin meleklere demişti: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Ona bir biçim verdiğimde ve ona ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek (yere) kapanın." (Hicr Suresi, 28-29)

Zaten Kuran'da anlatılan yaratılış aşamaları dikkatle okunur, birbirini takip eden süreçler göz önünde bulundurulursa evrimci yorumun yanlış olduğu da hemen anlaşılır.

Kuran'da Hz. Adem (as)'ın evrimsel bir aşama ile yaratılmadığını açıkça bildiren daha pek çok ayet bulunmaktadır. Bu ayetlerden birinde şöyle buyrulmaktadır:

Şüphesiz, Allah Katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı, sonra ona "ol" demesiyle o da hemen oldu. (Al-i İmran Suresi, 59)

Yukarıdaki ayette Allah Hz. Adem (as) ile Hz. İsa (as)'ın aynı şekilde yaratıldıklarını bildirmektedir. Daha önce de vurguladığımız gibi

Hz. Adem (as), herhangi bir atası olmaksızın, topraktan ve Allah'ın "Ol" demesiyle var edilmiştir. Hz. İsa (as) ise yine bir babası olmaksızın, Allah'ın dilemesiyle, bir "Ol" emriyle yaratılmıştır.

Topraktan ve sudan yaratılmanın bildirildiği diğer ayetlerde de, önceki satırlarda incelediğimiz gibi insanın evrim aşamaları değil, insanın, anne karnına düşmeden önceki, anne karnındaki ve doğumdan sonraki aşamaları tarif edilmektedir:

Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, Biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkça göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)

Kuran'da Sözde Evrimsel Sürece İşaret Yoktur

Gerçek şu ki, insanın üzerinden, daha kendisi anılmaya değer bir şey değilken, uzun zamanlardan (dehr) bir süre (hin) gelip-geçti. (İnsan Suresi, 1)

Yukarıdaki ayet aynı çevrelerin kendilerince evrime delil olarak sundukları bir diğer ifadedir. "Kendisi anılmaya değer bir şey değilken" ifadesi, evrimcilerin kişisel yorumlarına dayalı bir çeviriyle "insanın bir insan olmadan önceki hallerinin ifade edildiği" şeklinde açıklanmaktadır. Oysa ilk iddia gibi bu evrimci iddia da gerçeklerden uzaktır.

"Kendisi anılmaya değer bir şey değilken" ifadesinin Arapçası şu şekildedir:

"lem yekun şey'en mezkuren"

Lem yekun: değildi

Şey'en: bir şey

Mezkuren: zikredilen, adı geçen

Bu ifadeyi "evrimsel yaratılış"a sözde delil olarak göstermek oldukça mantık dışı bir yorumdur. Örneğin, Elmalılı Hamdi Yazır bu ayetteki zaman ifadesini şu şekilde tefsir eder:

Başlangıçta ilk maddeleri olan unsurlar ve madenler, sonra onlardan aşama aşama yaratılıp orta maddeleri olan bitkisel, hayvansal gıdalar "çamur hülasası" (Müminun Suresi, 12), sonra onlardan süzülen yakın maddesi olan meniye doğru yavaş yavaş aşama ve mertebeler içinde gelen bir şey olmuş, fakat insan diye anılan şey olmamıştı. Gerçekte insanın her ferdi gibi cinsi de ezeli değil, sonradan olmadır. Hem dehrin başlangıcından, alemin yaratılışından çok sonra var olmuştur.

Ömer Nasuhi Bilmen ise ayeti şu şekilde tefsir eder:

Bu ayetler, Cenab-ı Hakk'ın insanları hiç mevcut, malum değillerken bilahare birer katre sudan işitir ve görür bir halde yaratmış ve onları imtihana tabi tutmuş olduğunu bildiriyor... Nev'i insan, başlangıçta hiç mevcut değildi, sonra bir müddet içinde bir katre sudan, bir topraktan ve çamurdan tasvir edilmiş bir ceset haline gelmiştir. O insan, o zaman malum değildi, onun ne gibi bir ismi haiz ve ne için yaratılmış olduğu gök ve yer halkınca bilinmiyordu. Sonra kendisine ruh bilinci yad edilmeye başlanılmıştır.

Değerli İslam alimlerimizin de tefsirlerinde belirttiği gibi, Kuran'da hiçbir şekilde evrimle yaratılışa işaret bulunmamaktadır. Kuran'da bildirilen yaratılış, Rabbimiz'in "Ol" emri ile gerçekleşen yoktan yaratılıştır.

Hz. Adem (as) İlk İnsandır

Evrimsel yaratılış yanılgısıyla ilgili olarak ortaya atılan bir diğer iddia ise, Hz. Adem (as)'ın ilk insan olmayabileceği -hatta insan olmayabileceği (Hz. Adem (as)'ı tenzih ederiz)- şeklindeki büyük yanılgıdır. Müslüman evrimciler, bu batıl iddiaya sözde delil olarak aşağıdaki ayeti göstermektedirler:

Hani Rabbin meleklere: "Muhakkak Ben, yeryüzünde bir halife var edeceğim" demişti. Onlar da: "Biz seni şükrünle yüceltir ve (sürekli) takdis ederken, orada bozgunculuk çıkaracak ve kanlar akıtacak birini mi var edeceksin?" dediler. (Allah:) "Şüphesiz sizin bilmediğinizi Ben bilirim" dedi. (Bakara Suresi, 30)

Bu iddiayı savunan çevreler ayette geçen "halife var edeceğim" şeklindeki ifadede geçen Arapça "ceale" fiilini, "tayin etmek" kelimesi ile açıklamaktadırlar. Yani Hz. Adem (as)'ın ilk insan olmadığı, birçok insan arasından halife olarak "tayin edildiği" yanılgısını öne sürmektedirler. Oysa "ceale" kelimesinin Kuran'da kullanılan anlamları şu şekildedir:

Ceale: Yaratmak, icat etmek, çevirmek, yapmak, koymak, kılmak

Kuran'da "ceale" filinin geçtiği diğer ayetlerden birkaç örnek şöyledir:

Sizi tek bir nefisten yarattı, sonra ondan kendi eşini var etti (ceale) ve sizin için davarlardan sekiz çift indirdi... (Zümer Suresi, 6)

De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren (ceale) O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi "ceale" kelimesi yaratılma anlamında kullanılmıştır. Ayrıca pek çok ayette de Hz. Adem (as)'ın topraktan yaratıldığı belirtilmektedir. Hz. Adem (as)'ın, özel ve farklı bir yaratılışa sahip "ilk insan" olduğu bu ayetlerden de anlaşılmaktadır.

Hz. Adem (as) Dünyada Yaratılmamıştır

Kuran'da Hz. Adem (as)'ın ilk insan olduğu hakkında verilen bir diğer önemli bilgi de, işlediği zelle nedeniyle kendisinin ve eşinin cennetten çıkarılmasıdır. Yüce Allah, ayetlerinde şu şekilde buyurmaktadır:

Ey Ademoğulları, şeytan, anne ve babanızın çirkin yerlerini kendilerine göstermek için, elbiselerini sıyırtarak, onları cennetten çıkardığı gibi sakın sizi de bir belaya uğratmasın. Çünkü o ve taraftarları, sizleri görmektedir. Biz gerçekten şeytanları, inanmayacakların dostları kıldık. (Araf Suresi, 27)

Ve dedik ki: "Ey Adem, sen ve eşin cennette yerleş. İkiniz de ondan, neresinden dilerseniz, bol bol yiyin; ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz. Fakat şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları (durum)dan çıkardı. Biz de: "Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır" dedik. (Bakara Suresi, 35-36)

Ayetlerdeki ifadeler çok açıktır. Allah Hz. Adem (as)'ı topraktan yaratmıştır. Hz. Adem (as), özel bir yaratılışa sahiptir ve bu özel yaratılış onun önce cennette bulunmasından, daha sonra da cennetten çıkarılmasından bir kez daha anlaşılmaktadır. Ancak evrim aldatmacasına inanan bazı Müslümanlar, apaçık olan bu gerçekleri görmezlikten gelmekte ve ayetlerde geçen "cennet" kelimesinin, ahiretteki cenneti değil, dünyadaki güzel mekanları ifade ettiği gibi hatalı bir yorum ileri sürmektedirler. Oysa Hz. Adem (as)'ın yaratıldığı cennetin pek çok özelliği Kuran'da belirtilmektedir. Burada melekler ve şeytan vardır. Melekler Allah ile konuşmaktadır. Ayetlerdeki ifadeler bu kadar açıkken, Kuran ahlakına uygun olmayan yorumlarla evrim teorisine sözde delil arama çabasına girmek hatalı bir tavırdır.

Yüce Rabbimiz, zer alemini tarif ederken de, her insanın Hz. Adem (as)'ın soyundan geldiğinin bir delili olarak "Ademoğulları" ifadesini kullanmıştır. Araf Suresi'nin 172 ve 173. ayetleri şöyledir:

Hani Rabbin, Ademoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahitler kılmıştı: "Ben, sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet şahit olduk" demişlerdi. (Bu) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. Ya da: "Bizden önce ancak atalarımız şirk koşmuştu, biz ise onlardan sonra gelme bir kuşağız; işleri batıl olanların yaptıklarından dolayı bizi helak mi edeceksin?" dememeniz için. (Araf Suresi, 172-173)

İnsan "Evrimsel Merhaleler" Sonucu Yaratılmamıştır

Size ne oluyor ki, Allah'tan bir vakarı ummuyorsunuz? Oysa O, sizi gerçekten tavır tavır yaratmıştır. (Nuh Suresi, 13-14)

Evrimsel yaratılış yanılgısını savunanlar yukarıdaki ayette geçen "tavır tavır" kelimesini kendi yanlış mantıkları doğrultusunda "evrim merhalelerinden geçirerek" şeklinde çevirirler. Oysa ayette geçen Arapça "etvaren" kelimesinin "evrim merhaleleri" şeklinde çevrilmesi, bu kişilerin şahsi yorumlarıdır ve İslam alimleri tarafından da ittifakla kabul görmemektedir.

"Etvar" kelimesi "**tavır, halet, durum**" anlamına gelen "Tavru" kelimesinin çoğuludur ve Kuran'da başka bir ayette geçmemektedir.

İslam alimlerinin bu ayetle ilgili tefsirleri de, bu ayette herhangi bir şekilde evrim teorisiyle ilgili bir ifade olmadığı gerçeğini ortaya koymaktadır.

Örneğin Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Kuran-ı Kerim Tefsiri'nde bu ayeti; "**Oysa o sizi aşama aşama birçok hallerden geçirerek yaratmıştır**" şeklinde tercüme etmiştir. Ayetin tefsirinde geçen açıklama ise şöyledir:

*... Ebu's-Suud'un açıklamasına göre; önce unsurlar halinde, sonra gıdalar halinde, sonra karışımlar halinde, sonra sperma halinde, sonra embriyon halinde, sonra et parçası halinde, sonra kemik ve et halinde, sonra da bambaşka bir yaratılışla şekil vermiştir. "**Yaratanların en güzeli olan Allah'ın şanı ne Yücedir.**" (Müminun, 23/14) Bunları yapan o güzel Yaratıcı ululama ve saygıya layık değil mi? O sizi daha başka bir şekil ve yaratışla yükseltemez mi? Yahut ezip yok ederek elem verici o azaplara düşüremez mi? Siz niye bunları düşünmüyorsunuz?*

Elmalılı'nın yukarıdaki ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, bu ayette geçen aşamalar bir insanın sperm olarak ulaştığı anne rahminde, önce embriyo, ardından bir et parçası, sonra kemik ve et halinde gelişip, sonra da bir insan olarak dünyaya gelişini ifade etmektedir.

İmam Taberi'nin Tefsiri'nde de Nuh Suresi'nin 14. ayeti; "**Halbuki O sizi merhalelerden geçirerek yaratmıştır**" şeklinde çevrilmiş ve "*Önce sperma halindeydiniz; sonra sizi kan pıhtısına, ondan sonra da bir çiğnem et parçasına dönüştürüp yarattı*" şeklinde açıklanmıştır. Görüldüğü gibi İslam alimleri Nuh Suresi'nin 14. ayetini ittifakla aynı şekilde yorumlamış, sperm halinden insan haline geliş arasındaki aşamalar olduğunu ifade etmişlerdir

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz. İbrahim (as)'a gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

> **İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)**

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

> **Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini artırır. Şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)**

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var

edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur:

Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında, asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (olmuş). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)

Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz. (Taha Suresi, 69)

"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla, cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir. Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir. Hz. Musa (as)'a ilk anda muhalif olan bazı insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde bir şey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

> **Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bir kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)**

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır. Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah, cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. [Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Harun Yahya (Adnan Oktar)]

Sizin için yerde olanların tümünü yaratan O'dur. Sonra göğe yönelip (istiva edip) de onları yedi gök olarak düzenleyen O'dur. O, her şeyi bilendir. (Bakara Suresi, 29)

BÖLÜM 18

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Kitabın önceki bölümlerinde, canlılığın yaratılmadığını iddia eden evrim teorisinin neden bilimsel gerçeklere tümüyle ters düşen bir safsata olduğunu inceledik. Modern bilimin, paleontoloji, biyokimya, anatomi gibi bilim dalları sayesinde çok kesin bir gerçeği ortaya çıkardığını gördük. Bu, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğidir.

Aslında bu gerçeği görebilmek için, mutlaka biyokimya laboratuvarlarının ya da jeolojik kazıların karmaşık sonuçlarına ihtiyaç yoktur. İnsan, etrafındaki hangi canlıyı ince-

lese, bu canlıda olağanüstü bir Aklın delillerini görür. Bir böceğin ya da denizin karanlıklarındaki küçük bir balığın vücudunda, insanoğlunun asla ulaşamadığı kadar büyük bir teknoloji ve düzen vardır. Bir beyne bile sahip olmayan kimi canlılar, bazen insanın bile başaramayacağı kadar kompleks işleri büyük bir kusursuzluk içinde yaparlar.

Doğanın her yanına hakim olan bu büyük akıl ve düzen, elbette ki tüm doğaya hakim olan üstün Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığının ispatıdır. Allah, tüm canlıları muhteşem özelliklerle yaratmış ve böylelikle insanoğluna Kendi varlığının ve gücünün apaçık delillerini göstermiştir. İlerleyen sayfalarda doğadaki milyonlarca yaratılış delilinden birkaçını inceleyeceğiz.

Balarıları ve Mimari Harikası Petekler

Bilindiği gibi balarıları ihtiyaçlarından kat kat fazla bal üretir ve bunları peteklerde saklarlar. Peteğin altıgen oluşu da herkes tarafından bilinen bir özelliktir. Peki arıların neden sekizgen veya beşgen gibi geometrik şekillerde petekler değil de özellikle altıgen petekler inşa ettiğini hiç düşündünüz mü?

Bu sorunun cevabını araştıran matematikçiler ilginç bir sonuca vardılar: "Bir alanın maksimum kullanımı için en uygun geometrik şekil altıgendir." Altıgen hücre, en çok miktarda bal depolarken, inşası için en az balmumu gerektiren şekildir; yani arı, olabilecek en uygun şekli kullanmaktadır.

Peteğin inşasında kullanılan yöntem ise çok şaşırtıcıdır: Arılar petek inşaatına iki-üç ayrı yerden başlar ve aynı anda iki-üç dizi şeklinde peteği örerler. Çok sayıda arı, değişik yerlerden başlayarak, aynı ölçülerde altıgenler yapıp, bunları birbirine ekleyerek peteği örer ve en sonunda ortada buluşurlar. Altıgenlerin birleşme yerleri o kadar ustaca yapılmıştır ki görünürde sonradan eklendiklerine dair hiçbir iz yoktur.

Mükemmel düzgünlükte muhteşem petekler yapan arılar, Allah'ın yaratma gücünü anlamak için başlı başına yeterlidir.

Elbette arıların yaptıkları bu olağanüstü iş karşısında, bu canlıları yönlendiren üstün bir iradenin varlığını kabul etmemiz gerekir. Evrimciler bunu "**içgüdü**" kavramıyla geçiştirmeye ve arının kendisine ait bir özellik gibi göstermeye çalışırlar. Oysa eğer bir "güdü" varsa, bu tüm arılara hakimse ve birbirinden habersiz arıların uyum içinde çalışmalarını sağlıyorsa, bu durumda tüm bu küçük canlılara hakim olan üstün bir Akıl var demektir.

Daha açık bir ifadeyle, bu küçük canlıları yaratmış olan Allah, onlara yapmaları gereken işi "ilham" etmektedir. Bu gerçek, 14 asır önce Kuran'da insanlara şöyle bildirilmiştir:

> **Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uç. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)**

Bir ağaçkakan, sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve buna rağmen hiçbir zarar görmez.

Ağaçkakanlar

Herkes, ağaçkakanların ağaçları gagalayarak kendilerine yuvalar yaptıklarını bilir. Ancak çoğu kimsenin düşünmediği nokta, bu hayvanların kafalarıyla bu denli sert vuruşlar yapmalarına rağmen nasıl beyin kanaması geçirmedikleridir. Ağaçkakanın yaptığı iş, bir insanın duvara çivi çakmak için kafasını kullanmasına benzer. İnsan böyle birşeyi yapmaya kalksa kuşkusuz önce beyin sarsıntısı sonra da beyin kanaması geçirecektir. Oysa bir ağaçkakan sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve hayvana hiçbir şey olmaz.

Ağaçkakanların kafa yapıları hiçbir zarar görmeyecekleri şekilde yaratılmıştır. Ağaçkakanın kafatası darbe şiddetini azaltıcı ve emici bir "süspansiyon" sistemine sahiptir. Kafatasını oluşturan kemiklerin arasında, özel yumuşatıcı dokular vardır.[243]

Şaşırtıcı Mühendisler: Termitler

Hiç kimse bir termit kolonisinin toprağın üzerine inşa ettiği yuvasını görünce şaşırmadan geçemez. Çünkü termit yuvaları, boyları yaklaşık 5-6 metreye kadar varabilen mimari harikalarıdır. Bu yuvanın içinde vücut yapıları nedeniyle hiçbir şekilde güneş ışığına çıkamayan termitlerin her türlü ihtiyacını karşılayan kompleks sistemler bulunur. Yuvada; havalandırma sistemleri, kanallar, larva odaları, geçitler, özel

mantar üretme bahçeleri, güvenlik çıkışları, sıcakta ve soğukta kullanılan odalar, kısacası her şey vardır. Olayın daha da şaşırtıcı bir yönü ise, bu şaşırtıcı yuvaları inşa eden termitlerin kör oluşudur.[244]

Ama buna rağmen, termitlerin, boyutları ile kıyasladığımızda kendilerinin yaklaşık 300 katı büyüklüğünde bir mimari projeyi başarıyla gerçekleştirdiklerini görürüz.

Termitlerin son derece şaşırtıcı bir yönleri daha vardır: İnşasına başlanan bir termit yuvasını başlangıç aşamasında ortadan ikiye ayırdığımızda ve bir süre sonra iki yuvayı birleştirdiğimizde, tüm geçitlerin, kanalların ve yolların birbirini tuttuğunu görürüz. Termitler sanki birbirlerinden hiç ayrılmamış gibi, tek bir yerden emir alıyormuşçasına kendilerine düşen görevi yerine getirirler.

Termit gibi küçük bir varlık, koloniler halinde hareket ederek dev evler inşa edebilmektedir. Yarasalar ise yön bulmalarını sağlayan sonar sistemi ile eşsizdirler.

Yarasaların Sonar Sistemi

Yarasalar zifiri karanlıkta kolayca uçarlar ve bunu gerçekleştirebilmeleri için, çok ilginç bir yön bulma sistemine sahiptirler. Bu, biz insanların "sonar" olarak adlandırdığımız sistemdir; yani ses dalgalarının yankısına göre etraftaki cisimlerin şekillerinin belirlenmesi.

Genç bir insan, saniyede 20 bin titreşimlik frekanstaki bir sesi zorlukla ayırt edebilir. Oysa özel tasarlanmış "sonar sistemi" ile uçan

bir yarasa, saniyede 50 bin veya 200 bin titreşim arasındaki sesleri kullanır. Bu sesleri her saniyede 20 ya da 30 kez etrafa gönderir. Her sinyalin oluşturduğu yankıdan elde ettiği duyuş o kadar şiddetlidir ki, yarasa sadece karşısındaki engelin pozisyonunu anlamakla kalmaz, aynı zamanda hızla uçmakta olan avının yerini de rahatlıkla tespit edebilir.[245]

Balinaların Etkin Nefes Alma Sistemi

Memeli canlılar sürekli olarak havadaki oksijeni solumak zorundadırlar ve bu nedenle de su onlar için pek uygun bir ortam değildir. Ancak bir deniz memelisi olan balinada, karada yaşayan pek çok hayvana oranla daha etkin bir nefes alma sistemiyle bu sorun çözülmüştür. Balina tek bir kerede nefes vererek, kullandığı havanın % 90'ını ciğerlerinden atar. Bu sayede oldukça uzun aralıklarda nefes alma ihtiyacı duyar. Aynı zamanda kaslarının içerisinde oksijen depolamasını sağlayan, oldukça yüksek konsantrasyonlu "miyoglobin" adı verilen bir madde vardır. Bu sistemlerinin yardımıyla, örneğin gin-back balinası 500 metrelik bir derinliğe dalabilir ve nefes almadan 40 dakika kadar yüzebilir.[246] Balinanın "burun delikleri" ise, karadaki memelilerin aksine, rahatlıkla nefes alıp verebilmesi için sırtına yerleştirilmiştir.

Sivrisinekteki Yaratılış Mucizesi

Sivrisineği hep uçan bir canlı olarak biliriz. Ama aslında sivrisinek büyüme evrelerini suyun altında geçirir ve sualtı dünyasından, dışarıdaki dünyaya ihtiyacı olan tüm organlara sahip olarak, üstün bir yapıyla çıkar.

Sivrisinek avının yerini saptayacak özel algılama sistemleriyle donatılmış olarak uçmaya başlar. Bu haliyle ısı, gaz, nem ve koku dedektörleriyle yüklü bir savaş uçağı gibidir. Hatta avını zifiri karanlıkta bulmasını sağlayan özel bir "ısıya göre görüş" yeteneği vardır.

Sivrisineğin "kan emme" tekniği ise, akıllara durgunluk verecek kadar kompleks bir sisteme bağlıdır. Altı bıçaktan oluşan kesme sistemiyle sivrisinek deriyi bir testere gibi deler. Kesme işlemi sürerken, yaraya akıtılan bir salgı dokuları uyuşturur ve bu sayede insan, kanının emildiğinin farkına bile varmaz. Bu salgı aynı zamanda kanın pıthılaşmasını engelleyerek, emme işleminin devamını sağlar.

Eğer bunların biri bile eksik olsa, sivrisinek kanla beslenemeyecek ve soyunu devam ettiremeyecektir. Bu mükemmel yapı nedeniyle bu küçücük canlı bile tek başına yaratılışın apaçık bir delilidir. Nitekim Kuran'da sivrisinek, Allah'ın varlığını akıl sahibi insanlara gösteren bir örnek olarak vurgulanmaktadır (Bakara Suresi, 26). Bir başka ayette ise, Allah insanlara şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

Keskin Görüşlü Avcı Kuşlar

Avcı kuşların uzağı çok iyi gören gözleri vardır. Bu sayede avlarına doğru hamle yaptıklarında mesafe ayarını çok iyi yapabilirler. Ayrıca büyük gözler, daha çok görüntü hücresi içerirler. Bu da daha iyi görüntü demektir. Avcı bir kuşun gözünde 1 milyondan fazla görüntü hücresi bulunur.

Kartal gibi avcı kuşların gözlerinde 1 milyondan fazla görme hücresi bulunur.

Bu sayede binlerce metre yükseklikten uçan kartallar, bu mesafeden yeryüzünü bütün detaylarıyla tarayacak kadar güçlü gözlere sahiptirler. Gelişmiş savaş uçaklarının binlerce metreden hedeflerini tespit etmesi gibi, kartallar da yeryüzündeki en küçük bir hareketi, en küçük bir renk farkını algılayarak avlarını tespit ederler. Kartal gözü aynı anda hem300 derecelik geniş bir açıya sahiptir, hem de istediği görüntüyü 6 ila 8 misli büyütebilir. 4.500 m yüksekte uçarken 30 bin hektarlık bir alanı gözleriyle tarayabilir. 1.500 metreden tarladaki otlar arasında kamufle olmuş bir tavşanı çok rahat ayırt edebilir. Kartalın bu olağanüstü göz yapısının, bu canlı için özel olarak belirlenmiş bir yaratılış olduğu çok açıktır.

Kış Uykusuna Yatan Hayvanlar

Kış uykusuna yatan hayvanlar vücut ısıları dışarıdaki soğukla aynı düzeye inse bile yaşamlarını sürdürebilirler. Peki bunu nasıl başarırlar?

Memeliler sıcakkanlıdırlar, yani normal şartlarda vücut ısıları hep sabit kalır. Bedenlerindeki doğal termostatlar bu ısıyı sürekli ayarlar. Ancak kış uykusu sırasında küçük memelilerin, örneğin bir sincap faresinin 40 derece olan normal vücut ısısı sanki bir anahtarla çevirilir gibi donma derecesinin biraz üstüne çevirilir. Vücut metabolizması oldukça yavaşlar. Hayvan çok yavaş nefes almaya başlar ve normalde dakikada 300 olan kalp atışları dakikada 7-10'a düşer. Normal vücut refleksleri durur ve beynin elektriksel faaliyetleri adeta fark edilmeyecek kadar yavaşlar. Hareketsizliğin tehlikelerinden biri, çok soğuk havalarda dokuların donması ve buz kristallerinin bunları tahrip etmesidir. Ancak yine kendilerine verilen özellikler sayesinde kış uykusuna yatan hayvanlar böyle bir tehlikeden korunmuşlardır. Kış uykusuna yatan hayvanların bedenlerindeki sıvılar, yüksek molekül ağırlıkları olan kimyasal maddelerle tutulurlar. Bu sayede donma dereceleri daha düşer ve zarar görmeleri önlenmiş olur.[247]

Örümcek İpi

Dinopis isimli örümceğin mükemmel bir avlanma yeteneği vardır. Bu örümcek, sabit bir ağ kurup avını beklemek yerine, küçük fakat son derece üstün özelliklere sahip bir ağ örer ve bu ağı avının üzerine atar. Ardından avını bu ağ ile iyice sarar. Yakalanan böceğin yapabileceği bir şey yoktur. Ağ o kadar güçlü bir tuzaktır ki böcek çırpındıkça ağa daha çok dolanır. Örümcek, besinini muhafaza edebilmek için avının üzerini yeni ipliklerle kapatarak onu bir anlamda "paketler".

Peki gerek mekanik tasarım gerekse kimyasal yapı olarak bu kadar mükemmel olan bir ağı örümcek nasıl yapabilmiştir? Evrimcilerin iddia ettiği gibi örümceğin böyle bir şeyi tesadüfen öğrenmiş olması imkansızdır. Örümcek, öğrenme ve ezberleme gibi yeteneklerden, hatta bunu yapacak bir beyinden bile yoksundur. Kuşkusuz bu yeteneği örümceğe veren, kendisini yaratan sonsuz kudret sahibi Allah'tır.

Örümceklerin kullandıkları ipte çok önemli mucizeler gizlidir. Çapı bir milimetrenin binde birinden daha az olan bu iplik, aynı kalınlıktaki çelik telden 5 kat daha sağlamdır. Bu ipin bir diğer özelliği son derece hafif olmasıdır. Dünyanın çevresi boyunca uzatılacak bu ipin ağırlığı sadece 320 gramdır.[1] Çelik, sanayi tesislerinde özel olarak üretilen, insanoğlunun imal edebildiği en sağlam malzemelerden biridir. Ancak bir örümcek kendi vücudunda bu malzemeden çok daha sağlam bir ip üretebilir. İnsanoğlu çeliği üretirken yüzyılların bilgi birikimi ve teknolojisini kullanır. Peki, örümcek ipini üretirken hangi bilgiyi ve teknolojiyi kullanmaktadır? Görüyoruz ki, insanoğlunun sahip olduğu bütün teknoloji ve teknik imkanlar bir örümceğin oldukça gerisindedir.

1. "Structure and Properties of Spider Silk", *Endeavour*, Ocak 1986, sayı 10, s. 42

kısa bilgi

Elektrikli Balıklar

Yılanbalığı ve vatoz gibi balıkların bazı türleri, düşmanlarından korunmak veya avlarını etkisiz duruma getirmek için vücutlarında ürettikleri elektriği kullanırlar. İnsan da dahil olmak üzere her canlı varlıkta, az bir miktar elektrik vardır. Ancak insan, bu elektriği yönlendiremez ve yararına kullanmak için onu kontrol altına alamaz. Söz konusu canlılar ise vücutlarında, 500-600 volta kadar çıkan elektrik akımı taşırlar ve bunu düşmanlarına karşı kullanabilirler. Dahası kendileri bu elektrikten olumsuz yönde etkilenmezler.

Kendilerini savunmak için tükettikleri enerji, bir süre sonra pilin şarj olması gibi tekrar dolar ve yeniden kullanılmaya hazır bir elektrik gücü oluşur. Balıklar küçük bedenlerindeki yüksek elektriği sadece savunma amacıyla kullanmazlar. Aynı zamanda karanlık sularda yönlerini tayin etmede de büyük önem taşıyan elektrik, cisimleri görmeden hissetmelerini sağlar. Balık vücudundaki elektriği kullanarak sinyaller gönderebilir. Bu elektrik sinyalleri katı cisimlere çarptığında değişerek geri yansır ve bu değişimler balığa o cisim hakkında bilgi verir. Balık cismin uzaklığını ve büyüklüğünü bu şekilde tespit edebilir.[248]

Özel Donma Sistemi

Donmuş bir kurbağa alışılmamış bir biyolojik yapıdır. Hiçbir hayat belirtisi göstermez. Kalp atışı, nefes alışverişi ve kan dolaşımı tamamen durmuştur. Ancak aynı kurbağa buzlar eriyince sanki uykudan uyanmış gibi normal yaşamına döner.

Donma durumundaki bir canlı birçok ölümcül riskle karşı karşıyadır. Ancak kurbağa bu risklerden hiçbirini taşımaz. Çünkü kendisine verilen mükemmel özellik vesilesiyle donmak üzereyken bol miktarda glikoz üretebilir. Bu aşamada adeta bir diyabet hastasında olduğu gibi, kurbağanın kan şekeri seviyesi çok yüksek değerlere çıkar. Bazen bu seviyenin 550 milimol/litreye kadar çıktığı görülmüştür. (Bu değer nor-

Kışın kendisini donduran ve tüm vücut fonksiyonları duran kurbağa, havalar ısındığında sanki uykudan uyanmış gibi normal yaşamına döner.

malde kurbağalar için 1-5, insan vücudu içinse 4-5 mmol/litredir.) Bu aşırı glikoz konsantrasyonu, normal durumlarda çok önemli sorunlara yol açmaktadır.

Donmuş bir kurbağada ise, bu aşırı glikoz, hücrelerden su çekilmesini önleyip büzülme olayını engellemektedir. Kurbağanın hücre zarı glikoza karşı oldukça geçirgendir; böylece glikoz, kolayca hücrelere girer. Vücutta yüksek miktarda bulunan glikoz donma sıcaklığını düşürür; bu sayede hayvanın vücut içi sıvısının çok az bir bölümü soğukta buz haline gelir. Araştırmacılar glikozun donmuş hücreleri de besleyebildiğini bulmuşlardır. Glikoz vücudun doğal yakıtı olmasının yanında üre sentezi gibi pek çok metabolik reaksiyonu da durdurur; bu sayede hücrenin değişik besin kaynakları çabuk tükenmez.

Peki bu miktarda glikoz, kurbağada birdenbire nasıl oluşabilmektedir? Cevap ilginçtir: Canlının vücudunda bu iş için görevli çok özel bir sistem vardır. Deri üzerinde buz belirir belirmez karaciğere bir mesaj gider ve bu organ sahip olduğu glikojenin bir kısmını hemen glikoza çevirir. Karaciğere giden bu mesajın niteliği halen bilinmemektedir. Sinyal geldikten 5 dakika sonra kandaki şeker miktarı hızla artmaya başlar.[249]

Elbette hayvanın tam ihtiyacı olduğu bir dönemde, metabolizmasını, tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tamamen değiştirecek bir sisteme sahip olması, ancak üstün bir akıl ve bilgi sahibi Yaratıcı'nın kusursuz planı sonucunda gerçekleşebilir. Hiçbir tesadüf bu kadar kusursuz ve kompleks bir sistemi meydana getiremez.

Albatrosların Uçuş Sistemlerindeki Mükemmellik

Göçmen kuşlar farklı "uçuş teknikleri" kullanarak enerji tüketimini en aza indirirler. Böyle bir uçuş şekline albatroslarda da rastlanır. Hayatlarının % 92'sini denizde geçiren bu kuşların kanat açıklıkları 3.5 metreye kadar ulaşır. Albatrosların en önemli özellikleri uçuş stilleridir; kanat çırpmaksızın saatlerce uçabilirler. Bunun için de kanatlarını sabit tutup rüzgarı kullanarak havada süzülürler.

3.5 metrelik kanatları sabit şekilde açık tutabilmek için büyük bir güç gerekir. Ama albatroslar bu pozisyonda saatlerce kalabilirler. Bu onların doğdukları andan itibaren sahip oldukları özel anatomik sistem sayesinde gerçekleşir. Uçuş sırasında albatrosun kanatları bloke olur. Bundan dolayı hiçbir kas gücü kullanılmaz. Kanatlar yalnızca kas kat-

manlarıyla tutulur. Bu da uçuş sırasında büyük kolaylık sağlar. Bu sistem kuş tarafından uçuşta harcanan enerjiyi de azaltır. Çünkü albatros kanat çırpmadığı ve kanatlarını açık tutmak için kuvvet harcamadığı için enerji kullanmaz. Sadece rüzgarı kullanarak saatlerce uçması, ona sınırsız bir enerji kaynağı sağlamaktadır. Örneğin 10 kiloluk bir albatros 1000 km yol almasına rağmen günde kilosunun sadece %1'ini kaybeder. Bu çok düşük bir miktardır. İnsanlar bu cazip uçuş tekniğinden faydalanmak için albatrosları örnek alarak planörleri imal etmişlerdir.[250]

Deniz Altındaki Farklı Görme Sistemleri

Birçok deniz canlısı için görme, avlanma ve savunma açısından son derece önemlidir. Nitekim deniz canlılarının çoğu deniz altı için en ideal şekilde yaratılmış gözlere sahiptirler.

Suyun altında 30 metre derinlikten sonra görüş alanı kısıtlıdır. Ancak bu derinlikteki canlıların gözleri de bu şartlara göre yaratılmıştır.

Kara hayvanlarından farklı olarak deniz canlıları, yaşadıkları yoğun ortamın ihtiyaçlarına uygun küresel lenslere sahiptirler. Geniş elips gözlere sahip kara hayvanlarına nazaran bu küresel biçim deniz altında görüş için daha uygundur; yakın plandaki objeleri görmeye göre ayarlıdır. Uzaktaki bir noktaya bakmak istendiğinde ise, bütün lens sistemi gözün içindeki özel bir kas mekanizmasıyla arkaya doğru çekilir.

Kara canlılarından farklı olarak deniz canlıları, yaşadıkları ortama uygun olarak küresel lenslere sahiptirler. Göz gibi kompleks bir organ evrimciler için daima sıkıntı sebebi olmuştur.

Balığın gözünün küresel olmasının bir nedeni de, ışığın sudaki kırılmasıdır. Göz, neredeyse suyla aynı yoğunluğa sahip bir sıvı ile dolu olduğundan dışarda oluşan bir görüntü göze yansırken kırılma gerçekleşmez. Bunun sonucunda göz merceği dışarıdaki cismin görüntüsünü retina üzerine tam olarak odaklar ve balık insanın aksine suyun içinde son derece net görür.

Ahtapot gibi bazı hayvanlarda derinlerdeki çok yetersiz ışık için göz, oldukça büyüktür. Büyük gözlü balıklar, 300 metrenin altında, etraftaki organizmaların ışıldamalarını yakalamak zorundadırlar. Özellikle suya nüfuz eden zayıf mavi ışığa karşı hassas olmalıdırlar. Bu sebeple gözlerinin retinalarında bol sayıda mavi hassas hücreler de bulunmaktadır.

Bu örneklerden anlaşıldığı gibi, her bir canlının kendi ihtiyacını karşılayacak şekilde, çok farklı özelliklere sahip gözlerinin bulunması, bu gözlerin sonsuz bir akıl, bilgi ve güç sahibi bir Yaratıcı tarafından, tam olmaları gereken şekilde yaratıldıklarının çok açık bir delilidir.

Mürekkep Balığının Kamuflaj Yeteneği

Mürekkep balığının derisinin altında "kromotofor" adı verilen yoğun bir elastik pigment kesesi tabakası vardır. Bu pigmentler genelde sarı, kırmızı, siyah ve kahverengi olurlar. Dışarıdaki görüntüye göre beyinden gönderilen bir sinyalle, hücreler genişler ve uygun renk tonu ile deriyi kaplar. Bu sayede mürekkep balığı, üzerinde bulunduğu kayanın rengini alarak kusursuz bir kamuflaj elde eder.

Bu sistem öyle etkili çalışır ki, mürekkep balığı, sahip olduğu bu kompleks sistem sayesinde, kendi üzerinde zebralarınki gibi düzgün şeritli renkler bile oluşturabilir.[251] Hatta kimi zaman, üzerinde bulunduğu zeminin desenini dahi kopyalayabilmektedir. Yukarıdan bakıldığında, mürekkep balıklarının, zemindeki üç boyutlu desene olduğu gibi uyum sağladıkları anlaşılabilmektedir. Bu olağanüstü yetenek, tüm diğer canlılar gibi bu canlıyı da yaratan ve onu koruyan Yüce Allah'ın eseridir.

(Solda) Kamuflaj amacıyla kendini kumlu yüzeye benzeten bir mürekkep balığı
(Sağda) Aynı mürekkep balığının, tehlike anında büründüğü parlak sarı renk

Somonların Zorlu Göçü

Pasifik'te yaşayan somon balıklarının özelliği yumurtadan çıktıkları nehirlere geri dönmeleridir. Yaşamlarının bir bölümünü denizde geçiren bu canlılar üremek için tatlı suya geri dönerler.

Yazın başlarında yolculuklarına başladıklarında somon balıklarının rengi parlak kırmızıdır. Yolculuklarının sonundaysa renkleri siyaha dönüşür. Göçe başladıklarında önce kıyılara yaklaşır ve nehirlere ulaşmaya çalışırlar. Hiçbir engel tanımadan doğdukları yere doğru gitmeye çalışırlar. Gerektiğinde tersine akan nehirlerden yukarı atlayarak, akıntıya

Somon balıkları, tersine akan nehirlerden yukarı atlayarak, akıntıya karşı yüzerek, çağlayanları, bentleri aşarak yumurtadan çıktıkları yere ulaşırlar. Bu zorlu göç, yeni nesillerin üreyebilmesi için var edilmiş özel bir yaratılıştır.

karşı yüzerek, çağlayanları, bentleri aşarak yumurtadan çıktıkları yere ulaşırlar. 3.500-4.000 km.lik yol katederek yaptıkları bu yolculuk sonucunda dişi somonlar yumurta, erkek somonlarsa sperm bulundururlar. Yumurtadan ilk çıktıkları yere ulaşan dişi som balıkları 3 ila 5 bin arasında yumurta dökerler, erkek som balıklarıysa bunları döllerler. Hem göç hem de yumurtlama işleminin sonucunda balıklar oldukça fazla hasar görürler. Yumurtalarını bırakan dişiler bitkinleşir, kuyruk yüzgeçleri aşınır ve derileri siyaha dönüşmeye başlar. Aynı şeyler erkek somon balıkları için de geçerlidir. Bir süre sonra nehir ölü somon balıklarıyla dolar. Fakat yumurtalardan yeni bir somon nesli çıkacak ve o da aynı yolculuğu yapacaktır.

Somon balıklarının bu inanılması güç yolculuğu nasıl başardığı, yumurtadan çıkıp denize nasıl ulaştıkları, yollarını hangi yöntemle buldukları hala cevap bekleyen sorulardandır. Bu konuda pek çok tahmin vardır ama kesin bir sonuç henüz yoktur. Kesin olan tek şey, somon balıklarına binlerce kilometrelik bir geri dönüş yaptıran, onları hiç bilmedikleri bir yere döndüren gücün, bu canlıların hepsine hakim olan ve onları yönlendiren alemlerin Rabbi olan Allah olduğudur.

Doğadaki Matematiksel Sanat: Altın Oran

İnsanlar, doğayı, hayvanları, bitkileri ve insan vücudunu inceledikçe Allah'ın sonsuz sanatının örneklerini daha yakından fark eder ve bu yaratılış harikaları kişinin imanda derinleşmesine, Allah korkusunun ve Allah sevgisinin artmasına vesile olur.

Bir ayçiçeğinin yapraklarında, salyangozun kabuğunda, çam kozalağında ya da parmaklarımızın uzunluğunda bulunan matematiksel oran da bu olağanüstülüklerden bir tanesidir. Bilim adamlarının "altın oran" ismini verdikleri bu hayranlık uyandıran uyumu şu şekilde tanımlamak mümkündür:

İtalya'nın Pisa Kenti'nden "Leonardo Pisano" veya lakabı olan "Fibonacci", Ortaçağ'ın en etkili matematikçisi olarak anılır. Fibonacci'nin bulduğu sayı dizisi, kendi adı olan Fibonacci sayıları olarak anılmaktadır. Bu sayıların özelliği, dizideki sayılardan her birinin kendisinden önce gelen iki sayının toplamından oluşmasıdır.[252]

Fibonacci dizisi 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584, ... şeklinde ilerlemektedir.

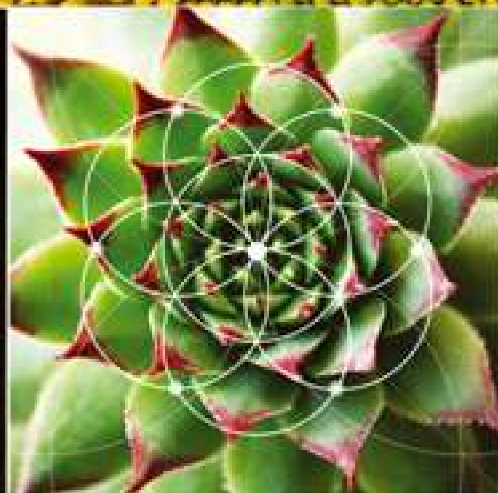
Bu oran Allah'ın bir mucizesi olarak, doğadaki birçok varlıkta gözlenebilir. Hücrelerimizin içindeki DNA sarmalından, uzaydaki galaksilerin şekillerine kadar altın oranı bulmak mümkündür. Talak Suresi 3. ayette **"Rabbimiz'in her şey için bir ölçü kıldığı"** bildirilmektedir. İşte altın oran da, Allah'ın dış alemde bizler için var ettiği yaratılış delillerinden biridir.

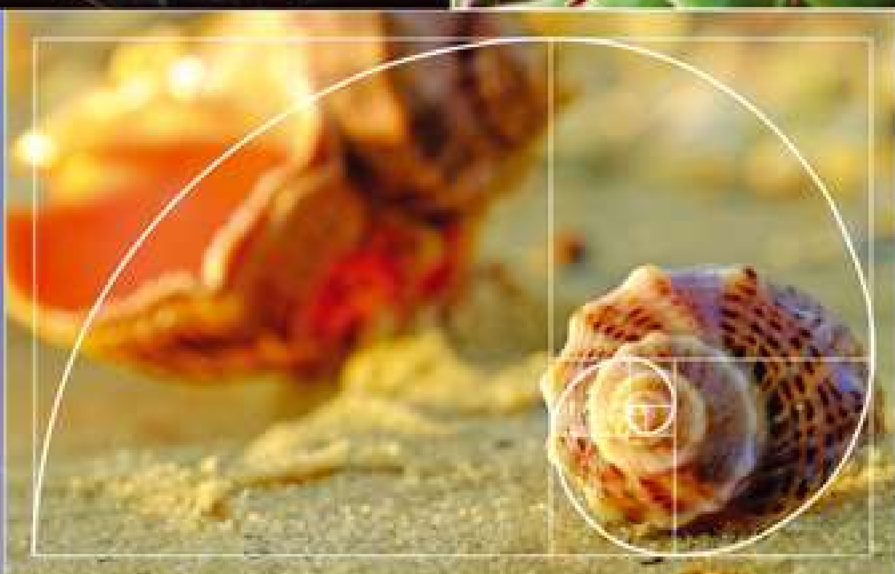

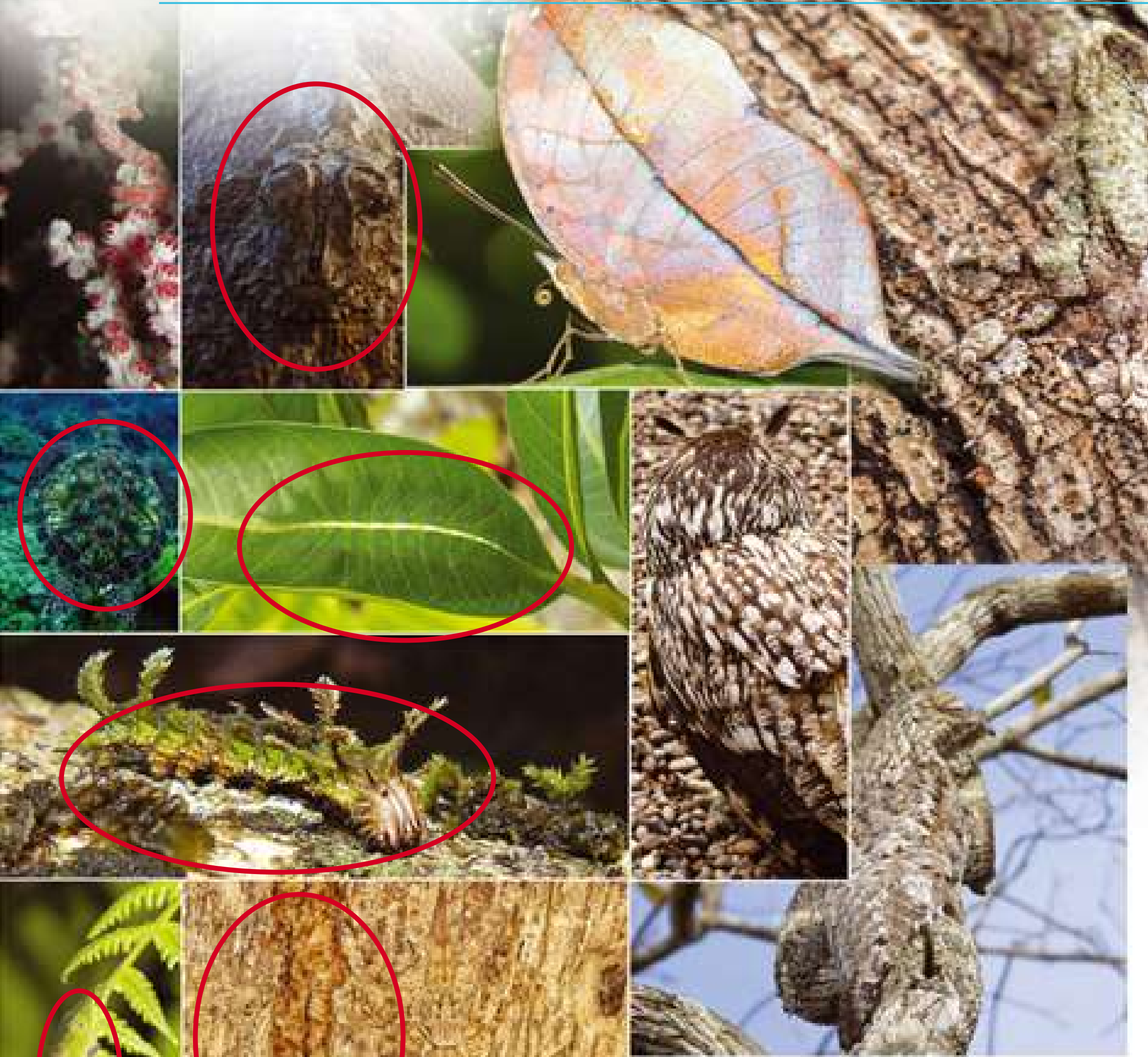
Müthiş bir matematiksel dizilim olan altın oran, kainatta ve doğada hakim bir güzelliktir. Bu mükemmel oran, Allah'ın muhteşem sanatının olağanüstü delillerinden biridir.

Resimlerde kamuflaj tekniği ile kendini gizleyen canlılar görülmektedir. Kamuflaj, hayvanlar için yaratılmış akıllı bir plan ve muhteşem bir tasarımdır. Kamuflajda, sadece korunma değil, aynı zamanda hayranlık uyandırıcı bir zarafet, estetik ve uyum saklıdır.

Hayvanlardaki Akıllı Plan: Kamuflaj

Hayvanların hayatlarını sürdürebilmek için sahip oldukları özelliklerden biri de, kendilerini gizleme sanatı, yani "kamuflaj"dır.

Hayvanlar iki sebepten dolayı kendilerini gizleme ihtiyacı duyarlar: Avlanmak ya da avcılardan korunmak için. Kamuflajı diğer yöntemlerden ayıran en önemli özellik ise, son derece büyük bir akıl, beceri, estetik ve uyum içermesidir.

Hayvanların kamuflaj yöntemleri olağanüstü derecede şaşırtıcıdır. Ağaç kabuğuna gizlenmiş bir böceği veya yaprağın altında gizlenmiş bir başka canlıyı, bulunduğu yerden ayırt etmek neredeyse olanaksızdır. Bitkilerin özünü emen yaprak bitleri ise, bitki gövdelerinde diken taklidi yaparak beslenirler.

Bu yöntemleri, en büyük düşmanları olan kuşları aldatacak, kuşlar bu dikenli bitkiye konmayacaklardır.

Sabit Pozisyonda Avlanma Yeteneği

Güney Afrika Sundew bitkisi, yapışkan tüyleri ile böcekleri tuzağa düşürür. Bu bitkinin yaprakları uzun kırmızı tüylerle doludur. Bu tüylerin ucu, böcekleri kendine çekecek kokuyu içeren bir sıvı ile kaplıdır. Sıvının bir başka özelliği ise son derece yapışkan olmasıdır. Kokunun kaynağına yönelen böcek, bu yapışkan tüylere takılır. Bir süre sonra yaprağın tümü, tüylere yapışan böceğin üzerine kapanır ve bitki, böceği sindirerek kendisi için gerekli olan proteini elde etmiş olur.[253]

Kuşkusuz bulunduğu yerden kıpırdama imkanı olmayan bir bitkinin böyle bir yetenekle donatılmış olması, özel bir dizaynın apaçık delilidir. Bir bitkinin, kendi bilinci ve iradesiyle ya da tesadüflerle böyle bir avlanma tarzı geliştirmesi mümkün değildir. O halde bu yeteneği kendisine veren Yaratıcı'nın varlığını ve büyüklüğünü görmemek de mümkün değildir.

Fotoğraflarda, açık haldeki Sundew bitkisinin, aşama aşama kapanarak avını ele geçirme yöntemi görülmektedir.

Koalalar

Okaliptüs yapraklarının içinde bulunan yağlar pek çok memeli hayvan için zehirleyici etkiye sahiptir. Bu zehir, okaliptüslerin düşmanlarına karşı kullandıkları bir tür kimyasal savunma mekanizmasıdır. Fakat bu mekanizmayı etkisiz hale getiren ve zehirli okaliptüs yapraklarıyla beslenen çok özel bir canlı vardır. Bir tür keseli hayvan olan koala... Koalalar okaliptüslerde hem barınırlar, hem beslenirler hem de su ihtiyaçlarını giderirler.

Zehirli bir etkiye sahip olan okaliptüs yaprağı, koalalar için önemli bir besindir. Sahip oldukları savunma mekanizması ile koalalar, okaliptüs zehirinden etkilenmezler.

Koala da diğer memeliler gibi ağaçlarda bulunan selülozu kendisi sindiremez. Bu konuda selüloz sindirebilen mikro organizmalara bağımlıdır. Bu mikro organizmaların en sık görüldüğü yer, ince ve kalın bağırsakların birleştiği yerde bağırsak sisteminin arka uzantısı olan körbağırsaktır. Körbağırsak koalanın sindirim sisteminin en ilginç parçasıdır. Bu bölme, yaprakların geçişi geciktirilerek mikropların selülozu sindirmesinin sağlandığı bir fermantasyon odacığı gibi görev görür. Bu sayede koala okaliptüs yapraklarındaki yağların zehirleyici özelliğini etkisizleştirebilir.[254]

Basilisk kertenkelesi su ve hava arasında denge kurarak hareket eden ender canlılardandır.

Suda Yürüyebilen Bir Canlı: Basilisk

Çok az hayvan suyun yüzeyinde yürümeyi başarabilir. Çok nadir rastlanan böyle bir örnek yukarıda görülen ve Orta Amerika'da yaşayan Basilisk kertenkelesidir. Basilisk'in arka ayak parmaklarının kenarlarında suya çarpmayı sağlayan kapaklar vardır. Bunlar, hayvan karada yürürken kıvrılmaktadır. Eğer hayvan bir tehlikeyle karşılaşırsa, bir akarsu ya da gölcüğün yüzeyinde iki ayağı üzerinde çok büyük bir süratle koşmaya başlar. Bu esnada arka ayaklarındaki kapaklar açılır ve bu sayede suyun üzerinde koşabilmesi için fazladan yüzey alanı sağlanmış olur.[255]

Basilisk'in sahip olduğu bu orjinal yapı da, Allah'ın kusursuz yaratışının apaçık delillerindendir.

Fotosentez

Yeryüzünün yaşanabilir bir yer olmasında en büyük pay şüphesiz bitkilerindir. Bitkiler soluduğumuz havayı biz insanlar için temizler, yaşadığımız gezegenin ısısını dengeler, atmosferdeki gazların dengesini sağlarlar. Soluduğumuz havadaki oksijen bitkiler tarafından üretilir. Besinlerimizin önemli bir bölümünü de yine bitkiler oluşturur. Bitkilerin insana besin sağlama özelliği, diğer tüm işlevleri gibi hücrelerindeki özel düzenin bir sonucudur.

Bitki hücresi insan ve hayvan hücrelerinden farklı olarak güneş enerjisini doğrudan kullanabilir. Güneş ışığından aldığı enerjiyi kimyasal enerjiye çevirir ve çok özel yollarla besinlere depolar. Bütün bu işlemlerin adı, "fotosentez"dir. Aslında bu işi, tüm hücre değil, sadece hücrede yer alan ve bitkilere yeşil rengini veren "kloroplast" adlı organel yapar. Ancak mikroskopla görülebilen bu küçük yeşil organcıklar, dünyada güneş enerjisini organik maddeler içine depolayabilen yegane laboratuvarlardır.

Kloroplastların yeryüzünde ürettikleri madde miktarı yılda 200 milyar tonu bulmaktadır. Bu, yeryüzündeki tüm canlılar için hayati önem taşıyan bir üretimdir. Bitkilerin yaptıkları üretim son derece kompleks kimyasal bir sürecin sonucunda gerçekleşir. Kloroplastın içinde bulunan binlerce "klorofil" pigmentinin ışığa verdiği tepki, saniyenin binde biri gibi olağanüstü bir sürede gerçekleşir.

Güneş enerjisini elektronik ya da kimyasal enerjiye çevirmek, bilindiği gibi modern teknolojinin çok yakın bir zaman önce başarabildiği bir işlemdir. Bunun için yüksek teknoloji ürünü aygıtlar kullanılmaktadır. Oysa gözle görülemeyecek kadar küçük olan bitki hücresi, bu işi milyonlarca yıldan beri en mükemmel şekilde yapabilmektedir.

İşte bu mükemmel sistem yaratılışı bir kez daha gözler önüne sermektedir. Son derece kompleks bir çalışma sistemi olan fotosentez, Allah'ın yarattığı bir mekanizmadır. Bu işlemin gerçekleşebilmesi için yapraklarda bulunan mikroskobik bir alana eşsiz bir fabrika sığdırılmıştır. Bu kusursuz sistem, tüm canlılığı yaratanın alemlerin Rabbi olan Allah olduğunun sayısız delillerinden bir tanesidir.

Fotosenteze katılan karbondioksit, su gibi elemanların ışık enerjisi ile birleşmesi sonucunda açığa, oksijen, glikoz gibi yan ürünler çıkar. Soldaki sayfada fotosentezin basit bir anlatımı görülmektedir. Gerçekte bu işlem, sayısız kimyasal reaksiyon gerektiren müthiş bir komplekslik içeren bir işlemdir. Bitkiler, yaratıldıkları andan itibaren bu beceriye sahiptirler.

Yusufçukların Sahip Olduğu Ultra Görüntü Teknolojisi

Yusufçuk, sahip olduğu gözleriyle hayvanlar aleminde görme yeteneği en iyi canlılardan biridir. İnsanlar sadece kırmızı, mavi ve yeşil renkleri ve bunların kombinasyonlarını görürken, yusufçuk, insanlardan çok daha fazla renk ve daha fazla detay görebiliyor. Yeni araştırmalar, yusufçukta, sayıları 15 ila 33 arasında değişen opsin geni (ışığa duyarlı protein geni) olduğunu ve bu sayede bu canlıların olağanüstü bir görme yeteneğine sahip olduklarını gösteriyor.[256]

Yusufçuk, petek göz yapısı ve adeta bir kask gibi kafasını her yönden saran 30 bin faset (gözcük) ile 360 derece ve panaromik bir görüşe sahiptir. Arkasını bile çok rahatlıkla görebilmekte ve bu sayede kendisine yaklaşan tehlikelerden ani manevralarla kurtulabilmektedir. Bu özellik, aynı zamanda avlanırken de canlıya büyük avantajlar sağlamaktadır. Her bir gözcük kendi görüntüsünü meydana getirmekte ve 8 çift görsel nöron yardımı ile 30 bin fasetten gelen 30 bin ayrı görüntüyü kusursuzca birleştirerek tek bir görüntüye çevirebilmektedir. Yusufçuk, bu olağanüstü kompleks işlemi yaşamı boyunca her an hatasız olarak gerçekleştirmektedir.

İnsan gözleri 3 çeşit opsine (ışığı algılayan proteine) sahipken, bazı yusufçuklarda 4, bazılarında 5 çeşit opsin var. Gözlerimiz kırmızı, yeşil ve maviyle birlikte bu renklerin kombinasyonlarını görmemize olanak sağlar; ancak yusufçuklar normal renk spektrumunun yanı sıra UV ışığı ve ışığın polarizasyon düzlemini de görür. Böylece bu canlıların yön bulmaları kolaylaşır ve bu özellik, su kütleleri gibi parlak yüzeyler üzerinden yansıyan ışığı azaltarak canlının daha kolay hareket etmesini sağlar.[257]

İnsan gözü, iyi ışık olduğunda saniyede 50 imaj algılayabilirken, yusufçuk gözleri saniyede 300 imajı rahatlıkla algılayabilmektedir.[258] Bu oran, insanınkinden 6 kat fazladır.

Peki bilinen en eski fosilleri 302 milyon yıl öncesine dayanan yusufçuklardaki bu üstün teknoloji nasıl var oldu? Bu canlıların gözlerindeki ultra yüksek çözünürlük tesadüfen mi ortaya çıktı? Evrimcilerin çaresizce tesadüfler serisi olarak açıklamaya çalıştığı 30 bin gözcüğün her birindeki milyonlarca hayati detay, aynı anda, aynı şekilde nasıl var oldu? Bu sorulara bilimin, aklın ve mantığın gösterdiği tek bir cevap vardır: Yusufçuk, Rabbimiz tarafından, bu üstün özelliklerle birlikte aniden yaratılmıştır. Yusufçuk, Allah'ın muhteşem sanatının çarpıcı örneklerinden biridir.

Sağda, yusufçuğun gözünün yakın plan görüntüsü görülmektedir. Binlerce farklı çeşidi bulunan yusufçuk, 30 bin faset ile 360 derece ve panaromik görüşe sahiptir.

Böcekler arasında en büyük petek gözlere sahip yusufçukların yetişkin olanları neredeyse 360 derecelik bir görüş açısına ve aşırı hareketli bir kafa kısmına sahiptir. Bu nedenle bu canlılar, tam arkalarındaki nesneleri görüp hareketleri algılayabilirler. Gelişmiş gözleri sayesinde hızlı hareket eden cisimleri de bizden daha net görebilirler. Titreşen ışığı saniyede 80 kez görebilirler ki, bu, insan gözünün görüş hızının 2 katıdır. Bu yetenekleri onların, kanat çırpan canlıları daha iyi algılamalarına sebep olur.

Yusufçukların gözlerindeki büyük noktaların bulunduğu yer, o yönde daha iyi görüşe sahip olduklarının göstergesidir. Gündüz avlanan yusufçukların gözlerinin üst kısmında büyük noktalar bulunur. Bu noktalar, maviyi ve ultraviyole ışığı algılamaktadırlar. Böylece yusufçuklar, yere göre gökyüzünü daha iyi görebilmekte ve gökyüzünde uçan avlarını parlak bir fonda çok net görüp kolaylıkla avlayabilmektedirler.[259]

Yusufçukların müthiş manevra kabiliyetleri

Yusufçuklar, avlarının %95'inden fazlasını başarı ile yakalarlar. Bu oran onları, büyük beyaz köpekbalığına göre iki kat, aslanlara kıyasla 4 kat daha başarılı kılar. Avcılık yeteneğinin bu kadar iyi olması, yusufçuğun görüş alanında tuttuğu canlıyı izlerken, bir yandan da kendi uçuşunu ayarlaması ve canlının nasıl hareket edeceğini önceden tahmin edebilmesi sayesindedir. Yusufçuğun kendi hareketleri ve hedefleriyle ilgili yaptığı hesaplamalar bir savaş uçağı pilotunun hedefine kitlenmesi için yapması gereken çok kompleks hesaplamalara ve manevralara benzer.

Ayrıca yusufçuk, fark edilmesini önlemek amacıyla avına aşağıdan yukarıya doğru yaklaşır ve gövdesini avının hareket yönüyle aynı düzleme getirerek hareket eder. Gövdesi ve başı ayrı hareket edebilen bu canlı, gövdesiyle avını yakalamak için en uygun manevrayı yaparken aynı zamanda başını da avına kitler.[260]

Yusufçuk, kanatlarını hızlanmak ya da kalkış için kullanmak istediğinde ön ve arka kanatlarını eş zamanlı çalıştırır. Ancak havada kalmak istediğinde ya da süzüldüğünde, enerji tasarrufu için ön ve arka kanatlarını farklı zamanlarda çalıştırabilir.[261]

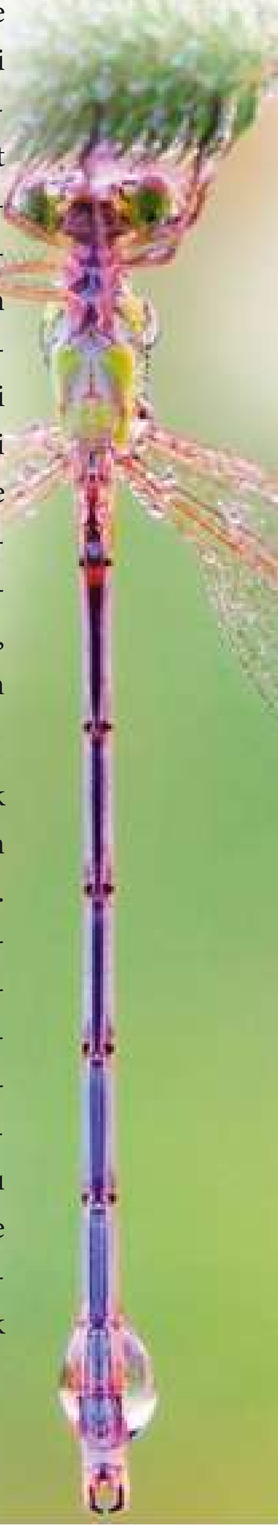
Üstelik yusufçuklar kıtadan kıtaya göç ederken sadece yaklaşık 3 cm boyları ile hayvanlar aleminin en uzak yolculuklarını yaparlar. Hint Okyanusu'nu geçerek Asya'dan Afrika'ya ulaşan yusufçuklar, 7 bin km uzunluktaki yolculuklarıyla, 4 bin km ile en uzun göç yolculuğunu yaptığı sanılan Monark kelebeklerini de geride bırakmışlardır.[262]

Yusufçuklar, ilk var oldukları andan itibaren sahip oldukları olağanüstü özellikleri ile teknolojide insanlara ilham kaynağı olmaya devam etmektedir. Tasarımcılar; helikopter, mikro hava araçları ve rüzgar türbinleri gibi tasarımlarda yusufçuklardan esinlenirken, şimdi bu listeye medikal teknoloji de eklenmiştir.

Bakterilere Karşı Özel Bir Kalkan: Yusufçuk Kanatları

Bilim adamları, görme engellilerin yeniden görebilmesine yardımcı olması için tasarlanan yapay kornea gibi yapılarda ve medikal amaçlı sentetik polimerlerde, üzerinde küçük sivri direkler olan yusufçuk kanatlarını taklit etmeye çalışmaktadırlar. Bilim insanları bu açıdan da yusufçukları büyük bir umut kaynağı olarak görmektedirler. Ağustos böceklerinin kanatlarındaki özel bir yapı, gram negatif bakterileri etkisiz hale getirirken; yusufçukların kanatları, hücre duvarları daha kalın olan gram pozitif bakterileri üzerinde hiçbir şekilde barındırmamaktadır. Söz konusu canlıların, Stafilokok ve Streptokok gibi gram pozitif bakterileri ortadan kaldıran doğal özellikleri büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü, bu bakteriler genellikle tıbbi cihazlar üzerine yerleşen canlılardır ve bu nedenle özellikle hastanelerde enfeksiyonlara neden olmaktadırlar. Yusufçukların kanatlarındaki bu yapısal teknolojinin taklit edilmesi, kimyasallara veya antibiyotiklere gerek kalmadan istenen yüzeylerin temiz kalmasına vesile olacaktır.[263]

Bütün bu kompleks ve dengeli sistemler, üstün teknolojik özellikler ve akılcı detaylar yusufçuktaki muhteşem yapıların tesadüfen ortaya çıkamayacağını bize açıkça göstermektedir. Canlının yaşamını sürdürebilmesi için bu özelliklerin her birinin aynı anda var olması zorunludur ki bu da bize bir anda ortaya çıkışı yani Yaratılışı gösterir. Nitekim milyonlarca yıl öncesine ait yusufçuk fosilleri de bu gerçeği doğrulamakta ve yusufçukların yıllar içinde, hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Görülebildiği gibi yusufçuk, hayranlık uyandırıcı özellikleriyle olağanüstü bir canlıdır; yüz milyonlarca yıl önce aniden yaratılmıştır ve bugün de aynı şekilde varlığını korumaktadır. Evrimciler, yusufçuğun tek bir özelliğinin, hatta tek

bir proteininin bile nasıl meydana geldiğini açıklamaktan acizdirler. Dolayısıyla, yusufçuk üzerine yapılan tüm Darwinist spekülasyonlar, sadece bir kitle aldatmacasının ürünüdür.

Yusufçuğu da, onun hayranlık uyandırıcı bütün bu özelliklerini de yoktan, bir anda ve bir bütün halinde yaratan, tüm alemlerin Yaratıcısı olan Yüce Allah'tır. Allah'ın varlığının delilleri kainatın her yerindedir. Görebilen gözler için sergilenmiştir.

> **O, biri diğeriyle 'tam bir uyum' (mutabakat) içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman (olan Allah)ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' (tefavüt) göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz (uyumsuzluk bulmaktan) umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir. (Mülk Suresi, 3-4)**

Jura dönemine ait 150 milyon yıllık yusufçuk fosili, günümüz yusufçuklarıyla aynıdır.

ÖNEMLİ AÇIKLAMA

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir.
Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız.
Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

BÖLÜM 19

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

Maddenin Ardındaki Sır Konusu, Vahdet-i Vücut Değildir

Maddenin ardındaki sır konusu, bazı kişilerin itirazlarına neden olmaktadır. Sözkonusu kişiler, özünü yanlış anladıkları için, bu konunun vahdet-i vücut öğretisi ile aynı olduğunu iddia etmektedirler.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu eserlerin yazarı vahdet-i vücud öğretisini savunmamaktadır. Bilindiği gibi, vahdet-i vücut öğretisi Muhyiddin İbn Arabî gibi çok büyük İslam alimleri tarafından savunulmuştur. Vahdet-i vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitaplarda yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak bu eserlerde anlatılanlar vahdet-i vücud düşüncesi ile aynı değildir.

Örneğin vahdet-i vücud düşüncesini savunanların bir kısmı yanlış fikirlere kapılarak, Kuran'a aykırı bazı iddialarda bulunmuşlar; örneğin Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin ardındaki sır konusu anlatılırken kesinlikle böyle bir iddiada bulunulmamaktadır. Bu konu, Allah'ın tüm varlıkları yarattığını, ancak yarattığı varlıkların dışarıda var olan aslını Allah'ın gördüğünü, insanların ise bu varlıkların beyinlerinde oluşan görüntülerini görebildiklerini açıklamaktadır.

Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının dış dünyada var olan aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Böylelikle insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının dış dünyadaki aslını ise Allah görür.

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Ancak bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin dış dünyada var olan aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir.

Bir ateşin ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısısı hiç değişmez.

Bir cisimden gelen ışık demetleri retina üzerine ters olarak düşer. Burada elektrik sinyaline dönüşen görüntü, beynin arka tarafındaki görme merkezine ulaştırılır. Beyin, ışığı geçirmediği için, görme merkezine de ışığın ulaşması mümkün değildir. Yani biz, ışıl ışıl ve derinlikli bir dünyayı küçücük ve ışığın asla ulaşamadığı bir noktada algılarız.

Dışarıda Madde Vardır, Ancak Biz Maddenin Aslına Ulaşamayız!

Madde hayaldir demek, madde yoktur demek değildir. Aksine biz görsek de görmesek de maddesel bir dünya vardır. Ancak biz bu dünyayı beynimizin içinde bir kopya -diğer bir deyişle algılarımızın yorumu olarak- görürüz. Dolayısıyla madde, bizim için hayaldir. Kaldı ki dışarıda, maddenin varlığını bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemesin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Her şeyden önemlisi, bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah, bütün bu detayları her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahit olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Her şeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Maddenin Gerçeğini Bilmek

Çevresini akıl ve vicdan yoluyla izleyen kişi evrendeki canlı-cansız her şeyin yaratılmış olduğunu fark eder. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "**yaratılmışlık**", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş Sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini oluşturmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, imkansızdır.

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. "Görüyorum" derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin oluşturduğu etkileri seyrederiz.

Buradan şu sonuca varırız: Gözümüzle gördüğümüz her şey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz her şeyden başka, üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı her şeyde Kendisinin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptığı nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Bu şartlandırmanın sonucunda da, evrenin her yerinde apaçık görünen "**yaratılmışlık**" gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek

zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi ve materyalist felsefe bu konuda başvurulan yalanların ve sonuçsuz çırpınışların en belirgin iki örneğidir.

İnkar edenlerin bu konudaki başka bir yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkar etmeyen, ancak sapkın bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Kimi ülkelerde toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı açıkça reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair ilginç batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, onlara göre insanlar kendi kaderlerini çizerler... (Allah'ı tenzih ederiz)

Kimileri de Allah'ın Kuran'da bildirdiği Allah'ın "her yerde" olduğu gerçeğini bilirler, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce; Allah'ın radyo dalgaları gibi, maddeleri çevrelediği şeklindedir. (Allah'ı tenzih ederiz)

Oysa bu garip düşünce ve baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğunu** bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden Allah'ın apaçık olan varlığını akılsızca inkar eden) düşünceler, ortak bir yanlışa dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. Bazı kimseler maddenin gerçek mahiyetiyle ilgili yanılgılara öyle şartlanmıştır ki, bu konuda belki de hiç detaylı düşünmemişlerdir. Oysa modern bilim, maddenin mahiyetiyle ilgili ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. Bu, maddenin, dışarıda var olan aslına asla ulaşamayacağımız gerçeğidir. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklamaya çalışacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Beynimizin içinde ışık yoktur. Buna rağmen, kapkaranlık beynimizin içinde rengarenk bir dünya görürüz. Bunun nedeni, görenin göz veya beyin değil, ruh olmasıdır.

Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde yarattığı etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları hakkında sahip olduğumuz her bilgi, elektrik sinyallerinden ibarettir. Yani, biz hiçbir zaman dışarıdaki elmanın gerçek rengini, dışarıdaki tahtanın asıl yapısını, annemizin, babamızın, sevdiklerimizin dışarıdaki gerçek hallerini bilemeyiz. Bunların hepsi, dışarıda Allah'ın yaratması olarak vardır; ama biz yaşamımız boyunca sadece bu görüntülerin beynimizdeki kopyalarıyla muhatap oluruz.

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme işlemi çok aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir bölgede** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgi üzerinde bir kez daha dikkatlice düşünelim: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etki"yi görürüz. Yani "**görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederiz.**

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm^3'lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçücük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin, dışarıda var olan ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın dış dünyada var olan aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Ancak bizler, kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ışıl ışıl ve renkli bir dünyayı seyrederiz.

R. L. Gregory, görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve ***bu bir mucizeden farksız aslında.***[264]

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyma da benzer şekilde gerçekleşir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla bir insanın duyduğu sesler ne kadar güçlü ve gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı sesleri hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelirler ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır. Bir kokunun dışarıdaki gerçek haliyle hiçbir zaman muhatap olmazsınız.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tadlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini

göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat alma duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçekle ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı ya da "Do" notasını duyuşunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.[265]

Sesleri duyan, kokuları algılayan, dokunduğunu hisseden ve beş duyusu ile algıladıklarından zevk alan ruhtur. Dolayısıyla, bizim için dış dünya sadece ruhumunzda algıladığımız dünyadır. Bu renkli dünyayı bir başkasının bilmesine imkan yoktur.

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü beynin arka tarafındaki görme merkezinde oluşur ve bu görme merkezi sadece ve sadece birkaç cm^3 büyüklüğündedir. Dar bir oda görüntüsü de, geniş bir manzara görüntüsü de bu çok küçük alana sığmaktadır. O halde bizim gördüğümüz, dışarıda var olan gerçek büyüklük değil, sadece beynimizin algıladığı büyüklüktür.

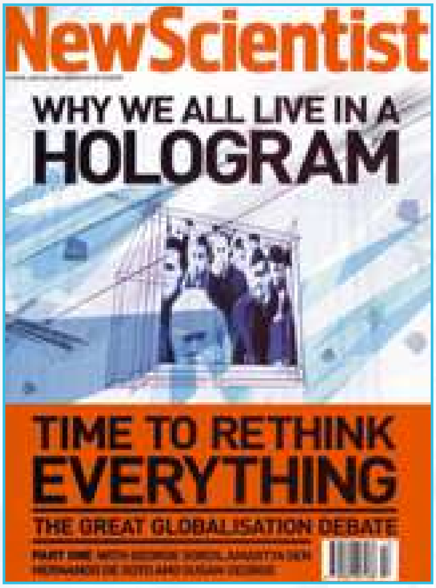
Dokunma duyumuza gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

... Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle var olduğu sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. ***Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.***[266]

Yani maddesel dünyanın aslına ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki **"aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur.** Biz ise bu kopyaların dışarıdaki aslının nasıl olduğunu hiçbir zaman bilemeyiz.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramların dış dünyada var olan aslıyla hiçbir zaman muhatap olmayız, biz bunların sadece beynimizdeki kopya hallerini biliriz.

27 Nisan 2002 tarihli *New Scientist* dergisinde yayınlanan "Boş Evren" başlıklı yazıda şöyle deniyordu: "*Bir dergi tutuyorsunuz. Sertlik hissi veriyor; uzayda bağımsız bir varlığı varmış gibi gözüküyor. Çevrenizdeki nesneler de öyle –muhtemelen bir fincan kahve, bilgisayar. Hepsi oralarda bir yerde gerçek gözüküyor. Ama hepsi bir ilüzyon. Bu sert olduğu varsayılan nesneler yalnızca izdüşümler, evrenimizin sınırlarında yaşayan kaleydoskopik şekillerin değişmesinden oluşuyorlar.*"

Modern fiziğin bulguları da maddesel evrenin sadece algıladığımız haliyle muhatap olduğumuzu gösteriyor. 30 Ocak 1999 tarihli sayısında bu gerçeği ele alan ünlü Amerikan bilim dergisi *New Scientist*'in kapağında şu soru yer almıştır: "*Gerçeğin Ötesinde: Evren, Bilginin Bir Dansı mı ve Madde Sadece Bir Seraptan mı İbaret?*"

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da **uzaklık hissidir.** Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyreder ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeninizin de dışarıda var olan aslını hiçbir zaman görmediniz, hep beyninizde oluşan kopyasıyla muhatap oldunuz.**

Diğer tüm algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç cm^3'lük duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin gerçek kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün aslını ve kokusunu hiçbir zaman bilemezsiniz.

Çünkü algılarımızın bize tanıttığı "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"dür.. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin dışarıdaki "aslı" sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin dışarıdaki kendisine asla ulaşamayız.

Aslıyla muhatap olduğumuzu sandığımız "dış dünyayla" ilgili sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani biz müziğin beynimizin yorumladığı halini biliriz, dışarıdaki aslını değil. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece **ışığın farklı dalga boylarıdır.** Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **Dış dünyadaki renklerin nasıl olduğu bizim için meçhuldür**. Biz elmanın gerçek kırmızısıyla, gökyüzünün gerçek mavisiyle, ağaçların gerçek yeşiliyle hiçbir zaman muhatap olmayız. **Dış dünya, tamamen algılayana bağlıdır.**

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Dış Dünya Olmadan da Algılar Meydana Gelebilir

Gördüğümüz ve yaşadığımız her şeyin beynimizde var olduğunu, dışarıda var olan maddenin aslını hiç bilmediğimizi ortaya koyan gerçeklerden biri de, beynimizde algıların oluşması için dış dünyaya ihtiyacımız olmamasıdır. Bugün simülatörler gibi birçok teknolojik gelişme ve ayrıca rüyalarımız bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Bilim yazarı Rita Carter, *Mapping The Mind* isimli kitabında, *"görmek için gözlere ihtiyaç yoktur"* diyerek, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen önemli bir deneye yer vermektedir. Deneyde görme özürlü kişilere, video resimlerini titreşimlere dönüştüren bir cihaz takılır. Bu kişilerin gözlerinin yanına takılan bir kamera ise uyarıları bu kişilerin beynine göndermektedir. Kişilere sürekli olarak görsel dünyaya ait sanal uyarılar iletilmektedir. Hastalar bir süre sonra bu sanal olayları gerçekten görüyormuş gibi davranmaya başlamışlardır.[267]

Yapay olarak oluşturulan uyarılar sonucunda, beynimizde aslı kadar gerçek ve canlı bir maddesel dünya oluşabilir. Verilen yapay uyarılar sonucunda bir insan, gerçekte evinde otururken uçak kullandığını zannedebilir.

Bu deneyde de görüldüğü gibi, algılarımızın oluşması için dış dünyada maddi bir karşılıklarının bulunması şart değildir. Tüm uyarılar yapay olarak da oluşturulabilmektedir.

Rüyalarda yaşadığımız "Algılar Dünyası"

İnsan dış dünya olmadan da tüm algıları bütün canlılığı ile yaşayabilir ve buna verilebilecek en açık örnek, daha önce de bahsettiğimiz gibi rüyalardır. Bir insan rüyası sırasında gözleri kapalı olarak yatağında yatar. Ancak buna rağmen, gerçek hayatında karşılaştığı olayların, yaşadığı his ve duyguların tamamını rüyalarında, gerçeklerinden ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi olarak algılar. Bu gerçeğe, bu kitabı okuyan

insanların tamamı bizzat kendi uykularında sık sık şahit olurlar. Örneğin, gece yatağında sessiz ve sakin bir ortamda, çevresinde ikinci bir kişi dahi yokken yatan bir insan, rüyasında kendisini çok kalabalık bir mekanda, tehlike içinde görebilir. Can havliyle bu tehlikeden kaçtığını, bir duvarın arkasına sığındığını gerçekmiş gibi yaşayabilir. Hatta rüyasında gördükleri o kadar gerçekçidir ki, korku ve panik duygusunu gerçekten tehlikeli bir ortam varmış gibi aynısı ile hisseder. Her gürültüde yüreği ağzına gelir, korkudan titrer, kalbi hızla atar, terler, insan bedeni tehlike anlarında neler hissederse, fiziksel olarak ne tepkiler verirse hepsini aynen yaşar.

Rüyasında yüksek bir yerden aşağı düşen bir insan da bunu bütün vücudu ile hisseder. Oysa o anda yatağında hiç kıpırdamadan yatmaktadır. Ya da, rüyasında ayağı kayıp su birikintisinin içine düştüğünü gören bir insan, tüm kıyafetlerinin ıslandığını, çıkan rüzgar nedeniyle üşüdüğünü hissedebilir. Ancak bulunduğu yerde ne bir su birikintisi, ne de rüzgar vardır. Hatta çok sıcak bir odada uyuyor olmasına rağmen ıslaklığı ve üşümeyi, aynı uyanıkken olduğu gibi yaşar.

Rüyasında maddenin aslı ile muhatap olduğunu iddia eden bir kişi kendinden son derece emin olabilir. Kendisine "dış dünyanın aslıyla muhatap olmanın imkansızlığını" anlatan arkadaşının omzuna elini koyarak "Şimdi sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl maddenin gerçeğini görmediğini söyleyebiliyorsun? Nereden çıkarıyorsun bu iddiaları? Gel seninle bir Boğaz turu yapalım; hem bu konuyu konuşuruz hem de böyle bir konuya neden inanıyorsun bana anlatırsın" diyebilir. Derinleşen uykusunda gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verir ve sonra aniden pedala basıp arabayı adeta sıçratır. Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten adeta blok bir görüntü oluşturur. Bir yandan da temiz Boğaz havasını alır. Tam arkadaşına itiraz etmeye, o anda maddenin aslını gördüğünü anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır.

RÜYADAKİ DÜNYA

Rüyalarınızda "elinizle tutar, gözünüzle görürsünüz", ama gerçekte ne eliniz vardır, ne gözünüz, ne de görülüp-tutulacak bir şey. Bütün bunları beynin dışında sağlayan hiçbir maddi gerçeklik yoktur. Açıkça aldanırsınız.
Peki gerçek yaşamla rüyayı ayıran nedir? Sonuçta her iki yaşantı da beynin içinde oluşmaktadır. Rüya sırasında gerçek olmayan bir dünyada rahatlıkla yaşayabiliyorsak, aynı şey pekala içinde bulunduğumuz dünya için de geçerlidir. Rüyadan uyandığımızda gerçek yaşantı dediğimiz daha uzun bir rüyaya başladığımızı düşünmemize engel hiçbir mantıklı gerekçe yoktur. Rüyayı hayal, dünyayı gerçek saymamızın nedeni, sadece alışkanlıklarımız ve ön yargılarımızdır. Bu durum, bir gün, şu anda yaşadığımızı sandığımız dünya hayatından rüyadan uyandırıldığımız gibi uyandırılacağımızı gösterir.

Ancak ne ilginçtir ki, rüyasında maddenin aslıyla muhatap olmadığı gerçeğine itiraz eden bu insan, uyanıkken de gördüklerinin zihninde oluşan kopya görüntüler olduğuna inanmamaktadır.

İnsanlar rüyalarından uyandıklarında o ana kadar görmüş olduklarının hayal olduğunu anlarlar, ama "uyanma" görüntüsüyle başlayan ve adına "gerçek hayat" dedikleri hayatın gerçek yapısından nedense hiç kuşkulanmazlar. Oysa, "gerçek hayatımız" dediğimiz görüntüleri algılayış şeklimiz, rüyalarımızı algılayış şeklimizle tamamen aynıdır. Her ikisini de zihnimizde görürüz. Rüyalarımızdan uyandırılmadığımız sürece, onların bir hayal olduğunu anlamayız. Ancak uyandığımız zaman "demek ki gördüklerim bir rüyaymış" deriz. Öyle ise şu anda gördüklerimizin bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz? Sadece henüz uyandırılmamış olduğumuz için, içinde bulunduğumuz anı gerçek zannediyor olabiliriz. Her gece gördüklerimizden daha uzun süren bu rüyadan bir gün uyandırıldığımızda, bu gerçekle karşılaşacak olabiliriz.

Dünya hayatının bir rüya gibi olduğu, bu rüyadan "büyük bir uyanış" ile uyanıldığında ancak insanların rüya gibi bir alemde yaşadıklarını anlayacakları, İslam alimleri tarafından da dile getirilen bir gerçektir.

Üstün ilmi nedeniyle Şeyh-i Ekber (En Büyük Şeyh) olarak anılan büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, bir sözünde, Peygamber Efendimiz (sav)'in bir hadisini aktararak, dünya hayatını rüyalarımıza şöyle benzetmiştir:

Hazreti Muhammed Aleyhisselam "insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar" buyurmuştur. Demek ki, dünya hayatında gördüğü şeyler uyuyan kimsenin rüyasında gördüğü şeyler gibidir...[268]

Bir ayette ise Allah insanların kıyamet gününde tekrar diriltildiklerinde şöyle diyeceklerini bildirmektedir:

Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın vaat ettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". (Yasin Suresi, 52)

Ayette de görüldüğü gibi, insanlar kıyamet günü, aynı bir rüyadan uyanır gibi uyanmaktadırlar. Kıyamet günü diriltildiklerinde, kendilerini dünyadaki rüya aleminden kimin "uyandırdığını" sormaktadırlar. Allah'ın ayetiyle bildirdiği gibi, dünya hayatı gördüğümüz bir rüya gibidir ve her insan bu rüyadan uyandırılacak ve gerçek hayatı olan ahiret hayatına dair görüntüleri görmeye başlayacaktır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılacağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın var olan aslıyla hiçbir zaman muhatap olamayız. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz hiçbir maddesel varlığın gerçeğine ulaşamıyorsak, o halde beynimiz nedir? Cevap şudur: Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, onun da dışarıdaki aslına hiçbir zaman ulaşamayız.

Beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ moleküllerinden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi var edebilecek bir şey yoktur.

Bristol Üniversitesi profesörlerinden Psikolog R. L. Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

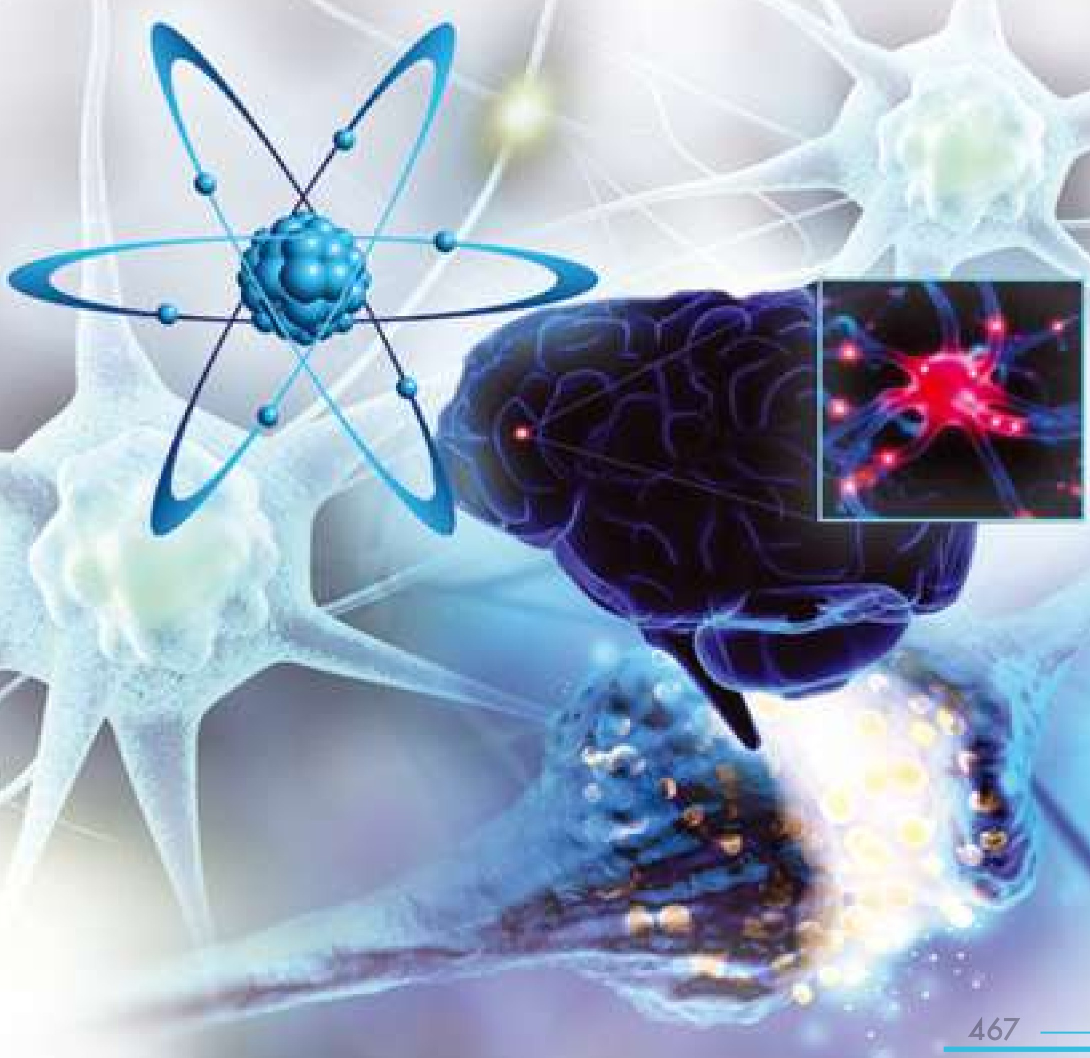
> *Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.*[269]

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta burasıdır: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Georgetown Üniversitesi profesörlerinden Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben, yani ***beyni kullanan varlık nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim?*** *Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."*[270]

Beyin, protein ve yağ moleküllerinden oluşan bir hücreler yığınıdır. Beynin geneli, nöron adı verilen sinir hücrelerinden oluşmuştur. Ancak bilinci oluşturan etmenler elbette nöronlar değildir. Nöronların yapısını incelediğimizde karşımıza çıkan tek şey şuursuz atomlardır. "Beyin" dediğimiz et parçasında, görüntüleri izleyecek, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir güç yoktur. Hisseden, kavrayan, "ben, benim" diyen yalnızca ruhtur.

"İçteki göz kime aittir?" sorusunun cevabını bulmak için konuyu biraz örneklendirelim. Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısacası bütün her şey beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamının olmadığını görürüz. Açıktır ki, bakan, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Peki bu görüntüleri beyninizin içinde gören kimdir? Beyninizin içinde, bir göze ihtiyaç duymadan bu kitabın görüntüsünü gören, gördüklerini anlayan, okuduklarından etkilenen, bunlar üzerinde düşünen kimdir? Beyne ulaşan elektrik sinyallerini bir kulağa ihtiyaç duymadan, bir dostunun sesi veya en sevdiği şarkı olarak dinleyen, dinlediklerinden zevk alan kimdir?

İşte bu varlık "ruh"tur.

Dışarıda var olan maddenin beyindeki kopyalarını gören, duyan, hisseden, algılayan, yorumlayan ruhtur. Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını -ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Yüce Rabbimiz, ayetinde şöyle bildirmiştir:

Sana ruhtan sorarlar; de ki: "Ruh, Rabbim'in emrindendir, size ilimden yalnızca az bir şey verilmiştir." (İsra Suresi, 85)

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, atom ve moleküllerin kendi aralarındaki kimyasal reaksiyonlarının bir sonucu değildir. Gören, algılayan ve yorum yapan, Rabbimiz'in bizlere bahşettiği ruhtur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem maddesel dünyanın dışında var olan aslına dair hiçbir şey bilmiyoruz ve sadece beynimizdeki kopya görüntülerle muhatabız, o halde bu görüntülerin kaynağı nedir?...

Peki bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer her şeyi sürekli olarak seyrettiren kimdir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

O Yaratıcı alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Rabbimiz yaratmayı durdurduğunda bütün bunların yok olacağı bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Daha önce de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, büyük bir cehaletle Yüce Allah'ı göklerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu sapkın mantığın temeli, evrenin sadece bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" olduğu şeklindeki yanılgıdır. (Allah'ı tenzih ederiz)

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri ve her şeyi çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle bildirilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Bu gerçeğin kavranmasıyla, şirk koşmadan, Allah'ı birleyerek iman tam anlamıyla oluşur. Çünkü Allah'tan başka tüm varlıkların gölge varlıklar olduklarını bilen bir insan, kesin bir imanla (hakkel yakin derecesinde) "yalnızca Allah vardır, O'ndan başka ilah (güç sahibi varlık) yoktur" der.

Allah'ı gözleriyle görmediği için Allah'ın varlığına inanmayanların maddeci iddiaları da, maddenin gerçek mahiyeti öğrenildiğinde tamamen yıkılır. Çünkü bu gerçeği öğrenen kişi, kendi varlığının bir hayal niteliğinde olduğunu anlar. Kuran'da, insanların Kendisi'ni göremediği, ama Kendisi'nin tüm insanları gördüğünü Rabbimiz şöyle açıklar:

Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder... (En'am Suresi, 103)

Elbette ki biz insanlar Allah'ın varlığını gözlerimizle göremeyiz. Ama biliriz ki, Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah, Kuran'da Kendisi'nin "**kulaklara ve gözlere malik olan**" (Yunus Suresi, 31) olduğunu bildirmektedir. Allah'ın bilgisi dışında tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir kere dahi nefes alamayız. Bu durum Kuran'da da şöyle belirtilmiştir:

Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. (Al-i İmran Suresi, 5)

Maddenin dış dünyada var olan aslıyla muhatap olduğumuzu sanarak, beynimizdeki kopya dünyayı seyrederken de yani hayatımızı sürdürürken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisidir. Allah'ın Kuran'da bildirdiği "**Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız**" (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Allah insanı çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "**sonsuz yakın**" olduğunu, "**Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, "**Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır...**" (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. "**Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz.**" (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeği bildirmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi bazı insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçekten habersiz yaşarlar.

Bazı insanlar bu çok önemli gerçekten gafildirler. Kendilerini yaratanın Allah olduğunu kabul eder, ancak yaptıkları işlerin kendilerine ait

olduğunu zannederler. Oysa, insanın her yaptığı fiil Allah'ın izniyle yaratılır. Örneğin, bir kitap yazan insan Allah'ın izniyle o kitabı yazar. O kitaptaki her cümle, her fikir, her paragraf Allah'ın dilemesiyle meydana gelir. Allah bu çok önemli gerçeği birçok ayeti ile bildirmektedir.

Bu ayetlerden biri, "**... sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır**" ayetidir. (Saffat Suresi, 96) Allah, "**... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı...**" (Enfal Suresi, 17) ayetiyle ise, her yaptığımızın Kendisi'ne ait fiiller olduğunu bildirmektedir.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir; ama onun inkarı, bu gerçeği değiştirmez.

Maddenin Gerçeğini Bilmek Dünya Hırsını Ortadan Kaldırır

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü tüm maddesel dünyanın gerçekte bir "gölge varlık" olduğunu ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılabilmesinin anahtarıdır. Aynı zamanda hem insanın ne kadar aciz olduğunun ilmi ve reddedilemez bir ispatıdır hem de Allah'ın muhteşem sanatının bir tecellisidir. Bu nedenle de bu ilim, insanları iman etmeye mecbur etmekte, iman etmemeyi imkansız hale getirmektedir. Materyalizme sıkı sıkıya bağlı kişilerin bu gerçekten kaçmalarının ana sebebi de budur.

Burada anlatılanlar, tıpkı bir fizik kanunu veya bir kimya formülü kadar kesin gerçeklerdir. İnsanlar yeri geldiğinde en zor matematik problemlerini bile çözebilmekte, anlaşılması çok zor görülen pek çok konuyu kavrayabilmektedirler. Ama kimi zaman aynı kişilere, "maddenin, insanların zihinlerinde oluşan bir görüntüden ibaret olduğu, maddenin var olan aslıyla hiçbir şekilde muhatap olamayacakları" anlatıldığında, bunu bir türlü anla-

Dışarıdaki maddenin aslına asla ulaşamayız. Muhatap olduğumuz madde, zihinlerimizde oluşan birer görüntüden ibarettir.

maya yanaşmamaktadırlar. Bu, son derece "abartılı" bir anlayışsızlık durumudur. Çünkü burada anlatılan konunun kavranması, tıpkı bir insanın, "iki çarpı iki kaç eder?", "kaç yaşındasın?" gibi sorulara vereceği cevaplar kadar kolaydır. "Dünyayı nerede gördüğünü" hangi bilim adamına, hangi nöroloji profesörüne sorsanız size "tabii ki beynimde" diye cevap verecektir. Hatta, bu gerçeği lise biyoloji kitaplarında dahi bulabilirsiniz. Ancak tüm bu açıklığa rağmen, maddesel dünyayı beynimizde algıladığımıza dair bilgi ve bu bilginin insanı ulaştırdığı sonuçlar görmezlikten gelinebilmektedir. Bilim tarafından ispatlanmış en önemli gerçeklerden birinin insanlardan bu kadar büyük bir titizlikle saklanması büyük bir olaydır aslında.

Bazı insanların, bütün bilimsel gerçekleri kolaylıkla kabul edip, bu gerçekten bu kadar çok korkup kaçmalarının temel sebebi ise, maddenin gerçeğini öğrenmenin tüm insanların hayata bakış açılarını temelinden değiştirecek olmasıdır. Maddeyi ve kendilerini mutlak varlık olarak kabul edenler ve tüm hayatlarını buna bağlı olarak kuranlar, bir anda kendilerinin, sahip oldukları tüm servetin ve dünyevi hırsların bir hayal olduğunu anlayacaklardır. İşte bir kısım insanların bu gerçekten bu kadar korkmalarının, anladıkları halde anlamazlıktan gelmelerinin, bir ilkokul çocuğunun dahi kolaylıkla kavrayabileceği bir gerçeği son derece anlamsız itirazlarla yok etmeye çalışmalarının ardında yatan neden, bu dünya hırslarını kaybetme korkusudur.

Bir insan, maddenin gerçeğini öğrendiğinde, zaten malının, canının Allah'a ait olduğunu, verecek veya vermemekte direnecek bir şeyi olmadığını anlayacak, ölmeden önce her şeyiyle Allah'a teslim olacaktır. Samimi iman edenler için bu bir güzellik, şeref ve Allah'a yakınlığa bir vesiledir. İmansız veya zayıf imanlı insanlar ise, bu güzelliği fark edemedikleri için bu gerçeği büyük bir ısrarla reddeder ve dünya hırsı içinde zorlu bir çaba içine girerler.

Maddenin Gerçeği Gizlenmediğinde Oluşacak Ortam

Maddenin dışarıda var olan aslı ile muhatap olmadıklarını, yalnızca Allah'ın kendilerine izlettirdiği görüntüler ile iç içe olduklarını bilen insanların tüm yaşamları, hayata bakış açıları ve değer yargıları değişecektir. Bu, hem kişisel hem de toplumsal anlamda faydalı bir değişim olacaktır. Çünkü bu gerçeği gören insan, Allah'ın Kuran'da bildirdiği üstün mümin ahlakını hiç zorlanmadan yaşayacaktır.

Dünyaya önem vermeyen, maddenin hayal olduğunu anlayan bir insan için önem verilmesi gereken, maneviyat olacaktır. Allah'ı aşk ile seven, Allah'ın her an kendisini işittiğini ve gördüğünü bilen, yaptığı her eylemin ahirette hesabını vereceğini idrak eden bir kişi, doğal olarak güzel ahlaklı olacak, çok sevdiği Allah'ı sürekli olarak razı etmek isteyecektir. Böylece toplumda herkes birbirine karşı sevgi ve saygı dolu olacak, iyi ve güzel davranışlarda herkes birbiriyle yarışacaktır. İnsanlar arasındaki değer yargıları değişecek, madde değerini yitirecek, böylece insanlar arasında üstünlük anlayışı, mevki ve makama göre değil, ahlaka ve takvaya göre olacaktır. Kimse, aslı hayal olan şeylerin peşinden koşmayacak, herkes gerçeğin peşinden gidecektir. İnsanlar "kim ne düşünür?" zihniyetiyle değil "Allah ne yaparsam benden hoşnut olur?" düşüncesiyle hareket edeceklerdir. Mal, mülk, makam ve mevkiden kaynaklanan gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu alacaktır. Dolayısıyla insanlar, Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak örneklerini severek ve isteyerek yaşayacaklardır. Bu sayılan değişimler ise günümüz toplumlarının pek çok sorununu doğal olarak ortadan kaldıracaktır.

Küçük çıkarları için bile sinirlenen, öfkelenen, saldırganlaşan insanların durumunu fark eden, her gördüğünün Allah'ın kendisine izlettirdiği görüntüler olduğunu bilen, bu nedenle öfke, kızgınlık, bağı-

rıp çağırma gibi tepkilerin kendisini küçük düşüreceğinin farkında olan insanlar alacaktır. Bu sayede insanlara ve toplumlara huzur ve güven hakim olacak, herkes yaşamından ve sahip olduklarından hoşnut olacaktır. İşte insanlardan gizlenen bu gerçeğin, insanlara ve toplumlara kazandıracağı nimetlerin bir kısmı bunlardır. Bu gerçeğin bilinmesi, düşünülmesi ve yaşanmasıyla beraber dünya, daha pek çok güzelliğe kavuşacaktır. Bu güzelliklere kavuşmak isteyen kişilerin yapması gereken ise bu büyük gerçeği iyice düşünmek ve anlamaya gayret etmektir. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

> **Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretlegörürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)**

Materyalistlerin Mantık Bozuklukları

Bu bölümün başından itibaren maddenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi mutlak bir varlık olmadığını, maddenin dışarıdaki aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımızı bilimsel delilleriyle gördük. Materyalistler ise, bütün felsefelerini yok eden bu açık gerçeğe karşı son derece dogmatik bir tutumla direnmekte ve geçersiz karşı mantıklar getirmektedirler.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki en büyük savunucularından biri olan koyu Marksist George Politzer, bu konuyla ilgili kendince önemli bir delil olarak "otobüs örneği"ni vermiştir. Politzer'e göre, maddenin beynimizdeki kopyasıyla muhatap olduğumuz gerçeğini savunan düşünürler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar.[271]

Bir başka ünlü materyalist Johnson ise kendisine maddenin gerçeğiyle hiç muhatap olmadığımız anlatıldığında, taşlara tekme atarak bu gerçeği inkar etmeye çalışmıştır.[272]

Marx, Engels, Lenin gibi ünlü materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler ve "maddenin gerçek mahiyetini tokat yiyince anlarsınız" gibi cümleler yer almaktadır.

Materyalistlerin yanıldıkları, anlayamadıkları veya anlamazdan geldikleri nokta, "algı" kavramının sadece görme duyusu ile ilgili olduğunu sanmalarıdır. Oysa sadece görme değil, dokunma, çarpma, darbe, sertlik, acı, sıcaklık, soğukluk, ıslaklık gibi tüm hisler, aynı görme gibi insanın beyninde oluşan algılardır. Örneğin otobüse binmek için otobüsün kapısının soğuk metalini elinde hisseden bir insan, aslında bu

George Politzer, bir otobüs gördüğünde insanların ezilmemek için kaçmasını, kendince materyalizme delil olarak sunmaktadır. Materyalistlerin yanılgılarından biri, algı kavramının sadece görme ile sınırlı olduğun sanmalarıdır. Oysa, darbe, çarpma, acı, sıcaklık, soğukluk gibi hisler de, aynı görme gibi beyinde oluşan algılardır.

"soğuk metal hissini" beyninde algılar. Bu çok açık ve bilinen bir gerçektir. Dokunma duyusu, daha önce de belirtildiği gibi, bir insanın -örneğin parmaklarından gelen sinir uyarılarının- beyninin belli bir noktasında oluşturduğu bir histir. Hisseden parmaklarımız değildir. İnsanlar bunu bilimsel olarak da açıklandığı için kabul etmektedirler. Ancak, konu otobüsün kapısını tutmak değil de otobüsün insana çarpması olunca, yani bu dokunma hissi daha şiddetli ve acı verici olunca, bu gerçeğin geçerli olmadığını sanmaktadırlar. Oysa, acı veya darbe de beyinde hissedilir. Otobüsün çarptığı bir insan darbenin şiddetini ve tüm acıyı beyninde hisseder.

Bunu daha iyi anlamak için rüyaları düşünmek faydalı olacaktır. İnsan rüyasında da kendisine otobüs çarptığını, kazadan sonra gözünü hastanede açtığını, ameliyata alındığını, doktorların konuşmalarını, ailesinin telaş ile hastaneye gelişini, sakat kaldığını veya canının çok yandığını görebilir. Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, hastanedeki renkleri, her türlü hissi çok berrak ve net olarak algılamaktadır. Bunların hepsi gerçek yaşamdakiler kadar doğal ve inandırıcıdır. O an, rüyanın içindeki biri ona rüya gördüğünü, gördüklerinin bir hayal olduğunu söylese ona inanmaz. Oysa, gördüklerinin hepsi bir hayaldir ve ne otobüsün, ne hastanenin, ne de rüyasında gördüğü bedeninin dış dünyada maddi karşılığı vardır. Rüyasında gördüğü bedenin ve otobüsün maddi karşılıkları olmamasına rağmen, "gerçek bir bedene" "gerçek bir otobüs" çarpmış gibi hissedebilmektedir.

Öyle ise materyalistlerin "maddenin gerçek mahiyetini tokat yiyince anlarsın", "dizine bir tekme gelince, maddenin aslını görüp görmediğinden şüphen kalmaz", "köpek görünce kaçarsın ama", "otobüs çarpınca beyninde mi değil mi anlarsın", "madem kopya görüntülerle muhatapsın o zaman otobana çıkıp arabalardan kaçmadan ortada dur" gibi itirazlarının hiçbir anlamı ve geçerliliği yoktur. Hızlı bir darbe, can acı-

tan köpeğin dişleri, şiddetli bir tokat, maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğunuzun kanıtı değillerdir. Çünkü bahsedildiği gibi bunların aynısını rüyanızda da, maddi karşılıkları olmadığı halde yaşayabilirsiniz. Ayrıca, bir hissin şiddetli olması, o hissin beyinde oluştuğu gerçeğini de değiştirmemektedir. Bu, bilimsel olarak ispatı olan çok açık bir gerçektir. Bazı insanların otobandan hızla geçen bir otobüsü veya bu otobüsün sebep olduğu bir kazayı, maddenin fiziksel varlığı ile muhatap olduklarının çarpıcı bir delili sanmalarının nedeni, görüntünün

Rüya sırasında olayları gerçekten yaşadığımızı zannederiz. Ancak bu durum, rüyada yaşadıklarımızın gerçekte sadece beyinde oluştuğu gerçeğini de değiştirmemektedir. Uyandığımızda, gerçek zannettiğimiz o dünyadan eser yoktur.

insanı aldatacak kadar gerçekçi görülmesi ve hissedilmesidir. Mekan görüntülerindeki, örneğin otobandaki derinlik ve perspektifin kusursuzluğu, mekanda görülen cisimlerin renk, şekil, gölge olarak mükemmelliği; ses, koku ve sertlik hislerinin çok net olması ve görüntünün içinde bir mantık bütünlüğü bulunması kimilerini yanıltabilmektedir. Bazı insanlar bu inandırıcı detaylar silsilesi içinde bütün bunların algı olduğunu unutabilmektedirler. Ama zihinde meydana gelen algılar ne kadar eksiksiz ve mükemmel olursa olsun, bunların sadece beyinde oluştuğu ve birer algı olduğu gerçeği değişmeyecektir. İnsan otobanda yürürken bir kaza yaşasa da, depremde yıkılan bir evin altında kalsa da, yangında alevler tarafından sarılsa da, merdivenlere takılıp düşse de tüm bu olayları zihninde yaşar ve asla bu olayların gerçekleri ile muhatap olamaz.

Bir insan otobandaki bir otobüsün önüne atladığında, zihnindeki otobüs, zihnindeki bedenine çarpar. O insanın bu kaza sonucunda hayatını yitirmesi, bedeninin parçalanması da bu gerçeği değiştirmez. Eğer insanın zihninde gördüğü bu olay ölüm ile sonuçlanırsa, Allah o insana gösterdiği görüntüyü bir perdenin kaldırılması gibi kaldırır ve o kişiye başka bir görüntü olarak, ahirete ait görüntüleri gösterir. Bu gerçeği şimdi samimiyetle düşünüp anlamayanlar, ölümleriyle birlikte hemen anlayacaklardır.

Sinirleri Paralel Bağlama Örneği

Politzer'in trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa, kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın gördüğü görüntülerin ve yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de yaşamaya başlayacaktır. Politzer de evinde oturdu-

ğu halde otobüsün kendisine yaklaşmakta olduğunu, fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, ağrıları, ameliyathaneye götürülüş görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kaza geçiren kişinin sinirleri kaç kişiye bağlanırsa bağlansın, bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar birinci dereceden yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir cihaza kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta yeme ve taşa tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince karnında pastanın şişliğini ve tokluğunu hisseden Engels'in duyu organlarına ait sinirler paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, Engels pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın sinirleri paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taşa vuracak ve canı acıyacaktır.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da bir cevap veremez. Doğru cevap ise şudur: Hem Engels hem diğer kişi, pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Hem Johnson hem ikinci kişi, taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Yukarıda Politzer'le ilgili olarak verdiğimiz örnekte şöyle bir değişiklik yapalım: Evinde oturan Politzer'in sinirlerini otobüsün çarptığı kişinin beynine; otobüsün çarptığı kişinin sinirlerini de Politzer'in beynine bağlayalım. Bu durumda ise, Politzer aslında evinde oturduğu

halde kendisine otobüs çarptığını zannedecek, otobüsün çarptığı kişi ise kazanın tüm şiddetine rağmen, bunu asla fark edemeyecek, çünkü kendisinin evde oturduğunu düşünecektir. Bu mantık pasta yeme ve taşa tekme atma örnekleri için de düşünülebilir.

Görüldüğü gibi insanın algılarını aşması ve algılarının dışına çıkması mümkün değildir. Bir insanın ruhuna, bedeni ve hiçbir maddi varlığı olmadığı halde, ortada maddesel bir ortam da olmamasına karşın her şey seyrettirilebilir. Kişinin içinde bulunduğu durumu anlayabilmesi mümkün değildir; hatta bu kişi, izlettirilen üç boyutlu mükemmel görüntüleri gerçek zannedip, varlığından da son derece emin olacaktır. Çünkü her insan duyu organlarına hissettirilen algılara bağımlıdır.

İngiliz felsefeci David Hume bu gerçek üzerindeki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

> *Çok samimi olarak, kendim dediğim şeye dahil olduğum zaman ben sıcak ya da soğuğa, ışık ya da gölgeye, aşk ya da nefrete, acı ya da lezzete dair özel bir algıya ya da başka bir şeye daima rastlarım. Ben bir algı olmaksızın herhangi bir zamanda kendimi asla yakalayamam ve asla algıdan başka bir şeyi gözleyemem.*[273]

Algıların Beyinde Oluştuğu Felsefe Değil, Bilimsel Gerçektir

Materyalistler, burada anlattıklarımızın felsefi bir görüş olduğunu iddia etmektedirler. Oysa bizim "dış dünya"nın aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımız gerçeği bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Başta kuantum fiziği olmak üzere 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçekler, maddenin somut bir gerçekliğe sahip olmadığını, herkesin bir anlamda "beynindeki ekran"ı izlediğini açıkça göstermektedir. (Detaylı bilgi için bkz: Harun Yahya, *Darwin'in Açmazı Ruh*)

"Dış dünya"nın aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımız fikri, bir felsefe veya inanç değil, bilimsel bir gerçektir.

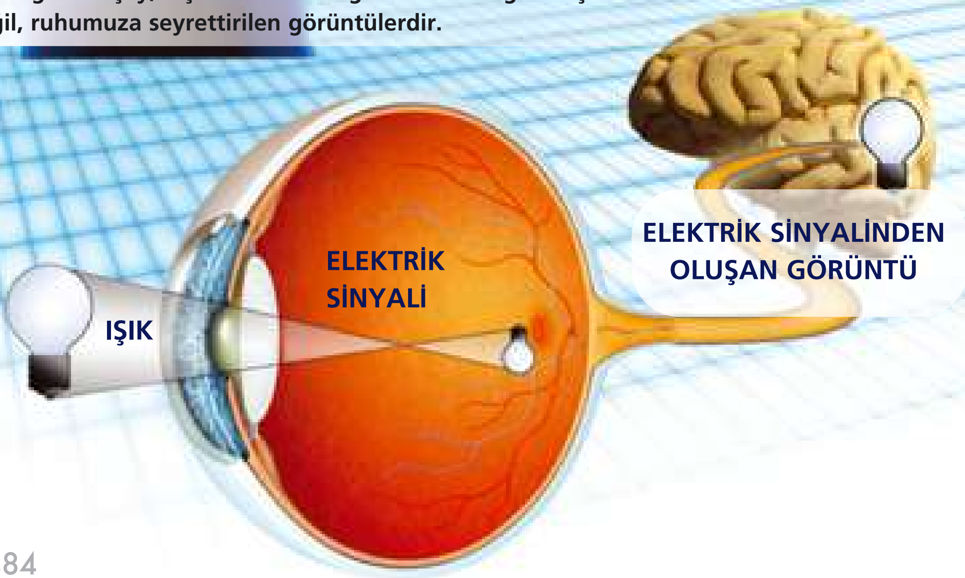
Bunu, ister ateist olsun, ister Budist olsun, ister başka bir görüşe ya da düşünceye sahip olsun, bilime inanan herkes kabul etmek zorundadır. Bir materyalist kendince Allah'ın varlığını inkar edebilir ama bu bilimsel gerçeği inkar edemez.

Günümüzde bilimin ve teknolojinin imkanları son derece gelişmiştir ve bu imkanlar zaten çok açık olan bu gerçeğin kavranmasını daha da kolaylaştırmaktadır. Materyalistler ise, hem kısmen de olsa bu konuyu kavramanın, hem de bu konunun kendi felsefelerini ne kadar kesin bir biçimde çökerttiğini fark etmenin verdiği büyük bir korku içindedirler.

Pencereden dışarıdaki manzaraya bakan bir insan, gerçekte, dışarıdaki değil, beynindeki manzaraya ait görüntüyü seyreder.

İnsanın gözüne ulaşan ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, beynin arkasındaki görme merkezine gelir. Ancak gözün içi de, beynin derinlikleri de kapkaranlıktır. Gördüğümüz şey, dışarıda var olduğunu zannettiğimiz ışık değil, ruhumuza seyrettirilen görüntülerdir.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süredir kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade ediyorlar. Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içine girdikleri anlaşılıyor. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin kendisini kaybetmeye başladıklarını anladılar. Bu konunun, kendi ideolojileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmektedirler.

Bilim yazarı Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri, algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını ***korku ve endişe ile sezdiler***.[274]

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan *Bilim ve Ütopya* dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu. Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, *Evrim Aldatmacası* kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin yanı sıra, asıl olarak şu anda okumakta olduğunuz kısımdı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "*sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatinizi koruyun*" şeklinde yanıltıcı mesajları veren Pekünlü, materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.[275]

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar. Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Buna rağmen birçok materyalist bilim adamı "maddenin dışarıdaki aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımız" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın hayatında karşılaşabileceği **en önemli, en heyecan verici konu**lardan biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüz yüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim adamlarının gösterdikleri tepkiler ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir. Örneğin yine bir *Bilim ve Ütopya* yazarı ve öğretim üyesi olan Alaettin Şenel, aynı Rennan Pekünlü gibi

"Darwinizm'in çökertilmesi bir yana, asıl tehlike bu konu" mesajları vermiş, kendi felsefesinin bir dayanağı olmadığını hissettiği için de, "**öyleyse siz anlattıklarınızı ispatlayın**" anlamına gelen isteklerde bulunmuştur. Ancak asıl ilginç nokta, söz konusu yazarın, gerçeği bir türlü kavrayamadığını gösteren satırlar yazmış olmasıdır.

Örneğin Şenel, tamamen bu konuyu ele aldığı bir makalesinde, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiştir. Ama, *"Beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum, ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir; telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüz yüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim"* diye yazmıştır.[276]

Söz konusu yazar, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: "Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz." Oysa bu çok açık bir yanılgıdır, çünkü bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. **Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" ne olduğunu bilemeyiz.** Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatılabilir. Ama bu doğrulatma da tamamen zihinde yaşanan bir doğrulatmadan ibarettir.

Nitekim bu kişiler aynı olayları rüyalarında da yaşarlar. Örneğin, Şenel rüyasında da telefonla konuştuğunu, ardından bunu konuştuğu kişiye onaylattığını görebilir. Aynı şekilde Pekünlü, rüyasında da "büyük bir tehlike"yle karşı karşıya olduğunu hissedip, karşısındaki insanlara Lenin'in asırlık eserlerini tavsiye edebilir. Ama, söz konusu materyalistler ne yaparlarsa yapsınlar yaşadıkları olayların, konuştukları kişilerin dış dünyada var olan asıllarıyla hiçbir zaman muhatap olmadıkları gerçeğini inkar edemezler.

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece birkaç örneğine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüz yüze olduklarını göstermektedir. Maddenin dışarıdaki aslıyla muhatap olmadığımız gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler körü körüne inandıkları, bel bağladıkları, güvendikleri maddesel dünyanın, içindeki her şeyle birlikte tamamen yok olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a bilgisizce baş kaldırdılar. Ortaya attıkları akıl ve bilim dışı senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi. Buradan yola çıkarak maddenin "yaratılmamış" olduğunu iddia ettiler. (Allah'ı tenzih ederiz) Yalnızca kibirlerinden dolayı, maddenin mutlak varlık olduğu aldatmacasının ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar, materyalistlerin felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir.

Allah'ın bir sıfatı, Allah'a karşı mücadele içinde olanlara tuzak kurmasıdır. Kuran'da "**Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzakları-**

na karşılık verenlerin) hayırlısıdır" (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

Bu, materyalizmin, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek yaptıkları mücadelede kesin olarak yenilmişlerdir.

Bir ayette Yüce Rabbimiz şöyle bildirir:

> **(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)**

Materyalistler, yaşadıkları tüm olayların zihinlerinde muhatap oldukları kopya görüntüler olduğu ve işledikleri her fiil gibi, materyalizm uğruna geliştirdikleri aldatıcı senaryoların da zihinlerinde oluşan bir görüntüsüyle muhatap oldukları gerçeğini kavrayamamışlardır. Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Ne yaparsak yapalım, maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olamayız. Bizler, sadece ruhumuza hissettirilen algılarla muhatap oluruz. Dolayısıyla, izlediğimiz dünya, yalnızca bize özel yaratılan bir dünyadır.

Allah bir ayetinde yaratılışa karşı kendilerince sözde deliller getirmeye çalışanların aldanışlarını şöyle bildirir: "**...Onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur...**" (Nur Suresi, 39) Materyalizm felsefesi de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, bütün bu algılar bütününü gerçeğiyle muhatap oluyorlarmış gibi göstermiştir. Profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine akılsızca ilah edinme-

leri (Allah'ı tenzih ederiz) sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Beyinlerinde gördükleri kopya görüntülerin mutlak olduğunu sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah hakkında zanlarda bulunmuşlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)

Allah inancına karşı kurulmuş her tuzak, mutlaka bozulacaktır. Bu tuzakları kuranlar ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar haklı çıkamayacak ve kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulamayacaklardır. Allah, Kuran'da haber vermiştir:

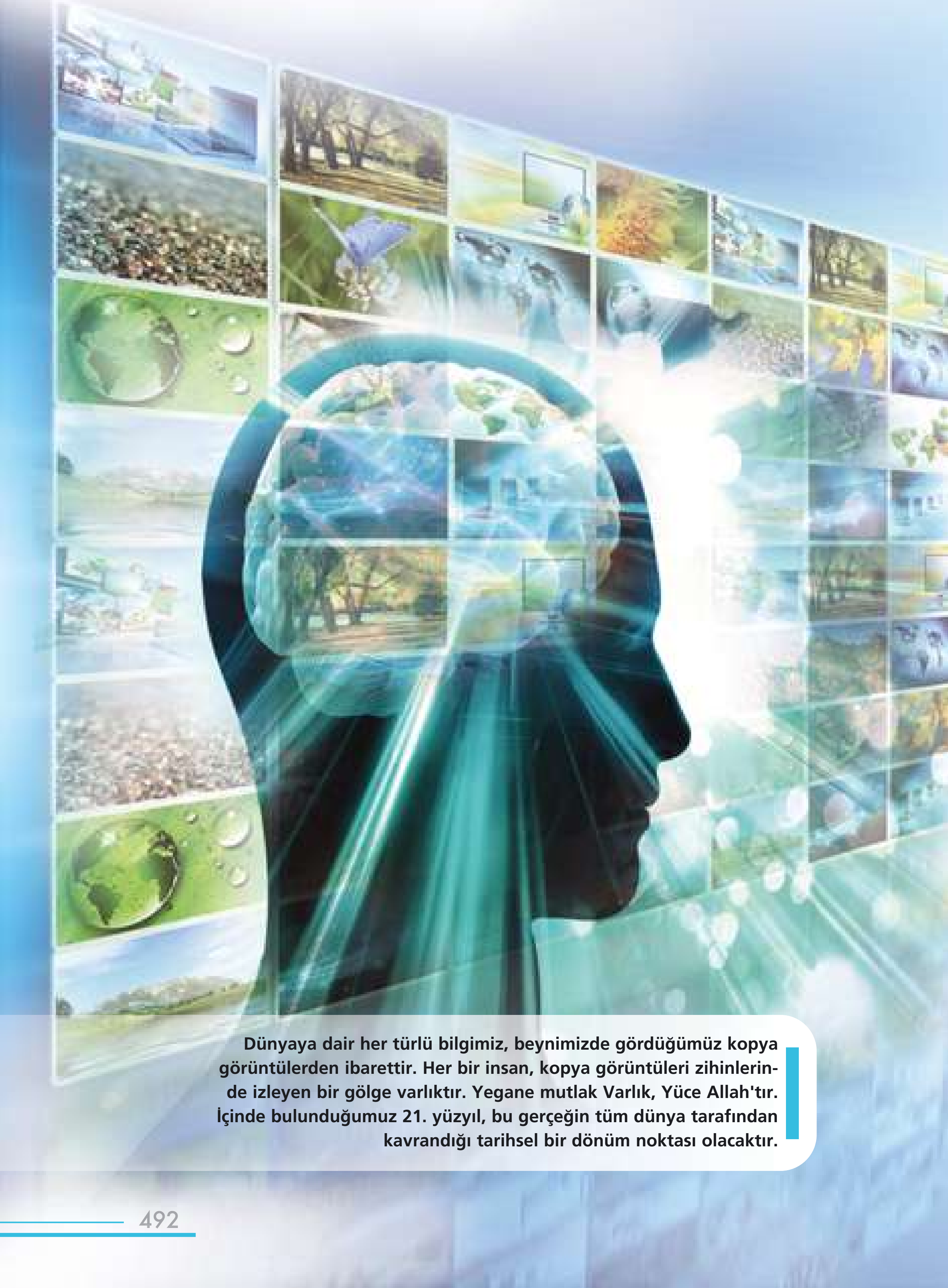
...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 173)

Allah, "**Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak**" (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Allah'ın Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğini haber vermiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayette bildirilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi cahilce ilah edinenler, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'tan gelmiş varlıklardır ve yine O'na dönecektirler. Zihinlerinde yaratılmış olan her şey ve

Dünyaya dair her türlü bilgimiz, beynimizde gördüğümüz kopya görüntülerden ibarettir. Her bir insan, kopya görüntüleri zihinlerinde izleyen bir gölge varlıktır. Yegane mutlak Varlık, Yüce Allah'tır. İçinde bulunduğumuz 21. yüzyıl, bu gerçeğin tüm dünya tarafından kavrandığı tarihsel bir dönüm noktası olacaktır.

her varlık, Allah'ın tecellisidir. Dolayısıyla, dünya hayatında ve ahirette, Allah'ın dışında bir varlık görmemişlerdir ve göremeyeceklerdir. Allah ile baş başadırlar. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır..

Gölge Varlıklar Dünyası

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Maddenin dış dünyadaki aslıyla hiçbir zaman muhatap olmadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi bir yer değildir. Bizim dünyaya dair her türlü bilgimiz, beynimizde gördüğümüz kopya görüntülerden ibarettir. Saydığımız insanların hepsi de, bu kopya görüntüleri zihinlerinin içinde seyreden birer gölge varlıktır; ama bunun bilincinde değildirler.

İçinde yaşadığımız çağda, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla net olarak ispatlanır hale gelmiş bulunmaktadır. Evrenin aslıyla muhatap olmadığımız gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle içinde bulunduğumuz **21. yüzyıl,** insanların yaygın olarak İlahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri bir **tarihsel dönüm noktası** olacaktır. 21. yüzyıl ile, 19. yüzyılın materyalist sapkın inançları tarihin çöplüğüne atılmaya başlanmıştır. İlerleyen zaman içinde Allah'ın varlığı ve üstün yaratma sanatı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

BÖLÜM 20

ZAMANIN İZAFİYETİ VE KADER GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdürdüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu, "maddenin mutlak ve sonsuz olduğu" varsayımıdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın da mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır ki bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme beş dakika sonra vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, **hafızasında olanı, yaşamakta olduğu an ile kıyaslayarak** zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası **zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben 30 yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu 30 yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Zaman algısı bir anın başka bir an ile kıyaslanmasıyla oluşan bir inançtır. Küçük bir kızın çimlerde yürüdüğü an ile durup çiçekleri toplamaya başlaması arasında bir süre geçtiğini düşünürüz. Oysa gerçekte, her olay Allah Katında tek bir an içinde olup bitmiştir. Allah, zaman ve mekandan münezzehtir.

*Tersinden gösterilen filmler, **zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın** neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, **beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır.***

Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.[277]

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya Jacob'un anlattığı gibi işlememekte ve bizler de zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Gerçekte zamanın nasıl aktığını ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. Bu da **zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu** gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların ***zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu*** *kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olasılı bir sırası ise,* ***zaman da olayların olasılı bir sırasıdır.*** *Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden* ***hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir.*** *Bu nedenle birey için bir benzamanı, ya da öznel zaman vardır. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.*[278]

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da **bilinçten ayrılamayacağını göstermiş"tir.** Genel Görecelik Kuramı'na göre "**zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur.**"[279]

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi *"rengi ayırt edecek bir göz yoksa renk diye bir şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."*[280]

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de gerçekte her şey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli

bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgiyi hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaba bağlı olacaktır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. Einstein'ın *Genel Görecelik Kuramı* göstermektedir ki, zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek bir baba ve oğul için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."[281]

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, **zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur.** İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir.

Modern bilim tarafından doğrulanan zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini, pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insan hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre insanın dünyada algıladığından çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde, insanların zaman algılarının farklı olduğuna, insanın gerçekte çok kısa olan bir süreyi çok uzunmuş gibi algılayabildiğine işaret edilir. İnsanların ahiretteki sorguları sırasında geçen aşağıdaki konuşmalar bunun bir örneğidir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı, zamanı ve mekanı tümüyle sarıp kuşatan Allah'ın indirdiğinin bir delilidir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler, zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık. (Kehf Suresi, 11-12)

Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları diriltik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir... (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu 100 yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, 100 yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, her şeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın, zamandan münezzeh olduğunu açıkça vurgulamaktadır. İnsan ise Allah'ın kendisi için takdir ettiği zamana bağımlıdır. Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafi oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamayarak tümden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", bizim için yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.

Lincoln Barnett, *Genel Görecelik Kuramı*'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, *Evren ve Einstein* isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, bütün anlamında varlıkları ancak "bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin" kavrayabilir.[282] Barnett'in "kozmik zihin" dediği İrade, tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır. Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, **Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.**

Bu arada toplumda yaygın olan kader anlayışının çarpıklığına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık anlayışta, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir.

Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah kaderde her şeyi yazmış ve bunların tümü olup bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş olaylar olarak anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bu olayın çoktan olup bitmiş olduğunu anlatmaktadır:

> **Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkıldı. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak**

ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)

İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler... (Zümer Suresi, 71)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziat Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

İnananların Kazancı

Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında heyecan ve mutluluk verici bir gerçekle karşılaşırlar. Bu gerçek, her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Bu sırrın anlaşılmasıyla ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme gibi konular anlaşılmış ve "Allah nerede?", "Allah'tan önce ne vardı?", "Allah'ı kim yarattı?", "Kabir hayatı ne kadar sürecek?", "Cennet ve cehennem nerede?", "Cennet ve cehennem şu an var mı?" ve bunlar gibi önemli sorular böylece kolayca yanıtlanmış olur. Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki, bu sır sayesinde **"ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir.** Çünkü ortada ne zaman ne de mekan vardır. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında aynı yerde olduğu da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise her şeyin **tek bir anda** gerçekleştiği fark edilir; her şey zaten olup bitmiştir; hayıflanacak, üzülecek, dert edilecek hiçbir şey yoktur.

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, **dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar.** İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek Hakiminin Allah olduğunu, Allah'ın tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin Allah'a yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, ayette bildirildiği gibi "**her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak**" (Al-i İmran Suresi, 35) Allah'a teslim olmuştur.

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

Bu sırla birlikte yine Kuran'da bahsedilen çok önemli bir gerçek daha anlaşılır: Allah'ın insana "**şah damarından daha yakın**" (Kaf Suresi, 16) olduğu gerçeği… Bilindiği gibi şah damarı insanın içindedir. İnsana kendi içinden daha yakın bir mesafe olamaz. Bu durum insanın zihninin dışına çıkamadığı gerçeği ile kolayca açıklanabilir. Görüldüğü gibi bu ayet de, bu sırla birlikte çok daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte gerçek budur. Bilinmelidir ki, hiçbir insan için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur. **Allah'tan başka hiçbir şey mutlak değildir;** Kendisi'ne sığınılacak, yardım istenecek, karşılık beklenecek tek mutlak varlık Allah'tır... Ve her nereye dönersek, Allah'ın yüzü oradadır…

SONUÇ

TARİHİN EN BÜYÜK BİLİM ALDATMACASININ SONU

Tarih boyunca peygamberler ve Allah taraftarları ile bir mücadele içinde olan Deccal, canlı varlıkların tesadüfen var oldukları safsatasını tarihin ilk dönemlerinden beri yaygınlaştırmaya çalışmıştır. Çeşitli dönemler içinde kendisine taraftar bulmuş, tümüyle tesadüfe dayanan, kainatın ve içindeki yaşamın rastgele, şuursuz olaylarla kendi kendine oluştuğunu iddia eden, adına "evrim" denilen dünya tarihinin bu en büyük akıl tutulmasını yaygınlaştırabilmiştir.

İçinde bulunduğumuz dönem, Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as) zuhur dönemi olduğundan, kainattaki tüm olaylar Yüce Allah tarafından Hz. Mehdi (as)'ın çıkışına göre planlandığından ve bu zuhur Deccal'in tüm oyunlarını bozacağından Deccal bu dönemde büyük bir panik yaşamaktadır. Bu nedenledir ki, son 150 yıldır Deccal'in evrim safsatasını yaygınlaştırma hamlesi daha geniş bir alan bulmuş, daha kapsamlı hale gelmiştir. Tarih boyunca etkili olmuş olan Darwinist diktatörlük, hiç olmadığı kadar zorba ve baskıcı hale gelmiş, evrim karşıtları sinsi veya açık yöntemlerle susturulmuştur. Devletler, tarihin bu en büyük bilim aldatmacasını müfredatlarına almak zorunda bırakılmış, dini rejimler içinde bile gençlerin Darwinist yetişmesi amaçlanmıştır. Sömürülmesi planlanan ülkelerin halkları "üstün ırk" kavramı ile aldatılarak birbirine düşürülmüş, bu yolla Deccal Komitesi tarafından bu ülkeler üzerinde operasyon uygulamak oldukça kolaylaşmıştır. Savaşlar, sömürgeler, katliamlar, soykırımlar, düşmanlıklar hep Darwinizm safsatasından hayat bulmuştur.

Ancak artık, tüm dayatmalara, Darwinist diktatörlüğün çirkin baskılarına, tüm dünyayı sarmış akıl tutulmasına rağmen evrim aldatmacasının çöküş vakti gelmiştir. Evrim iddiasını yıkan bilimsel delillerin açıkça ortaya serilmesi, özellikle proteinin tesadüfen oluşmasının mümkün olamadığını gösteren moleküler kanıtlar ve canlıların evrimleşmediğini gösteren yüz milyonlarca fosil, yani paleontolojik kanıtlar karşısında evrim safsatası tarihi bir çöküşe uğramıştır. Söz konusu bilimsel gerçekleri sergileyen elinizdeki bu kitabın sunduğu tek bir delil bile, evrim aldatmacasını tümüyle yıkmak için yeterlidir. Bilim adına ortaya atılan bu safsata, bilimin reddedilemez kanıtları ile yerle bir olmuştur. 21. yüzyıl, göz göre göre yaygınlaştırılan bu aldatmacanın tam anlamıyla çöküş yılı olacaktır.

Elinizdeki kitapta okuduğunuz deliller, evrimcilerin sunduğu demagojilere ve aldatmacalara bilimsel olarak meydan okuyan net, kesin ve doğru olan delillerdir. Artık Deccal Komitesi, bilim adına sunduğu bu aldatmacanın bilim tarafından yıkıma uğratılmış olması nedeniyle tam anlamıyla yenilmiştir. Artık yeni nesiller, bilimsel delilleri görerek, canlıların tesadüfen var olmadıklarını, Yüce Rabbimiz tarafından mükemmel özellikleri ile birlikte bir anda yaratıldıklarını açıkça görerek, anlayarak yetişmektedirler. Artık evrim aldatmacası tarihe karışmıştır.

Deccal'in çabaları sonuçsuz kalacak, Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as) zuhur edecek ve Allah taraftarları mutlaka galip olacaklardır. Tarih boyunca sürdürülen bu sapkın aldatmaca tarihin tozlu sayfalarında yerini alacaktır. Allah kuşkusuz vaadini gerçekleştirendir.

Haberin olsun, göktekilerin ve yerdekilerin tümü gerçekten Allah'ındır. Haberin olsun; şüphesiz Allah'ın va'di haktır; ancak onların çoğu bilmezler. (Yunus Suresi, 55)

KAYNAKÇA

1 David Jorafsky, *Soviet Marxism, Natural Science*, s. 12

2 Bu benzetme, moleküler evrim teorisinin kurucusu sayılan Rus biyokimyacı Alexander Oparin tarafından yapılmış ünlü bir itiraftır. (A. I. Oparin, *Origin of Life*, s. 132-133)

3 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61

4 Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, s. 232-233

5 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, s. 159

6 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 235-236

7 Ben Stein, Expelled "No Intelligence Allowed", 2008

8 Dan Graves, *Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith*, Grand Rapids, MI, Kregel Resources

9 Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH.13

10 J. De Vries, *Essential of Physical Science*, Wm.B.Eerdmans Pub.Co., Grand Rapids, SD 1958, s. 15

11 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", *Evolution Trends in Plants*, Cilt 2, No. 1, 1988, s. 6

12 Darwin Lamarck'tan tümüyle bağımsız bir teori ortaya attığı iddiasıyla ortaya çıkmış, ancak giderek zaman içinde Lamarck'ın iddialarına dayanır hale gelmiştir. *Türlerin Kökeni*'nin özellikle 6. ve son baskısı, Lamarck'tan esinlenen birçok "kazanılmış özelliklerin aktarılması" şeklindeki hatalı iddialarla doludur. Bkz. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, New York: Schocken Books, 1966, s. 64

13 Julian Huxley & Jacob Bronowski, *Growth of Ideas*, Prentice Hall, Inc. Englewood Cliff, 1986, s. 99

14 Michael Ruse, "Nonliteralist Antievolution", AAAS Symposium: "The New Antievolutionism," 13 Şubat 1993, Boston, MA

15 Stephen M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process,* San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, s. 35, 159

16 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, *BBC*

17 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 141-151

18 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's *Melanism: Evolution in Action*, *Nature*, 396 (1988), s. 35-36

19 Stephan Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28

20 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189

21 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 177

22 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988

23 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", *Science*, Cilt 123, 29 Haziran, 1956, s. 1159

24 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, s. 48

25 Michael Pitman, *Adam and Evolution,* London: River Publishing, 1984, s. 70

26 Lynn Margulis, quoted in Darry Madden, UMass Scientist to Lead Debate on Evolutionary Theory, Brattleboro (Vt.) Reformer, 3 Şubat 2006

27 Lynn Margulis quoted in "Lynn Margulis: Q + A," Discover Magazine, Nisan 2011, s. 68

28 ("Chapter 6. Mendelian Genetics in Populations II: Migration, Genetic Drift and Non-Random Mating, Buffalo State Uni., http://faculty.buffalostate.edu/penaloj/bio405/outline6.html

29 Richard B. Goldschmidt, "Evolution, as Viewed by One Geneticist," American Scientist, Vol. 40, Ocak 1952, s. 94

30 R. A. Fisher, The Genetical Theory of Natural Selection, Oxford Univesity Press, 1930

31 Lane Lester, Raymond Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, Probe Books, Dallas, 1989, s. 141

32 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179

33 Charles Darwin, *The Origin of Species,* s. 172, 280

34 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133

35 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, 19 Ocak 1981, s. 56

36 R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s. 45

37 Jun-Yuan Chen, Di-Ying Huang & Chia-Wei Li, "An early Cambrian craniate-like chordate", *Nature*, http://www.nature.com/nature/journal/v402/n6761/abs/402518a0.html

38 Fred Heeren, "A little fish challenges a giant of science", *The Boston Globe,* 30 Mayıs 2000, s. E1

39 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, Cilt 50, Ocak 1979, s. 24

40 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40

41 Richard Fortey, The Cambrian Explosion Exploded?, *Science*, Cilt 293, No 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439

42 Stephen J. Gould, *The Panda's Thumb,* 1980, s. 238-239

43 Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html

44 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, s. 229

45 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial,* New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

46 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition,* Harvard University Press, 1964, s. 302

47 Stefan Bengston, *Nature*, Vol. 345, 1990, s. 765

48 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme, and Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 April 2000, vol 97, No 9, s. 4453-4456

49 Adoutte, Balavoine, Lartillot, Lespinet, Prud'homme, Rosa, a.g.m., s. 4453-4456

50 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, Cilt 26, No. 4, 1980, s. 757

51 R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution,* New York: W. H. Freeman and Co. 1988, s. 4

52 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, s. 99

53 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120

54 Jacques Millot, "The Coelacanth", *The Scientific American*, Cilt 193, Aralık 1955, s. 39

55 *Bilim ve Teknik Dergisi,* Kasım 1998, Sayı 372, s. 21

56 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", *Bilim ve Teknik*, Sayı 203, Ekim 1984, s. 25

57 *Nature*, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401

58 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310

59 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Cilt 98, 1980, s. 86
60 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publising Association, 1991, s. 485, 540
61 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, Cilt 177, 1980, s. 595
62 Richard Hinchliffe, The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?, Science, Vol 278, no 5338, 24 Ekim 1997, s. 596-597
63 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31
64 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997
65 a.g.m.
66 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997 s. 28
67 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, s. 147
68 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s, 117
69 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28
70 Shipman, a.g.e., s. 28
71 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492
72 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42
73 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, Cilt 33, Aralık 1979, s. 1230
74 David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, Haziran 1978, s. 40
75 Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, s. 332
76 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59
77 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44
78 Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", *Meydan Larousse*, Cilt 10, s. 133
79 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44
80 W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, Cilt 66, Aralık 1927, s. 579
81 Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992
82 "Building Tiktaalik", https://www. youtube.com /watch?v=MkOy1XU0cbY
83 "The Missing Link?", *ABC News television*, 20 Mayıs 2009
84 Chris Beard, "Why Ida fossil is not the missing link", *New Scientist*, 21 Mayıs 2009, http://www. newscientist.com/ article/dn17173-why-ida-fossil-is-not-the-missing-link.html
85 A. Gibbons, "Revolutionary" Fossil Fails to Dazzle Paleontologists, *ScienceNOW Daily News*, 19 Mayıs 2009, sciencenow.sciencemag.org
86 L. Dayton, "Scientists divided on Ida as the missing link", *The Australian*, 21 Mayıs 2009, theaustralian.news.com.au
87 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, Nisan 1982, s. 6-7
88 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94
89 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, Cilt 258, s. 389
90 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, May s 1999, no. 980, s. 52-62
91 D. Johanson - T. D. White, *Science*, 203:321, 1979, 207:1104, 1980 - Nicholas Comninellis, Creative Defense: Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 187-188
92 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, Cilt 94, 1994, s. 307-325
93 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648
94 Tim Bromage, *New Scientist*, cilt 133, 1992, s. 38-41
95 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2.b. New York: Rinehart and Wilson, 1979
96 Alan Walker, *Scientific American*, vol 239 (2), 1978, s. 54
97 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol 284, No 5411, 2 Nisan 1999, s. 65-71
98 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83
99 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984
100 Rensberger, a.g.m.
101 Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, s. 62
102 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992. s. 136
103 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November- December 2000, s. 491
104 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Cilt 12, 1991, s. 94
105 Robert D. Martin et al., Comment on "The Brain of LB1, Homo floresiensis", *Science*, Vol. 312. no. 5776, 19 Mayıs 2006, s. 999
106 "Race of tiny people didn't exist, scientists say", *Science*, 18 Mayıs 2006, http://www.world-science.net/othernews/060518_floresfrm.htm
107 Guy Gugliotta, "Scientists Debate the Normalcy of Ancient 'Hobbits'", The *Washington Post*, 19 Mayıs 2006, s A12, http://www.washingtonpost.com/ wp-dyn/content/article/2006/05/18/AR2006051801301.html?sub=AR
108 Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103
109 A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
110 S. J. Gould, *Natural History*, Cilt 85, 1976, s. 30
111 *Time*, Kasım 1996
112 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, s. 25-29; L. S. B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974
113 "Is This The Face of Our Past", *Discover*, Aralık 1997, s. 97-100
114 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Cilt 39, 1996, s. 178
115 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5
116 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
117 Robert Locke, "Family Fights" *Discovering Archaeology*, Temmuz-Ağustos 1999, s. 36-39
118 Locke, a.g.m., s. 36
119 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
120 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*., Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 298-99
121 "Hoyle on Evolution", *Nature*, Cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105
122 Brian Switnek, "Debate bubbles over the origin of life", *Nature*, 13 Şubat 2012
123 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 304
124 Bird, *a.g.e.*, s. 305
125 George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address", Chemical and Engineering News, 26 Mart 2007, 85: 12-17
126 Joseph W. Thornton and Rob DeSalle, "Gene Family Evolution and Homology: Genomics Meets

Phylogenetics", Annual Review of Genomics and Human Genetics, 2000, 1:41-73

127 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution," American Biology Teacher, Eylül 1971, 33: 335-338

128 Stephen C. Meyer, Signiture in the Cell, Harper One, 2009, s. 132-133

129 J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82

130 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130

131 *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi,* cilt 2, Sayı 22, s. 519

132 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life,* California: 1979, s. 14

133 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules,* 1986, s. 7

134 Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, Sayı 189, s. 7

135 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society,* cilt 97:11, 1975, s. 2964

136 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society,* cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330

137 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life,* California, 1979, s. 25

138 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325

139 Committee on the Limits of Organic Life in Planetary Systems, Committee on the Origins and Evolution of Life, National Research Council, The Limits of Organic Life in Planetary Systems, s. 60 (Washington D.C.: National Academy Press, 2007

140 Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar: "Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür." (Richard Dickerson, "Chemical Evolution", *Scientific American,* Cilt 239:3, 1978, s. 74.)

141 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life,* California: 1979, s. 25

142 Bliss & Parker, *a.g.e.,* s. 25

143 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News,* 22 Haziran 1970, s. 80

144 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie,* 1970, s. 118

145 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88

146 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39

147 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, Ocak 1955, s.121

148 Reinhard Junker, Siegfried Scherer, Entstehung und Geschichte Der Lebewesen, Weyel Verlag, 1986, s. 89

149 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis.* London: Burnett Books, 1985, s. 351

150 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American,* Cilt 264, Şubat 1991, s. 119

151 G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", *In the RNA World,* New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13

152 Jacques Monod, *Chance and Necessity,* New York: 1971, s.143

153 Rhodi Lee, "New Theory For Origin Of Life On Earth Challenges RNA World Hypothesis Of DNA Evolution", *Tech Times*, 26 Eylül 2016, http://www.techtimes.com/articles/180219/20160929/new-theory-for-origin-of-life-on-earth-challenges-rna-world-hypothesis-of-dna-evolution.htm#sthash.tqQzVRtA.NNQAmrpQ.dpuf

154 "When RNA and DNA Worlds Collide", *Gen News,* 3 Ekim 2016, http://www.genengnews.com/gen-news-highlights/when-rna-and-dna-worlds-collide/81253279

155 a.g.m.

156 Robert Shapiro, "A Simpler Origin for Life," *Scientific American,* Haziran 2007, s. 46-53

157 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78

158 David P. Horning, Gerald F. Joyce, "Amplification of RNA by an RNA polymerase ribozyme", *PNAS*, 23 Haziran 2016, http://www.pnas.org/content/113/35/9786

159 Robert F. Service, "RNA World Inches Closer to Explaining Origins of Life", *Science*, 23 Haziran 2016, http://www.sciencemag.org/news/2016/05/rna-world-inches-closer-explaining-origins-life

160 Richard Van Noorden, "RNA world easier to make," *Nature*, 13 Mayıs 2009), http://www.nature.com/ news/2009/090513/full/news.2009. 471.html

161 Robert Shapiro, "A Simpler Origin for Life," *Scientific American,* Haziran 2007, s. 46-53

162 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim,* Ankara: Meteksan Yayınları, 2007, s. 79

163 T. M. Embley, W. Martin, "Eukaryotic evolution, changes and challenges," *Nature* 440 (2006):623-630

164 Elizabeth Pennisi, "The Birth of the nucleus," *Science*, 305 (2004): 766-768

165 J. A. Lake, "Disappearing act," *Nature* 446 (2007): 983

166 Wallace-Sanders-Ferl, *Biology: The Science of Life*, 4. Baskı, Harper Collins College Publishers, s. 94

167 Wallace-Sanders-Ferl, a.g.e., s. 94

168 L.R.Croft, *How Life Began,* Evangelical Press (1988), s. 93-94

169 Tabitha M. Powledge, "How much of human DNA is doing something?", *Genetic Literacy Project,* 5 Ağustos 2014, https://www.geneticliteracyproject.org/2014/08/05/how-much-of-human-dna-is-doing-something/

170 Ed Yong, "ENCODE: The Rough Guide to the Human Genome", *Discover*, 5 Eylül 2012, http://blogs.discovermagazine.com/notrocketscience/2012/09/05/encode-the-rough-guide-to-the-human-genome/#.WMNT9BKGPxQ

171 Yong, a.g.m.

172 Gina Kolata, "Bits of Mystery DNA, Far From 'Junk,' Play Crucial Role", *New York Times,* 5 Eylül 2012

173 Stephanie Seiler, Leila Gray, "Millions of DNA switches that power human genome's operating system are discovered", 5 Eylül 2012, University of Washington, http://www.washington.edu/news/2012/09/05/millions-of-dna-switches-that-power-human-genomes-operating-system-are-discovered/

174 "'Junk DNA' drives embryonic development", https://medicalxpress. com/news/2012- 12-junk-dna-embryonic.html

175 Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981

176 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, s. 186

177 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184

178 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason,* Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33

179 Macbeth, a.g.e., s. 36

180 Loren Eiseley, *The Immense Journey,* Vintage Books, 1958. s 227

181 Ayrıntılı bilgi için bkz. Jonathan Wells, *Icons of*

Evolution, 2000, s. 159-175
182 "Post-zygotic Isolating Mechanisms", https://online.science.psu.edu/biol011_sandbox_7239/node/7311
183 "Genetic reproductive barriers: Long-held assumption about emergence of new species questioned", *Science Daily,* 2 Eylül 2013, https://www.sciencedaily.com/releases/2013/09/130902162536.htm
184 Daniel L. Rabosky, "Reproductive isolation and the causes of speciation rate variation in natüre", *Biological Journal of the Linnean Society,* Cilt 118, Sayı 1, Mayıs 2016, s. 13–25
185 "Genetic reproductive barriers: Long-held assumption about emergence of new species questioned", *Science Daily,* 2 Eylül 2013, https://www.sciencedaily.com/releases/2013/09/130902162536.htm
186 William D. Stansfield, *The Science of Evolution,* Macmillan, New York, 1983, 8. baskı, s. 10-11
187 Michael Denton, *Nature's Destiny,* Free Press, 1998, s. 321
188 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/ spetner2.asp
189 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
190 Dr. Lee Spetner, a.g.m.
191 Dr. Lee Spetner, a.g.m.
192 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, cilt 239, Eylül 1978, s. 64
193 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
194 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173
195 *The Merck Manual of Medical Information,* Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997
196 H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1966, s. 18-19
197 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher,* Eylül 1971, s. 338
198 Dean Kenyon & Percival Davis, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins,* (Dallas: Haughton Publishing, 1993), s. 33
199 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London, Burnett Books, 1985, s. 145
200 Fix, William, *The Bone Peddlers: Selling Evolution* (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), s. 189
201 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, s. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, *Of Pandas and People,* Haughton Publishing Co., 1990, s. 35-38
202 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, s. 98-99, 199-202
203 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* London: Burnett Books, 1985, s. 290-91
204 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", *Journal of Molecular Evolution,* vol 49, 1999, s. 510
205 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", *Science*, vol. 283, 1999, s. 2027
206 Carl Woese, "The Universel Ancestor", *Proceedings of the National Academy of Sciences,* USA, 95, (1998) s. 6854
207 Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?" *Science*, Volume 284, Sayı 5418, 21 Mayıs 1999, s. 1305-1307
208 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s. 51
209 Wells, *a.g.e.*, s. 51
210 C. Mavroidis, A. Dubey, and M. L. Yarmush, "Molecular Machines," *Annual Review of Biomedical Engineering,* 2004, Vol. 6:363-395
211 "The Closest Look Ever At The Cell's Machines," *Science Daily,* 24 Ocak 2006, https://www.sciencedaily.com/releases/2006/01/060123121832.htm
212 "Watching molecular machines at work", *Science Daily,* 11 Ağustos 2016, https://www.sciencedaily.com/releases/2016/08/160811101335.htm
213 Michael Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution,* Free Press, 1996, s. 4-5
214 Behe, a.g.e., s. 5
215 Bruce Alberts, "The Cell as a Collection of Protein Machines: Preparing the Next Generation of Molecular Biologists," *Cell*, 6. Şubat 1998, Vol. 92:291
216 Casey Luskin, "Molecular Machines in the Cell", *Discovery Institute,* June 11, 2010, http://www.discovery.org/ a/14791
217 G. G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241
218 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, Cilt 76, Mayıs-Haziran 1988, s. 273
219 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 204
220 Pierre P. Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103
221 Grassé, a.g.e., s. 107
222 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason,* Boston: Gambit, 1971, s. 101
223 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom,* Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43
224 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak 1997, s. 28
225 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptic's Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York: 1986, s. 207
226 Hubert Yockey, "Self-Organization, Origin of Life Scenarios and Information Theory", *Journal of Theoretical Biology*, Cilt 91, 1981, s. 27-28
227 Hoimar Von Ditfudrth, *Dinozorların Sessiz Gecesi, Cilt 2*, Çev. Veysel Atayman, 2. baskı, İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64
228 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61
229 Demirsoy, a.g.e., s. 61
230 Demirsoy, a.g.e., s. 94
231 Douglas Dewar, *İnsan: Özel Yaratık*, s. 103-104
232 Yuval Noah Harari, Hayvanlardan Tanrılara Sapiens, 19. Baskı, İstanbul: Kolektif Kitap, 2016, s. 75
233 Charles Darwin, *The Descent of Man,* 2. baskı, New York, A. L. Burt Co., 1874, s. 178
234 Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science,* Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54
235 Theodore D. Hall, "The Scientific Background of the Nazi Race Purification Program", http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
236 Henry Morris, *The Long War Against God,* 1989, s. 78
237 R. Hickman, *Biocreation,* Science Press, Worthington, OH, s. 51–52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101–111, 1999
238 Robert M. Young, Darwinian Evolution and Human History, Historical Studies on Science and Belief, 1980
239 Alan Woods and Ted Grant, *"Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science,* London, 1993
240 Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Uninon,* William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, s. 22
241 Mehnert, Kampf um Mao's Erbe, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
242 James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin,* Cambridge, Massachusetts, 1983

243 *Bilim ve Teknik* , Temmuz 1989, Cilt 22, sayı. 260, s. 59
244 *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 92
245 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History,* Collins British Broadcasting Corporation, Haziran 1979, s. 236
246 Attenborough, *a.g.e.,* s.240
247 *Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi*, s. 185-186
248 Walter Metzner, http://cnas.ucr.edu/ ~bio/faculty/Metzner.html
249 *Bilim ve Teknik*, Ocak 1990, s. 10-12
250 David Attenborough, *Life of Birds*, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1998, s. 47
251 *National Geographic*, September 1995, s. 98
252 Guy Murchie, *The Seven Mysteries Of Life,* First Mariner Books, New York s. 58-59
253 David Attenborough, The Private Life of Plants, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1995, s.81-83
254 James L .Gould, Carol Grant Gould, *Olağandışı Yaşamlar,* Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Ankara 1997, s. 130-136
255 Encyclopedia of Reptiles and Amphibians, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, s. 35
256 Sarah Griffiths, "Dragonflies see in Ultra HD: Winged insects have the best vision in the animal kingdom", *Mail Online,* 25 Şubat 2015, http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2966970/Dragonflies-Ultra-HD-Winged-insects-best-vision-animal-kingdom.html
257 Andrew Handley, "10 Surprisingly Brutal Facts About Dragonflies", 18 Nisan 2013, http://listverse.com/2013/04/18/10-surprisingly-brutal-facts-about-dragonflies/
258 "The eyes of dragonflies sense motion well due to high flicker-fusion frequency", *Asknature*, https://asknature.org/strategy/eyes-see-300-images-per-second/#.WaOjXJMjFZp
259 Emily MacDowell, "Did You Know?", *National Geographic,* Nisan 2006, http://ngm.nationalgeographic.com/print/2006/04/dragonfly-mating/did-you-know-learn
260 Sarah Griffiths, "Dragonflies see in Ultra HD: Winged insects have the best vision in the animal kingdom", *Mail Online,* 25 Şubat 2015, http://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-2966970/Dragonflies-Ultra-HD-Winged-insects-best-vision-animal-kingdom.html
261 "Solving A Dragonfly Flight Mystery", *Science Daily*, 27 Eylül 2007, https://www.sciencedaily.com/releases/2007/09/070924142926.htm
262 "Small dragonfly found to be world's longest-distance flyer", *Science Daily*, 2 Mart 2016, https://www.sciencedaily.com/releases/2016/03/160302150020.htm
263 "Insect wings inspire antibacterial surfaces for corneal transplants, other medical devices", *Science Daily*, 15 Mart 2016, https://www.sciencedaily.com/releases/2016/03/160315085622.htm
264 R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing,* Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9
265 Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, s. 20
266 Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s. 447
267 Hançerlioğlu, a.g.e., s. 386
268 Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 220"
269 R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing,* Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9
270 Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I,* Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s. 37
271 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri,* İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 53
272 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 6. baskı, 1995 Eylül, s. 261
273 Paul Davies, *Tanrı ve Yeni Fizik,* Çev: Murat Temelli, İm Yayın Tasarım Yaşam Kitapları-1, İstanbul 1995, s. 180-181
274 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein,* Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18
275 Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", *Bilim ve Ütopya,* Aralık 1998
276 Alaettin Şenel, "Evrim s Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?", *Bilim ve Ütopya,* Aralık 1998
277 François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
278 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 52-53
279 Barnett, a.g.e., s. 17
280 Barnett, a.g.e., s. 58
281 Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kuramı*, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
282 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein,* Varlık Yayınları, 1980, s. 84

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)